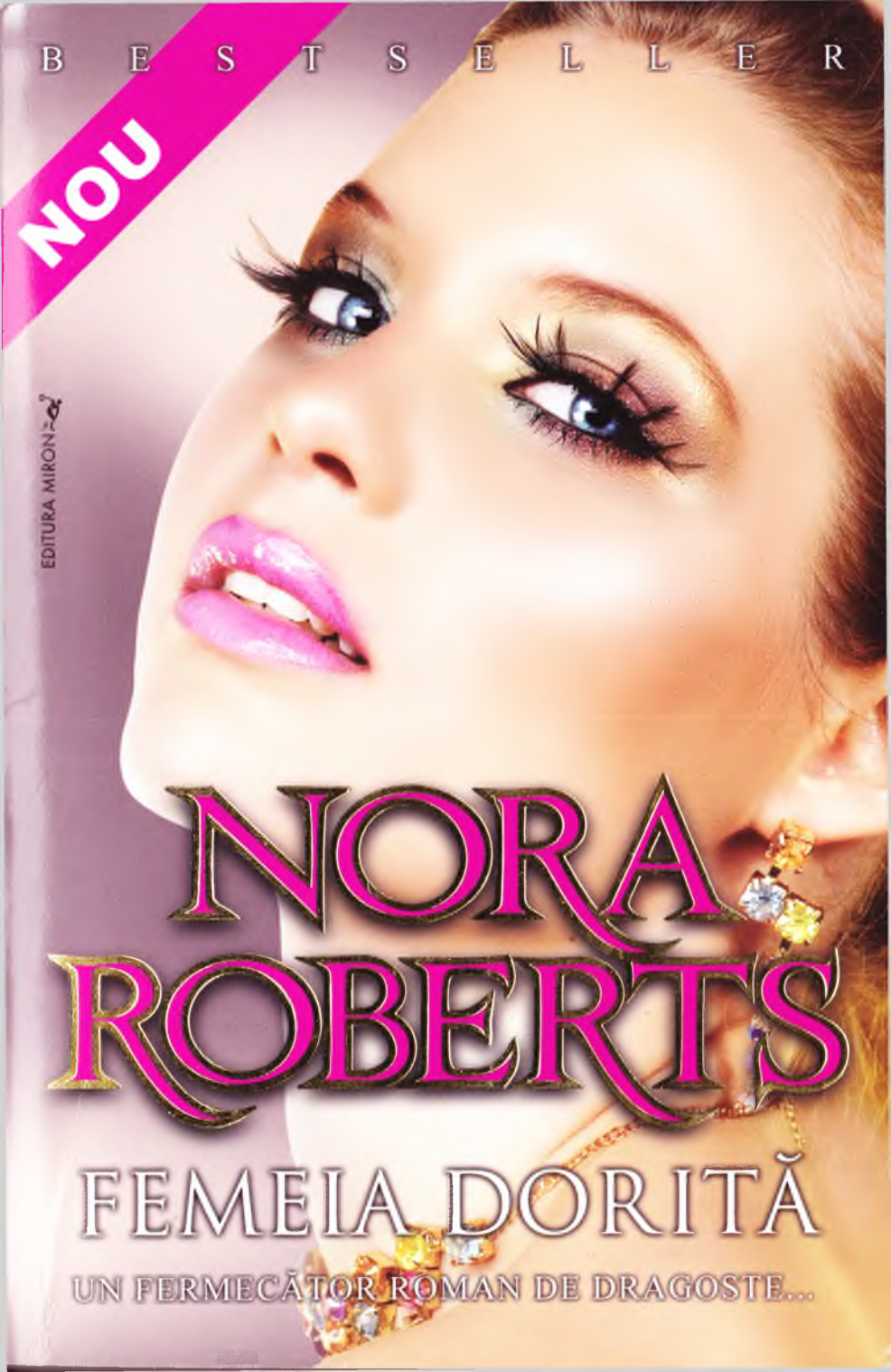
BESTSELLER
NOU
EDITURA MIRON
NORA ROBERTS
FEMEIA DORITĂ
UN FERMECĂTOR ROMAN DE DRAGOSTE...

Nora Roberts, considerată scriitoarea de bestseller-uri numărul 1 a cotidianului New York Times, este autoarea a mai mult de 170 de romane, publicate în peste 300 de milioane de exemplare.

Cu romanul «Femeia dorită» Nora Roberts ne conduce pe Dealurile Negre din Dakota de Sud, unde umbrele ascund secrete, vînătorii stau la pîndă, la fel un ucigaș cu instincte ciudate... iar o prietenie din copilărie devine o pasiune înflăcărată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

NORA ROBERTS

FEMEIA DORITĂ

Black Hills
by Nora Roberts

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

NORA ROBERTS

FEMEIA DORITĂ

Traducere:
DAGMAR POPESCU

PRIMA PARTE

INIMA

Unde se află comoara ta, acolo îţi este şi inima.

– MATTHEW 6:21

1

DAKOTA DE SUD
Iunie 1989

Viaţa lui Cooper Sullivan se terminase, îşi spunea acesta. Judecătorul şi juraţii – adică părinţii săi – nu fuseseră clintiţi nici de pledoarii, nici de raţionamente, de furie sau de ameninţări, dimpotrivă, îl condamnaseră şi îl expediaseră de acasă, departe de tot ce ştia şi iubea el, într-o lume fără cluburi video sau Big Mac-uri.

Singurul lucru care-l mai ţinea să nu moară efectiv de plictiseală sau să nu o ia razna era nepreţuitul său Game Boy.

După cum stăteau lucrurile, nu vor fi decît el şi Tetrix pe toată durata detenţiei sale – două luni cumplite, stupide – în înspăimîntătorul Vest Sălbatic. Ştia al naibii de bine faptul că jocul pe care tatăl lui îl obţinuse chiar de pe linia de asamblare de la Tokio era un fel de mită.

Coop avea unsprezece ani şi nu era fraierul nimănui.

Practic, nimeni din toată SUA nu avea jocul ăsta, ceea ce era, categoric, formidabil. Dar care era rostul să ai ceva ce îşi dorea toată lumea dacă nu-l puteai arăta prietenilor?

Aşa, nu erai decît Clark Kent sau Bruce Wayne, jalnice alter ego-uri ale unor tipi grozavi.

Toţi prietenii lui se aflau acolo, la miliarde de mile depărtare, în New York. Ei se vor distra în timpul verii făcînd excursii la plajele din Long Island sau mai departe, la Jersey Shore. Lui i se promiseseră două săptămîni în tabăra de baseball, în luna iulie.

Dar asta fusese înainte.

Acum părinţii lui plecaseră în Italia şi Franţa şi în alte locuri stupide, într-un al doilea voiaj de nuntă. Expresia codată pentru ultima încercare de a-şi salva căsnicia.

Nu, Coop nu era prostul nimănui.

Cum prezenţa fiului lor de unsprezece ani nu era nici romantică şi nici altcumva, îl trimiseseră la bunici, la capătul lumii, în sălbăticia Dakotei, fir-ar el să fie de Sud.

Dezolanta Dakota de Sud. Doar o auzise de atîtea ori pe mama lui vorbind aşa – exceptînd doar cînd i-a zîmbit, spunîndu-i că îl va aştepta o mare aventură, că îşi va cunoaşte rădăcinile. Dintr-o dată, „dezolanta" a devenit „ceva de odinioară", ceva pur şi incitant. Ca şi cum el nu ştia că mama lui fugise de acasă, de la părinţii ei şi din mica şi amărîta lor fermă de îndată ce împlinise optsprezece ani?

Şi iată-l acum fixat în locul de care fugise ea, deşi nu făcuse nimic ca să merite soarta asta. Nu era vina lui că tatăl lui nu-şi putea ţine scula în pantaloni, sau că maică-sa se răzbuna făcîndu-şi cumpărăturile pe Madison Avenue. Informaţii pe care Coop le aflase din frecventele şi expertele lui ascultări pe la uşi. Ei stricaseră totul iar el era pedepsit să-şi petreacă vara la o fermă plină cu balegă de cal, alături de nişte bunici pe care abia dacă-i ştia.

Şi care erau într-adevăr bătrîni.

Care aşteptau de la el să-i ajute la caii care miroseau şi păreau gata să te muşte. La găini, care puteau şi chiar te ciupeau.

Bunicii nu aveau o menajeră care să facă omlete din albuş de ou şi care să-i ridice de pe jos piesele jocurilor . Şi în loc de maşini, conduceau camionete. Chiar şi antica lui bunică.

De zile întregi nu mai văzuse o limuzină.

Avea munci de făcut şi trebuia să mănînce mîncăruri pregătite în casă, pe care în viaţa lui nu le mai văzuse. Poate că mîncarea era chiar bună, dar nu asta era ideea.

Singurul televizor din toată casa abia dacă prindea ceva şi nici McDonald's nu exista aici. Nu existau localuri chinezeşti sau pizzerii care să livreze la domiciliu. Nu existau prieteni. Nu existau parcuri, cinematografe, săli cu jocuri video.

Ar fi putut foarte bine fi în Rusia sau oriunde altundeva.

Îşi ridică privirea de la Game Boy ca să se uite afară, prin geamul maşinii, la ce considera a fi un nimic enorm. Acelaşi peisaj, îşi spuse el, care se perindase prin faţa aceluiaşi geam de cînd părăsiseră ferma. Barem bunicii încetaseră să-l mai întrerupă de la jocul lui ca să îi vorbească despre ce se afla dincolo de geam.

Ca şi cum i-ar fi păsat de coloniştii cretini şi de indienii şi de soldaţii care se învîrtiseră pe acolo cu mult chiar înainte de naşterea lui.

Cine dădea doi bani pe Crazy Horse? Pe el îl fascinau X-Men şi scorurile la baseball. Un meci n-o să vadă toată vara, la Yankee Stadium.

Era ca şi cum ar fi murit.

Văzu un grup de ceea ce păreau a fi mutanţi de căprioare, croindu-şi cu greu drum prin iarba înaltă şi o mulţime de copaci şi de dealuri stupide, care erau chiar verzi. De ce le spuneau negre, cînd ele erau verzi? Pentru că se aflau în Dakota asta idioată de Sud, unde nici de jocul de squat nu auzise nimeni.

Ceea ce nu vedea el, erau clădirile, oamenii, vînzătorii de pe trotuar. Ceea ce nu vedea el, era acasă.

Bunica lui se răsuci pe banchetă să se uite în spate, la el.

– Ai văzut elanul, Cooper?

– Presupun.

– Ajungem în curînd la familia Chance. A fost drăguţ din partea lor că ne-au invitat pe toţi la cină. O să-ţi placă Lil. Este aproape de vîrsta ta.

Cunoştea regulile.

– Da, doamnă.

Ca şi cum o să se împrietenească el cu o fată. Cu o fată proastă de la ţară, care puţea probabil a cal. Şi care arăta la fel.

Se aplecă la loc, revenind la Tetrix, ca bunica să-l lase în pace. Semăna destul de bine cu mama lui. Dacă mama lui ar fi bătrînă şi şi-ar vopsi părul blond şi nu şi l-ar face bucle şi nu s-ar farda. Dar o putea vedea pe mama lui în străina asta cu riduri în jurul ochilor albaştri.

Parcă te treceau fiorii pe şira spinării.

O chema Lucy iar el trebuia să-i spună bunică.

Gătea şi făcea prăjituri. Multe. Şi atîrna cearşafuri şi alte lucruri, pe o sîrmă, în spatele casei. Cosea şi freca şi cînta cînd făcea toate astea. Avea o voce plăcută, dacă-ţi plăceau chestiile astea.

Ajuta la cai şi Coop recunoştea că fusese surprins şi impresionat cînd a văzut-o sărind pe unul, fără şa, fără nimic.

Era bătrînă – să tot fi avut cincizeci de ani, Dumnezeule. Dar nu scîrţîia.

Cea mai mare parte a timpului se îmbrăca în jeanşi şi cizme şi cămăşi cadrilate. Astăzi însă îşi pusese o rochie şi îşi lăsase liber părul castaniu, pe care îl purta de obicei într-o coadă.

Nu a observat cînd au ieşit din drumul care nu se mai termina decît în clipa în care acesta a devenit mai hurducănit. Cînd s-a uitat afară, a văzut copaci mai mulţi, un pămînt mai puţin plat şi munţii care se ridicau, crestaţi, în spate. Semănau mai curînd cu nişte dealuri verzi, deasupra cărora se înălţau stînci golaşe.

Ştia că bunicii lui ţineau cai pe care îi închiriau turiştilor care vroiau să-i călărească. Nu putea pricepe. Efectiv nu pricepea cum putea cineva să vrea să stea călare pe un cal şi să colinde printre stînci şi copaci.

Bunicul lui înainta mai departe pe drumul mai curînd de praf decît de pietriş şi Coop văzu vaci păscînd de o parte şi de alta. Spera ca asta să însemne că se apropiau de capătul drumului. Nu că ar fi fost înnebunit să cineze la ferma familiei Chance sau s-o cunoască pe insipida aia de Lil.

Dar trebuia să facă pipi.

Bunicul a trebuit să oprească, pentru ca bunica să coboare şi să deschidă o poartă pentru vite şi să o închidă la loc, odată trecuţi de ea. În timp ce înaintau hurducănit, băşica lui începu să protesteze.

Vedea şoproane şi pătule şi staule, mă rog, indiferent ce erau ele, nu contau. Dar erau cel puţin un semn de civilizaţie.

Ceva, printre nişte pajişti, devenea tot mai mare şi cai alergau în jur, ca şi cum nu aveau ceva mai bun de făcut.

Casa, cînd apăru, nu arăta altfel decît cea în care locuiau bunicii lui. Două nivele, ferestre, o verandă mare. Doar că aceasta era albastră iar cea a bunicilor, albă.

Erau multe flori în jurul casei, pe care cineva care nu a trebuit să înveţe să le plivească pe cele din jurul casei bunicilor săi, aşa ca el, ar fi zis că erau frumos de privit.

Pe verandă apăru o femeie care îi salută cu mîna. Şi ea era îmbrăcată în rochie. O rochie lungă, care îl duse cu gîndul la fotografiile cu hipi, pe care le văzuse el. Avea părul negru şi strîns la spate într-o coadă de cal. În faţa casei se aflau două camionete şi o maşină veche.

Bunicul lui, care abia dacă scosese un cuvînt, coborî din maşină.

– Bună, Jenna.

– Îmi pare bine că te văd, Sam.

Femeia îl sărută pe bunicul lui pe obraz şi se întoarse să o îmbrăţişeze cu foc pe bunica lui.

– Lucy! Nu ţi-am spus să nu aduci nimic, în afară de voi? spuse ea cînd Lucy se întoarse să ia un coş din maşină.

– Nu m-am putut abţine. Este o plăcintă cu vişine.

– Precis că nu o vom putea dovedi. Iar el este Cooper. Jenna întinse mîna ca şi cum s-ar fi adresat unui adult.

– Bine ai venit.

– Mulţumesc.

Jenna îi puse o mînă pe umăr.

– Haideţi să intrăm. Lil abia aşteaptă să te cunoască. Mai are puţină treabă, cu tatăl ei, dar nu durează mult. Ce-ai zice de o limonadă? Pariez că ţi-e sete, după drumul ăsta.

– Hmm. Aşa cred. Pot să merg la baie?

– Cum să nu. Baia e chiar în casă. Rîse spunînd asta, cu o privire glumeaţă în ochii ei negri, întunecaţi, care-i înfierbîntă ceafa.

Ca şi cum Jenna i-ar fi citit gîndul, despre cît de vechi şi de vetust părea totul.

Îl conduse printr-un living mare, apoi printr-o cameră mai mică, într-o bucătărie care mirosea la fel ca a bunicii lui.

A mîncare gătită în casă.

– Baia este acolo. Îl împinse din spate, făcîndu-l să-i ardă şi mai tare ceafa..

– Ce-ar fi să bem limonada pe verandă? le spuse ea bunicilor săi.

Mama lui i-ar fi spus camera de pudrat. Se uşură fericit, apoi se spălă pe mîini la chiuveta minusculă din colţ. Alături, pe un suport, atîrnau prosoape albastre, cu puţin roz.

Acasă, se gîndea el, camera de pudrat era de două ori mai mare şi săpunele fanteziste erau etalate pe o farfurioară de la Tiffany. Şi prosoapele erau mult mai catifelate şi monogramate.

Trăgînd de timp, trecu cu degetul peste petalele cîtorva margarete dintr-o vază subţire din lemn, de pe chiuvetă. Acasă probabil că ar fi fost trandafiri. Pînă acum nu observase cu adevărat genul ăsta de lucruri.

Îi era sete. Îşi dorea să poată să bea un galon de limonadă, poate să mănînce o pungă cu Cheetos şi

să se întindă pe bancheta din spate a maşinii, cu Game Boy. Orice altceva ar fi fost mai bun decît să stea pe veranda unei ferme vechi, ore, probabil, cu nişte oameni străini.

Îi auzea vorbind şi învîrtindu-se prin bucătărie şi se întreba cît mai putea amîna momentul ieşirii din baie.

Se uită afară, pe fereastra mică şi decise că ce vedea era acelaşi rahat. Padocuri şi ţarcuri, şuri şi silozuri, animale stupide de fermă, scule ciudate.

Nu că ar fi fost mort să plece în Italia şi să se zgîiască la toate antichităţile acelea, dar dacă părinţii lui l-ar fi luat cu ei, acolo barem ar fi existat pizza.

Fata ieşi din şură. Avea părul negru, la fel ca femeia hipi, aşa că îşi închipui că era Lil. Avea jeanşi rulaţi în sus pe pulpe şi bascheţi înalţi şi o caschetă roşie de baseball, peste părul strîns în două cozi lungi.

Arăta jegoasă şi stupidă şi o displăcu pe loc.

O clipă mai tîrziu apăru un bărbat în spatele ei. Avea părul galben şi pieptănat într-o coadă lungă, întărindu-i ideea de hipi. Şi el purta o caschetă de baseball. Îi spuse ceva fetiţei, făcînd-o să rîdă, să-şi scuture capul şi să o ia la fugă, dar bărbatul o prinse din urmă.

Coop o auzi chiţăind de rîs cînd bărbatul o ridică în aer.

Îl fugărise oare tatăl lui, vreodată? se întrebă Coop. Îl ridicase vreodată în aer ca apoi să-l învîrtă de jur împrejur?

Nu, după cît îşi amintea . El şi tatăl lui discutau – cînd era timp. Iar timpul era întotdeauna cu ţîrîita, îşi spuse Cooper.

În timp ce ţărănoii ăştia nu aveau decît timpul, medită Cooper. Ei nu trebuiau să facă faţă solicitărilor

serviciului, cum era cazul unui avocat asociat, de renumele tatălui său. Ei nu erau a treia generaţie Sullivan, ca tatăl său, cu responsabilităţile care veneau odată cu numele.

Aşa că îşi puteau învîrti copiii în aer, toată ziua.

Pentru că ceva în stomacul lui îl durea privind scena, se întoarse de la fereastră. Neavînd alegere, ieşi ca să se lase torturat pentru restul zilei.

Lil chicotea, în timp ce tatăl ei o mai rotea o dată. Cînd putu respira din nou, încercă să-i arunce o privire serioasă.

– Nu o să fie prietenul meu.

– Asta spui acum. Dar eu unul o să fiu cu ochii tot timpul pe filfizonul ăsta de oraş. Josiah Chance o gîdilă repede pe Lil, de-a lungul coastelor.

– Nu vreau nici un prieten. Prietenii înseamnă prea multe probleme, spuse Lil făcînd un semn larg cu mîna, din experienţa ei de fetiţă de aproape zece ani.

Joe o trase mai aproape de el, mîngîind-o pe obraji.

– O să-ţi amintesc asta, peste cîţiva ani. Dar se pare că au sosit. Să mergem să-i salutăm, după care să ne spălăm puţin.

Lil îşi spuse că nu avea nimic împotriva băieţilor. Şi ştia cum să se poarte în societate. Dar totuşi ...

– Dacă nu-mi place de el, trebuie să mă joc cu el?

– Este oaspete. Şi este un străin, aici. Ţie nu ţi-ar plăcea, dacă ai merge la New York, să ai pe cineva de vîrsta ta care să fie drăguţ cu tine şi să-ţi arate locurile?

Lil îşi încreţi năsucul.

– Eu nu vreau să mă duc la New York.

– Pun pariu că nici el nu a vrut să vină aici.

Ea nu înțelegea de ce. Totul era aici. Caii, cîinii, pisicile, munții, copacii. Dar părinții ei îi spuseseră că oamenii, pe cît de asemănători erau, pe atît erau de diferiți.

– O să fiu drăguță cu el.

La început, cel puțin.

– Dar nu o să te repezi să te măriți cu el?

– Tată!

Lil își dădu ochii peste cap, exact în clipa în care băiatul apăru pe verandă. Lil îl studie, așa cum ar fi făcut cu un specimen nou.

Era mai înalt decît se așteptase ea și avea părul de culoarea scoarței de pin. Arăta ... furios sau trist, nu își dădea exact seama. Dar nici una dintre variante nu era promițătoare. Hainele lui îi spuneau oraș, jeanși negri care nu fuseseră purtați sau spălați suficient și cămașă albă, scorțoasă. Băiatul luă paharul de limonadă pe care i-l oferise mama ei și începu să o studieze pe Lil la fel de îngrijorat cum îl studia ea.

Tresări la țipătul unui erete și Lil se abținu să nu surîdă batjocoritor. Mamei ei nu i-ar fi plăcut așa ceva.

– Sam! Zîmbind larg, Joe întinse mîna. Cum mai merg treburile?

– Nu mă pot plînge.

– Lucy, dar ce bine arăți!

– Facem și noi ce putem, cu ce avem. El este nepotul nostru, Cooper.

– Mă bucur să te cunosc, Cooper. Bine ai venit la Black Hills. Ea este Lil a mea.

– Bună. Lil își înălță capul, mîndră. Cooper avea ochi albaștri – gheață-pe-albastrul-muntelui. Și nu zîmbi, nici el și nici ochii lui.

– Joe, voi doi mergeți să vă spălați. O să mîncăm afară, adăugă Jenna. E o zi tocmai bună pentru așa ceva. Cooper, așează-te aici, lîngă mine și povestește-mi ce îți place să faci la New York. Nu am fost niciodată acolo.

Din experiența lui Lil, mama ei putea face pe oricine să vorbească, putea face pe oricine să zîmbească. Dar Cooper Sullivan din New York City părea să fie excepția. Vorbea cînd trebuia s-o facă, își controla manierele, dar atît. S-au așezat la masa de picnic, una din marile plăceri ale lui Lil și sărbătoriră cu pui prăjit și pesmeți, cu salată de cartofi și fasole verde, proaspătă.

S-a discutat despre cai și vite și recoltă, despre vreme și cărți și despre ceilalți vecini. Toate lucrurile care contau, în lumea lui Lil.

Deși Cooper i se păru lui Lil la fel de scorțos ca și cămașa lui, reuși să mănînce cîte două porții din fiecare fel, cu toate că altfel abia dacă deschisese gura.

Pînă cînd tatăl lui a început să vorbească despre baseball.

– Anul ăsta cei din Boston vor rupe blestemul.

Cooper fornăi, apoi își strînse imediat umerii.

În modul lui degajat, Joe luă coșul cu pesmeți, oferindu-i-l băiatului.

– Ah, ba da. Cu cine ții, cu Yankees sau cu Mets?

– Cu Yankees.

– Nici o șansă. Joe scuturâ din cap, în semn de compasiune. Nu anul acesta, băiete.

– Avem o apărare bună, jucători la bătaie, buni. Domnule, adăugă el, ca și cum tocmai și-ar fi amintit asta.

– Baltimore vă ucide deja.

– A fost o întîmplare. Anul trecut au murit, iar anul acesta vor dispărea în ceață.

– Cînd se va întîmpla asta, se vor năpusti Red Sox.

– Se vor tîrî, poate.

– Ah, fund-isteț.

Cooper păli ușor, dar Joe continuă ca și cum nu i-ar fi observat reacția.

– Ia să vedem, Wade Boggs și Nick Esasky. Apoi...

– Don Mattingly, Steve Sax.

– George Steinbrenner.

Pentru prima oară, Cooper zîmbi.

– Mă rog, nu poți avea totul.

– Dă-mi voie să-mi consult expertul. Sox sau Yankees, Lil?

– Nici unul. Baltimore. Ei au tinerețea, avîntul. Îl au pe Frank Robinson. Boston a luat un meci, dar nu va rezista. Yankees? Nici o șansă, anul ăsta.

– Singurul meu copil și uite cum mă rănește. Joe își duse mîna la inimă. Cooper, tu joci baseball, acasă?

– Da, domnule. Baza a doua.

– Lil, ia-l pe Cooper și mergeți în spatele hambarului. Puțin exercițiu la bătaie nu strică, mai scăpați de calorii.

– Bine.

Coop se prelinse de pe banchetă.

– Mulțumesc pentru cină, doamnă Chance. A fost foarte bună.

– Cu plăcere.

În timp ce copiii se îndepărtau, Jenna se uită la Lucy.

– Bietul băiat, șopti ea.

Cîinii o luară la goană înainte, peste cîmp.

– Eu joc în a treia bază, îi spuse Lil lui Coop.

– Unde? Nu există nimic pe aici.

– Este, imediat cum ieși din Deadwood. Avem un teren și o ligă. Eu o să fiu prima femeie care o să joace în liga mare.

Coop fornăi din nou.

– Femeile nu pot juca în liga mare. Așa este.

– Așa cum este, nu este cum trebuie să fie. Așa spune mama mea. Și cînd nu o să mai joc, o să fiu manager.

Coop zîmbi ironic și cu toate că asta o scoase din sărite, îl plăcea mai mult așa. Barem nu mai părea la fel de scrobit, precum cămașa pe care o purta.

– Ce știi tu...

Coop rîse și deși știa că rîdea de ea, decise să-i mai acorde o ultimă șansă înainte de a-l face praf.

Era musafirul ei. Un străin într-o lume străină.

– Unde jucați la New York? Credeam că acolo sînt clădiri peste tot.

– Jucăm în Central Park și uneori în Queens.

– Ce e Queens?

– O bucățică din New York

– O ...bucățică?

– Nu. Iisuse. Este un oraș, un loc. Nu o ... bucățică.

Lil se opri, își puse pumnii în șolduri și îl sfredeli cu ochii ei negri, negri.

– Cînd încerci să-l faci pe cineva care te întreabă ceva, să se simtă prost, tu ești cel prost.

Coop ridică din umeri și ocoli hambarul mare, roșu, împreună cu ea.

Mirosea a animale, a praf și a bălegar. Coop nu putea pricepe cum de își putea dori cineva să trăiască cu mirosul ăsta, sau cu zgomotul de copite, cu fornăitul și cu mugetele astea, toată ziua. Dădu să facă o remarcă sarcastică despre asta – dar ea nu era

decît un copil, şi fată, pe deasupra – cînd văzu cuşca de bătaie.

Nu era ce ştia el, dar arăta destul de bine. Cineva, probabil tatăl lui Lil, construise, din plasă de gard, cuşca cu trei laturi. Spatele ei se afla la marginea unu hăţiş de tufe şi rugi de mure, dincolo de care se afla un cîmp plin de vite care stăteau acolo, fără să facă nimic. Lîngă hambar, la adăpostul unei streşini, se afla o ladă încercată de vreme. Lil o deschise şi scoase din ea mănuşi, bătacuri, mingi.

– Tata şi cu mine exersăm aproape în fiecare seară, după cină. Uneori mi-aruncă mama, dar nu are forţă în mînă. Poţi fi tu primul la bătaie, pentru că eşti musafir, dar trebuie să-ţi pui casca. Asta e regula.

Coop îşi puse casca pe care i-o dădu ea, apoi verifică greutatea cîtorva bătace. Să ţină un bătac în mînă era aproape la fel de plăcut ca Game Boy.

– Tatăl tău exersează cu tine?

– Firește. A jucat în liga mică două sezoane, în est, aşa că este foarte bun.

– Serios? A jucat basebal profesionist? Lui Coop îi dispăru orice urmă de dispreţ.

– Două sezoane. A păţit ceva la tendoanele de la umăr şi asta a fost. A decis să vadă ţara şi a terminat aici. A lucrat pentru bunicii mei – aceasta a fost ferma lor – şi a cunoscut-o pe mama. Şi din nou, asta a fost. Vrei să lansezi?

– Da. Coop se duse înapoi în cuşcă şi făcu cîteva mişcări de încălzire. Lil îi aruncă o minge, drept, încet, aşa încît Coop o prinse din plin şi o lansă direct în cîmp.

– Frumos. Avem şase mingi. Aşa că o să trebuiască să le căutăm, după ce loveşti.

Lil luă următoarea minge, luă poziţie şi o aruncă.

Coop simţi îndîrjirea în el cînd mingea se duse în cîmp. O prinse pe a treia, apoi îşi pregăti poziţia şi aşteptă să i se arunce mingea.

Lil lansă şi mingea zbură pe lîngă el.

– Frumooasă fază. Doar atît spuse ea, cînd Coop o privi cu ochii micşoraţi.

Coop strînse mai tare bătacul, se tîrşîi pe călcîie, să-şi găsească poziţia. Lil îl păcăli cu o minge joasă. Atinse puţin următoarea minge, faultînd, trimiţînd-o direct în cutia care răsună puternic.

– Dacă vrei, poţi să mi le arunci înapoi pe astea trei. O să-ţi mai lansez nişte mingi.

– Este în regulă. Acum e rîndul tău.

Şi o să-i arate el.

Schimbară locurile. În loc să lanseze cu blîndeţe la început, i-o aruncă cu sete. Lil o prinse, dar faultă. O prinse pe a doua, aruncînd-o în sus. Dar pe a treia o prinse cu inima bătacului, aruncînd-o departe. Dacă ar fi fost un teren adevărat, ar fi aruncat-o dincolo de el, trebui Coop să recunoască.

– Eşti foarte bună.

– Îmi plac mingile înalte, interioare.

După ce sprijini bătacul de ladă, Lil porni spre cîmp.

– Sîmbăta viitoare avem meci. Poţi veni şi tu.

Un meci prăpădit, între ţărănoi. Dar oricum, mai bine decît nimic.

– Poate.

– Tu te duci la meciurile adevărate? Cum ar fi la Yankee Stadium?

– Desigur. Tata are abonament, locuri în loje, chiar în spatele bazei a treia.

– Ei, nu!

Îi făcea plăcere – puţin – să o impresioneze. Şi nu era chiar aşa de rău să ai pe cineva, fie şi o fată de la fermă, cu care să discuţi despre sport. În plus, fata asta ştia să mînuiască mingea şi bătacul, ceea ce era un plus serios.

Totuşi, Coop ridică doar din umeri şi o privi pe Lil strecurîndu-se printre şirurile de sîrmă ghimpată, fără să rateze. Nu protestă cînd aceasta se întoarse şi-i ţinu sîrmele depărtate, ca să poată trece şi el.

– Noi ne uităm la televizor sau ascultăm la radio. Iar o dată, am fost tocmai la Omaha, la un meci. Dar niciodată nu am fost la un meci din liga mare.

Şi asta îi aminti lui Cooper unde se afla.

– Aici eşti la milioane de mile depărtare de vreunul. De orice.

– Tata zice că odată ne vom lua o vacanţă şi vom pleca în est. Vom merge poate la un meci la Stadionul Fenway, pentru că tata este un fan al echipei Red Sox.

Lil găsi o minge şi o vîrî în buzunarul de la spate.

– Îi place să ţină cu cel mai slab.

– Tatăl meu zice că este mai înţelept să ţii cu cîştigătorul.

– Aproape toată lumea face asta, deci cineva trebuie să ţină cu cel învins. Îi zîmbi cu toată faţa, îşi zbătu genele lungi peste ochii ei negri.

– Anul ăsta o să fie New York.

Coop zîmbi, înainte să priceapă.

– Asta spui tu.

Coop ridică o minge, aruncînd-o dintr-o mînă în cealaltă, în timp ce se îndreptau spre copaci.

– Ce faceţi cu toate vacile astea?

– Sînt vaci pentru carne. Le creştem şi apoi le vindem. Oamenii le mănîncă. Pun pariu că pînă şi celor din New York le plac fripturile.

Coop se gîndi că era scabroasă ideea că vaca aia, care se uita chiar acum la el, într-o zi va ajunge în farfuria cuiva – poate chiar a lui.

– Tu ai animale de companie?

– Nu.

Lil nu-şi putea imagina cum este să nu ai animale în jurul tău, oriunde, tot timpul. Şi ideea de a nu avea nici unul, îi ridică în gît un nod de compasiune.

– Presupun că viaţa la oraş este mai grea. Cîinii noştri ... Se opri să se uite în jur, apoi îi văzu.

– ...au alergat în cîmp, iar acum se întorc la masă, sperînd să capete resturi. Sînt cîini buni. Dacă vrei, poţi să vii să te joci cu ei şi să exersezi la bătac.

– Poate. Coop îi mai aruncă o privire furişată. Mulţumesc.

– Nu multe fete pe care le ştiu, sînt atît de înnebunite după baseball, cum sînt eu. Sau după drumeţii sau pescuit. Tata m-a învăţat să iau urma. Bunicul meu, tatăl mamei mele, l-a învăţat. Tata e foarte bun la asta.

– Să iei urma?

– La animale şi la oameni. E distractiv. Sînt multe urme şi multe de făcut.

– Dacă zici tu.

Lil îşi ridică ţanţoş capul, la tonul lui dezinteresat.

– Ai făcut vreodată camping?

– De ce mi-aş dori asta?

Lil zîmbi doar.

– O să se întunece în curînd. Haide să căutăm ultima minge şi să ne întoarcem. Dacă mai vii, poate

că o să joace şi tata sau poate că o să călărim. Îţi place să călăreşti?

– Cai, adică? Nu ştiu să călăresc. Pare o prostie.

Lil se încinse, aşa cum se încinsese cînd i-a aruncat mingea aceea lungă, înaltă.

– Nu este o prostie şi este o prostie să spui că este, doar pentru că nu ştii să călăreşti. Şi este chiar foarte amuzant. Cînd am ...

Se opri brusc din mers. Inspiră adînc şi-l apucă pe Coop de braţ.

– Nu te mişca.

– Ce e? Pentru că mîna de pe braţul lui tremura, inima i se ridică în gît.

– Un şarpe?

Panicat, începu să cerceteze iarba.

– O pumă. Abia reuşise să pronunţe cuvîntul. Stătea ca o statuie, cu mîna tremurînd pe braţul lui, scrutînd tufele încîlcite.

– Ce? Unde? Bănuitor, convins că ea încerca doar să-l sperie, încercă să se scuture de mîna ei. La început nu a văzut nimic, decît desişul, copacii, stînca şi dealul.

Apoi văzu umbra.

– Fir-ar! Fir-ar să fie!

– Nu fugi. Îl privi ca în transă. Dacă fugi, o să te vîneze şi este mai iute ca tine. Nu! Îl apucă de braţ cînd Coop ţinti, strîngînd mai tare mingea în mînă.

– Nu arunca cu nimic, nu încă. Mama zice ...

Nu îşi putu aminti tot ce-i spusese mama. Nu mai văzuse niciodată o pumă, nu în viaţa reală, nu aproape de fermă.

– Trebuie să faci zgomot şi să pari mai mare decît eşti.

Tremurînd, Lil se înălţă pe vîrfuri şi începu să strige.

– Pleacă! Pleacă de aici!.

– Strigă! Înalţă-te şi fă-te rău! îi strigă ea lui Cooper.

Ochii ei, tăioşi şi întunecaţi, măsurau puma de la cap la coadă. Deşi inima îi bubuia de groază, se simţi cuprinsă de un sentiment ciudat.

Teamă plină de veneraţie.

Îi vedea ochii scînteind în amurgul care se lăsa, ochi ce păreau că se uită drept într-ai ei. Deşi i se uscase gîtul, se gîndi: E frumos. Este atît de frumos.

Puma păşi cu o graţie plină de putere, urmărindu-i, ca şi cum ar fi trebuit să se decidă dacă să-i atace sau să se retragă.

Lîngă ea, Cooper striga, cu vocea hîrîită de groază. Lil privi pisica uriaşă furişîndu-se spre umbra mai deasă. Apoi aceasta făcu un salt şi dispăru, o pată de aur întunecat, care o orbi.

– A fugit. A fugit.

– Nu a fugit, şopti Lil. A zburat.

Prin uruitul din urechi, Lil îl auzi pe tatăl ei strigîndo şi se întoarse. Alerga peste cîmp, împrăştiind vitele surprinse. La metri în spatele lui alerga bunicul lui Coop, cu o puşcă pe care o luase din casă. Împreună cu ei alergau cîinii şi mama ei, cu o puşcă de vînătoare şi bunica lui Cooper.

– Pumă. Atît reuşi să scoată din gît, exact în clipa în care tatăl ei o smulse de jos şi o luă în braţe.

– Acolo. Acolo. Acum s-a dus.

– Intră în casă. Coop. Cu braţul liber, Joe îl trase pe Coop lîngă el. Amîndoi intraţi în casă. Acum.

– A plecat, tată. Am speriat-o noi şi a fugit.

– Plecaţi acum! O pumă, spuse el cînd Jenna îl depăşi pe Sam şi ajunse la ei.

– Ah, Dumnezeule. Eşti teafără.

Jenna o luă pe Lil, dîndu-i lui Joe puşca de vînătoare.

– Eşti teafără. O sărută pe Lil pe faţă, pe păr, apoi se aplecă şi-i făcu acelaşi lucru lui Coop.

– Du-i în casă, Jenna. Ia-i pe copii şi pe Lucy şi intraţi în casă.

– Haideţi. Haideţi. Jenna îşi petrecu braţele în jurul celor doi copii şi se uită în sus, la faţa încrîncenată a lui Sam, cînd acesta se apropie de ei.

– Aveţi grijă.

– Tată, să n-o ucizi! strigă Lil, în timp ce mama ei îi împingea de-acolo. Era aşa de frumoasă! Scrută hăţişul, copacii, sperînd s-o mai întrezărească o dată.

– Să n-o ucizi!

2

Coop visă urît. Într-unul din vise, puma, cu ochii galbeni, strălucitori, sări prin fereastra dormitorului şi îl devoră cu înghiţituri lacome, pînă să apuce el să strige. În celălalt, se rătăcise pe dealuri, într-o întindere nesfîrşită de verde şi de stîncă. Nimeni nu a venit după el. Nimeni, îşi spuse el, nici măcar nu-i observase lipsa.

Tatăl lui Lil nu a omorît puma. Cel puţin Coop nu a auzit împuşcăturile. Cînd bunicul lui şi domnul Chance s-au întors, au mîncat plăcintă cu vişine şi îngheţată de casă şi au discutat despre alte lucruri.

În mod deliberat. Coop ştia totul despre această conspiraţie a adulţilor. Nimeni nu avea să discute despre cele întîmplate decît cînd el şi Lil vor fi în paturile lor şi nu îi vor putea auzi.

Resemnat şi furios pentru detenţia lui, îşi îndeplinea obligaţiile, îşi mînca mîncarea, juca Game Boy. Spera că dacă va face ce i se va spune, va obţine o zi de eliberare condiţionată şi se va putea duce la ferma Chance, să exerseze în cuşca de basebal.

Poate că va juca şi domnul Chance şi atunci îl va putea întreba cum era cînd juca baseball profesionist. Coop ştia că tatăl lui dorea ca el să urmeze dreptul, să lucreze în firma familiei. Şi să ajungă un mare

avocat. Dar poate, poate, o să ajungă jucător de baseball, în loc de asta.

Dacă va fi destul de bun.

Cu gîndurile la baseball, la evadare, la nenorocirea pedepsei din vara asta, pisica aceea uriaşă, cu ochii galbeni, fusese poate doar un alt vis.

Îşi mînca în tăcere micul dejun cu clătite zburătoare, cum le spunea bunica lui, la masa veche din bucătărie, în timp ce aceasta se învîrtea în jurul sobei. Cooper mînca încet, deşi Game Boy era interzis la masă, pentru că, după ce termina, trebuia să se ducă afară, la muncile lui.

Lucy îşi turnă cafea într-o ceaşcă albă, groasă, apoi veni şi se aşeză în faţa lui.

– Ei bine, Cooper, eşti la noi de două săptămîni.

– Aşa cred.

– Mă gîndeam la perioada asta neplăcută prin care treci. Eşti un băiat bun, inteligent. Faci ce ţi se spune şi nu comentezi. Cel puţin nu cu voce tare.

Vedea în ochii ei o privire – o privire deşteaptă, nu una rea – care îi spunea că bunica lui ştia că în mintea lui comenta. Mult.

– Astea sînt calităţi bune. Dar ai şi tendinţa de a te bosumfla, de a nu spune nimic şi te tîrăşti aici ca într-o puşcărie. Astea nu sînt calităţi prea bune.

Coop tăcu, dar îşi dori să fi mîncat mai repede şi să fi scăpat. Îşi coborî umerii, imaginîndu-şi că urmau să aibă o discuţie. Adică, din experienţa lui, ea avea să-i spună toate lucrurile pe care le făcuse el rău şi cum se aştepta ea la mai mult şi cum era el o dezamăgire.

– Ştiu că eşti furios şi ai tot dreptul să fii. Aşa ai fost în aceste două săptămîni.

Coop clipi în farfurie şi între sprîncene i se formă o cută de nedumerire.

– Adevărul este, Cooper, că şi eu sînt furioasă pentru tine. Părinţii tăi s-au purtat egoist şi nu au ţinut cont de tine, cînd au făcut asta.

Coop îşi înălţă capul cu un centimetru, dar ochii i se ridicară de tot şi îi întîlniră pe ai ei. Poate că era un siretlic, îşi spuse el şi ea spunea asta doar ca să-l prindă zicînd ceva rău. Ca să poată fi anihilat şi pedepsit.

– Ei pot face cum vor.

– Da, pot face. Bunica dădu scurt din cap, sorbind din cafea. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să facă asta. Eu te vreau aici şi la fel şi bunicul tău. Ştiu că nu spune el prea multe, dar eu îţi zic adevărul. Noi te vrem aici, vrem să ne cunoaştem singurul nostru nepot, să stăm cu el, aşa cum nu am prea putut, înainte. Dar tu nu vrei să te afli aici şi îmi pare rău pentru asta.

Se uita drept la el, drept la faţa lui. Şi nu părea o şmecherie.

– Eu ştiu că vrei să fii acasă la tine, cu prietenii tăi. Ştiu că vroiai să mergi în tabăra de baseball, aşa cum ti-au promis. Da, ştiu asta.

Dădu din nou din cap şi se uită îndîrjită pe fereastră, sorbind din cafea. Părea că era furioasă, aşa cum spusese. Dar nu pe el. Ea era, cu adevărat, furioasă pentru el.

Ori asta era ceva ce el nu înţelegea. Era ceva ce-i făcea pieptul să i se strîngă şi să-l doară.

Bunica lui repetă:

– Te înţeleg. Un băiat de vîrsta ta nu are prea multe de spus, prea multe alegeri. Va veni şi asta, dar acum tu pur şi simplu nu le ai. Poţi scoate tot ce este mai bun din ceea ce ai sau poţi fi nefericit.

– Nu vreau decît să plec acasă. Nu intenționase să spună asta, doar să gîndească asta. Dar cuvintele ieșiseră pur și simplu, făcîndu-și drum din pieptul acela încordat, dureros.

Bunica își întoarse privirea spre el.

– Scumpule, știu, știu că vrei asta. Aș vrea să fac asta pentru tine. Poate că nu mă crezi, nu mă cunoști atît de bine, așa că poți să nu mă crezi, dar eu vreau sincer să îți pot oferi ce-ți dorești tu.

Nu era vorba despre a crede, era faptul că ea vorbea cu el. Vorbea cu el, efectiv ca și cum el ar fi avut importanță. Așa încît cuvintele, împreună cu toată nefericirea din el, se năpustiră pur și simplu afară.

– M-au expediat, deși eu nu am greșit cu nimic. Nu au dorit să merg cu ei. Nu m-au dorit. Vocea lui era înecată de lacrimi.

– Noi te dorim. Știu că nu este cine știe ce consolare pentru tine, acum. Dar tu știi asta, tu crezi asta. Poate că odată, în viață, vei avea nevoie de un loc. Să știi că întotdeauna o să ai unul, aici.

Și atunci spuse ce era cel mai rău. Acel rău pe care-l ascunsese în el.

– Vor să divorțeze.

– Da, cred că ai dreptate.

Coop clipi și se zgîi la ea, pentru că se așteptase să o audă spunînd că nu era adevărat, se așteptase să pretindă că totul o să fie bine.

– Și atunci ce-o să se întîmple cu mine?

– O să depășești momentul.

– Ei nu mă iubesc.

– Noi te iubim.Te iubim, spus ea ferm,cînd el își coborî din nou capul, scuturîndu-l. În primul rînd, pentru că ești sîngele nostru. Ești ruda noastră. Și în al doilea rînd, pur și simplu te iubim.

Cînd două lacrimi căzură în farfuria lui, bunica continuă să vorbească.

– Eu nu pot spune ce simt ei, ce gîndesc ei. Dar pot spune ceva despre ce fac ei. Sînt atît de furioasă pe ei. Sînt atît de furioasă pe ei, pentru că te rănesc pe tine. Oamenii vor spune că este doar o vară, că nu este sfîrșitul lumii. Dar cei care spun asta, nu-și amintesc cum este să ai unsprezece ani. Eu nu te pot face fericit aici, Cooper, dar o să vreau să te rog ceva. Doar un singur lucru, dar care poate fi greu pentru tine. Vreau să te rog să încerci, măcar.

– Aici totul este altfel.

– Absolut. Dar ai putea găsi, în acest altceva, ceva care să-ți placă. Și atunci, luna august nu ți se va mai părea atît de departe. Cooper, dacă faci tu asta, dacă o să încerci cu adevărat, atunci eu o să vorbesc cu bunicul și o să-l conving să cumpărăm un televizor nou. Unul pentru care nu o să mai fie nevoie de urechi de iepure.

Coop își trase nasul.

– Dar dacă o să încerc și totuși nu o să-mi placă nimic?

– Este suficient faptul că încerci, dacă asta vrei să spui.

– Cît trebuie să încerc pînă la noul televizor?

Bunica rîse din toată inima și fără să-și dea seama, sunetul rîsului ei îl făcu să-și curbeze buzele și simți o ușurare în piept.

– Așa te vreau. Bravo. Să zicem, două săptămîni. Două săptămîni de nefericire și acum, două săptămîni de încercare. Străduiește-te cu adevărat și o să ai un televizor nou în salon, pun pariu. S-a făcut?

– Da, doamnă.

– În regulă. Şi acum ce-ar fi să te duci la bunicul tău? S-a gîndit să facă nu ştiu ce lucrare şi poate că are nevoie de ajutor.

– Bine.

Coop se ridică în picioare.

– Ei ţipă mereu şi nici măcar nu ştiu că sînt acolo, cînd fac asta. El se culcă cu altcineva. Cred că face asta foarte mult.

Niciodată nu va pricepe ce l-a apucat să spună asta.

Lucy expiră prelung.

– Ei, băiete, nu cumva asculţi pe la uşi?

– Uneori. Dar uneori ţipă despre asta, aşa că nu trebuie să mă forţez să aud. Nici nu mă ascultă, cînd vorbesc. Nu le pasă dacă vreau ceva, cîtă vreme sînt liniştit şi mă feresc din calea lor.

– Aici este altfel.

– Presupun. Poate.

Nu ştia ce să creadă, cînd ieşi pe uşă. Nici un adult nu mai vorbise vreodată cu el aşa, sau nu-l mai ascultase aşa. Nu auzise niciodată pe nimeni criticîndu-i părinţii – mă rog, doar pe ei, între ei.

Bunica i-a spus că îl doreau. Nimeni nu-i mai spusese asta, vreodată. A spus-o, chiar dacă ştia că el nu-i vroia pe ei şi nu-i crease sentimentul că o spusese doar ca să-l facă să se simtă prost. Simţea că spusese asta pentru că era adevărat.

Se opri, uitîndu-se în jur. Sigur, putea încerca, dar ce ar fi putut găsi aici, ca să-i placă? O grămadă de cai şi de porci şi de pui. O grămadă de cîmpuri şi de dealuri şi de nimic.

E drept, îi plăceau clătitele ei, dar nu credea că asta era ce vroia ea.

Îşi vîrî mîinile în buzunare şi ocoli celălalt colţ al casei, în direcţia din care se auzea ciocănitul. Iar acum o să trebuiască să stea în preajma bunicului lui, tăcut mai tot timpul, un străin pentru el. Cum naiba să-i placă asta?

Ocoli şi îl văzu pe Sam lîngă hambarul mare, unde se afla silozul alb. Iar ceea ce bătea Sam în pămînt, nişte ţăruşi din metal, îl lăsă pe Coop fără grai.

O cuşcă de bătaie, pentru baseball.

Vroia să alerge, să zboare efectiv peste terenul noroios. Dar se chinui să meargă în pas normal. Poate că arăta doar ca o cuşcă de bătaie. Putea fi ceva pentru animale.

Sam îşi ridică privirile şi mai bătu o dată cu ciocanul.

– Cam tîrziu, la treabă.

– Da, domnule.

– Am hrănit eu animalele, dar o să trebuiască să strîngi repede ouăle.

– Bunica mi-a spus că ai nevoie de ajutor, la o lucrare.

– Nu. Sînt aproape gată. Cu barosul mic în mînă, Sam se îndreptă din şale şi se dădu înapoi. Studie în tăcere cuşca din plasă de gard.

– Ouăle n-or să sară singure în căldare, spuse el într-un tîrziu.

– Nu, domnule.

– Cine ştie, spuse Sam rar, în timp ce Coop se întorcea să plece, poate că după ce-ţi termini treburile, o să-ţi arunc cîteva mingi.

Sam se duse mai încolo, luă un bătac pe care-l sprijinise de peretele hambarului.

– Te poţi folosi de ăsta. Azi noapte l-am terminat.

Uluit, Cooper luă bătacul şi îşi plimbă mîinile pe lemnul neted.

– Tu l-ai făcut?

– Nu văd de ce să fi cumpărat unul.

– Are ... are numele meu pe el. Plin de respect, Coop îşi plimbă degetele peste numele lui, sculptat în lemn.

– Aşa o să ştii că e al tău. Şi ai de gînd să aduci sau nu, astăzi, ouăle alea?

– Da, domnule. Îi dădu bătacul înapoi lui Sam. Mulţumesc, domnule.

– Tu chiar nu oboseşti să fii atît de politicos, băiete?

– Da, domnule.

Buzele lui Sam se curbară.

– Haide, du-te.

Coop o rupse la goană spre coteţ, dar se opri şi se întoarse.

– Bunicule? Vrei să mă înveţi să călăresc?

– Termină-ţi treburile şi mai vedem.

Erau cîteva lucruri care îi plăceau, cît de cît. Îi plăcea să bată mingea după cină şi îi plăcea cum îl surprindea bunicul lui, la fiecare cîteva aruncări, cu volute exagerate. Îi plăcea să o călărească pe Dottie, iapa cea micuţă, în jurul ţarcului – cel puţin după ce a încetat să-i mai fie teamă să nu fie muşcat sau lovit cu copitele.

După ce începeai să-i iubeşti puţin, sau să-i călăreşti fără să mai faci pe tine de spaimă, caii nici nu mai miroseau.

I-a plăcut să privească furtuna cu fulgere care s-a abătut peste ei, într-o seară, ca într-o ambuscadă, tunînd şi arzînd cerul. Îi plăcea chiar, uneori, cît de cît, să stea la fereastra dormitorului său şi să se uite afară. Încă îi mai lipseau New York-ul şi prietenii lui, viaţa lui, dar era interesant să vezi atîtea stele şi să asculţi zumzetul casei, în tăcerea aceea.

Nu-i plăceau păsările, cum miroseau şi cum cotcodăceau, sau privirea duşmănoasă din ochii lor cînd venea să strîngă ouăle. Dar ouăle îi plăceau chiar foarte mult, fie că erau fierte, pentru micul dejun, sau bătute, cu aluat, pentru prăjituri şi fursecuri.

În borcanul mare, de sticlă, al bunicii, erau întotdeauna fursecuri.

Nu-i plăcea cînd aveau vizite sau cînd mergea la oraş cu bunicii şi lumea îl măsura şi spunea lucruri cum ar fi, Deci, el este băiatul lui Missy! (mama lui, botezată Michelle, era cunoscută la New York ca Chelle) . Şi spuneau cum semăna ca două picături de apă cu bunicul lui. Care era bătrîn.

Îi plăcea cînd vedea camioneta lui Chance huruind spre fermă, chiar dacă Lil era fată.

Dar ea juca baseball şi nu-şi petrecea timpul chicotind, ca majoritatea fetelor pe care le ştia el. Ea nu-i asculta toată ziua pe New Kids on the Block şi nu se dădea moartă după ei. Asta era un plus.

Călărea mai bine ca el, dar nu se dădea mare pentru asta. După o vreme, nu mai era ca şi cum şi-ar fi petrecut vremea cu o fată. Pur şi simplu îşi petrecea vremea cu Lil.

Şi la o săptămînă – nu două – după discuţia de la masa din bucătărie, a apărut în salon un televizor nou-nouţ.

– Nu avea rost să mai aşteptăm, îi spuse bunica lui. Te-ai descurcat foarte bine. Sînt mîndră de tine.

În viaţa lui nu-şi amintea ca cineva să fi fost mîndru de el, sau să spună asta, doar pentru că el încercase.

Odată ce a fost apreciat ca suficient de bun, el şi Lil au avut voie să călărească împreună, cu condiţia să rămînă pe cîmp, de unde puteau fi văzuţi din casă.

– Ei? întrebă Lil în timp ce călăreau prin iarbă.

– Ei, ce?

– E o prostie?

– Poate că nu e. Iapa asta este grozavă. Îi plac merele, spuse Cook mîngîind-o pe Dottie pe greabăn.

– Păcat că nu ne lasă să călărim pe dealuri, acolo să vezi. Nu pot merge acolo decît cu unul dintre părinţi. Dar ... Lil se uită în jur, să se asigure că nu îi auzea nimeni.

– M-am furişat acolo într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui. Am încercat să dau de pumă.

Cook făcu efectiv ochii mari.

– Eşti nebună?

– Am citit totul despre ele. Mi-am luat cărţi de la bibliotecă.

Lil purta azi o pălărie de cowboy, una maro şi îşi dădu o coadă groasă peste umăr.

– Pumele nu atacă oamenii decît foarte, foarte rar. Şi nu se apropie foarte mult de ferme, decît atunci cînd migrează.

Părea din ce în ce mai aprinsă, cînd se întoarse complet spre un Coop rămas fără grai.

– A fost formidabil! Efectiv formidabil! Am găsit rahat şi urme şi totul. Dar apoi i-am pierdut urma. Nu am vrut să stau atît de mult, iar ai mei se sculaseră deja, cînd m-am întors. A trebuit să îi mint, spunîndu-le că tocmai atunci ieşisem din casă.

Lil îşi strînse buzele, uitîndu-se la el, fix.

– Să nu cumva să le spui.

– Nu sînt un pîrîcios.

Ce insultă.

– Dar nu poţi pleca aşa, singură. La naiba, Lil.

– Mă pricep să iau urma. Nu la fel de bine ca tata, dar sînt destul de bună. Şi ştiu potecile. Facem destul de multă drumeţie, campăm în natură şi tot restul. Am avut la mine compasul şi trusa.

– Şi dacă puma ar fi fost acolo?

– Aş fi văzut-o din nou. În ziua aceea s-a uitat drept la mine, drept la mine. Ca şi cum m-ar fi cunoscut şi am simţit ... cred că am simţit la fel ca ea.

– Prostii.

– Vorbesc serios. Bunicul mamei mele a fost un siux.

– Adică un indian?

– Da. Un american nativ, făcu ea corecţia. Un siux Lacota. Îl chema John Apă-Tumultoasă, iar cei din neamul lui au trăit aici generaţii de-a rîndul. Purtau în ei spiritele animalelor. Poate că puma asta a fost spiritul meu.

– Nu a fost spiritul nimănui.

Lil tăcu, plimbîndu-şi doar privirile peste dealuri.

– Am auzit-o în noaptea aceea. Tîrziu, în noaptea în care am văzut-o. Am auzit-o strigînd.

– Strigînd?

– Ăsta e sunetul pe care-l scot ele, pentru că nu pot rage. Numai felinele mari – cum ar fi leii – pot rage. Este vorba de ceva în gîtul lor. Am uitat. Trebuie să mai citesc o dată. Oricum, nu am vrut decît să încerc să dau de ea.

Chiar dacă era o nebunie, nu se putea împiedica să nu o admire. Nici una din fetele pe care le ştia el nu s-ar fi furişat de acasă doar ca să urmărească o pumă. Numai Lil.

– Dacă te-ar fi găsit ea pe tine, ai fi fost micul ei dejun.

– Prostii.

– Eu nu o să spun nimic, dar să nu o mai ştergi vreodată, ca să pleci în căutarea ei.

– Cred că s-ar fi întors deja, dacă ar fi vrut asta. Mă întreb unde s-a dus.

Lil se uită din nou spre dealuri.

– Am putea merge să campăm. Tata e înnebunit după asta. Facem drumeţie în mijlocul naturii şi campăm peste noapte. Precis că bunicii tăi or să te lase.

– Într-un cort? În munţi?

Ideea era pe cît de terifiantă, pe atît de atrăgătoare.

– Da. Pescuim pentru cină şi vedem cascadele şi bizonii şi fel de fel de animale sălbatice. Poate chiar şi o pumă. Cînd ajungi pînă acolo, în vîrf, poţi vedea Montana.

Lil se întoarse să se uite înapoi, cînd auzi clopotul care-i chema la cină.

– E timpul să mîncăm. O să mergem să facem camping. O să-l rog pe tata. O să fie distractiv.

A făcut camping şi a învăţat să folosească undiţa. A descoperit toată emoţia care ţi se urca pe şira spinării, de a sta la un foc de tabără ascultînd urletul lupilor şi şocul, cînd a privit peştele prins de el mai mult datorită baftei decît priceperii, strălucind ca argintul în soare, la capătul undiţei.

Trupul i s-a întărit; mîinile i s-au asprit. Deosebea acum un elan de o căprioară şi ştia să se orienteze.

Putea călări în galop şi asta era cea mai mare emoţie din viaţa lui.

A cîştigat un loc de onoare, ca oaspete, în echipa lui Lil şi a reuşit o dublă puternică.

Peste mulţi ani, privind în urmă, a înţeles că viaţa lui se schimbase în vara aceea şi că niciodată nu avea să mai fie la fel ca înainte. Dar singurul lucru pe care-l ştia Coop la unsprezece ani, era că se simţea fericit.

Bunicul lui l-a învăţat să cioplească şi să cresteze şi spre marea lui bucurie, i-a făcut cadou un briceag numai al lui. Bunica i-a arătat cum să se îngrijească de un cal, de sus pînă jos, cum să-l verifice de răni sau boală.

Dar bunicul l-a învăţat cum să stea de vorbă cu caii.

– Totul e în ochi, i-a spus Sam. În trup, în urechi, în coadă, dar în primul rînd, în ochi. Ce vede el într-ai tai, ce vezi tu, într-ai lui.

Ţinea un ham pe un mînz de un an, care dădea înapoi şi-şi ridica copitele în aer.

– Nu contează prea mult ce spui, pentru că ei văd în ochii tăi ce gîndeşti. Ăsta vrea să ne arate că e un dur, dar de fapt nu este decît puţin speriat. Oare o să-i placă? Oare o să-l doară?

În timp ce vorbea, Sam se uita în ochii mînzului, pastrîndu-şi glasul blînd, alinător.

– Ce o să facem noi acum este să scurtăm hamul ăsta, aici. O mînă fermă nu trebuie să fie una dură.

Sam se apropie, ţinînd frîul ferm. Mînzul tremură şi dansă.

– Are nevoie de un nume. Dă-i tu un nume. Sam mîngîie mînzul pe greabăn.

Coop îşi luă ochii de la mînz, ca să se uite la Sam.

– Eu?

– Vroiam să spun ... Hîm... Jones? Poate fi Jones, ca Indiana Jones?

– Întreabă-l pe el.

– Cred că pe tine te cheamă Jones. Jones este inteligent şi curajos. Cu puţin ajutor din partea mîinii lui Sam pe hăţuri, mînzul dădu decisiv din cap.

– A spus da! Ai văzut, bunicule?

– Cum să nu. Acum ţine-i capul, ferm, dar nu dur. Mă duc să-i aduc pătura pentru şa. Este obişnuit cu ea. Aminteşte-i.

– Eu ... E doar pătura. Ţie nu-ţi pasă de pătură, Jones. Nu te doare. Nu o să-ţi provocăm dureri. Ai mai avut şi înainte pătura pe tine. Bunicul zice că astăzi o să te obişnuim doar cu şaua. Nici ea nu doare.

Jones se uita în ochii lui Coop, cu urechile înainte şi abia dacă şi-a dat seama cînd i s-a pus pătura.

– Poate că după ce o să te obinuieşti cu şaua, o să te pot călări puţin. Pentru că eu nu sînt atît de greu încît să-ţi fac rău. Am dreptate, bunicule?

– O să vedem. Ţine-l ferm, Cooper.

Sam ridică şaua de antrenament şi o puse pe cal. Jones îşi ridică brusc capul şi dădu repede din copite.

– Este în regulă. Este în regulă. Nu a fost furios, nu a fost rău, îşi spuse Cooper. Doar puţin speriat. Putea simţi asta, putea vedea asta în ochii lui Jones.

– Este doar o şa. Îmi închipui că ţi se pare ciudat, la început. Sub soarele după-amiezii, cu sudoarea de care abia-şi dădea seama că îi uda tricoul, Coop vorbea şi vorbea, în timp ce bunicul lui prindea şaua.

– Plimbă-l puţin, aşa cum ţi-am arătat. Exact aşa cum ai făcut înainte de şa. O să dea puţin din copite.

Sam se dădu în lături ca să-i lase pe băiat şi pe mînz să înveţe. Din spate, Lucy îşi puse o mînă pe umărul lui.

– Asta da privelişte, nu?

– Are mînă, recunoscu Sam. Are suflet dar şi minte. Băiatul se poartă firesc cu caii.

– Nu vreau să plece. Şi înainte ca Sam să poată raspundă ceva, adăugă:

– Ştiu. Nu este al nostru, ca să-l ţinem aici. Dar o să-mi frîngă puţin inima. Ştiu foarte bine că ei nu îl iubesc aşa cum îl iubim noi. Aşa că mi se rupe inima ştiind că o să trebuiască să-l trimitem înapoi.

– Poate că o să vrea să se întoarcă aici, la vară.

– Poate. Dar, ah, pînă atunci, o să fie atîta linişte. Dadu drumul unui oftat, apoi se întoarse cînd auzi uruitul unei camionete.

Vine potcovarul. Mă duc să pregătesc o limonadă.

Fiul potcovarului, Gull, un băiat deşirat, de paisprezece ani, cu o hălăciugă de păr, a fost cel care, în umbra după-amiezii tîrzii, la adăpostul hambarului, i-a dat lui Coop primul – şi ultimul lui – tutun de mestecat.

Chiar şi după ce a terminat de vomitat micul dejun, prînzul şi tot ce mai avea în stomac, Coop rămăsese, aşa cum spusese Gull, la fel de verde ca o lăcustă-verde. Alertată de icnetele vomei, Lucy îşi părăsi munca în grădină şi alergă în spatele hambarului. Aici, Coop, în patru labe, continua să vomite, în timp ce Gull, în picioare, îl privea cu mîna sub pălărie.

Iisuse, Coop, nu ai mai făcut asta înainte?

Ce s-a întîmplat? Ce ai făcut? întrebă Lucy.

– A vrut doar să încerce să mestece tutun. Nu am crezut că o să-i facă rău, domnișoară Lucy, doamnă.

– Ah, ... altceva mai bun nu ai avut de făcut decît să-i dai tutun unui băiat de vîrsta lui?

– L-a vomat și a scăpat de el.

Cum părea să fi terminat, Lucy se aplecă asupra lui.

– Haide, băiete, să mergem în casă, să te speli.

Repede și pragmatică, Lucy l-a tras în casă. Prea slăbit ca să protesteze, Coop a mormăit doar, cînd l-a dezbrăcat. L-a spălat pe față, i-a dat să bea apă rece. După ce a coborît jaluzele, s-a așezat pe marginea patului, punîndu-i o mînă pe frunte. Coop deschise niște ochi înceţoșaţi.

– A fost groaznic.

– Este o lecţie învăţată. Se aplecă și îl sărută ușor pe frunte, cu buzele.

– O să fii bine. O să treci și peste asta. Nu doar peste asta, continuă ea în gînd. Și rămase o vreme cu el, pînă cînd Coop adormi, cu lecţia învăţată.

Coop stătea întins lîngă Lil, pe bolovanul lat de pe malul apei.

– Nu a strigat la mine, nu a spus nimic.

– Ce gust are? Dacă e la fel cum miroase, înseamnă că e grozav. Și arată grozav.

– Are gust ... de rahat, decise el.

Lucy chicoti.

– Ai mîncat vreodată rahat?

– L-am mirosit destul, vara asta. Rahat de cal, rahat de porc, rahat de vacă, rahat de găină.

Lucy rîdea tot mai tare.

– Și la New York e rahat.

– Mai ales de la oameni. Pe care însă nu trebuie să-l iau cu lopata.

Lil se întoarse pe o parte, punîndu-și capul pe mîini și îl studie cu ochii ei mari, cafenii.

– Aș vrea să nu trebuiască să pleci. Asta este cea mai frumoasă vară a mea, de cînd mă știu.

– Și a mea. Se simţi ciudat spunînd asta, știind că era adevărat. Știind că cel mai bun prieten al lui, din cea mai frumoasă vară a lui era o fată.

– Nu ai putea să rămîi aici? Dacă i-ai ruga, poate că părinţii tăi te vor lăsa să trăiești aici.

– Nu mă vor lăsa. Își răsuci capul, urmărind un uliu care zbura în cercuri.

– Au sunat aseară și au spus că se întorc săptămîna viitoare și că mă așteaptă la aeroport și ... În sfîrșit, nu mă vor lăsa.

– Dacă te-ar lăsa, ai vrea să rămîi?

– Nu știu.

– Vrei să te întorci?

– Nu știu. Era cumplit că nu știa.

Mi-aș dori să pot merge în vizită acolo și să trăiesc aici. Aș vrea să-l pot antrena pe Jones și să o călăresc pe Dottie și să joc baseball și să mai pescuiesc. Dar vreau să-mi văd camera și să merg la un meci cu Yankee.

Coop se întoarse din nou spre ea.

Poate că o să vii tu în vizită la mine. Am putea merge la terenul de baseball.

Nu cred că m-ar lăsa.

Ochii lui Lil se întristară și buza de jos începu să-i tremure.

Probabil că nu o să te mai întorci niciodată aici.

Ba da, o să mă întorc.

Juri?

Jur. Îi întinse mîna, pentru un jurămînt solemn.

Dacă o să-ţi scriu, o să-mi răspunzi?

– S-a făcut.

– De fiecare dată?

Coop zîmbi.

– De fiecare dată.

– Atunci o să te întorci. Ca şi puma. Am văzut-o în prima noastră zi împreună, aşa că este ca spiritul nostru călăuzitor. Este ca ... Nu-mi pot aminti cuvîntul, dar ne poartă noroc.

Coop s-a gîndit la asta, la faptul că ea a vorbit toată vara despre pumă, i-a arătat fotografii din cărţile de la bibliotecă şi din cărţile pe care şi le cumpărase singură, din banii ei de buzunar. Făcuse chiar ea schiţe, pe care le-a agăţat pe pereţi, în camera ei, printre trofeele de la meciurile de baseball.

În ultima lui săptămînă la fermă, Coop a folosit briceagul şi unealta de cioplit pe care i-a împrumutat-o bunicul lui. Şi-a luat la revedere de la Dottie şi de la Jones şi de la ceilalţi cai, a salutat, fără prea mare tragere de inimă, găinile. Şi-a împachetat lucrurile, împreună cu cizmele şi mănuşile de lucru pe care i le cumpărase bunicul lui. Şi cu nepreţuitul lui bătac.

Aşa cum făcuse acum o veşnicie, pe drumul de venire, a stat pe bancheta din spate şi s-a uitat pe geam, afară. Acum vedea altfel lucrurile, cerul mare, dealurile întunecate care se înălţau ca nişte ace de stîncă şi turnuri zimţate,tăinuind pădurea şi apele şi canioanele.

Poate că puma lui Lil se plimba acum pe acolo.

Au făcut un ocol pe drumul care ducea la ferma Chance, ca să-şi mai ia o dată la revedere.

Lil stătea pe treptele verandei şi Coop ştia că îi aştepta. Era îmbrăcată în pantaloni scurţi roşii şi un maieu albastru, cu părul scos prin fanta de la spate a

caschetei ei favorite. Cînd au intrat, mama ei a ieşit din casă şi cîinii au început să alerge în urma lor, lătrînd şi lovindu-se unul de celălalt.

Lil se ridică şi mama ei coborî, punîndu-şi o mînă pe umărul ei. Joe veni de după casă vîrîndu-şi mănuşile de lucru în buzunar şi o flancă pe Lil, de cealaltă parte.

În mintea lui Cooper rămase gravată pentru totdeauna o imagine – mama, tatăl, fiica – asemenea unei insule în faţa casei vechi, pe fundalul dealurilor şi a văilor şi a cerului, cu doi cîini prăfuiţi alergînd în cercuri nebune.

Coop îşi drese glasul ieşind din maşină.

– Am venit să-mi iau la revedere.

Joe se mişcă primul, păşind înainte şi întinzîndu-i mîna. I-o scutură pe a lui Coop şi continuînd să i-o ţină, se aplecă să-l poată privi în ochi.

– O să te întorci să ne mai vezi.

– O să mă întorc. Şi o să vă trimit o fotografie de la Yankee Stadium, cînd o să înălţăm steagul.

Joe rîse.

– Visează, băiete.

– Să fii bine. Jenna îşi întoarse cascheta şi se aplecă, sărutîndu-l pe frunte.

– Şi să fii fericit. Şi să nu ne uiţi.

– Nu o să vă uit. Coop se întoarse spre Lil, simţindu-se, brusc, uşor sfios.

– Am făcut ceva pentru tine.

– Pentru mine? Ce anume?

Coop ţinu în sus cutia, foindu-se pe picioare în timp ce Lil deschidea capacul.

– Este o prostie. Nu e foarte reuşită, spuse, în timp ce Lil se uita la mica pumă pe care o cioplise el în lemn de hicori.

– Nu prea mi-a reuşit faţa, iar ...

Se întrerupse, uluit, jenat, cînd Lil îşi aruncă braţele pe după el.

– Este minunată! O s-o păstrez mereu. Stai puţin! Întorcîndu-se, se repezi în casă.

– Este un cadou frumos, Cooper, spuse Jenna, studiindu-l. Puma este acum a ei, nu o să mai fie niciodată altfel. Iar tu ai pus o parte din tine în simbolul ei.

Lil ieşi ca o săgeată din casă, punînd frînă în faţa lui Coop.

– Ăsta este lucrul meu cel mai de preţ – înainte de pumă. Ia-l. Este o monedă veche. Am găsit-o primăvara trecută, cînd săpam în grădină. Este veche, probabil că i-a căzut cuiva din buzunar, acum mult, mult timp. Este tocită, abia se citeşte.

Cooper luă discul de argint, atît de uzat încît abia dacă se întrezărea chipul de femeie ştanţat pe el.

– Este formidabilă.

– Aduce noroc. Este un ... care e cuvîntul, mama?

– Un talisman, se oferi Jenna.

– Un talisman, repetă Lil. Să-ţi poarte noroc.

– Trebuie să plecăm. Sam îl bătu pe Cooper pe umăr.

– Este un drum lung pînă la Rapid City.

– Călătoreşte cu bine.

– O să-ţi scriu, strigă Lil. Dar trebuie să-mi răspunzi.

– O să-ţi răspund. Ţinînd moneda strîns în mînă, Coop intră înapoi în maşină. Se uită în spate cît putu de mult, privind insula din faţa bătrînei case, cum se micşorează şi dispare.

Nu a plîns. Doar avea aproape doisprezece ani. Ţinu însă în pumn străvechea monedă de argint, tot drumul pînă la Rapid City.

3

BLACK HILLS
Iunie 1997

Lil înainta cu calul prin ceaţa dimineţii, de-a lungul potecii. Trecură prin iarba înaltă, traversară apa scînteietoare a unui pîrîu unde spionau rugii încîlciţi ai iederei otrăvitoare, înainte de a începe urcuşul. Aerul mirosea a pin şi a apă şi a iarbă, iar lumina tremura în delicateţea răsăritului.

Păsările se chemau şi sporovăiau. Auzi cîntecul huruit al unui sturz de munte, ciripitul răguşit al unui scatiu de pin în zbor, atenţionarea iritantă a unei gaiţe.

Părea că pădurea se trezea la viaţă în jurul ei, mişcată de razele şi fasciculele oblice ale luminii difuze care se strecura prin pologul copacilor.

Nu exista un alt loc pe lume unde ar fi vrut să se afle.

Văzu urme, de cele mai multe ori de cărioară şi de elan şi le consemnă pe reportofonul din buzunarul jachetei. Mai devreme descoperise urme de bizon şi firească, numeroase semne ale cirezii tatălui ei.

Dar pînă acum, în aceste trei zile de hoinăreală pe care şi le acordase, încă nu dăduse de urma pisicii.

Îi auzise chemarea, noaptea trecută. Strigătul ei sfîşiase întunericul, stelele şi lumina lunii.

Sînt aici.

Studia tufişurile, în timp ce iapa zdravănă se căţăra, asculta chemările păsărilor care dansau în umbrarul pinilor. O veveriţă roşie ţîşni dintr-un tufiş de mălin, traversă repede şi se căţără pe un trunchi de pin şi privind sus, sus, văzu un uliu făcîndu-şi rondul de dimineaţă.

Pentru toate astea, plus panorama magnifică din vîrful stîncilor, plus cascadele înalte care se rostogoleau în canioane, Black Hills, Dealurile Negre, erau, credea ea, un pămînt sacru.

După ea, dacă nu simţeai magie aici, atunci nu o vei găsi nicăieri în altă parte.

Era suficient să fii aici, să ai aceste momente, să cutreieri, să studiezi. În curînd se va afla şi ea într-o sală de clasă, un boboc (Dumnezeule!) departe de tot ce ştia. Şi cu toate că era flămîndă să înveţe, nimic nu va înlocui sunetele, priveliştile, mirosurile de acasă.

De-a lungul acestor ani mai văzuse, din cînd în cînd, puma. Nu aceeaşi, îşi spuse. Foarte puţin probabil să fi fost aceeaşi pumă pe care o văzuse împreună cu Coop, în vara aceea, în urmă cu opt ani. O văzuse camuflată, printre ramurile unui copac, sărind sus pe o stîncă şi odată, în timp ce mîna cireada, împreună cu tatăl ei, o văzuse, prin binoclu, în timp ce dobora un pui de elan.

Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse ceva atît de puternic, ceva mai real.

Lil îşi făcea însemnări şi despre vegetaţie. Înstelata nu-mă-uita, delicaţii irişi Rocky Mountain, trifoiul cu flori galbene, ca lumina soarelui. Toate făceau, în fond, parte din ambianţă, o verigă în lanţul

hranei. Iepurele, căprioara, elanul, mîncau ierburi, frunze, fructe de pădure şi muguri – iar lupul cenuşiu şi pisicile ei mîncau iepuri, căprioare şi elani.

Veveriţa cea roşie poate că va sfîrşi ca prînz pentru un uliu care se rotea în cerc.

Poteca deveni plană şi se deschise în păşunea deja luxuriantă şi verde şi presărată cu flori de cîmp. O mică turmă de bizoni păştea acolo, aşa că adăugă bizonul, cele patru vaci şi cei doi viţeluşi, pe răbojul ei.

Unul dintre viţeluşi se afundă şi se împinse în pămînt şi reapăru cu capul drapat cu flori şi iarbă. Zîmbind, se opri să-şi scoată camera, să facă cîteva fotografii pe care să le ataşeze la dosarele ei.

I-ar putea spune viţeluşului Cochetul.

Poate că o să i le trimită lui Coop, împreună cu alte fotografii făcute pe drum. Zicea că s-ar putea să vină în vara asta, dar nu-i răspunsese la scrisoarea ei de acum trei săptămîni.

Dar, îşi spuse ea din nou, Coop nu era atît de prompt cu scrisorile şi cu e-mailurile, ca ea. Mai ales de cînd se întîlnea cu studenta aia pe care o cunoscuse la colegiu.

CeeCee, îşi spuse Lil, dîndu-şi ochii peste cap. Ce nume stupid. Ştia că Coop se culca cu ea. Nu-i spusese el asta, de fapt fusese al naibii de atent să nu o facă. Dar Lil nu era proastă. La fel cum era sigură – sau aproape sigură – că se culcase cu fata aia despre care-i povestise în timpul liceului.

– Zoe.

Iisuse, ce s-a întîmplat cu numele normale?

Avea impresia că băieţii se gîndesc numai la sex. Dar din nou, recunoscu Lil foindu-se în şa, şi ea se gîndise destul de mult la sex, în ultima vreme.

Probabil pentru că nu făcuse niciodată aşa ceva.

Pe ea pur şi simplu nu o interesau băieţii – oricum, nu cei pe care-i ştia. Poate că la facultate, la toamnă ...

Nu că ar fi ţinut să fie virgină, dar nu vedea de ce să transpire, dacă nu-i plăcea cu adevărat tipul – şi dacă el nu o încălzea într-atît ca ea să vrea asta, atunci nu ar fi fost decît un fel de exerciţiu, nu?

Doar ceva în plus, de bifat pe lista experienţelor de viaţă.

Dar ea vroia, îşi spuse, ceva mai mult decît atît.

Ridică din umeri ca să-şi alunge gîndul, puse camera la loc, îşi scoase plosca să bea. Probabil că la colegiu va fi prea ocupată să studieze, ca să mai aibă timp de sex. În afară de asta, prioritatea ei acum erau vara, documentarea drumeţiilor ei, habitatele, să lucreze la modelele ei, la hîrtiile ei. Şi să-l convingă pe tatăl ei să cedeze cîţiva acri pentru refugiul pentru animale sălbatice, pe care spera că-l va construi într-o bună zi.

Refugiul Chance Pentru Animale Sălbatice. Îi plăcea denumirea asta, nu numai pentru că era a ei, ci pentru că animalele vor avea o şansă acolo. Şi oamenii vor avea o şansă să le vadă, să le studieze, să aibă grijă de ele.

Într-o bună zi, îşi spuse ea. Dar mai întîi avea atîtea de învăţat – iar ca să înveţe, trebuia să părăsească ce iubea ea mai mult.

Spera să vină Coop, chiar şi numai pentru cîteva săptămîni, înainte de plecarea ei la colegiu. Revenise şi el, ca şi puma. Nu în fiecare vară, dar destul de des. Două săptămîni, în anul imediat următor primei lui vizite, apoi o întreagă minunată vară, în anul următor, cînd părinţii lui au divorţat.

Două săptămîni acum, o lună altădată, dar de fiecare dată reluau legătura exact de unde o lăsaseră. Chiar dacă el vorbea despre fetele de acasă. Dar acum trecuseră doi ani buni.

Trebuia să vină în vara asta.

Oftînd uşor, deşurubă capacul ploscii.

Totul s-a petrecut repede.

Lil simţi iapa înfiorîndu-se, începînd să se agite.

Chiar în clipa în care strînse mai tare de frîu, pisica sări din iarba înaltă. Ca o umbră – viteză, muşchi, moarte tăcută – se repezi şi doborî la pămînt viţelul cu flori pe cap. Miţa cireadă se risipi, mama mugi. Lil se lupta să controleze iapa, în timp ce bizonul se repezea asupra pisicii.

Aceasta ţipă drept răspuns, ridicîndu-se ca să-şi apere prada. Lil îşi strînse picioarele, apucînd căpăstrul cu o mînă, în timp ce-şi scotea din nou camera.

Sclipiră gheare. Lil mirosi sîngele, peste pajişte. Iapa îl simţi şi ea şi o luă la fugă, speriată.

– Opreşte-te, uşurel! Nu e interesată de noi. Are deja ce a vrut.

Din rănile de pe flancul bizonului picura sînge. Copitele tunară şi mugetele sunau parcă a jale. Apoi ecoul se stinse în depărtare şi nu mai rămase decît puma şi prada ucisă, în iarba înaltă.

Sunetul pe care-l scotea era ca un tors, ca un uruit tare, de triumf. Peste iarbă, ochii ei îi întîlniră pe ai lui Lil şi rămaseră aşa. Mîna îi tremura, dar nu putea risca să şi-o ia pe cealaltă de pe frîu, ca să fixeze camera. Făcu două poze tremurate cu puma, fotografie iarba călcată în picioare, plină de sînge, leşul.

Cu un sîsîit de atenţionare, felina tîrî carcasa în tufişuri, în umbra pinilor şi a mestecenilor.

– Are pui de hrănit, murmură Lil şi vocea ei sună slab şi răguşit în aerul dimineţii.

– La naiba.

Îşi scoase casetofonul, aproape scăpîndu-l din mînă.

– Linişteşte-te. Linşteşte-te. În regulă, document. În regulă. Văzut femelă-pumă, aproximativ doi metri lungime, de la cap la coadă. Iisuse, cîntăreşte în jur de patruzeci de kilograme. Culoare maro-roşcat, tipică. Ucidere prin pîndă-şi-ambuscadă. A doborît un pui de bizon dintr-o cireadă de şapte bizoni care păşteau în iarba înaltă. Şi-a apărat prada, în faţa bizonului. A tîrît prada în pădure, posibil din cauza prezenţei mele, deşi, dacă pisica are pui, aceştia trebuie să fie prea mici ca să-şi urmeze mama la locul de vînătoare. Le duce micul dejun puilor ei, care probabil că nu sînt încă complet înţărcaţi. Incidentul înregistrat ... şapte şi douăzeci şi cinci a.m., 12 iunie. Ah!

Oricît ar fi dorit, ştia că nu trebuia să ia urma pisiciii. Dacă avea pui, precis că ar fi atacat şi cal şi călăreţ, ca să îşi apere teritoriul.

– Nu o să plusăm, decise ea. Este timpul să ne întoarcem acasă.

Luă drumul cel mai drept, nerăbdătoare să se întoarcă şi să îşi scrie însemnările. Era deja în mijlocul după-amiezii cînd îşi văzu tatăl şi pe ajutorul lui ocazional, Jay, reparînd gardul.

Vitele se îndepărtau în timp ce-şi conducea calul printre ele şi se opri în dreptul bătrînului şi hodorogitului Jeep .

– Iat-o pe fetiţa mea. Te-ai întors din sălbăticie? Joe veni să o ajute să descalece şi să mîngîie iapa pe ceafă.

– Întreagă, aşa cum ţi-am promis. Bună, Jay.

Jay, care nu credea în nevoia neapărată a cuvintelor, îşi duse mîna la borul pălăriei, drept răspuns.

– Aveţi nevoie de ajutor? îşi întrebă Lil tatăl.

– Nu, am terminat. A trecut un elan prin el.

– Şi eu am văzut două turme şi nişte bizoni. Am văzut cum o pumă a omorît un viţel, în iarba înaltă.

– O pumă?

Lil se uită la Jay. Cunoştea expresia aia. Puma era un prădător, o pacoste.

– Cam la o jumătate de zi călare, de aici. Are destul vînat acolo, ca să se hrănească pe ea şi puii ei. Nu are nevoie să coboare aici, la cireadă.

– N-ai păţit nimic?

– Nu prezentam nici un interes pentru ea. Nu uita, pumele au în sînge recunoaşterea potenţialei prăzi. Oamenii nu reprezintă o pradă pentru ele, îşi linişti ea tatăl.

– Mîţele astea ar mînca orice, sînt mereu flămînde. Nişte ticăloase care se furişează, bombăni Jay.

– Aş zice că taurul care conducea turma de bizoni este de acord cu tine. Dar nu am văzut nici-o urmă de-a ei, pe drumul de întoarcere. Pînă acum, nici un semn că şi-ar fi extins teritoriul.

Cînd Jay dădu doar din umăr şi se întoarse la gard, Lil îi zîmbi tatălui ei.

– Dacă n-ai nevoie de mine, mă duc acasă. Abia aştept să fac un duş şi să beau ceva rece.

– Spune-i mamei că noi mai stăm aici vreo două ore.

După ce se ocupă de cal şi dădu pe gît două pahare de ceai pregătit la soare, Lil se duse la mama ei, în grădina de legume. Luă săpăliga din mîna Jennei şi se puse pe treabă.

– Ştiu că mă repet, dar a fost cel mai extraordinar lucru. Felul în care se mişca. Ştiu că sînt discrete, că se ascund, dar numai Dumnezeu ştie de cînd stătea ea acolo, pîndind turma, alegîndu-şi prada, momentul, iar eu nu am văzut un semn, măcar. Mă uitam, dar nu vedeam nimic. Trebuie să fiu şi mai atentă.

– Nu ţi-a făcut rău să o vezi ucigînd?

– A făcut-o atît de repede, atît de impetuos. Foarte curat. Îşi făcea treaba ei, înţelegi? Cred că dacă m-aş fi aşteptat la asta, dacă aş fi avut timp să mă gîndesc la asta, poate că aş fi reacţionat altfel.

Oftă uşor, ridicîndu-şi borul pălăriei.

– Viţelul era atît de al naibii de drăgălaş, cu florile alea peste tot pe cap. Dar era vorba de viaţă şi de moarte, în cîteva secunde. Avea... poate că o să sune ciudat, dar momentul a avut ceva religios în el.

Se opri să-şi şteargă fruntea transpirată.

– Fiind acolo, fiind martoră la acel moment, m-am convins şi mai mult de ce anume vreau să fac şi ce anume trebuie să învăţ ca să pot face asta. Am făcut poze. Înainte, în timpul, după.

– Scumpa mea, poate că sună ridicol, mai ales din partea cuiva care se ocupă de vite, dar eu cred că nu aş vrea să văd o pumă înfulecînd un viţel de bizon.

Zîmbind, Lil se întoarse la prăşit.

– Tu ştiai, cînd erai de vîrsta mea, ce vroiai, ce vroiai să faci, să fii?

– Habar n-aveam. Stînd pe vine, Jenna începu să smulgă buruienile dintre frunzele verzi, ca feriga, ale

morcovilor.Dar cam peste vreun an sau cam aşa ceva, a apărut aici tatăl tău. Mi-a aruncat o privire de cocoş şi atunci am ştiut că îl vroiam iar el nu prea a mai avut vreo şansă.

– Dar dacă ar fi vrut să plece înapoi în est?

– M-aş fi dus cu el în est. Atunci nu iubeam pămîntul ăsta, îl iubeam pe el. Îl iubeam pe el şi cred că ne-am îndrăgostit în acelaşi timp unul de celălalt dar şi de pămînt. Jenna îşi dădu pălăria pe spate, se uită la rîndurile de morcovi şi de fasole, la roşiile tinere şi, mai departe, la cîmpurile de soia şi la păşuni.

– Eu cred că tu ai iubit pămîntul ăsta odată cu prima ta respiraţie. Eu nu ştiu pe unde o să umblu. Sînt atîtea lucruri de învăţat şi de văzut. Dar întotdeauna o să mă întorc înapoi.

Jenna se ridică în picioare.

– Contez pe asta. Iar acum dă-mi săpăliga şi du-te să te speli. Vin şi eu într-o clipă şi o să mă ajuţi cu cina.

Lil traversă spre casă, scoţîndu-şi pălăria şi bătînd-o de pantaloni ca s-o scuture de praful de pe drum, înainte de a intra. Un duş lung, fierbinte, suna mai mult decît bine.După ce o va ajuta pe mama ei la bucătărie, o să poată petrece puţin timp notîndu-şi observaţiile. Iar mîine va trebui să meargă în oraş să-şi developeze filmul.

Pe lista lucrurilor pentru care trebuia să strîngă bani, se afla o cameră digitală. Şi un laptop, îşi spuse ea. Cîştigase o bursă, ceea ce o va ajuta la cheltuielile pentru facultate, dar ştia că aceasta nu putea acoperi toul.

Colegiul, căminul, taxele de laborator, cărţile, transportul. Totul se aduna.

Ajunsese aproape de casă cînd auzi zgomotul unui motor. Aproape, socoti ea, pe terenul lor. Ocoli casa să vadă cine venea cu viteza asta.

Îşi puse mîinile în şolduri cînd văzu motocicleta venind cu zgomot, pe drumul fermei. Motocicliştii treceau des pe aici, mai ales vara. Din cînd în cînd unii opreau să se intereseze de drum sau să întrebe dacă puteau căpăta de lucru, pentru cîteva zile. Cei mai mulţi se apropiau cu prudenţă, îşi spuse ea. Acesta însă venea ţintă, ca şi cum ...

Casca şi vizorul îi acopereau părul şi cea mai mare parte a feţei. Dar zîmbetul fulgeră şi ea ştiu. Rîzînd zgomotos, alergă înaintea lui. Motociclistul opri în spatele camionetei tatălui ei, coborînd de pe motocicletă în timp ce-şi scotea casca. Puse casca pe şa şi se întoarse la timp ca să o prindă în zborul ei.

– Coop! Ai venit! Se ţinu strîns, în timp ce el o învîrtea în cerc.

– Ţi-am spus că vin.

— Că poate vii.

În timp ce îl strîngea în braţe, ceva în ea o curentă, ceva ca o fierbinţeală.. Îl simţea altfel. Mai puternic, mai dur, într-un fel care o făcu să se gîndească la el ca la un bărbat, nu ca la un băiat.

– Poate s-a transformat în venire. Ai mai crescut, spuse el lăsînd-o jos şi studiind-o, încă rîzînd.

– Puţin. Cred că m-am oprit. Ca şi tine.

Mai înalt, mai puternic – iar barba pe care nu şi-o răsese de o zi sau două, îşi spuse ea, îl făcea sexi. Părul, mai lung decît ultima oară cînd îl văzuse, se ondula şi se vălurea în jurul feţei lui, astfel încît ochii albaştri, reci, păreau şi mai clari, şi mai tăioşi.

Tremurul din ea se încălzi.

O luă de mînă, întorcîndu-se să se uite la casă.

– Arată la fel. Obloanele proaspăt vopsite, dar arată la fel.

El însă nu, îşi spuse ea. Nu chiar.

– De cînd te-ai întors? Nu ne-a spus nimeni că ai venit.

– M-am întors de zece secunde. Mi-am sunat bunicii cînd am ajuns la Sioux Falls, dar i-am rugat să nu vă spună nimic.

Îi dădu drumul la mînă, doar ca să o cuprindă pe după umeri.

– Am vrut să-ţi fac o surpriză.

– Mi-ai făcut. Chiar mi-ai făcut.

– Am oprit aici, mai întîi.

Iar acum, îşi spuse ea, tot ce-şi dorea şi aştepta mai mult pentru vara asta, se afla aici.

– Intră. Avem ceai făcut la soare. De cînd ai chestia asta?

Coop se uită înapoi, la motocicletă.

– De aproape un an. M-am gîndit că dacă reuşesc să vin aici în vara asta, o să fie amuzant să străbatem regiunea cu ea.

Se opri la baza scărilor şi îi studie chipul.

– Ce este?

– Arăţi ... bine.

– Nu-i adevărat. Lil îşi trecu mîna prin părul care i se încîlcise sub pălăria joasă, cu bor. Chiar acum m-am întors din pădure. Miros. Dacă veneai o jumătate de oră mai tîrziu, aş fi fost gata spălată.

Coop continua să se zgîiască la ea.

– Arăţi bine. Mi-a fost dor de tine, Lil.

– Ştiam că o să vii. Capitulînd, se lăsă din nou cuprinsă de braţele lui, închizînd ochii.

– Ar fi trebuit, cînd am văzut puma, să ştiu că o să fie astăzi.

– Ce?

– O să-ţi povestesc totul. Intră, Coop. Bine ai venit acasă.

Cînd intrară părinţii ei, salutîndu-l şi aşezîndu-se cu el la vorbă, Lil se repezi sus pe scări. Duşul lung, fierbinte, din visele ei deveni cel mai rapid din viaţa ei. Mişcîndu-se cu viteza luminii, îşi scoase micuţa ei trusă de machiaj. Nimic prea ostentativ, îşi porunci ea, dîndu-se cu puţin roşu, cu puţin rimel şi doar cu o idee de luciu pentru buze. Cum i-ar fi luat o veşnicie să îşi usuce părul, îl împleti la spate, ud încă, într-o coadă.

Se gîndi la cercei, dar îşi spuse că ar fi fost prea ostentativă. Jeanşi curaţi, decise ea şi altă bluză. Firească, de zi cu zi.

Inima îi bătea să-i sară din piept.

Era ciudat, straniu, era neaşteptat. Dar i se aprinseseră călcîiele după cel mai bun prieten al ei.

Arăta atît de diferit – acelaşi, dar diferit. Gropiţele din obrajii lui erau noi şi fascinante. Părul lui era sălbatic şi sexi, şatenul întunecat începînd, abia, să se deschidă la soare. Începuse deja să se bronzeze puţin – îşi aminti cum devenea cafeniu, la soare. Şi ochii lui, ochii aceia albaştri ca gheaţa, tocmai străpunseseră o lume neexplorată, din ea.

Ce păcat că nu-l sărutase. Doar un sărut prietenesc, de bună, Coop. Dar apoi îşi dădu seama cum ar fi fost, ce ar fi simţit să-i simtă buzele, cu buzele ei.

Linişteşte-te, îşi porunci ea. Probabil că s-ar strica de rîs dacă ar şti ce-i trece ei prin cap. Inspiră adînc de cîteva ori, apoi coborî încet treptele.

Îi auzea în bucătărie: rîsul mamei ei, tonul glumeţ al tatălui ei – şi glasul lui Coop. Mai adînc, nu era oare mai adînc decît ultima oară?

Trebui să se oprească, să inspire din nou, adînc. Apoi, arborînd un zîmbet degajat, intră în bucătărie.

Coop se opri în mijlocul frazei şi se zgîi la ea. Clipi. Clipa aceea, surpriza care străluci în ochii lui o făcură să simtă fiori prin piele.

– Cum ai decis, rămîi la cină? îl întrebă Lil.

– Tocmai încercam să-l convingem. Dar Lucy şi Sam îl aşteaptă. Duminică însă, toată lumea este aici pentru un picnic, spuse Jenna făcînd un semn cu degetul.

– Absolut. Eu o să fiu primul care nu o să uite. Putem exersa ceva aruncări.

– Pariez că încă te pot bate. Lil se sprijini de masă şi zîmbi într-un fel care-l făcu să clipească din nou.

– Asta mai vedem noi.

– Eu speram că o să facem o plimbare cu jucăria aia de afară.

– Este un Harley. Nu este jucăria nimănui, spuse el serios.

– De ce nu-mi arăţi ce ştie să facă?

– Cum să nu. Duminică, o să ...

– Eu mă gîndeam acum. E vreo problemă? Doar o jumătate de oră, adăugă, întorcîndu-se spre mama ei.

– Ah ...Ai căşti, Cooper?

– Da, ah, am cumpărat una în plus, gîndindu-mă că ... Da.

– Cîte amenzi ai luat cu asta? îl întrebă Lil.

– Nici una în ultimele patru luni, spuse Coop zîmbind.

– Să-mi aduci fata înapoi aşa cum ai luat-o.

– Aşa o să fac. Mulţumesc pentru ceai. Ne vedem duminică, spuse el ridicîndu-se.

Jenna îi privi ieşind, apoi se uită la soţul ei.

– Ah, făcu ea.

Soţul ei îi zîmbi vag.

– Eu aş fi mers mai departe: ah, la naiba.

Afară, Lil studie casca oferită.

– Deci ai de gînd să mă înveţi să conduc chestia asta?

– Poate.

Lil îşi puse casca, privindu-l în timp ce şi-o prindea.

– Pot să mă descurc cu ea.

– Da, pun pariu. M-am gîndit să iau o şa cu protecţie, dar ...

– Eu n-am nevoie de protecţie, spuse ea şi sări în şa, la spatele lui. Îşi lipi trupul de el, petrecîndu-şi braţele pe după talia lui. Oare îi simţea bubuitul inimii? se întrebă ea.

– Dă-i drumul, Coop!

Cînd acesta porni, repezindu-se în zigzag pe drumul de ţară, Lil scoase un ţipăt de plăcere.

– Este aproape la fel de bine ca pe cal, strigă ea.

– Este mai bine, pe autostradă. Apleacă-te la curbe şi ţine-te strîns lipită de mine, îi spuse el.

În spatele lui, Lil zîmbi. Asta şi intenţionase să facă.

Coop scotea grăunţe. Soarele pătrundea în raze, prin ferestrele podului. O auzea pe bunica lui cîntînd în timp ce hrănea păsările şi auzea cotcodăcitul lor acompaniator. În grajduri, caii fornăiau şi mestecau.

Era nostim cum revenise totul – mirosurile, sunetele, calitatea luminii şi a umbrei. Trecuseră doi ani de cînd hrănise şi îngrijise un cal, de cînd stătuse

la masa mare din bucătărie, dimineaţa, în faţă cu o farfurie cu clătite.

Dar putea foarte bine, fi fost chiar ieri.

Constanţa înseamnă consolare, îşi spuse, cînd atît de multe din viaţa lui erau ca un flux. Îşi aminti cum stătea întins la rîu, pe un bolovan plat, cu Lil, cu ani în urmă şi cum ea ştia încă de atunci ce vroia. Şi încă ştia.

Iar el, încă nu ştia.

Casa, cîmpurile, colinele, erau la fel cum le lăsase. Şi bunicii lui. Chiar îi văzuse bătrîni, cu ani în urmă? Acum îi păreau atît de puternici şi de siguri, ca şi cum cei opt ani nu ar fi trecut peste ei.

Dar al naibii de sigur că trecuseră peste Lil.

Cînd devenise oare aşa de ... ei bine, de uluitoare?

Abia în urmă cu doi ani nu era decît Lil. Drăguţă, desigur – întotdeauna fusese drăguţă. Dar abia dacă se gîndise la ea ca la o fată, şi cu atît mai puţin, ca la o fată.

O fată cu linii curbe şi cu buze şi cu ochi care-i puneau sîngele în mişcare cînd se uita la el.

Nu era corect să se gîndească astfel la ea. El nu trebuia să observe că avea sîni, cu atît mai puţin să fie obsedat de felul cum îi simţise apăsîndu-se de spatele lui, cînd s-au plimbat cu motocicleta.

Fermi şi moi şi fascinanţi.

Şi cît se poate de al naibii de sigur că el nu trebuia să aibe vise erotice cu ea, în care să-şi plimbe mîinile pe sînii aceia – şi peste tot.

Dar le-a avut. De două ori.

Puse frîul pe o mînză de un an, aşa cum îi ceruse bunicul lui şi o scoase în ţarc, să exerseze la funie.

Cu găinile hrănite şi băute, cu ouăle strînse, Lucy veni, se aşeză pe gard şi privi.

– Are ceva nerv în ea, spuse Lucy cînd mînza începu să dea din picioarele din spate.

– Are energie de consumat. Coop întoarse hăţurile, făcînd-o să lucreze în cerc.

– I-ai dat deja un nume?

Coop zîmbi. De la Jones, devenise o tradiţie să dea un nume cîte unui mînz de un an, în fiecare vară cînd reuşea să vină aici.

– Are blana asta frumoasă, pestriţă. Mă gîndeam să-i spunem Pistruiata.

– I se potriveşte. Ai talent, Cooper, la cai şi la nume. Întotdeauna ai avut.

– Îmi lipsesc cînd sînt acasă, în est.

– Şi cînd eşti aici, îţi lipseşte estul. E cît se poate de firesc. Eşti tînăr, încă nu te-ai stabilit, continuă ea văzînd că el tace.

– Am aproape douăzeci de ani, bunico. Cred că ar trebui deja să ştiu ce vreau. La naiba, la vîrsta mea tu erai deja măritată cu bunicul.

– Alte vremuri, alte locuri. Acum, la douăzeci de ani eşti mai tînăr decît odinioară, în anumite privinţe şi mai bătrîn, în altele. Ai tot timpul să te decizi.

Se uită la ea – fermă, cu părul mai scurt, uşor ondulat, cu ridurile acelea mici în jurul ochilor – dar aceeaşi. Şi era la fel aceeaşi, căreia îi putea spune tot ce îl frămînta, sau ce îi stătea pe suflet, ştiind că ea îl asculta.

– Ai fi vrut să ai mai mult? Mai mult timp?

– Eu? Nu, pentru că uite-mă acum aici, stînd pe gard şi privindu-mi nepotul antrenînd mînza asta frumoasă. Dar calea mea nu este a ta. Eu m-am măritat la optsprezece ani, am avut primul copil înainte să împlinesc douăzeci şi dacă am ajuns puţin mai la est de Mississippi, în toată viaţa mea. Ăsta nu eşti tu, Cooper.

– Habar n-am cine sînt. Primul? Ai spus primul copil, spuse, întorcîndu-se spre ea.

– Am pierdut doi, după mama ta. A fost greu. Şi încă mai este. Cred că pentru asta ne-am apropiat atît de repede una de alta, eu şi Jenna. După Lil, a pierdut o sarcină şi a născut un copil mort.

– Nu am ştiut.

– Se întîmplă, dar mergi mai departe. Asta este totul. Dacă ai noroc, obţii ceva, din asta. Eu te am pe tine, nu-i aşa? Iar Jenna şi Josiah o au pe Lil.

– Lil ştie precis ce vrea.

– Fetele privesc întotdeauna înainte.

Coop încercă să pară cît mai indiferent.

– Deci ... se vede cu cineva? Cu un băiat, vreau să spun.

– Am înţeles perfect, spuse Lucy, sec. Cu nimeni în special, după cîte ştiu eu. Băiatul Nodock i-a tras destul clopotele, dar Lil nu a părut prea interesată.

– Nodock? Gull? Dar, Dumnezeule, are douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Este prea bătrîn ca să îi facă curte lui Lil.

– Nu Gull, Iisuse. Fratele lui. Cel mai mic. Are cam vîrsta ta. Ai de gînd să-i tragi clopotele, Cooper?

– Eu? Lui Lil? Sîntem prieteni, atîta tot. Este ca şi sora mea. Prostii, îşi spuse el. Efectiv prostii.

Cu faţa impasibilă, Lucy începu să bată cu tocul cizmei în gard.

– Bunicul tău şi cu mine am fost şi noi doar prieteni. Dar nu-mi amintesc să se fi gîndit la mine ca la o soră. Totuşi, fata asta, Lil, priveşte înainte, aşa cum ţi-am spus. Fata asta are planurile ei.

– Întotdeauna le-a avut.

Cînd îşi termină treburile din ziua aceea, Coop se gîndi să pună şaua pe unul din cai şi să facă o plimbare lungă, grea. Ar fi vrut să fie Jones, dar mînzul de un an, la antrenarea căruia ajutase odinioară, era acum una din vedetele afacerii bunicului său cu turiştii.

Se gîndea la variante şi era gata să pună şaua pe murgul mare, spicat cu alb, Tick, cînd o văzu pe Lil venind spre ţarc.

Era înjositor să recunoască asta, dar efectiv i se uscase gura.

Avea jeanşi şi o bluză de un roşu strălucitor, cizme fără tocuri şi o pălărie veche, gri, cu un bor mare, drept şi cu părul lung, negru, care cădea liber de sub ea.

Cînd ajunse la gard, bătu cu palma în traista-de-şa, agăţată pe umărul ei.

– Am aici un picnic pe care vreau să-l împart. E cineva interesat?

– Poate că eu.

– Problema este că trebuie să împrumut un cal. Dau puiul ăsta rece, prăjit, pe o cursă.

– Alege-l pe care vrei.

Înclinîndu-şi capul, făcu un semn cu bărbia.

– Îmi place cum arată iapa asta bălţată.

– Îţi aduc o şa şi-mi anunţ bunicii.

– M-am oprit în casă, mai întîi. N-au nimic împotrivă. Mai avem o bună bucată de zi, în faţa noastră. De ce să nu profităm de ea.

Îşi puse sacul pe gard.

– Ştiu unde sînt agăţate şeile. Tu pune şaua pe calul tău.

Prieteni sau nu, nu văzu nici un rău să o privească îndepărtîndu-se, sau să observe cum i se mulau jeanşii, în timp ce mergea.

Se puseră pe treabă, într-un ritm pe care-l cunoşteau bine, amîndoi. Cînd Coop îi luă traista-de-şa, tresări.

– Dar ştiu că ai ceva pui aici.

– Am camera şi casetofonul şi ... diverse. Ştii că-mi place să înregistrez cînd caut urme. Ziceam că am putea merge la rîu, apoi să luăm o urmă, în pădure. Facem un galop bun pînă acolo, dar să vezi ce privelişte.

Coop îi aruncă o privire cunoscătoare.

– Teritoriul pumei?

– Perechea pe care am urmărit-o anul ăsta acoperă zona aceea. Dar nu pentru asta mergem acolo.

Lil zîmbi, aruncîndu-se în şa.

– Este doar o plimbare plăcută călare şi acolo e un pîrîu unde se deschide pădurea. Este un loc plăcut pentru picnic. Dar avem de mers o o oră bună pînă acolo, dacă îţi închipuiai cumva că este mai aproape.

– Într-o oră tocmai bine mi se face poftă de mîncare.

Coop se ridică pe cal şi îşi îndesă mai bine pălăria.

– În ce direcţie?

– Sud-vest.

– S-o pornim atunci.

Îşi împunse uşor calul. Traversară ferma în galop, îndreptîndu-se spre cîmpie.

Fusese o vreme cînd ea era o călăreaţă mai bună şi încă de departe. Dar acum trebuia să admită că erau la acelaşi nivel. Iapa era în avantajul ei, fiind uşoară şi iute şi astfel, cu vîntul în păr, Lil ajunse la liziera îngustă de copaci la mai puţin de o lungime de cal înaintea lui.

Rîzînd, cu ochii strălucind, se aplecă în faţă să-şi mîngîie iapa pe grumaz, în semn de felicitare.

– Unde călăreşti, în New York?

– Nu călăresc.

Lil se îndreptă în şa.

– Vrei să zici că n-ai mai călărit de doi ani?

Coop ridică din umeri.

– Este ca şi cum ai merge pe motocicletă.

– Nu, este ca şi cum ai călări un cal. Cum poţi să ...Renunţă însă, scutură din cap şi o luă la pas, cu calul, printre pini.

– Cum pot ce?

– Fie, cum rezişti să nu faci ceva ce-ţi place?

– Fac altele.

– Cum ar fi?

– Merg cu motocicleta, ies, ascult muzică.

– Alergi după fete.

Coop îi zîmbi.

– Doar că ele nu aleargă prea repede.

Lil fluieră.

– Pariez că nu. Ce spune CeeCee că ai venit aici, peste vară?

Coop dădu din nou din umeri, în timp ce traversau o porţiune de teren flancată de copaci şi bolovani.

– Nu e ceva serios. Ea îşi vede de treaba ei, eu, de a mea.

– Eu credeam că sînteţi foarte legaţi.

– Nu cine ştie ce. Am auzit că ai umblat cu Jesse Nodock.

– Dumnezeule, nu! Dîndu-şi capul pe spate, pufni în rîs. Este destul de drăguţ, dar cam buimac. Şi singurul lucru care-i place cu adevărat, sînt trîntele.

– Trîntele? Cum ... Văzu negru în faţa ochilor. Cu tine, vrei să zici? Ai făcut-o cu Nodock?

– Nu am făcut nimic. Am ieşit cu el de vreo două ori. Nu-mi place cum sărută. Puţin cam neimplicat, după gustul meu. Ar trebui să-şi mai îmbunătăţească tehnica.

– Te pricepi la tehnică?

Îi aruncă o privire piezişă, zîmbind uşor.

– Fac studiu informativ. Uite!

Călărind unul lîngă altul, întinse mîna şi-l luă de braţ, apoi îi făcu cu degetul. În partea îndepărtată a lizierei, o ceată de căprioare se opri în loc, uitîndu-se spre ei. Lil vîrî mîna în sac, după reportofon.

– Şase cu coada albă, patru ciute, doi căpriori pui. Nu sînt dulci? A trecut şi un cerb pe aici, nu de mult.

– De unde ştii asta?

– Uită-te la scoarţă. Sînt urme lăsate de un cerb care-şi scarpină coarnele. Unele sînt proaspete.

Şi asta era ceva familiar. Să călărească împreună cu ea, să o asculte semnalîndu-i urme, vorbind despre sălbăticiuni, despre indicii. Îi lipsise asta.

– Şi ce altceva mai vezi?

– Urme de marmotă şi de căprioară-cu urechi-de măgar. Sus în copac e o veveriţă roşie. Doar ai şi tu ochi!

– Nu ca ai tăi.

– A trecut şi puma pe aici, dar nu recent.

O urmărea, doar pe ea. Nu părea să poată face altceva, nu, cu lumina soarelui scăldîndu-i chipul şi cu ochii aceia negri atît de vii, atît de intenşi.

– Bine, fie, cum le recunoşti?

– Urmele alea de zgîrieturi? Sînt de pumă, dar sînt mai vechi, probabil de la un mascul care şi-a marcat teritoriul în sezonul de împerechiere, trecut. A plecat de aici, cel puţin pentru o vreme. Ei nu stau cu femela şi cu puii. Le-o trag şi p-aci ţi-e calea. Ăsta e genul.

Lil rîse, apoi dădu pinteni calului.

4

Era uşor să reintre în rutină, în zona confortabilă a acesteia. Zile fiebinţi, muncă multă şi furtuni iscate din senin. Lil îşi petrecea cu el aproape fiecare clipă liberă, călare sau plimbîndu-se pe jos, jucînd baseball sau făcînd curse iuţi, cu motocicleta lui. Se întindea pe iarbă, cu el, numărînd stelele, stăteau pe malul apei şi mîncau împreună.

Iar el nu-i făcea niciodată vreun avans.

Ea nu putea înţelege asta. Abia dacă-i aruncase o privire piezişă lui Jesse şi acesta se şi îndrăgostise de ea. Ca şi Dirk Pleasant, cînd nu făcuse decît să se dea de două ori în roată, la carnaval, vara trecută.

Cunoştea acum privirea din ochii unui băiat, cînd se gîndea astfel la o fată. Putea să jure că văzuse privirea asta şi în ochii lui Coop, cînd se uita la ea.

Atunci de ce nu tăbăra pe ea?

Era clar că venise timpul să ia taurul de coarne.

Conduse motocicleta cu grijă, aproape de sfîrşitul drumului de ţară. Concentrată, mormîindu-şi instrucţiuni în curbă, întorcîndu-se apoi spre locul unde stătea Coop, cu ochii pe ea.

Respecta viteza impusă cu demnitate, pentru că de vreo două ori cînd călcase acceleraţia, Coop luase foc de-a binelea.

– În regulă, am condus înainte şi înapoi de şase ori deja, pe ziua de azi. Deşi mîna îi trepida, rezistă tentaţiei de a accelera. Trebuie să mă laşi să o conduc pe şosea, Coop. Urcă-te, haide să dăm o raită.

– Aproape că ai răsturnat-o, în curbă.

– Aproape, nu contează.

– Contează, cînd e vorba de motocicleta mea. Încă mai plătesc la ea. Dacă vrei să facem o cursă, conduc eu.

– Haide...

Coborî şi îşi scoase casca. Îşi scutură deliberat părul pe spate, înainte de a lua sticla de cola din mîna lui, să bea. Încercă privirea provocatoare pe care o exersase la oglindă.

– O milă dus, o milă înapoi. Zîmbind, îşi petrecu un deget de-a lungul gîtului lui, apropiindu-se ceva mai mult de el.

– O să vezi că o să merite.

Ochii lui se micşorară.

– Ce faci?

Lil îşi ridică ţanţoş capul.

– Dacă trebuie să pui întrebări, o să mă încurci.

Coop nu se dădu înapoi; ea nu-şi luă mîna, care se odihnea uşor pe pieptul lui. Îi simţi inima bătîndu-i puţin mai repede. Un semn bun, asta era clar.

– Trebuie să ai grijă cînd faci avansuri băieţilor, Lil. Nu sînt toţi ca mine.

– Tu eşti singurul căruia îi fac avansuri.

Iritarea – care în nici un caz nu era reacţia aşteptată de ea – îi aprinse ochii.

– Eu nu sînt fraierul tău de exerciţiu.

– Nu exersam. Dar presupun că nu te interesează.. Ridicînd din umăr, puse sticla de cola pe motocicletă.

– Mulţumesc pentru lecţie.

Jignită, stînjenită, o luă spre prima intrare pentru vite.

Îşi spuse că nu-l intereseau, probabil, decît fetele de la oraş, cu trucurile lor. Ei bine, era perfect, absolut perfect, nici ea nu avea nevoie de el ...

Mîna lui i-o apucă pe a ei şi o întoarse atît de repede încît trupul i se izbi de al lui. Furia scînteia din el, la fel ca şi din ea.

– Ce naiba e cu tine? întrebă el.

– Ce naiba e cu tine? Nu ai încredere în mine să conduc motocicleta aia cretină cîteva mile, nu vrei să mă săruţi. Te porţi ca şi cum aş mai fi încă de nouă ani. Dacă nu te interesez în felul ăsta, spune-mi, dar nu ...

O ridică în sus, pe vîrfuri şi gura lui era pe a ei. Atît de dură, atît de repede. Nu semăna deloc cu ceilalţi, îşi spuse ea ameţită. Nu semăna deloc cu ceilalţi băieţi.

Buzele lui erau fierbinţi, limba lui, grăbită. Ceva se desfăcu în ea, ca şi cum ar fi cedat un nod şi fiecare centimetru din ea – înăuntru şi afară – fu cuprins de lumină, de fierbinţeală.

Avea senzaţia că o să-i iasă inima din piept.

Îl împinse, încercînd să-şi tragă sufletul.

– Stai puţin, stai puţin.

Totul deveni luminos, intens. Ameţitor. Cine avea nevoie să-şi tragă sufletul, îşi spuse ea şi se lăsă înapoi în braţele lui, cu o forţă care îi trînti pe amîndoi la pămînt.

Lil îi făcuse inima să-i stea în loc. Putea să jure că i se oprise, cînd o luase razna şi o sărutase. Parcă murise, o clipă – apoi totul izbucni înapoi, la viaţă.

Şi iată-l, nu ştia cum, rostogolindu-se cu ea pe drumul prăfuit, peste iarba înţepătoare de la marginea

acestuia. Îl simţea tare, brutal de tare şi cînd ea îşi presă coapsele de el, cînd se presă toată de el, Coop gemu de plăcere şi de tortură.

– Te doare? Ce simţi? Cuvintele îi ieşeau printre răsuflări iuţi. Lasă-mă să pun mîna...

Iisuse. Nu! Îi apucă mîna şi i-o trase înapoi din explorarea cutezătoare. Încă o clipă ca asta şi ştia că o să explodeze şi că o să fie jenant pentru amîndoi.

Se trase înapoi şi se ridică să se aşeze pe drumul vechi, cu inima bubuindu-i în urechi.

– Ce ne-a apucat?

– Ai vrut să mă săruţi. Şi vrei mai mult. Lil se ridică şi se aşeză lîngă el. Ochii ei erau uriaşi, adînci şi întunecaţi.

– Ascultă. Lil ...

– Şi eu vreau mai mult. Tu o să fii primul. O să fie în regulă, cu tine. Am aşteptat pînă cînd am fost sigură că o să fie în regulă.

Ceva ce ea îşi spuse că putea fi panică, îi străbătu chipul.

– Asta nu este ceva ce poţi lua înapoi, după ce ai făcut-o.

– Mă doreşti. Şi eu te doresc. Vedem noi cum facem. Se aplecă şi-şi puse buzele delicat, expert, pe ale lui.

– Mi-a plăcut cum m-ai sărutat, aşa că o să vedem noi cum facem.

Coop scutură din cap şi panica se transformă într-un fel de amuzament uluit.

– Eu ar trebui să fiu cel care să te convingă să facem asta.

– Nu m-ai putea convinge să fac nimic, dacă eu nu vreau.

– Asta este al naibii de sigur.

Lil zîmbi din nou şi începu să-şi lase capul pe umărul lui. Dar într-o clipă, fu în picioare.

– Ah, Dumnezeule, uită-te la cer. La nord.

Cerul fierbea. Coop se ridică şi o apucă de mînă.

– Să mergem acasă.

– Este la mile de aici. La mile. Pînă atunci se termină. Este ... Uite acolo!

Tornada ieşi în vîrtejuri din masa înspumată, sfredelindu-şi drumul spre pămînt, ca un deget negru, ucigaş.

– Bunicii mei!

– Nu, e la mile depărtare şi se îndreaptă spre vest, spre Wyoming. Aici abia dacă o să simţim puţin vîntul.

– Îşi pot schimba cursul. În timp ce vorbea, o văzu pur şi simplu mîncînd un şir de copaci.

– Da, dar nu şi-l schimbă. N-o să şi-l schimbe. Priveşte, priveşte, Coop, poţi vedea peretele de ploaie? Uite curcubeul.

Coop îşi spuse că ea vedea curcubeul, iar el vedea pîlnia neagră care-şi croia drumul furtunos deasupra cîmpiilor.

Presupuse că asta spunea ceva despre amîndoi.

În faţa dormitorului lui Lil, Jenna inspiră adînc, de cîteva ori. Lumina de sub uşă îi spunea că Lil era încă trează. Aproape că spera că pînă să se decidă, lumina se va stinge.

Ciocăni şi deschise uşa, cînd o auzi pe Lil strigîndu-i să intre. Fiica ei stătea în capul oaselor în pat, cu părul revărsat pe umeri, cu faţa spălată pentru noapte şi cu o carte groasă în mîini.

– Gata, studiezi?

– Este despre ecologia şi managementul animalelor sălbatice. Vreau să fiu pregătită, cînd încep

cursurile. Nu, vreau să am un avans, recunoscu Lil.Un boboc trebuie să fie cu adevărat bun ca să aibă o şansă în orice domeniu. Aşa că eu o să fiu cu adevărat bună. Mă simt deja competitivă.

– Aşa era şi bunicul tău. Că era vorba de potcoave sau de comerţul cu cai, de politică sau de un joc de cărţi, el vroia să fie întotdeauna primul. Jenna se aşeză pe marginea patului. Cît de tînără este, îşi spuse ea privindu-şi fiica. Încă un copil, în atîtea privinţe. Şi totuşi ...

– Te-ai distrat bine în seara asta?

– Cum să nu. Mulţi de vîrsta mea cred că serile astea dansante sînt plictisitoare, dar de fapt sînt amuzante. Este plăcut să te vezi cu toată lumea. Iar mie îmi place să vă văd pe tine şi pe tata, dansînd.

– Muzica a fost bună. Îţi punea picioarele în mişcare. Se uită la cartea deschisă şi văzu ceva ce semăna cu o algebră ciudată.

– Ce naiba mai e şi asta?

– Ah, asta explică ecuaţiile pentru aprecierea densităţii populaţiei speciilor. Uite, asta este formula pentru găsirea estimării globale, adică media patrimoniului, pe indivizi. Iar opusul ei este media ...

Lil se opri, zîmbindu-i mamei sale.

– Dar chiar vrei să ştii?

– Mai ţii minte cînd te ajutam la matematică, la împărţirea printr-un împărţitor mai mare de 12?

– Nu.

– Nici nu mă aşteptam la alt răspuns. Oricum, nu ai dansat cine ştie ce în seara asta.

– Ne-a plăcut să ascultăm muzica şi era aşa de frumos afară.

Iar de cîte ori te întorceai în salon, îşi spuse Jenna în gînd, aveai privirea aceea înceţoşată şi ameţită a unei fete care s-a sărutat pe cinste.

Doamne, te rog, să fie doar atît.

– Tu şi Cooper nu mai sînteţi doar simpli prieteni.

Lil se aşeză ceva mai bătos.

– Nu chiar. Mamă ...

– Ştii că îl iubim. Este un tînăr cumsecade şi ştiu că ţineţi unul la altul. Ştiu şi că nu mai sînteţi copii, iar cînd simţiţi mai mult decît prietenie, se întîmplă anumite lucruri. Sex, corectă Jenna, poruncindu-şi să nu mai fie laşă.

– Nu s-a întîmplat. Nu, încă.

– Asta e bine. E bine, pentru că dacă se întîmplă, vreau să fiţi amîndoi pregătiţi, să fiţi în siguranţă. Jenna băgă mîna în buzunar şi scoase o cutie cu prezervative.

– Pentru protecţie.

– Ah. Lil se zgîi doar la ele, la fel de prosteşte cum se uitase mama ei la ecuaţii.

– Ah. Hîm.

– Unele fete consideră că asta este obligaţia băiatului. Fata mea este deşteaptă şi conştientă de sine şi va avea întotdeauna grijă de ea, va conta întotdeauna pe ea. Firește, nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să mai aştepţi. Dar dacă nu, vreau să-mi promiţi că o să te protejezi.

– Aşa o să fac. Îţi promit. Vreau să fiu cu el, mamă. Cînd sînt – vreau să spun cînd sînt doar cu el, simt toată această ... această – începu ea, jalnic – în inimă şi în stomac şi în cap. Totul tremură în jur, aşa încît abia mai pot respira. Şi cînd mă sărută e ca şi cum, ah, probabil că aşa trebuie să fie. Vreau să fiu cu el, repetă ea. El dă înapoi pentru că nu este sigur că sînt cu adevărat pregătită. Dar eu sînt.

– Tocmai m-ai făcut să am mai multă încredere în el. Pentru că ştiu acum că nu te presează.

– Eu zic că e ... oarecum invers.

Jenna reuşi să rîdă slab.

– Lil, noi am mai discutat despre sex, siguranţă, responsabilitate, despre toate acele sentimente. Iar tu ai crescut la o fermă. Dar dacă există ceva de care nu eşti sigură, sau despre care vrei să vorbeşti, ştii că poţi vorbi cu mine.

– În regulă. Mamă, tata ştie că îmi dai prezervative?

– Da. Am discutat despre asta. Ştii bine că poţi vorbi şi cu el, dar ...

– Ah, da, marele dar. Chiar că m-aş simţi ciudat.

– Şi el. Jenna o bătu pe Lil pe picior, ridicîndu-se.

– Să nu stai prea tîrziu.

– Nu. Mamă? Îţi mulţumesc că mă iubeşti.

– Asta nu e niciodată o problemă.

Bizuie-te pe tine, îşi spuse Lil. Mama ei avea dreptate, ca de obicei, decise ea în timp ce împacheta proviziile. O femeie trebuie să aibă un plan, asta este cheia. Ce anume să faci, cînd şi cum s-o faci. Ea făcuse aranjamentele. Coop poate că nu le ştia chiar pe toate, iar elementul surpriză era şi el o cheie.

Puse pachetele în camionetă, recunoscătoare că părinţii ei plecaseră la oraş, aşa că scăpase de acel stînjenitor ai-grijă-de-tine, chiar şi nespus.

Se întreba dacă bunicii lui Coop ştiau ce se petrecea. Ce se petrecea cu adevărat. Optase să nu o întreba pe mama ei despre asta. Era stînjenitor.

Nu contează, n-are a face, îşi spuse ea în timp ce conducea cu vîntul bătînd prin geamurile deschise. Avea trei zile libere. Probabil că ultimele, laolaltă, în vara asta. Peste cîteva săptămîni va fi în drum spre nord, la colegiu. Şi va începe o altă etapă în viaţa ei.

Dar nu va pleca pînă nu va termina cu faza asta.

Crezuse că o să fie nervoasă, dar nu era. Excitată, fericită, dar nu nervoasă. Ştia ce făcea – şi era gata să pună în practică.

Porni radioul şi cîntă şi ea, în timp ce conducea printre dealuri, depăşind ferme mici şi păşuni. Văzu oameni reparînd garduri şi haine bătute de vînt, pe frînghii. Se opri – nu se putu împiedica – să facă poze şi să facă însemnări, cînd zări o cireadă destul de mare de bizoni.

Sosi la timp la fermă ca să-l vadă pe Coop înşeuînd calul. Îşi săltă sacul, îl înşfăcă pe celălalt şi fluieră.

– Ce înseamnă toate astea?

– Surprize, strigă ea în timp ce Coop se apropia să o ajute.

– Iisuse, Lil, pare suficient pentru o săptămînă. Dar noi nu o să stăm decît cîteva ore.

– Mai tîrziu o să-mi mulţumeşti. Unde e toată lumea?

– Bunicii mei au plecat la oraş. Probabil că acum sînt deja pe drum înapoi, dar mi-au spus să nu îi aşteptăm, dacă sîntem gata mai devreme.

– Crede-mă, eu sînt gata. Lil păstră în ea acel surescitant secret. Ah, am vorbit azi cu colega mea de cameră, spuse Lil, verificînd chingile de la şaua iepei. Am obţinut repartiţia în campus şi m-a sunat ea, doar ca să fim în contact. Este din Chicago şi vrea să studieze creşterea animalelor şi zoologia. Cred că o

să ne înţelegem. Sper. Niciodată nu am mai stat cu cineva în cameră.

– Dar nu mai ai mult.

– Nu. Lil încălecă.

– Nu mai am mult. Ţie îţi place colegul tău de cameră?

– Primii doi ani a fost mai mult drogat, aşa că nu m-a deranjat.

– Sper să-mi fac prieteni. Unii îşi fac prieteni în facultate, pentru toată viaţa.

Înaintau în pas relaxat, aveau tot timpul din lume, sub farfuria largă, albastră, a cerului.

– Tu te-ai drogat vreodată?

– De vreo două ori, dar mi-a ajuns. Părea că era exact ce trebuia să fac şi iarba era acolo. Ei, gagiule, aprinde-ţi una. Coop spuse asta pe un ton exagerat, de drogat, care o făcu să rîdă.

– Aşa că, de ce nu? Totul mi se părea cît se poate de nostim – şi de amorţit – o vreme. Apoi m-am trezit mort de foame şi cu migrenă. Nu părea să merite.

– Tot pe el o să-l ai coleg?

– Surpriză, a renunţat!

– O să trebuiască să te obişnuieşti cu un altul.

– Nu mă mai întorc la colegiu.

– Ce spui? Lil opri iapa ca să tragă aer în piept, dar Coop continuă să meargă. Înghionti iapa la galop, ca să-l prindă din urmă.

– Ce vrei să spui, că nu te mai întorci? Nu te mai întorci în est?

– Nu, nu mă mai întorc la colegiu. Am terminat cu el.

– Dar nu ai ... abia ai ... Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Asta este, de fapt, ideea. Nu ajung nicăieri şi oricum, nu acolo vreau să ajung. Tot rahatul cu dreptul a fost numai tîrgul cu tatăl meu. Îmi plăteşte

studiile numai dacă fac ce vrea el. Dar nu mai am de gînd să fac ce vrea el.

Lil cunoştea semnele – maxiliarul strîns, flacăra din ochii lui. Cunoştea tensiunea şi dispoziţia belicoasă.

– Nu vreau să mă fac avocat, nu genul de slujbaş într-o corporaţie, cu costum italienesc, aşa cum mă împinge el să devin. La naiba, Lil, mi-am petrecut prima jumătate din viaţă încercînd să-i fac pe plac, încercînd să-l fac să mă observe, să-l fac naibii să-i pese de mine. Şi cu ce m-am ales? Singurul motiv pentru care-mi plăteşte colegiul este pentru că trebuie s-o facă, numai că a trebuit să fie cum a vrut el. Şi a fost furios că nu am intrat la Harvard. Iisuse.

– Ai fi putut intra la Harvard, dacă ai fi vrut.

– Nu, Lil.

Exasperat, se răsti la ea.

– Tu ai fi putut. Tu eşti geniul, tu eşti studentul de 10 pe linie.

– Dar eşti inteligent.

– Nu aşa. Nu la şcoală, nu în felul ăsta. Da, mă descurc, mă descurc bine. Şi Lil, la naiba, urăsc chestia asta.

Trist şi furios, înţelese Lil. Tristeţea şi furia reveniseră în ochii lui.

– Nu ai spus niciodată ...

– La ce bun? M-am simţit blocat. Tata te poate face să ai sentimentul că nu ai variantă, că el are dreptate şi tu greşeşti. Şi Iisuse, ştie cum să facă să faci ca el. De aceea şi este bun în ce face. Numai că eu nu vreau să fac ce face el. Să fiu ce este el. Am început să mă gîndesc la toţi anii pe care i-am irosit încercînd să devin ceea ce nu vroiam să devin. Dar acum am terminat.

– Îmi pare rău că nu mi-ai spus mai devreme. Aş fi vrut să-mi spui că erai atît de nefericit din cauza asta. Am fi putut vorbi despre asta.

– Poate. Nu ştiu. Dar acum ştiu că totul este din cauza lui, nu a mea. Din cauza lui şi a mamei şi a războiului lor permanent şi a permanentei lor preocupări de a salva aparenţele. Dar şi cu asta am terminat.

Lui Lil i se rupse puţin inima pentru el.

– Te-ai certat cu ai tăi înainte de a pleca?

– Eu nu i-aş zice ceartă. Am spus cîteva lucruri pe care vroiam să le spun şi am primit un ultimatum. Pot să rămîn să muncesc în firma familiei vara asta, sau altfel termină cu mine. Financiar, aşa cum a terminat cu mine din toate celelalte puncte de vedere, încă de pe cînd eram copil.

Trecură în tăcere printr-un pîrîu. Nu se auzea decît clipocitul copitelor în apă. Lil nu şi-i putea imagina pe părinţii ei dîndu-se în vreun fel deoparte. În niciun caz.

– Şi atunci ai venit aici.

– Asta a fost ce plănuisem să fac, ce am vrut să fac. Am destui bani să stau singur, undeva. Nu am nevoie de multe. Oricum, nu mă mai întorceam să stau cu mama. Niciodată nu mă mai întorc acolo.

O mică băşică de speranţă începu să se umfle în ea.

– Ai putea sta aici, cu bunicii tăi. Ştii asta. Să-i ajuţi la fermă. Poţi merge la colegiu aici şi ...Coop îşi întoarse capul spre ea şi Lil simţi cum băşicuţa aceea pocneşte şi dispare.

– Nu mă mai întorc la nici un colegiu, Lil. Colegiul nu e de mine. Pentru tine este altceva. Din clipa în care ai văzut puma aceea, ai ştiut ce aveai să

studiezi, ce aveai să faci. Şi ai decis să urmăreşi pume, în loc să vînezi muşte.

– Nu am ştiut că erai aşa de nefericit. Înţeleg că dreptul nu a fost alegerea ta şi nu a fost corect din partea tatălui tău să te forţeze să faci asta, dar ...

– Nu e vorba de corectitudine. Coop dădu din umeri, gestul unui tînăr prea obişnuit cu incorectitudinea ca să mai fie deranjat de ea. Nu este vorba de asta şi de acum înainte nu mai este vorba nici despre el. Este vorba despre mine. Tot circul cu colegiul? Chestia asta nu este de mine.

– Şi nici rămînerea ta aici?

– Nu cred, nu încă şi oricum, nu acum. Mai exact, de fapt nu ştiu ce vreau. Ar fi uşor să rămîn aici. Am un loc unde să stau, sînt bun la muncă, am o familie, te am pe tine.

– Dar.

– Asta înseamnă să rămîn ţintuit într-un loc, pînă să-mi dau seama. Pînă să fac ceva. Aici, sînt nepotul lui Sam şi Lucy. Dar eu vreau să fiu eu. M-am înscris la Academia de Poliţie.

– La poliţie? Lil ar fi fost mai puţin uluită dacă el s-ar fi aplecat şi ar fi împins-o de pe cal.

– De unde ţi-a venit ideea asta? N-ai pomenit niciodată nimic despre dorinţa de a te face poliţist.

– Am urmat două cursuri privind instrumentele de aplicare a legii şi unul de criminologie. Din tot muntele de prostii pe care le-am înghiţit în aceşti doi ani, astea au fost singurele lucruri care mi-au plăcut. Singurele lucruri la care am fost cît de cît bun. Am suficiente credite ca să fiu admis şi o să am douăzeci de ani cînd o să încep. Este vorba de şase luni de antrenament şi am sentimentul că sînt bun la asta.

Aşa că o să încerc. Am nevoie de ceva al meu. Nu ştiu cum să-ţi explic.

Lil îşi spuse că ea era a lui, dar îşi păstră gîndul pentru ea.

– Le-ai spus bunicilor?

– Nu. Încă.

– O să lucrezi în New York.

– Şi la colegiu tot în est aş fi fost, îi aminti el. Şi dacă aş fi făcut cum ar fi vrut ei, aş fi lucrat la firma tatălui meu, tot acolo. La costum, în fiecare nenorocită de zi. Dar acum o să fac ceva pentru mine, sau cel puţin o să încerc. Am crezut că o să înţelegi asta.

– Înţeleg. Ar fi dorit să nu înţeleagă. Ea îl dorea acolo, cu ea.

– Doar că ... doar că este atît de departe.

– O să vin aici ori de cîte ori o să pot. De îndată ce o să pot. Poate de Crăciun.

– Aş putea şi eu veni la New York, în vacanţa dintre semestre, sau ...vara viitoare.

Ceea ce îi îndepărtă puţin lui Coop tristeţea de pe faţă.

– Ţi-aş arăta oraşul. Sînt multe de făcut, de văzut. O să am locul meu. Nu o să fie cine ştie ce, dar...

– Nu contează.

O să se descurce ei, îşi spuse Lil. Nu se putea gîndi la el, la ei, fără să creadă că se vor descurca.

– Şi în Dakota de Sud există poliţişti. Într-o zi poţi să ajungi şerif la Deadwood, adăugă ea încercînd un zîmbet larg.

Coop rîse la ideea asta.

– Mai întîi trebuie să absolv academia. Mulţi se pierd pe drum.

– Nu tu. Tu o să fii grozav. O să ajuţi oamenii şi o să rezolvi crimele, iar eu o să studiez şi o să-mi obţin diploma pentru salvarea animalelor sălbatice.

Şi o să ne descurcăm noi, continuă ea în gînd.

Lil o luă înainte, spre locul pe care-l alesese. Dorise ca totul să fie perfect – ziua, locul, momentul. Nu putea lăsa viitorul, incertitudinea să se interfereze.

Aveau soarele care se filtra printre copaci ca să scînteieze în apele şuvoiului iute, unde cruşaţele purpurii dansau în briza luminoasă. Alte flori înfloreau la lumină şi la umbră, iar chemările păsărilor înlocuiau perfect muzica.

Descălecară şi se ocupară de cai. Lil desfăcu sacul.

– Mai întîi trebuie să montăm cortul.

– Cortul?

– Am vrut să fie o surpriză. Avem două zile. Este în regulă şi cu bunicii tăi şi cu părinţii mei. Puse jos pachetul şi îşi aşeză mîinile pe pieptul lui. Cu tine este în regulă?

– A trecut ceva vreme de cînd nu am mai campat. Ultima oară am dormit în cort cu tatăl tău. Cercetîndu-i faţa, o mîngîie pe braţe.

– Lucrurile s-au schimbat de atunci, Lil.

– Ştiu. Tocmai de aceea sîntem aici, cu un singur cort şi un singur sac de dormit. Se lăsă pe el, rămînînd cu ochii deschişi , în timp ce-i mîngîia buzele cu buzele ei.

– Mă doreşti, Cooper?

– Ştii bine că da. O trase mai aproape şi îi luă gura într-un gest brusc şi hotărît de posedare, care îi trimise lui Lil săgeţi de căldură în pîntece.

– Iisuse, Lil, ştii bine asta. Nu are rost să te întreb dacă eşti sigură, dacă eşti pregătită. Tu eşti întotdeauna sigură. Dar ... Nu sîntem pregătiţi. Un cort nu este suficient pentru ce vorbim noi. Cel puţin genul de cort pe care-l ai tu aici.

Asta o făcu să rîdă şi îl îmbrăţişă strîns.

– Am o cutie cu ... corturi.

– Poftim?

– Prezervative. Am o cutie cu prezervative. Niciodată nu campez nepregătită.

– O cutie. Asta înseamnă că cel pe care-l am eu în portofel este inutil – bine, mulţumesc, Dumnezeule – dar de unde naiba ai tu prezervative?

– Mi le-a dat mama.

– Ma... Coop închise ochii, apoi renunţă şi se aşeză pe un bolovan.

– Mama ta ţi-a dat o cutie cu prezervative şi apoi te-a lăsat să vii aici cu mine?

– De fapt mi le-a dat acum o săptămînă şi m-a rugat să-i promit că o să mă protejez şi şi că o să fiu atentă. I-am promis, sînt. Voi fi.

Pălind uşor, Coop îşi frecă mîinile de genunchii jeanşilor.

– Tatăl tău ştie?

– Fireşte. Dar nu e acasă, încărcîndu-şi arma, Coop.

– Este ciudat. Este efectiv ciudat. Iar acum eu sînt nervos, fir-ar să fie.

– Eu, nu. Ajută-mă să montăm cortul.

Coop se ridică în picioare. Lucrară repede, eficient, fixînd cortul mic, uşor.

– Tu ai mai făcut asta înainte, da?

Coop o privi.

– Nu te referi la cort. Da. Dar nu am mai făcut asta cu cineva care nu – care nu a mai făcut-o înainte. Probabil că o să te doară şi habar n-am dacă unei fete îi place, prima oară.

– O să-ţi spun. Întinse mîna, punînd-o pe inima lui Coop. Singurul lucru la care se putea gîndi, era că aceasta bătea acum pentru ea. Aşa trebuia să fie.

– Am putea începe acum.

– Acum?

– Mă rog, sper să o să mă încălzeşti mai întîi. Am adus o pătură în plus, ca să o întindem. Lil scoase pătura din pachet.

– Şi cum tot ai prezervativul ăla în portofel, putem începe cu el. Altfel nu o să ne gîndim tot timpul decît la asta. Sigură şi decisă, îl luă de mînă.

– Poate că te întinzi aici, lîngă mine şi mă săruţi puţin.

– Nu mai există pe lume cineva ca tine.

– Arată-mi, da? Tu eşti singurul care vreau să-mi arate.

Coop o sărută mai întîi, aşa cum stăteau în soare, lîngă pătură, cu toată blîndeţea şi delicateţea de care era în stare.

Ştia că ea avea dreptate. Aici trebuia să fie, în lumea care le aparţinea amîndurora, lumea care îi adusese împreună şi care îi unise pentru totdeauna.

Se lăsară în genunchi, faţă în faţă şi ea oftă sub buzele lui.

O mîngîie pe păr, pe spinare, pe faţă şi în final, pe sîni. Îi mai simţise şi înainte, îi simţise inima bătînd în palma lui, cînd o atinsese. Dar acum era altfel. Acum era preludiul.

Îi scoase bluza şi îi văzu zîmbetul din ochi cînd i-o scoase şi ea pe a lui. Respiraţia ei se opri cînd îi

desfăcu sutienul. Apoi ochii i se închiseră cînd se lipiră piele de piele.

– Ah. Da. Categoric, asta mă încălzeşte.

– Eşti ca ...Luîndu-i sînii în căuşul palmelor şi mîngîindu-i sfîrcurile cu degetul mare, căută cele mai potrivite cuvinte.

– Eşti ca praful de aur, peste tot.

– Încă nu ai văzut peste tot. Lil deschise ochii şi se uită într-ai lui.Lucruri despre care nici nu ştiam că se află în mine, se trezesc acum la viaţă. Totul tresaltă în mine şi se înfierbîntă. Simţi şi tu la fel? întrebă ea întinzînd mîinile şi frecîndu-şi palmele de pieptul lui.

. – Doar că eu ştiam că ele se află acolo, Lil. Coop se aplecă şi îi luă sînul în gură. Îl inundă aroma ei, sunetul şocului şi încîntării ei răscolindu-i sălbatic sîngele.

Braţele ei se încolăciră în jurul lui, implorîndu-l şi rămaseră aşa, în timp ce căzură amîndoi pe pătură.

Ea nu ştiuse că avea să fie atît de mult. Furtuni şi valuri şi fiori. Nimic din tot ce citise – informaţiile, romanele – nu o pregătiseră pentru ce se petrecea acum cu trupul ei.

Mintea părea să se ridice afară din ea, eliberînd-o, astfel încît nu mai exista nimic decît simţire.

Îşi plimbă buzele peste umărul lui, peste gîtul lui, faţa lui, cedînd nevoii imperioase de a se hrăni din el. Cînd mîinile lui coborîră mai jos, luptîndu-se să-i deschidă nasturii jeanşilor, Lil se înfioră. Şi îşi spuse: Da. Te rog, da.

Cînd încercă să facă acelaşi lucru pentru el, Coop se dădu înapoi.

– Trebuie să ...răsuflarea lui deveni gîfîită, în timp ce scormoni după portofel.

– Aproape să uit, efectiv nu m-am mai gîndit.

– În regulă. Lil se lăsă pe spate, atingîndu-şi sînii.

– Totul pare deja diferit. Cred că ... Ah. Ochii ei se făcură mari cînd Coop îşi descheie jeanşii.

– Oho!

La reacţia ei, mîndria masculină îl făcu să-i arunce o privire în timp ce desfăcea prezervativul.

– O să se potrivească.

– Ştiu cum funcţionează, dar ...lasă-mă pe mine. Înainte ca el să-şi fi putut pune prezervativul, Lil se ridică să-l atingă.

– La naiba, Lil.

– Este catifelată, şopti ea, străbătută de un alt val de căldură. Este tare şi catifelată. Aşa o s-o simt în mine?

– Dacă o ţii aşa, o vreme nu o să mai apuci să ştii. Respiraţia lui era iute şi superficială. O prinse de încheietură şi îi împinse mîna.

Se luptă să se concentreze asupra protecţiei.

– Lasă-mă pe mine, spuse el aplecîndu-se deasupra ei. Lasă-mă pe mine, prima dată.

O sărută, prelung, încet, profund, sperînd ca instinctele lui să funcţioneze cum trebuie. Lil părea să se înmoaie sub el şi atunci îşi duse mîna jos, înfiorîndu-se.

Ea era deja udă, ceea ce aproape că îl făcu să se descătuşeze. Implorînd stăpînire de sine, îşi strecură un deget în ea. Coapsele ei se arcuiră în sus, în timp ce degetele îi săpau în spinarea lui.

– Ah, Doamne, ah, Doamne.

– Este bine.

Era fierbinte, moale, umedă.

– Lil, eşti bine?

– Da. Da. E ...

Simţi ceva înălţîndu-se, luîndu-şi zborul odată cu respiraţia ei. O săruta acum, o săruta, ancorînd-o, permiţîndu-i să uite de sine. Se arcui din nou, ca să descopere mai mult. Apoi din nou, din nou.

Asta, îşi spuse ea, asta.

Înotînd în fierbinţeală, îl simţi răsucindu-se, îl simţi apăsînd în miezul ei. Deschise ochii, se luptă să se concentreze, îi privi chipul, intensitatea privirii din ochii aceia de un albastru de cristal.

O duru. O clipă. Durerea deveni atît de şocantă, străpungînd plăcerea, încît deveni rigidă, apărîndu-se.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Nu ştia dacă el avea de gînd să se oprească sau să continue, dar ştia că se afla pe culmea a ceva de neimaginat. Îl apucă de coapse şi se înălţă ca să găsească acel ceva, ca să-l cunoască.

Durerea o izbi din nou, un alt şoc, o altă pală de foc şi el era în ea. Cu ea.

– S-a potrivit, reuşi ea să spună.

Coop îşi lăsă capul pe umărul ei, cu un rîs sufocat, lipsit de aer.

– Ah, Dumnezeule, Lil. Ah, Dumnezeule. Nu cred că mă mai pot opri, acum.

– Cine ţi-a cerut asta? Îşi vîrî unghiile în carnea lui, îşi ridică din nou coapsele, apoi îl simţi mişcîndu-se în ea.

Tremura deasupra ei şi ea avea senzaţia că tremura pămîntul sub ea. În ea, totul se deschidea, totul se umplea şi ştiu.

Strigă de plăcere aşa cum nu făcuse de durere şi călători împreună cu el pe culmile acesteiea.

5

S-au jucat în rîu, spălîndu-se cu apă rece, tachinîndu-şi şi înnebunindu-şi unul altuia trupurile, pînă cînd rămaseră fără respiraţie.

Uzi şi pe jumătate goi, se năpustiră asupra mîncării aduse de Lil, ca doi lupi înfometaţi. Cu caii priponiţi şi dormitînd, îşi luară nişte saci uşori şi o porniră într-o scurtă plimbare de-a lungul potecii.

Totul i se părea mai luminos, mai clar, mai puternic.

Se opri la adăpostul pinilor, arătînd urmele.

– Lupi. Pumele sînt în competiţie cu ei, pentru pradă. De obicei nu se deranjează unii pe alţii. Este mult vînat, aşa că ...

Coop îi dădu un pumn uşor în stomac.

– Ar fi trebuit să ştiu că a existat un motiv pentru care ai luat-o pe aici.

– Mă întrebam dacă femela pe care am văzut-o acoperă zona asta. Probabil că se află mai la vest faţă de aici, dar este un teritoriu bun, dacă ar fi să-i crezi pe lupi. O să construim un refugiu.

– Pentru ce?

– Pentru toate animalele. Pentru cele în pericol şi rănite şi abuzate. Pentru cele pe care oamenii le cumpără sau le capturează ca animale de companie exotice, apoi îşi dau seama că nu le pot păstra. Încă

încerc să-mi conving tatăl, dar eu în mod sigur voi construi unul.

– Aici? Pe dealuri?

Lil confirmă cu o mişcare decisă din cap.

– Paha Saha – Lakota, pentru Dealurile Negre, un loc sacru. Mi se pare just. Just mai ales pentru ce vreau eu să fac.

– Este locul tău, consimţi el. Aşa că da, pare just. Dar mi se pare ceva uriaş.

– Ştiu. Am studiat cum se construiesc refugiile, cum se pun pe picioare, cum funcţionează, ce implică totul. Şi mai am încă mult de învăţat. Ne intersectăm oarecum cu Parcul National, iar asta ar putea fi în avantajul nostru. Vom avea nevoie de fonduri, de un plan, de ajutor. De mult ajutor, recunoscu ea.

Se aflau pe o potecă a unei lumi pe care o cunoşteau amîndoi, dar Coop avea senzaţia că se aflau, într-o fel, la o bifurcaţie.

– Deci şi tu te-ai gîndit la ceva.

– Da. M-am gîndit. O să lucrez la asta, în timpul colegiului. Sper să construiesc un model. Să învăţ suficient ca să îl pot face să devină realitate. Asta este ce vreau eu să fac. Vreau să fiu o parte din eforturile de protejare a acestei lumi, să învăţ şi să educ. Tata ştie că nu o să fiu niciodată un fermier care să se ocupe de vaci. Cred că a ştiut dintotdeauna.

– Aici ai noroc.

– Ştiu asta. Îşi plimbă mîna în jos pe braţul lui, pînă cînd degetele li se înlănţuiră.

– Dacă decizi că a fi poliţist în New York nu ţi se potriveşte, poţi veni aici, să ne ajuţi.

Coop scutură din cap.

– Sau să devin şeriful din Deadwood.

– Nu vreau să te pierd, Cooper. Se întoarse şi se lipi de el.

Deci şi ea simţea la fel, îşi dădu el seama, strîngînd-o mai tare lîngă el.

– Nu ai putea.

– Nu vreau să fiu cu nimeni altcineva decît cu tine. Nu vreau pe nimeni altcineva decît pe tine.

Îşi întoarse capul, să-şi odihnească obrazul pe capul ei. Se uită la urmele pe care le lăsaseră în spate.

– O să mă întorc. Întotdeauna o să mă întorc.

Îl avea acum şi încerca să se ţină strîns de gîndul ăsta, aşa cum se ţinea strîns de el. Dacă va fi nevoie, îi va porunci să se întoarcă. Înapoi la ea, înapoi, acolo unde era fericit.

Într-o zi se vor plimba din nou prin pădurea asta, peste mulţi ani. Împreună.

În timp ce se întorceau la tabăra lor, îşi scoase din minte totul dintre acum şi atunci.

În seara aceea, în timp ce stelele presărau cerul de deasupra lor, se întinse în braţele lui şi auzi strigătul pumei.

Talismanul ei, îşi spuse ea. Talismanul cel aducător de noroc.

Pentru că nu înţelegea de ce se simţea aşa de plîngăcioasă, îşi întoarse faţa în umărul lui şi stătu liniştită, pînă cînd adormi.

Jenna se uită afară pe fereastră. Ziua încinsă, grea, ameninţa cu o furtună, după petele vineţii de pe cerul dinspre est. Vor mai fi şi alte furtuni şi alte pete vineţii, îşi spuse ea privindu-şii fiica şi băiatul pe care îl iubea aceasta, întorcîndu-se călare de la inspectarea gardurilor, împreună cu Joe şi Sam.

Chiar şi de la distanţa asta putea spune ce erau ei. Iubiţi, de-acum, atît de tineri, atît de proaspeţi. Tot ce puteau ei vedea era cerul albastru al verii, nu şi furtunile care explodau în el.

– O să-i rupă inima.

– Aş vrea să pot spune altceva. În spatele ei, Lucy puse o mînă pe umărul Jennei şi privi împreună cu ea.

– Ea îşi închipuie că totul se va aşeza cum trebuie, aşa cum vrea ea, aşa cum plănuieşte ea. Că întotdeauna va fi ceea ce este acum. Nu-i pot spune altceva. Nu m-ar crede.

– O iubeşte.

– Ah, ştiu. Ştiu. Dar o să plece, aşa cum o să plece şi ea. Trebuie să plece. Şi niciodată nu va mai fi aceeaşi. Nici asta nu poţi opri.

– Am sperat că el o să rămînă aici. Cînd ne-a spus că nu se mai întoarce la colegiu, mi-am zis, bine, este foarte bine. O să stai aici şi într-o zi o să preiei ferma. Am avut timp doar cît să mă gîndesc la asta – şi la cum ar fi putut să se ocupe mai serios de educaţia lui, dacă tatăl său nu l-ar fi forţat atît. Dar apoi ne-a spus ce intenţionează să facă. Să intre în poliţie. Se întoarse de la fereastră ca să-şi studieze prietena.

– Ce părere ai de asta, Lucy?

– Mă sperie puţin, ăsta este adevărul. Dar sper să-şi găsească drumul şi mîndria de sine. Nu-i pot spune mai multe decît îi poţi tu spune lui Lil.

– Cea mai mare spaimă a mea este că îi va cere să meargă cu el şi că ea o să facă asta. Este tînără, îndrăgostită şi firească, nu are nici o teamă. Aşa cum eşti la vîrsta asta.

Jenna se duse după carafa cu limonadă, ca să dea o activitate mîinilor ei.

– O să-şi lase efectiv inima să o tragă încotro vrea ea. Şi este atît de departe. Nu doar cîteva mile.

– Ştiu. Ştiu cum a fost cînd a plecat Missy a mea, ca şi cum ar fi avut jăratic sub tălpi. Simţindu-se în bucătăria Jennei ca într-a ei, se duse la bufet după pahare.

– Nu seamănă cu mama lui. Nici o idee. Şi nici fata ta, Missy, nu s-a gîndit niciodată la nimeni altcineva de cît la ea. Parcă s-a născut aşa. Nu e rea, nici măcar dură, doar indiferentă. Ar fi făcut orice, doar să plece de aici.

Se întoarse cu paharul înapoi la fereastră, sorbind în timp ce privea afară.

– Copiii ăştia poate că-şi doresc ei lucruri diferite, dar locul acesta este o parte din ce-şi doresc. Fata ta are planuri, Jenna. Băiatul ăsta al meu? El încearcă să îşi facă planuri.

– Nu ştiu dacă tu ai uitat vreodată prima iubire. Joe a fost al meu aşa că nu a trebuit niciodată să-l uit. Dar efectiv urăsc să ştiu că ea va suferi. Amîndoi vor suferi.

– Niciodată nu o să se despartă unul de celălalt, nu de tot. Îi leagă prea multe. Dar ce să-ţi spun, în tot acest timp nu putem face nimic altceva decît să fim aici. Se apropie furtuna.

– Ştiu.

Vîntul bătea puternic, devansînd ploaia. Fulgerul tăie cerul de deasupra colinelor cu biciuri de un albastru lugubru şi un alb orbitor. Lovi un plop canadian din apropiere, despicîndu-l ca un topor. Ozonul arse aerul ca poţiunea unei vrăjitoare.

– Este o furtună rea. Lil stătea pe veranda din spate, adulmecînd aerul. În bucătărie, cîinii scheunau şi se ascunseseră, îşi imaginä ea, sub masă.

Ştia că putea trece la fel de repede cum venise. Sau că putea bate şi trăzni şi să reverse distrugere. Cu grindină care să lovească vitele şi recoltele, cu vînturi învîrtoşate, care să le distrugă. Pe dealuri, în canioane, animalele se vor adăposti în bîrloguri şi vizuini, în peşteri şi în desişuri şi în iarba înaltă. Aşa cum oamenii se adăpostesc în case, în maşini.

Lanţul hranei nu însemna nimic pentru natură.

Tunetul bubui ca din gură de tun, se rostogoli, răsună şi zgudui valea.

– Nu ai aşa ceva la New York.

– Şi noi avem furtuni cu tunete, în est.

Lil scutură doar din cap, urmărind spectacolul.

– Nu ca asta. Furtunile în oraş înseamnă neplăceri. Aici este drama, este aventura.

– Încearcă să faci semn unui taxi în timpul unei furtuni. Fetiţo, asta înseamnă aventură. Rîse totuşi şi o luă de mînă.

– Dar ai dreptate. Este într-adevăr ceva extraordinar.

– Începe să plouă.

Perdelele de nori erau măturate spre ei cu repeziciune. Lil urmări peretele care alerga cu viteză şi lumea parcă înnebuni puţin. Tunînd, bubuind, izbind într-un uruit titanic.

Lil se întoarse spre el, se agăţă de el şi îi luă gura cu o furie şi o forţă asemănătoare furtunii. Ploaia îi izbi cu picături ca nişte pietricele, în timp ce vîntul îi măturа sub acoperişul verandei. Tunetul bubui, explodînd parcă în urechi. Tuburile de vînt şi

clopotele de anunţat masa zăngăniră şi sunară nebuneşte.

Lil se trase înapoi, dar nu înainte de a adăuga o muşcătură iute, şicanatoare.

– De cîte ori o să auzi tunetul, o să-ţi aminteşti asta.

– Simt nevoia să fiu singur cu tine. Oricum. Oriunde.

Lil se uită spre fereastra bucătăriei. Părinţii ei şi familia Wilks priveau furtuna de pe veranda din faţă, aşa cum ea şi Coop o priveau de pe cea din spate.

– Repede! Fugi! Rîzînd, îl trase jos de pe verandă, în vîntul şi ploaia sălbatice. Într-o clipă uzi leoarcă, alergară spre grajd.

Un fulger despică cerul, cu un trosnet încărcat de electricitate. Traseră împreună de uşă ca să o deschidă şi se năpustiră înăuntru, uzi şi fără respiraţie. În boxe, caii se foiau agitaţi, în timp ce ploaia bătea, tunetul se rostogolea.

În podul cu fîn îşi scoaseră de pe ei hainele ude şi se posedară flămînzi.

Era ultima lor zi împreună. La sfîrşitul ei, îşi va lua la revedere de la Joe şi de la Jenna şi apoi, într-un fel, de la Lil.

Îşi mai luase la revedere şi altă dată, dar de data aceasta ştia că va fi mai greu. De data aceasta, mai mult ca oricînd înainte, fiecare din ei o va lua în altă direcţie.

Îşi plimbară caii, aşa cum făcuseră de atîtea ori înainte, la locul care devenise al lor. La apa iute de la marginea pinilor, unde dansau florile sălbatice.

Lil spuse:

– Să mai mergem. Ne întoarcem apoi aici. Dar cînd ne vom opri, va fi pentru ultima oară. Aşa că haide să mai mergem puţin.

– Poate că o să reuşesc să vin de Ziua Recunoştinţei. Nu este aşa de departe.

– Nu, nu este aşa de departe.

– În mod sigur, de Crăciun.

– În mod sigur, de Crăciun. Peste opt zile plec şi eu. Încă nu începuse să-şi facă bagajele. Va aştepta mai întîi să plece Coop. Era un fel de simbol. Atîta vreme cît el era aici, totul rămînea aşa cum era. Totul era solid şi familiar.

– Ai emoţii? Pentru colegiu?

– Nu, nu am emoţii. Sînt doar curioasă, cred. O parte din mine vrea să plece, să înceapă, să descopere. Cealaltă parte vrea ca totul să se oprească. Dar nu vreau să mă gîndesc la asta, astăzi. Să lăsăm totul aşa cum este.

Lil se întinse şi-i luă pentru o clipă mîna. Merseră mai departe în tăcere, cu atîtea întrebări fără răspuns.

Trecură de o cascadă mică, umflată de furtunile verii, traversară o păşune a cărei iarbă era atît de verde. Decisă să nu cadă în melancolie, Lil scoase camera.

– Hei! Coop zîmbi cînd ea îndreptă camera spre el. Apoi, cu caii unul lîngă altul, se aplecă şi ţinu camera la distanţă

– Probabil că ne-ai scos fără capete.

– Pariez că nu. O să-ţi trimit o copie. Coop şi Lil în sălbăticie. Să vezi ce-o să spună noii tăi prieteni poliţişti despre asta.

– Vor arunca o privire şi vor zice că sînt un tip norocos.

Urmară o potecă întortocheată printre copacii înalţi şi bolovanii mari, cu privelişti care se schimbau mereu. Lil o luă înainte.

– Puma a trecut pe aici. Ploile au spălat majoritatea urmelor, dar se văd semne pe copaci.

– Femela ta?

– Posibil. Nu sîntem departe de locul în care am văzut-o eu atunci. Acum două luni, continuă ea în gînd. Puii probabil că au fost înţărcaţi între timp şi sînt destul de mari ca mama lor să-i ia la vînătoare cu ea.

– Vrei să încerci să îi iei urma.

– Doar puţin. Nu sînt sigură că o să reuşesc. A plouat mult în ultimele zile. Dar dacă este teritorială, s-ar putea afla în zona în care am văzut-o prima oară. Asta ar însemna noroc pentru noi – decise ea pe loc – să o vedem împreună în ultima ta zi aici, aşa cum s-a întîmplat în prima ta zi.

Avea puşca la el, dacă ar fi fost nevoie de ea, dar nu spuse nimic. Lil nu ar fi fost de acord.

– Haide.

Lil conducea, căutînd urme, în timp ce caii mergeau încet, păscînd iarbă.

– Păcat că nu sînt mai bună la luat urma.

– Acum eşti la fel de bună ca tatăl tău. Poate chiar mai bună.

– Nu-mi dau seama. În vara asta am practicat mai mult, spuse Lil zîmbindu-i. Dar nu prea reuşeam să mă concentrez. Tufele, bolovanii. Dacă vînează, pe acolo umblă. Şi nu sînt sigură ...

Se opri şi îşi mînă calul mai la dreapta.

– Excremente. Excremente de pumă.

– Părerea mea este că te pricepi la luat urma, dacă reuşeşti să deosebeşti un rahat de altul.

– Nu este foarte proaspăt. De ieri poate, sau chiar de alaltăieri. Dar e clar, sîntem pe teritoriul ei. Iar dacă nu este al ei, atunci este al altei femele. Teritoriile lor se pot întrepătrunde.

– De ce nu poate fi un mascul?

– De regulă stau departe de femele pînă la sezonul de împerechere. După care, gata. Ei, scumpo, ştii bine că vrei asta. Firește, te iubesc. Sigur, te respect, dimineaţa. Hai s-o facem şi la loc comanda.

Coop făcu ochii mici, în timp ce ea zîmbea.

– Nu ai respect pentru specii.

– Ah, nu ştiu, unii dintre voi sînteţi în regulă. În plus, ştiu că mă iubeşti.

În clipa în care rosti cuvintele, Lil se îndreptă în şa. Nu-şi putea lua cuvintele înapoi şi se întoarse să-l privească în ochi.

– Mă iubeşti?

– Niciodată nu am simţit pentru cineva ce simt pentru tine. Şi întotdeauna te respect dimineaţa, adăugă el zîmbind.

Undeva în mintea ei un gînd nu-i dădea pace, spunîndu-i că nu era destul. Ea vroia cuvintele, doar puterea acelor cuvinte. Dar să fie ea a naibii dacă o să-i ceară asta.

Continuă să înainteze, îndreptîndu-se spre iarba înaltă unde văzuse puma doborînd viţelul de bizon. Mai găsi urme, zgîrieturi. De pumă şi de cerb. Tufe călcate de o cireadă de căprioare cu urechi de măgar.

Dar cînd ajunseră la iarbă, nu văzură pe nimeni păscînd sau bîntuind pe acolo.

Coop spuse:

– Frumos loc. Şi aici tot zona ta este?

– Da, oarecum, răspunse ea privind în depărtare.

O porni prin iarbă, spre copacii unde văzuse odinioară puma tîrîndu-şi victima.

– Mama zicea că odată erau urşi pe aici, dar au fost izgoniţi, îndepărtaţi. Puma şi lupul au rămas, dar trebuie să îi cauţi ca să îi găseşti. Dealurile sînt ca un bol de mixer, biologic vorbind. Avem aici specii care se regăsesc peste tot.

– Ca un bar pentru persoane singure.

Lil rîse.

– O să-ţi preiau expresia. Totuşi, am pierdut ursul. Dacă am putea ... Uite sînge, acolo.

– Unde?

– Pe copac. Şi pe jos. Pare uscat.

Lil se aruncă de pe cal.

– Stai. Dacă acesta este locul unei crime, ar putea fi pe aproape. Dacă are pui, nu o să fie fericită să te vadă.

– Ce caută pe copac? Atît de sus pe copac? Scoţîndu-şi camera, Lil se apropie şi mai mult. Poate că a doborît o căprioară sau un cerb care s-a luptat, sau s-a lovit de copac. Dar nu pare să fie asta.

– Ştii tu cum trebuie să arate?

– În capul meu, da. Nu vreau să o împuşti, spuse Lil uitîndu-se înapoi şi văzîndu-i puşca.

– Nici eu.

Pînă acum nu trăsese decît în ţinte şi nu vroia să tragă în fiinţe vii, mai ales în pumă.

Încruntîndu-se, Lil se întoarse înapoi spre copac, îl studie, studie pămîntul.

– Pare să fi tîrît vînatul în direcţia asta. Vezi cum arată tufele? Şi uite, mai mult sînge. Lil îngenunchie, scormonind pămîntul.

– Este sînge pe jos, în tufiş. Cred că pe aici a tîrît viţelul. Mai spre est. Poate că a trebuit să-şi schimbe

bîrlogul, sau poate mai este şi o altă pumă. Continuă să vorbeşti şi fii atent. Atîta vreme cît nu o luăm prin surprindere sau nu o ameninţăm pe ea sau puii ei, nu reprezentăm interes pentru ea.

Îşi continuă încet drumul, încercînd să meargă după semne. Aşa cum presupuse, drumul era mai prost aici, mai în pantă, pietros. Nu o surprinse să vadă urme de excursionişti şi se întrebă dacă puma nu plecase de aici ca să-i evite.

– Este mai mult rahat. Mai proaspăt. Sîntem pe urmele ei, spuse Lil privind în faţă, radioasă.

– Uraa!

– Dacă aş putea face o poză cu ea şi cu puii ... Se opri, adulmecînd.

– Simţi mirosul?

– Acum, da. De mortăciune. Cînd Lil porni din nou, Coop o apucă de braţ.

– O pot urmări eu, de aici. Tu stai în spatele meu.

– Dar ...

– În spatele meu şi al puştii, dacă nu, ne întoarcem. Eu sînt mai puternic decît tine, Lil, aşa încît crede-mă, cînd spun eu, ne întoarcem.

– Bine, dacă vrei să fii aşa de macho.

– Aşa şi sînt. Coop o luă înainte, mergînd după duhoare.

– Spre vest, îl direcţionă ea, puţin mai la vest. Am ieşit de pe urmă. Înaintînd, Lil scruta tufele, copacii, bolovanii.

– Dumnezeule, te întrebi cum poate mînca ceva care pute în halul ăsta. Sau poate că au abandonat vînatul. Au mîncat puţin şi au plecat mai departe. Nimic proaspăt nu poate mirosi aşa. Pare să fie mult sînge peste tot aici şi în tufe.

Păşi într-o parte. Dar nu în faţa lui. Nu era vina ei că urmele se aflau în dreptul ei.

– Văd ceva acolo. Categoric, e ceva acolo. Lil se concentră să vadă. Dacă tot mai consideră că este vînatul ei şi dacă se află prin preajmă, atunci o să ne atenţioneze curînd. Nu pot vedea ce este, tu vezi?

– O mortăciune, asta este.

– Da, dar ce fel de pradă? Aş vrea să ştiu ce ... Ah, Dumnezeule. Cooper. Ah, Dumnezeule.

Coop văzu şi el. Prada fusese un om.

Lil nu era mîndră de felul în care se comportase, de felul în care îi tremuraseră picioarele, de felul în care îşi pierduse minţile. Aproape că îşi pierduse cunoştinţa şi cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi ţinut-o Coop.

Reuşi să-l ajute să marcheze locul, dar numai pentru că el îi poruncise să stea în urmă. Se obligă să se uite, se forţă să vadă şi să-şi amintească ce făcuseră, înainte de a se întoarce să-şi ia plosca şi să bea în neştire.

Îşi revenise puţin şi fu în stare să gîndească suficient de limpede ca să marcheze cărarea pentru cei care aveau să vină după cadavru. Coop ţinea puşca pregătită, în timp ce se întorceau înapoi, spre casă.

Nu avea să mai existe nici o ultimă întîlnire la rîu.

– Poţi pune puşca la loc. Nu un jaguar l-a ucis.

– A ucis-o, aş zice eu. Mărimea şi felul cizmelor şi ce a mai rămas din păr. Eu cred că a fost o femeie. Te gîndeşti la lupi?

– Nu, nu am văzut nici o urmă de lup. Este habitatul pumei şi lupii o lasă în pace. Nu un animal a ucis-o.

– Lil, ai văzut şi tu ce am văzut şi eu.

– Da. În mintea ei, ideea era clară.

– Asta a fost după. Animalele s-au hrănit după. Dar sîngele de pe copaci era la prea mare înălţime şi nu am văzut nici o urmă de pumă acolo. Nici o urmă, decît după mai bine de zece metri mai departe. Coop, eu cred că a ucis-o cineva. A ucis-o şi a lăsat-o acolo. Apoi animalele şi-au făcut treaba lor.

– Oricum, e moartă. Trebuie să ne întoarcem.

Cînd poteca se deschise suficient, o porniră în galop.

Tatăl ei le-a dat whiskey, o înghiţitură, la fiecare. A ars-o drept în jos, acolo unde simţea rău de la stomac. Cînd a sosit poliţia, ideea de rău dispăruse.

– Am marcat drumul. Stăteau jos, ea şi Coop şi părinţii ei şi un adjunct de şerif pe nume Bates. Se foloseau de harta pe care o adusese acesta, arătînd drumul.

– Pe aici aţi mers?

– Nu, am ales drumul frumos. I-l arătă.

– Nu eram grăbiţi. Ne-am întors pe aici. Am văzut sînge pe copacul de aici. Lil făcu un semn pe hartă. Urme de tîrîre, mai mult sînge. Probabil că foarte mult a fost spălat de ploaie, dar era destulă vegetaţie care să-l protejeze, aşa că se mai poate vedea sîngele. Cine a ucis-o, a făcut-o aici, la copacul acesta, pentru că sîngele se află la cinci picioare bune de sol – aproape cinci şi jumătate, aş zice eu. Apoi a tîrît-o afară din drum, cam pe aici. Aici a găsit-o puma. Poate că ea a tîrît-o de acolo, la un loc mai sigur.

Poliţistul lua notiţe, încuviinţînd din cap. Avea un chip bătut de anotimpuri şi un aer calm, aproape liniştitor.

– Aveţi vreun motiv să credeţi că a fost ucisă, domnişoară Chance? Ceea ce descrieţi dumnea-voastră pare mai curînd a fi atacul unui leopard.

– Cînd a fost ultima oară cînd un leopard a atacat pe cineva, aici? întrebă Lil.

– Se mai întîmplă.

– Leoparzii atacă la beregată. Bates îşi mută privirea spre Coop.

– Lil, nu am dreptate?

– Da, metoda lor tipică de a ucide este muşcătura de beregată. Asta doboară victima, adesea rupîndu-i gîtul. Repede şi curat.

– Dacă sfîşii beregata cuiva, curge sînge cu nemiluita. În torente, nu? Asta a fost mai curînd ca o mîzgăleală. Nu a fost ...împroşcare.

Bates îşi înălţă sprîncenele.

– Avem deci un expert în leoparzi şi un specialist legist. Zîmbi spunînd asta, păstrînd un ton prietenos. Apreciez ideea. O să mergem acolo şi o să ne ocupăm de totul.

– O să trebuiască să faceţi autopsia, să stabiliţi cauza morţiii.

Bates se uită la Coop.

– Întocmai. Dacă a fost vorba de atacul unei pume o să ne ocupăm de ea. Dacă nu, o să ne ocupăm de victimă. Fii fără grijă.

– Lil a spus că nu a fost ucisă de pumă. Deci nu a fost.

– A dispărut vreo femeie? În ultimele zile? întrebă Lil.

Bates se ridică.

– Posibil. Acum o să mergem acolo. Dar o să vreau să mai stau de vorbă cu voi.

Lil rămase tăcută pînă cînd Bates ieşi ca să încalece şi să plece cu cei doi oameni ai lui.

– Crede că ne înşelăm. Că am văzut ce a mai rămas dintr-o căprioară cu urechi de măgar sau ceva asemănător şi că ne-am speriat.

– O să descopere singur, curînd.

– Nu i-ai spus că pleci mîine dimineaţă.

– O să pot să mai stau o zi. Într-o zi, poate două, vor trebui să afle cine este femeia şi ce s-a întîmplat cu ea.

– Puteţi mînca ceva? întrebă Jenna.

Cînd Lil scutură din cap, Jenna îşi petrecu un braţ pe după ea, mîngîind-o şi Lil îşi întoarse faţa spre sînul mamei ei.

– A fost cumplit. Atît de cumplit. Să fii lăsat aşa. Să nu mai fii nimic altceva decît carne de mîncat.

– Haide să urcăm puţin. O să-ţi pregătesc o baie fierbinte. Vino cu mine.

Joe aşteptă, apoi se duse şi turnă două ceşti cu cafea. Se aşeză, privindu-l pe Coop în ochi.

– Astăzi ai avut grijă de fata mea. Ştiu că poate avea singură grijă de ea, de cele mai multe ori. Dar ştiu că astăzi ai avut tu grijă de ea. Ai adus-o înapoi, aici. Nu o să uit niciodată asta.

– Nu am vrut să vadă. Niciodată nu am văzut ceva asemănător şi sper că nici nu voi mai vedea. Dar nu am putut-o împiedica să se uite.

Joe confirmă din cap.

– Ai făcut tot ce ai putut şi asta este suficient. Acum o să te rog ceva, Cooper. Trebuie să te rog să nu-i faci promisiuni pe care nu o să fii în stare să ţi le ţii. Fata mea poate avea grijă de ea, dar nu vreau să se agaţe de o promisiune care nu va putea fi respectată.

Coop se uită în cafea.

– Nu ştiu ce i-aş putea promite. Am suficient ca să închiriez un apartament pentru cîteva luni, cu condiţia să fie ieftin. Trebuie să încerc să absolv academia. Chiar şi dacă reuşesc, poliţiştii nu cîştigă suficient. La douăzeci şi unu de ani o să intru în posesia unei sume de bani. Un fond fiduciar. O să primesc mai mulţi la douăzeci şi cinci, apoi la treizeci şi aşa mai departe. Tata mi-a spus că pînă la patruzeci de ani îmi poate tăia o parte din sumă şi m-a şi amenințat în sensul ăsta..

– Ori asta este al naibii de departe.

– Mă rog, o vreme o să trăiesc destul de amărît, dar nu-mi pasă. Coop se uită din nou în ochii lui Joe. Nu îi pot cere să vină la New York. M-am gîndit la asta, mult. Nu-i pot oferi nimic acolo şi aş îndepărta-o de ceea ce-şi doreşte ea. Nu am ce promisiuni să-i fac. Şi nu pentru că nu merită.

– Nu, eu aş spune tocmai pentru că merită. Este suficient pentru mine. Ai avut o zi cumplită, nu?

– Am senzaţia că mă dezmembrez. Nu ştiu cum o să mă adun la loc. A vrut să vadă puma – să o vedem împreună. Să ne aducă noroc. Nu am senzaţia că în clipa asta avem prea mult. Iar oricine ar fi femeia de acolo, ea a avut al naibii de puţin noroc.

Nunele ei era Melinda Barrett. Avea douăzeci de ani cînd a pornit în drumeţie pe Black Hills, darul ei pentru vara asta. Era din Oregon. O studentă, o fiică, o soră. Dorise să se facă ranger.

Părinţii i-au declarat dispariţia în aceeaşi zi în care a fost găsită, pentru că nu mai luase de două zile legătura cu ei.

Înainte de a fi fost atacată de pumă, cineva îi fracturase craniul, apoi o înjunghiase suficient de violent ca să-i străpungă coastele cu cuţitul. Nu i s-au mai găsit sacul, ceasul, busola pe care i-o dăduse tatăl ei, aceeaşi pe care acesta o primise la rîndul său de la tatăl lui.

Pentru că aşa îl rugase Lil, Coop veni cu motocicleta la capătul drumului către ferma Chance, în zorii zilei. Uciderea Melindei Barret îi întîrziase plecarea cu două zile şi nu mai putea amîna.

O văzu stînd în lumina dimineţii, cu cîinii foind în jurul ei, cu dealurile în spate. O să-şi amintească asta, îşi spuse el. Aşa o să şi-o amintească pe Lil, pînă cînd o va revedea.

Cînd opri şi coborî de pe motocicletă, cîinii veniră alergînd şi săriră pe el. Lil veni, simplu, în braţele lui.

– Mă suni cînd ajungi la New York, da?

– Da. Eşti bine?

– Este prea mult. Am crezut că o să avem mai mult timp. Numai noi doi. Apoi am găsit-o pe ea. Nu au nici o idee cine i-a făcut asta sau dacă ştiu ceva, nu spun. Mergea pe potecă şi cineva a omorît-o. Pentru sac? Pentru ceas? Pentru nimic? Nu-mi pot scoate asta din minte iar noi nu am avut timpul nostru împreună.

Lil îşi înălţă capul şi îi întîlni buzele, cu ale ei.

– Doar pentru o vreme.

– Pentru o vreme.

– Ştiu că trebuie să pleci, dar ...ai mîncat? Ai nevoie de ceva? Lil încercă să zîmbească dar lacrimile îi înecau gîtul.Vezi cum m-am pierdut.

– Am mîncat clătite. Bunica îmi cunoaşte slăbiciunea. Mi-au dat cinci mii de dolari, Lil. N-a fost chip să zic nu.

Îl sărută din nou.

– Asta e bine. E bine. Acum nu o să-mi mai fac griji că o să mori de foame, într-un şanţ. O să-mi fie dor

de tine. Dumnezeule, deja mi-e dor. Pleacă acum. Trebuie să pleci.

– O să te sun. O să-mi fie dor de tine.

– Să faci treabă bună la academie, Coop.

Coop se urcă pe motocicletă, privind-o lung, pentru ultima oară.

– O să mă întorc.

– La mine, şopti ea în timp ce Coop pornea motorul.

– O să te întorci la mine.

Îl urmări pînă cînd dispăru din vedere, pînă cînd se asigură că plecase. Se aşeză apoi pe jos, în lumina blîndă, timpurie şi strîngînd cîinii la ea, plînse pînă nu mai avu lacrimi.

6

DAKOTA DE SUD
Februarie 2009

Micuţa avionetă Chessna tremură, apoi icni de două ori, enervată, în timp ce zumzăia deasupra dealurilor, cîmpiilor şi văilor. Lil se foi pe banchetă. Nu pentru că era nervoasă – trecuse ea prin lucruri mai rele decît ăsta şi ieşise cu bine. Se întorsese ca să vadă mai bine. Dealurile ei Negre erau albe de luna februarie, un glob de zăpadă din înălţimi, creste şi cîmpii striate de ape îngheţate, dantelate de pinii tremurători.

Îşi închipui că la sol vîntul de acolo sus era cît putea fi de rău şi de brutal, astfel încît o gură bună de aer ar fi fost ca şi cum ai fi înghiţit sticlă spartă.

Nu putea fi mai fericită.

Era aproape acasă.

Ultimele şase luni fuseseră incredibile, o experienţă pe care nu o va uita niciodată. Fusese plouată torenţial, se sufocase de căldură, îngheţase, fusese muşcată şi înţepată – totul în timp ce studia pumele din Anzi.

Meritase fiecare bănuţ din banii acordaţi pentru cercetări şi spera să cîştige mai mult cu articolele şi

materialele pe care le scrisese şi pe care le va mai scrie.

Lăsînd banii deoparte – deşi în situaţia ei acesta era un lux pe care nu şi-l putea permite – fiecare milă străbătută, fiecare vînătaie, fiecare muşchi dureros meritase vederea pumei aurii stînd la pîndă în ploaia tropicală sau stînd cocoţată ca un idol, pe o stîncă.

Dar acum era pregătită să vină acasă. Înapoi în propriul ei habitat.

O aştepta munca şi încă multă. Şase luni au însemnat cea mai lungă călătorie a ei pe teren şi chiar dacă păstrase legătura, cînd s-a putut, o aşteptau munţi de muncă.

În fond, Refugiul era copilul ei.

Dar înainte de a se scufunda în muncă, îşi dorea o zi, o zi doar, să trîndăvească în casă.

Îşi întinse picioarele cît putu în spaţiul avionetei, încrucişîndu-şi gleznele în cizme de drumeţie. Una peste alta călătorea de o zi şi jumătate, dar această ultimă bucată de drum spălase orice urmă de oboseală.

– Cam hurducănit, drumul.

– Iar pînă acum a fost lin ca un lac.

Lil se uită la Dave, care conducea.

Dave zîmbi, făcu cu ochiul.

– Aşa s-ar părea.

Îşi verifică încă o dată centura, deşi nu îşi făcea griji. Dave o mai adusese şi altă dată acasă.

– Am apreciat faptul că ai făcut ocolul ăsta.

– Nici o problemă.

– Îţi fac cinste cu o masă, înainte de a o porni mai departe spre Twin Forks.

– O să las pe altă dată invitaţia. Îşi întoarse cu borul în spate cascheta echipei Minnesotta Twins,

aşa cum făcea întotdeauna ca să-i aducă noroc la aterizare.

– Aş vrea să decolez imediat după ce alimentez. Lipseşti de ceva vreme de acasă. Cred că abia aştepţi să ajungi.

– Aşa este.

Vîntul lovea şi zgîlţîia avioneta, în timpul coborîrii. Aceasta se răsucea şi se opintea ca un copil răsfăţat, în plină criză de personalitate. Lil zîmbi cînd văzu pista de aterizare a aeroportului municipal.

– Sună-mă cînd te întorci aici, Dave. Mama o să-ţi pregătească cele mai alese bucate.

– Contez pe asta.

Îşi dădu peste umăr coada groasă, uitîndu-se în jos, cercetînd cu ochii ei negri. Văzu pata roşie. Maşina mamei ei, îşi spuse. Nu se putea altfel. Se ţinu bine în agitaţia avionetei, neluîndu-şi privirea de la punctul ei de focalizare.

Trenul de aterizare coborî, pata roşie deveni o Yukon şi avioneta se lăsa în jos, spre pistă. Cînd roţile atinseră pămîntul, îşi simţi inima uşoară.

În clipa în care Dave îi făcu semn cu capul, îşi desfăcu centura ca să-şi ia rucsacul, sacul, laptopul. Încărcată, se întoarse spre pilot, reuşi să îşi pună mîna pe obrazul ţepos şi îl sărută puternic pe buze.

– Aproape la fel de bun ca o mîncare gătită în casă.

În timp ce cobora cele cîteva trepte, Jenna se repezi afară din terminalul minuscul. Lil intră în viteză şi se repezi spre mama ei.

– Ai venit. Ai venit, şopti Jenna, în timp ce se strîngeau să-şi frîngă coastele. Bine ai venit acasă, bine ai venit acasă. Ah, ce dor mi-a fost de tine! Lasă-mă să te privesc.

– O clipă. Lil rămase pe loc, adulmecînd parfumul de lămîie şi vanilie, care îi spunea Mama. Gata!

Se dădu înapoi şi cele două femei se studiară reciproc.

– Eşti aşa de frumoasă. Încă nu mă pot obişnui cu el scurt. Îţi stă superb. Lil întinse mîna şi îşi trecu degetele prin părul mamei ei.

– Tu arăţi ... uluitor. Cum poţi arăta uluitor după şase luni de tropăială prin Anzi? După ce ai petrecut aproape două zile pe avioane, în trenuri şi Dumnezeu mai ştie pe unde, ca să ajungi acasă? Dar arăţi uluitor şi gata pentru orice. Haide să-ţi iei lucrurile şi să scăpăm de frigul ăsta. Dave!

Jenna se grăbi spre pilot, îi luă faţa, ca şi Lil şi îl sărută, ca şi Lil.

– Mulţumesc că mi-ai adus-o acasă.

– Cel mai frumos drum pe care l-am făcut vreodată.

Lil îşi ridică sacul, rucsacul şi o lăsă pe mama ei să-i ia laptopul.

– Ceruri sigure, Dave.

– Sînt atît de fericită să te văd. Jenna îşi petrecu un braţ pe după talia lui Lil, în timp ce mergeau cu vîntul în faţă. A vrut şi tatăl tău să vină, dar i s-a îmbolnăvit o iapă.

– Rău?

– Nu cred. Sper că nu. Dar a vrut să fie pe aproape, să o urmărească. Aşa că o vreme te am numai pentru mine.

Odată bagajele încărcate, se instalară în maşină. Hibridul pe care-l foloseau părinţii ei era curat ca un cabinet medical şi mai spaţios decît cabina Cessnei. Lil îşi întinse picioarele şi oftă prelung.

– Visez la o baie nesfîrşită, cu spumă, cu un pahar de vin fără fund. Apoi, la cea mai mare afurisită de friptură de pe aici.

– Întîmplător, avem în stoc toate astea.

Lil îşi căută ochelarii de soare, ca să se ferească de strălucirea zăpezii.

– În seara asta vreau să rămîn acasă, cu voi, înainte de a mă duce la cabană şi a mă apuca de muncă.

– Îţi învineţeam fundul dacă făceai altfel.

– Da. Povesteşte-mi totul, insistă Lil în timp ce ieşeau din parcare. Ce mai face toată lumea, ce s-a mai întîmplat, cine e în frunte în campionatul-de-şah-fără-de-sfîrşit, Joe versus Farley? Cine se ceartă, cine se iubeşte cu cine? Notează că nu încerc să întreb nimic despre refugiu, pentru că dacă încep nu mă mai pot opri.

– Atunci o să-ţi spun doar că totul e perfect în domeniul despre care nu pui întrebări. Dar eu vreau să aud totul despre aventurile tale. Jurnalul pe care l-ai trimis prin e-mail era aşa de bogat, aşa de interesant. Trebuie neapărat să scrii cartea aia, scumpo.

– Într-una din zilele astea. Am pus deja cap la cap destul pentru încă două articole serioase. Am cîteva fotografii superbe, mai multe decît le-am trimis tipilor. Într-o dimineaţă m-am uitat afară din cort, încă nici nu eram complet trează, doar ce mi-am aruncat o privire şi am văzut o pumă sus în copac, poate la nici douăzeci de metri de mine. Stătea cocoţată acolo, studiind tabăra, ca şi cum s-ar fi gîndit, ce naiba îşi mai închipuie şi ăştia că fac aici?

Se ridica roua şi păsările abia începuseră sfada. Toţi ceilalţi dormeau . Nu eram decît noi două. Mamă,

mi-a tăiat răsuflarea. Nu am făcut nici o poză. A trebuit să lupt cu mine să mă retrag încet, ca să-mi iau camera. Nu a durat decît cîteva secunde, dar cînd m-am uitat din nou, dispăruse. Ca fumul. Dar nu o să uit niciodată cum arăta.

Lil rîse şi scutură din cap.

– Vezi, m-ai declanşat. Dar eu vreau să aud despre aici. Despre acasă. Îşi descheie jacheta ei veche din blană de oaie, în timp ce radiatorul sufla căldura binecuvîntată. Ah, priveşte zăpada.Ce-a mai nins. Acum două zile muream de căldură în Peru. Spune-mi noutăţi.

– Nu am vrut să-ţi spun cît ai fost plecată. Ca să nu-ţi fac griji. Sam a căzut şi şi-a rupt un picior.

– Ah, Dumnezeule. Brusc, plăcerea de pe chipul ei, din inima ei, se dizolvă. Cînd? Cît de rău?

– Acum vreo patru luni. Calul lui s-a speriat, s-a ridicat pe picioarele dinapoi – nu ştim exact – dar oricum, el a căzut şi calul a călcat pe piciorul lui. I l-a rupt în două locuri. Era singur, Lil. Calul s-a întors acasă fără el, ceea ce a alertat-o pe Lucy.

– Este bine? Mamă ...

– E mai bine. O vreme am fost cu toţii speriaţi. Este în regulă, dar are şaptezeci şi şase de ani şi au fost fracturi urîte. I-au pus cuie şi a stat în spital mai bine de o săptămînă, a fost imobilizat, apoi a urmat terapia. Tocmai a început să umble prin jur, cu un baston. Dacă nu ar fi fost atît de puternic ... Doctorii spun că se reface remarcabil şi că o să fie din nou bine. Dar asta l-a tras înapoi, fără îndoială.

– Şi Lucy? Se descurcă? Cu ferma, cu afacerea? Au suficiente ajutoare, dacă Sam a fost imobilizat atîta vreme?

– Da. A fost mai greu la început, dar da, se descurcă bine. Jenna trase repede aer în piept, ceea ce îi spuse lui Lil că aveau să urmeze şi alte veşti dure.

– Lil, s-a întors Cooper.

A fost ca un pumn în inima ei. Doar un reflex, îşi spuse ea. Doar vechile amintiri care îi dădeau o lovitură ieftină.

– Asta e bine, e bine. O să le fie de mare ajutor. Cît stă?

– Lil, s-a întors. Jenna întinse mîna şi îşi mîngîie fiica pe coapsă. Şi tonul şi atingerea erau atît de delicate.

– Locuieşte la fermă, acum.

– Sigur, normal. Unde altundeva să stea, cît timp îi ajută? Ceva în ea tresăltă, dar nu dădu importanţă.

– A venit de îndată ce l-a sunat Lucy, a stat cîteva zile, a stat pînă cînd am fost siguri că Sam nu va avea nevoie de o altă intervenţie chirurgicală. Apoi a plecat înapoi în est, a reglat ce a avut de reglat şi s-a întors aici. Pentru totdeauna.

– Dar ... are afacerea lui în New York. Acel ceva din ea îi strîngea acum pieptul, nelăsînd-o să respire. Vreau să spun că după ce a părăsit poliţia şi a început să lucreze pe cont propriu ... am crezut că se descurca bine, acolo.

– Aşa cred. Dar ... Lucy mi-a spus că şi-a vîndut agenţia, a împachetat şi a anunţat-o că rămîne. Şi a ramas. Nu ştiu ce s-ar fi făcut fără el, crede-mă. Sigur, fiecare le-ar fi sărit în ajutor, ştii cum este. Dar nimic nu e ca familia. Nu am vrut să-ţi spun nici la telefon, nici prin e-mail. Scumpo, ştiu că poate fi greu pentru tine.

– Nu. Nu. De îndată ce inima va înceta să o înţepe, de îndată ce va putea inspira adînc, fără să o doară, o să fie bine.

– Asta a fost de mult. Sîntem încă în relaţii de prietenie. L-am văzut ... acum trei sau patru ani, cînd a venit la Lucy şi Sam.

– L-ai văzut mai puţin de o oră, înainte de a fi trebuit, subit, să pleci în Florida, exact în cele două săptămîni cît a stat el aici.

– Trebuia să plec, altfel aş fi ratat ocazia. Panterele din Florida sînt în pericol. Se uită afară pe fereastră, recunoscătoare pentru ochelarii de soare. Chiar şi cu ei, totul părea prea luminos, prea mult.

– Sînt în regulă, în ce-l priveşte pe Coop. Mă bucur că este aici, pentru Sam şi Lucy.

– L-ai iubit.

– Da, l-am iubit. La timpul trecut. Nu-ţi face griji.

Nu era ca şi cum i-ar fi venit să alerge la el din cinci în cinci minute, să-l vadă peste tot. Ea avea munca ei, locul ei. Aparent, el le avea pe ale lui. În plus, nu uita, îşi spuse ea, fără resentimente. Nu fuseseră decît nişte copii; acum erau adulţi.

Îşi porunci să pună deoparte totul, cît mai departe, în timp ce mama ei coti spre drumul către fermă. Vedea fumul pufăind afară, pe coş – un bun venit acasă – şi o pereche de cîini venind în fugă din spate, să vadă ce se întîmplă.

În minte îi apăru o amintire puternică, ea plîngînd în confortul unei alte perechi de cîini, într-o dimineaţă fierbinte de vară. Trecuseră doisprezece ani de la acel nefericit adio, îşi spuse ea. Şi sincer, dacă era să fie cinstită, acela fusese sfîrşitul. Doisprezece ani erau destul de mult, suficient de destul de mult ca să treacă peste asta.

Îl văzu pe tatăl ei venind dinspre grajd ca să le întîmpine şi dădu deoparte orice gînd despre Cooper Sullivan.

Era îmbăţişată, sărutată, copleşită cu cacao şi prăjiturele, îmbăloşată de perechea de cîini de vînătoare pe care părinţii ei îi botezaseră Lois şi Clark. Afară, pe fereastra bucătăriei, se întindea priveliştea familiară. Cîmpurile, dealurile, pinii, scînteierea strălucitoare a apei. Jenna insistă să-i spele hainele înghesuite în rucsac.

– Îmi place. Mă face să mă simt mămică, o zi.

– Departe de mine gîndul de a te priva de asta.

– Nu sînt eu o femeie năzuroasă, remarcă Jenna în timp ce luă hainele pe care i le dădea Lil, dar nu ştiu cum reuşeşti să te descurci cu atît de puţine lucruri, atîta amar de vreme.

– Prin planificare şi poruncindu-mi să port şosete murdare cînd alegerile sînt limitate. Asta de fapt este curată încă, începu Lil cînd mama ei mai scoase o bluză din sac. Jenna ridică doar din sprîncene.

– Mă rog, încă nu pute.

– Îţi aduc un pulover şi nişte jeanşi. Pînă cînd se spală şi se usucă astea. Fă-ţi baia, bea-ţi vinul. Relaxează-te.

Se scufundă în cada pe care i-o pregătise mama ei. Era plăcut, îşi spuse Lil cu un oftat prelung, aproape orgasmic, ca cineva să te răsfeţe puţin. Munca pe teren însemna de regulă să trăieşti dur, uneori chiar aproape primitiv. Nu o deranja. Şi mai mult ca sigur, nu o deranja să se lăfăie în baia pregătită de mama ei, cu spumă Jenna Chance, ştiind că se putea răsfăţa în ea pînă cînd se răcea apa.

Acum că rămăsese singură, acum că avea atîta timp, îi permise lui Coop să revină în mintea ei.

Coop se întorsese cînd bunicii lui au avut nevoie de el – trebuia să-i acorde credit pentru asta. Adevărul era că nimeni nu putea pune în discuţie dragostea şi loialitatea lui, în această direcţie.

Cum putea urî bărbatul care, aparent, şi-a schimbat viaţa ca să aibă grijă de casa şi de afacerea bunicilor săi?

În plus, nu avea nici un alt motiv să-l urască.

Doar pentru faptul că îi frînsese inima, apoi i-o storsese pînă la ultima picătură, astfel încît cînd s-a îndepărtat de ea, tocurile ghetelor îi clămpăneau în sucul inimii ei – serios, chiar era acesta un motiv să urăşti pe cineva?

Se mai scufundă puţin în apă, sorbind din vin.

Dar el nu minţise, trebuia să recunoască şi asta.

Se întorsese. Nu de Ziua Recunoştinţei ci de Crăciun. Doar pentru două zile, dar venise. Şi cînd în vara următoare nu a putut veni, Lil a acceptat o ofertă de a munci în California. Învăţase mult în acele săptămîni şi au rămas în legătură cît mai mult posibil.

Dar lucrurile începuseră deja să se schimbe. Oare nu simţise ea asta chiar atunci? se întrebă Lil. Oare o parte din ea nu ştiuse?

Următorul Crăciun, Coop nu a mai putut veni şi atunci şi-a scurtat şi ea vacanţa de iarnă, ca să efectueze un studiu pe teren.

În primăvara următoare, cînd s-au întîlnit la jumătatea drumului, trebuia să se sfîrşească totul. El se schimbase, vedea bine asta. Devenise mai dur, mai puternic – şi da, mai rece. Totuşi nu putea pretinde că fusese crud. Doar clar.

Prietenia ta contează pentru mine. Tu contezi. Dar, Lil, trebuie să mergem mai departe aşa cum sîntem. Trebuie să acceptăm cine sîntem.

Nu, nu fusese crud, dar o zdruncinase. Nu-i mai rămăsese decît mîndria. Mîndria rece care îi permisese să-i spună că avea dreptate şi să-l privească în ochi în timp ce spunea asta.

– Slavă Domnului că am făcut asta, bombăni ea. Altfel, revenirea lui ar fi însemnat mortificare şi nefericire.

Cea mai bună cale să înfrunte situaţia era să aşeze totul cum trebuia, să-i facă faţă cu capul sus. De îndată ce va reuşi asta, se va duce să-i vadă pe Sam şi pe Lucy şi pe Coop. La naiba, o să-i facă cinste cu o bere şi vor face cîte o aruncare cu mingea de baseball.

Nu mai era o adolescentă cu inima tremurîndă şi cu hormonii razna. Din vara trecută era doctorul Lillian Chance, mulţumesc foarte mult. Era co-fondatorul Refugiului Chance Pentru Animale Sălbatice chiar de aici, din colţul ei de lume.

Călătorise şi studiase şi muncise şi în alte colţuri ale lumii. Avusese o legătură pe termen lung, monogamă, serioasă, cu un bărbat. Cu vreo alţi doi nu chiar atît de mult, sau de serios, dar cu Jan-Paul trăise efectiv aproape doi ani. Fără să pună la socoteală perioadele cînd călătorise – sau el călătorise – în direcţii diferite.

Aşa că se putea descurca să împartă colţul ei de lume cu un iubit din copilărie. Sincer, asta fuseseră ei, atîta tot. Era simplu, chiar dulce, decise ea.

Şi vor rămîne aşa.

Se îmbrăcă în puloverul şi jeanşii de împrumut şi legănată de baie, de vin, de vechea ei cameră, optă

pentru un mic somn de refacere. Douăzeci de minute, își spuse ea în timp ce se întindea.

Dormi buștean trei ore.

În dimineața următoare se trezi cu o oră înainte de răsăritul soarelui, odihnită și pregătită. Pentru că intră în bucătărie înaintea părinților ei, pregăti micul-dejun – specialitatea ei. Cînd intră tatăl ei pentru cafea, în tigaie avea șunca și cartofii rași prăjiți, iar ouăle erau deja bătute în bol.

Arătos, cu părul încă des, Joe adulmecă aerul, cum făceau cîinii lui. Întinse un deget spre ea.

– Am știut de ce m-am bucurat că te-ai întors acasă. Iar eu care credeam că o să mănînc fulgi de ovăz la micul-dejun.

– Nu cînd sînt eu prin preajmă. Și de cînd, mă rog, trebuie să mănînci fulgi de ovăz în casa asta?

– De cînd mama ta și cu mine am ajuns la un compromis, în urmă cu cîteva luni și am fost de acord să mănînc fulgi de ovăz de două ori pe săptămînă. Este sănătos, adăugă el aruncîndu-i o privire îndoliată.

– Ah și azi era ziua de fulgi de ovăz?

Joe zîmbi și o trase de coada ei de cal.

– Nu cînd ești tu aici.

– S-a făcut. O farfurie cu colesterol pentru tine, după care te ajut cu animalele, înainte să plec la refugiu. Am făcut destul și pentru Farley, presupunînd că o să vină aici. Sau l-au pus pe fugă fulgii de ovăz?

– Nimic nu-l pune pe fugă pe Farley, dar o să-ți fie recunoscător pentru șuncă și ouă. Te însoțesc, în dimineața asta.

– Grozav. În funcție de cum merg lucrurile, intenționez să merg să-i văd pe Sam și Lucy. Dacă ai nevoie de ceva din oraș, mă pot duce eu.

– O să fac o listă.

Lil scoase șunca cu furculița, să se scurgă, cînd intră mama ei.

– Ai venit la timp.

– Ea a pregătit asta. Iar eu nu-i pot răni sentimentele, explică Joe.

– Atunci ovăzul rămîne pe mîine. Jenna îl apăsă pe Joe în stomac, cu degetul.

Lil auzi pașii de cizme pe veranda din spate și-și spuse că era Farley.

Era la colegiu cînd l-au luat părinții ei – mai exact, l-au luat acasă, își spuse ea. Avea șaisprezece ani pe atunci și se descurca de unul singur, de cînd îl părăsise mama lui, rămasă datoare cu chiria pe două luni, în Abilene. Pe tatăl lui nu îl știa nici el, nici mama lui. El nu știa decît șirul nesfîrșit de bărbați cu care se culcase aceasta.

Cu o vagă idee în minte de a pleca în Canada, tînărul Farley Pucket se furișase din locuința închiriată, ajunsese la șosea și făcuse autostopul. Cînd Josiah Chance opri și îl luă de pe drum, la ieșirea din Tapid City, băiatul mai avea treizeci și opt de cenți în buzunar și avea pe el doar o geacă de fîș cu care să se apere de vîntul parșiv al lunii martie.

I-au dat să mănînce, i-au dat ceva de lucru și un loc să doarmă peste noapte. L-au ascultat, au stat de vorbă, i-au verificat povestea cum au știut ei mai bine. În final l-au angajat și i-au dat o cameră în vechea baracă pentru muncitori, pînă cînd avea să plece mai departe.

După aproape zece ani, tot aici era.

Deşirat, cu părul de culoarea paiului ieşindu-i de sub pălărie, cu ochii albastru-deschis încă somnoroşi, Farley intră în casă cu o pală de vînt de iarnă.

– Uuh! Este destul de frig să-ţi îngheţe boaşele ... Se întrerupse cînd o văzu pe Jenna şi obrajii i se înroşiră şi mai mult.

– Nu v-am văzut. Şuncă? spuse el adulmecînd. Dar astăzi e ziua de fulgi de ovăz!

– Dispensă specială, spuse Joe.

Farley o văzu atunci pe Lil şi chipul i se deschise într-un zîmbet larg.

– Hei, Lil. Nu mi-am imaginat că te-ai sculat deja, gata şi tot restul.

– Bună, Farley. Cafeaua e fierbinte.

– Miroase bine. Azi o să fie senin, Joe. Frontul ăsta de furtună a luat-o spre est.

Aşa cum se întîmpla adesea, conversaţia de dimineaţă revenea la vreme, la animale, la treburile zilnice. Lil se instaiă în faţa micului ei dejun, gîndindu-se că într-un fel era ca şi cum nici n-ar fi fost plecată.

Într-o oră era călare, alături de tatăl ei, în drum spre refugiu.

– Tansy mi-a spus că Farley face mult voluntariat la refugiu.

– Cu toţii încercăm să întindem o mînă de ajutor, mai ales cînd eşti plecată.

– Tată, e îndrăgostit de ea, spuse Lil vorbind despre fosta ei colegă de cameră, acum zoologul refugiului.

– De Tansy? Nu. Joe rîse, apoi redeveni sobru.

– Vorbeşti serios?

– Am avut revelaţia asta cînd a început să lucreze ca voluntar anul trecut, în mod regulat. Dar mi-a ieşit din minte. Ea e de vîrsta mea.

– O doamnă în vîrstă.

– Mă rog, e cu cîţiva ani mai mare ca el. Pot totuşi să o privesc cu ochii lui. E frumoasă şi deşteaptă şi amuzantă. Dar nu m-am aşteptat să am revelaţia – citind e-mailurile printre rînduri – că s-ar fi putut ca şi ea să se fi îndrăgostit de el.

– Pe Tansy o interesează Farley? Farley al nostru?

– Poate că mă înşel, dar simt eu asta. Farley al nostru, repetă ea inspirînd adînc aerul rece, mirosind a zăpadă. Ştii, în faza plină de suspiciune a vîrstei mele de douăzeci de ani, mi-am spus că eraţi nebuni să-l luaţi pe Farley la voi. Mă gîndeam că o să vă jefuiască – cel puţin – că o să vă fure camioneta şi p-aci ţi-e calea.

– Nu ar fura un bănuţ. Nu-i stă în fire. Îţi poţi da seama de asta de la bun început.

– Tu poţi. Mama poate. Şi aţi avut dreptate. Dar cred că am dreptate în ce-o priveşte pe colega mea de cameră, pe zoologul dedicat, că i-au picat ochii pe drăgălaşul, dulcele nostru Farley.

Continuară drumul în trap uşor, cu caii care ridicau zăpada în aer, cu respiraţia lor ca aburindă.

Cînd se apropiară de poarta care separa ferma de refugiu, Lil izbucni în rîs. Colegii ei de muncă atîrnaseră un baner uriaş de-a lungul porţii.

BINE TE-AI ÎNTORS ACASĂ, LIL!

Văzu şi urmele – de snow-mobile şi de cai, de animale şi de oameni. În ianuarie şi februarie, refugiul nu prea vedea turişti sau vizitatori. Dar personalul era întotdeauna ocupat.

Descălecă să deschidă poarta. Cînd îşi vor putea permite, îşi spuse ea, vor înlocui chestia asta veche cu o poartă acţionată electric. Dar acum înotă prin

zăpadă ca să o deschidă. Poarta scîrţîi cînd o deschise larg în lături, ca tatăl ei să intre cu calul.

– Nu v-a deranjat nimeni, nu? întrebă ea încălecînd la loc. Vreau să spun publicul.

– Ah, mai apare cîte cineva din cînd în cînd, care nu găseşte intrarea pentru public. Îi trimitem după colţ.

– Am auzit că am avut mulţi vizitatori în toamnă, cu excursiile elevilor.

– Copiii iubesc locul ăsta, Lil. Ai făcut o treabă bună aici.

– Am făcut-o împreună.

Simţea mirosul de animale înainte de a le fi văzut, acel iz de sălbăticiune, din aer. În interiorul primului habitat, un linx canadian stătea pe un bolovan. Îl adusese Tansy din Canada, unde fusese capturat şi rănit. În sălbăticie, piciorul schilodit ar fi însemnat sentinţa lui la moarte. Aici îşi avea propriul lui adăpost. I-au spus Rocco. Linxul îşi ciuli urechile păroase cînd trecură prin dreptul lui.

Refugiul oferea adăpost unui linx autohton şi unei pume, unui bătrîn tigru de la circ căruia i-au spus Boris, unei leoaice care fusese, în mod inexplicabil, ţinută ca animal de companie. Mai erau acolo un lup şi un urs, o vulpe şi un leopard.

O zonă mai restrînsă adăpostea o mică grădină zoologică cu animale mici, pe care o gîndise ca material didactic pentru copii. Iepuri, miei, o capră pitică, un măgăruş.

Şi oamenii înfăşuraţi în haine groase, care munceau să le hrănească, să le adăpostească, să se ocupe de ele.

Tansy o văzu prima şi scoase un chiot înainte de a se repezi spre ea, dinspre zona felinelor mari. Chipul

ei drăguţ, de culoarea caramelei, se înroşise de frig şi de plăcere.

– Te-ai întors! O strînse cu drag pe Lil de picior. Şi coboară odată de pe cal şi strînge-mă în braţe! Hei, Joe, pariez că eşti fericit să-ţi vezi fata acasă.

– Şi încă cum.

Lil coborî de pe cal şi-şi îmbrăţişă prietena, care se legăna dintr-o parte într-alta scoţînd sunete de fericire.

– Este aşa de bine, aşa de bine, aşa de bine să te văd!

– Şi eu simt la fel. Lil îşi apăsă obrazul de coama neagră a părului lui Tansy.

– Am auzit că l-ai prins pe Dave şi că ai reuşit să vii mai devreme cu o zi, aşa că am dat în brînci, spuse Tansy retrăgîndu-se puţin şi zîmbind. Am dat în brînci să ascundem orice dovadă a petrecerilor noastre beţive şi a chiolhanurilor în care am ţinut-o de cînd ai plecat.

– Aha. Am ştiut eu. Şi de asta eşti singurul reprezentant al personalului din conducere.

– Fireşte. Toţi ceilalţi îşi îngrijesc mahmureala. Tansy rîse şi şi o mai strînse o dată în braţe pe Lil. Bine şi acum, adevărul. Matt este la Dispensar. Bill a încercat să mănînce un prosop.

Bill, o pisică sălbatică tînără, era renumit pentru apetitul lui eclectic.

Lil se uită în direcţia celor două cabane, una, locuinţa ei, cealaltă, birourile şi dispensarul.

– Şi a mîncat mult din prosop?

– Nu, dar Matt vrea să se asigure. Lucius este lipit de computerul lui şi Mary este la dentist. Sau în drum spre. Hei, Eric, vino te rog să iei caii, da? Eric este unul din internii noştri, pe timp de iarnă.O să facem

prezentările mai încolo. Haide să ... Se întrerupse la strigătul puternic, pătrunzător al unei pume.

– Cineva a simţit-o pe Mama. Dă-i drumul. Ne vedem la dispensar, cînd eşti gata.

Lil o luă înainte, pe poteca făcută de alţi paşi, prin zăpadă.

O aştepta, făcînd paşi, sperînd, chemînd. La apropierea ei, jaguarul se frecă de gard, apoi se ridică, îmbrăţişîndu-l cu labele din faţă. Şi torcînd.

Trecuseră şase luni de cînd o văzuse ultima oară – de cînd îi simţise mirosul, îşi spuse Lil. Dar nu a uitat-o.

– Bună, Baby.

Vîrî mîna prin gard ca să îl mîngîie pe blană şi el îşi aplecă afectuos capul spre ea.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Avea acum patru ani, un adult, mlădios şi magnific. Nu fusese complet înţărcat cînd i-a găsit ea, pe el şi pe cei doi fraţi ai lui, orfani şi pe jumătate morţi de foame. Îi hrănise cu mîna ei, îi îngrijise, îi ocrotise. Şi cînd deveniseră suficient de mari, suficient de puternici, îi reintrodusese în sălbăticie.

Dar el continuase să se întoarcă aici.

Îl botezase Ramses, pentru puterea şi demnitatea lui, dar rămăsese tot Baby.

Şi adevărata ei mare dragoste.

– Ai fost cuminte? Firește că ai fost. Tu eşti cel mai bun. Îi ţii pe toţi la respect, da? Ştiam că pot conta pe tine.

În timp ce ea vorbea şi îl mîngîia, Baby torcea, bîzîia în beregata lui şi o privea cu ochi galbeni, plini de dragoste.

Auzi mişcare în spatele ei şi se întoarse. Cel căruia Tansy îi spusese Eric stătea uitîndu-se la ei.

– Îmi spuneau ei că aşa se poartă cu dumnea-voastră, dar nu am crezut.

– Eşti nou aici?

– Hîm, da. Sînt intern. Eric. Eric Silverstone, doctore Chance.

– Lil. Şi ce intenţionezi să faci în viaţă?

– Managamentul animalelor sălbatice.

– Înveţi ceva aici?

– Foarte multe.

– Dă-mi voie să-ţi mai dau o lecţie scurtă. Această pumă, un mascul adult, Felis concolor, are în jur de opt picioare lungime, de la nas la coadă şi cîntăreşte vreo şaptezeci de kilograme. Poate întrece un leu, un leopard, un tigru, atît pe verticală cît şi pe orizontală. Cu toate acestea, nu este considerat o „felină mare".

– Îi lipsesc laringele specializat şi aparatul hioid. Nu poate să ragă.

– *Corect. În schimb, toarce ca motanul mătuşii tale.* Dar nu este domestic. Nu poţi domestici ce este sălbatic, nu-i aşa, Baby? Baby scoase un sunet subţire în chip de răspuns, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea.

– Mă iubeşte. S-a lipit de mine de cînd era un pui – avea cam patru luni – şi de atunci a trăit în refugiu, printre oameni. A învăţat un anumit comportament, nu s-a domesticit. Noi nu sîntem o pradă pentru el. Dar dacă ai face vreo mişcare pe care o resimte ca pe un atac, va reacţiona. Sînt frumoşi şi sînt fascinanţi, dar nu sînt animale de companie. Nici măcar acesta.

Totuşi, ca să-i facă plăcere lui Baby şi ei, îşi apăsă buzele într-una din deschizăturile mici ale gardului şi el îşi împinse botul spre ea.

– Ne vedem mai tîrziu.

Se întoarse şi o porni spre cabană, alături de Eric.

– Tansy zicea că tu l-ai găsit, împreună cu alţi doi orfani.

– Mama lui s-a luptat cu un lup singuratic – cel puţin aşa mi s-a părut mie. L-a omorît, trebuia să-l fi omorît, pentru că altfel i-ar fi ucis puii. Dar ea nu a supravieţuit. Eu am găsit cadavrele şi puii. Au fost primii pui de pumă pe care i-am avut aici.

Şi rămăsese cu o cicatrice aproape de cotul drept, de la unul dintre ceilalţi pui, un mascul.

– I-am hrănit, i-am adăpostit vreme de şase săptămîni, pînă cînd au fost suficient de mari ca să vîneze singuri. Am limitat cît s-a putut contactul uman. Le-am pus zgărzi cu transmiţătoare şi i-am eliberat şi îi ţinem sub urmărire, de atunci. Dar Baby? Ei bine, el a vrut să rămînă aici.

Se uită înapoi, acolo unde acesta se reîntorsese la companionii lui din habitat.

– Fraţii lui s-au readaptat, dar el a continuat să vină aici – la mine, îşi spuse ea, în gînd. Sînt animale solitare, secretoase şi acoperă o suprafaţă largă, dar el a ales să se întoarcă aici. Asta e problema. Poţi studia şi învăţa modelele, biologia, taxonomia, comportamentul. Dar niciodată nu o să ştii totul.

Se uită înapoi la Baby care se urcase pe un bolovan, scoţînd un strigăt prelung, triumfător.

Intrînd, schimbă lungimea de undă. Îl auzea pe tatăl ei vorbind cu Matt, prin uşa deschisă de la dispensar. În birouri, un bărbat cu ochelari cu lentile groase ca de sticle de cola şi cu un zîmbet molipsitor, bătea la tastatură.

Lucius Gamble îşi ridică privirea.

– Da! spuse el ridicîndu-şi mîinile în aer. Te-ai întors din tranşee. Sări de pe scaun să o îmbrăţişeze şi Lil îi simţi mirosul lemnului-dulce de care era acesta dependent.

– Cum îţi mai merge, Lucius?

– Bine. Tocmai aduceam la zi pagina de Web. Avem cîteva poze noi. Avem un lup rănit, adus aici acum vreo două săptămîni. Lovit de o maşină. Matt l-a salvat. Am făcut senzaţie cu pozele şi cu articolul scris de Tansy pe tema asta.

– Putem să-l eliberăm?

– Încă şchioapătă. Matt nu crede că o să se descurce în sălbăticie. Este o bătrînică. I-am spus Xena, pentru că arată ca o luptătoare.

– O să mă uit la ea. Încă nu mi-am făcut turul.

– Am băgat aici fotografiile tale din expediţie. Lucius bătu că degetul în monitor. Era încălţat cu pantofi vechi înalţi, peste glezne, în locul cizmelor preferate de restul personalului şi jeanşi care atîrnau peste fundul lui plat.

– Extraordinara aventură a doctoriţei Lillian. Avem beaucoup de comentarii favorabile.

În timp ce Lucius vorbea, Lil se uita în jurul ei, la spaţiul familiar. Pereţii din bîrne aparente, posterele despre viaţa sălbatică, scaunele ieftine, din plastic, pentru vizitatori, teancurile de broşuri colorate. Cea de a doua masă de lucru – a lui Mary – ieşea în evidenţă ca o insulă aranjată, organizată, în haosul generat de Lucius.

– Cumva, unele aprecieri sosesc şi cu ... Lil ridică mîna, frecîndu-şi degetul mare de de celelalte, împreunate.

– Stăm destul de bine la capitolul ăsta. Am mai adăugat o cameră web, aşa cum ai spus, iar Mary lucrează la actualizarea unei broşuri. Azi-dimineaţă a avut programare la dentist, dar o să încerce să recupereze după-amiază.

– Să vedem dacă ne putem strînge cu toţii pentru o şedinţă, după-amiază. Toată lumea, inclusiv internii şi voluntarii care pot veni.

După care se duse la dispensar.

– Unde este Bill?

Matt se întoarse spre ea.

– I-am scos prosopul. Îl duce Tansy la locul lui. Mă bucur să te văd, Lil.

Nu s-au îmbrăţişat – nu era stilul lui Matt – dar şi-au dat mîna, cu multă căldură. Era cam de vîrsta tatălui ei, cu păr care începea să se rărească şi să încărunţească şi purta ochelari cu rame de sîrmă, pe ochii căprui.

Nu era un idealist aşa cum îl suspecta ea pe Eric, dar era un veterinar al naibii de bun şi încă unul dispus să lucreze pentru o leafă de mizerie.

– Ei, eu plec acum. O să încerc să-l eliberez mîine pe Farley, să te poată ajuta cîteva ore aici. Dacă ai nevoie de ceva, mă suni, spuse Joe lovind-o pe Lil cu degetul peste nas.

– Aşa o să fac. O să mă ocup mai tîrziu de lista ta de tîrguieli.

Tatăl ei plecă.

– Mai tîrziu o să avem o şedinţă, îi spuse ea lui Matt şi se rezemă de o masă plină cu tăviţe şi vase şi alte ustensile medicale. Aerul mirosea familiar a antiseptic şi a animal.

– Aş vrea să mă pui la curent cu sănătatea şi nevoile medicale ale animalelor. Ar fi perfect, în pauza de masă. Ca să mă pot ocupa să cumpăr cele necesare.

– Perfect.

– Povesteşte-mi despre noua noastră rezidentă, Xena?

Matt zîmbi şi amuzamentul îi ilumină chipul, de cele mai multe ori serios.

– Lucius i-a zis aşa. Se pare că o să rămînă aici. Este o doamnă în vîrstă. Să tot aibă opt ani.

– Maxim, pe scala lupilor, comentă Lil.

– E o dură. O demonstrează cicatricele. A fost lovită destul de serios. Şoferul a făcut mai mult decît face majoritatea oamenilor. Ne-a sunat şi a rămas în maşină pînă am ajuns noi acolo, chiar ne-a urmat înapoi, aici. Xena era prea rănită ca să se poată mişca. Am imobilizat-o şi am transportat-o aici, la chirurgie. Matt scutură din cap, scoţîndu-şi ochelarii ca să-şi lustruiască lentilele cu halatul.

– A fost riscant, avînd în vedere vîrsta ei.

Lil se gîndi la Sam.

– Dar recuperează.

– Aşa cum am spus, e o luptătoare. La vîrsta ei şi avînd în vedere că piciorul nu va mai fi niciodată cum a fost, nu aş recomanda eliberarea ei. Nu cred că ar rezista mai mult de o lună, afară.

– Bine, atunci poate să considere locul ăsta azilul ei.

– Ascultă, Lil, cît timp ai fost plecată, cel puţin unul dintre noi a rămas aici peste noapte. Eu am fost acum vreo două nopţi. La fix, ca să îi scot un dinte, în dimineaţa aceea, reginei mame.

Lil se gîndi la bătrîna lor leoaică.

– Biata bunicuţă. În ritmul ăsta o să rămînă fără dinţi. Cum se mai simte?

– Este ca o reclamă vie pentru lei. Dar problema este că s-a întîmplat ceva acolo, afară.

– Poftim?

– Ceva sau cineva a fost acolo, în jurul habitatelor. Am verificat camera, dar nu am văzut nimic. Dar la naiba, este destul de afurisit de întuneric la două

dimineaţa, chiar şi cu luminile de pază. Dar ceva a stîrnit animalele. Ce mai strigăte şi răgete şi urlete.

– Nu activitatea nocturnă obişnuită?

– Nu. Am ieşit, dar nu am găsit nimic.

– Nici urme?

– Eu nu am ochii tăi, dar ne-am uitat în dimineaţa următoare. Nu erau urme de animal, nu recente. Credem că au fost urme de om. Nu ale noastre. Nu putem fi siguri, dar erau urme în jurul cîtorva cuşti, iar după ce le hrănisem pentru ultima oară în ziua respectivă, a mai nins ceva, aşa că nu mi-am dat seama dacă erau urme proaspete.

– Nu a fost rănit nici un animal? S-a umblat la încuietori? adăugă ea, după ce Matt dădu din cap.

– Nu am putut găsi nimic, nimic atins, luat. Ştiu cum sună, Lil, dar cînd am ieşit, am avut senzaţia că era cineva acolo. Pîndindu-mă. Vreau doar să fii atentă, să te asiguri că ai încuiat uşile.

– În regulă. Mulţumesc, Matt. Trebuie să fim atenţi, cu toţii.

Erau destui oameni ciudaţi, îşi spuse ea în timp ce îşi punea din nou haina groasă. De la „Niciun Animal Nu Trebuie Să Stea În Închisoare" – aşa cum priveau unii refugiul – la „Animalele Ne-au Fost Date Ca Să Fie Vînate Şi Împuşcate". Şi tot ce se mai afla între acestea.

Primeau telefoane, scrisori, e-mailuri de la tot acest spectru. Unele, cu ameninţări. Şi mai existau ocazionalii transgresori. Dar pînă acum nu avuseseră necazuri.

Iar ea vroia ca situaţia să rămînă neschimbată.

O să se ducă şi ea să arunce o privire. Deşi, după două zile, mai mult ca sigur că nu va mai avea ce să vadă. Dar trebuia să se uite.

Îi făcu lui Lucius cu mîna şi deschise uşa.

Şi aproape că se izbi Cooper.

7

Era greu de spus care dintre ei a fost mai surprins şi mai deconcertat. Dar Lil a fost cea care a sărit ca arsă, chiar dacă şi-a revenit repede. Şi-a lipit un zîmbet şi a arborat un ton prietenos.

– Ei, bună, Coop.

– Lil. Nu am ştiut că te-ai întors.

– Ieri am venit. Nu-i putea citi nici faţa, nici ochii. Deşi atît de familiare ei, efectiv nu-i spuneau nimic.

– Intri?

– Ah, nu. Ai un pachet – adică voi, cei de aici, se corectă el şi i-l dădu. Nu purta mănuşi, observă ea, iar jacheta groasă era deschisă nepăsător, spre frig.

– Am expediat ceva pentru bunica şi cum tot mă întorceam la fermă, m-au întrebat dacă nu vreau să trec pe aici, să vi-l las.

– Mulţumesc. Puse pachetul deoparte, apoi ieşi afară, închizînd uşa să nu lase căldura să iasă. Îşi puse pălăria pe cap, acelaşi gen, plat, cu boruri mari, care-i plăcuse dintotdeauna. Stînd pe terasă, îşi scoase o mănuşă. Asta îi dădea o preocupare în timp ce el o studia tăcut.

– Ce mai face Sam? Abia ieri am aflat ce-a păţit.

– Bine, fizic. Dar este greu pentru el să nu poată face tot ce vrea, să nu umble peste tot, aşa cum făcea.

– O să trec pe acolo, mai tîrziu.

– O să-i facă plăcere. La amîndoi. Coop îşi vîrî mîinile în buzunare, rămînînd cu ochii aceia reci, fixaţi pe chipul ei.

– Cum a fost în America de Sud?

– Mult de lucru şi fascinant. Lil îşi scoase şi cealaltă mănuşă, în timp ce coborau treptele. Mama mi-a spus că ţi-ai vîndut agenţia de investigaţii.

– Mă săturasem de ea.

– Ai făcut atîtea, ai lăsat atîtea, doar ca să ajuţi doi oameni care aveau nevoie de tine. Dar finalitatea din glasul lui, indiferenţa, o făcură să se oprească. Asta contează, Cooper.

Cooper ridică doar din umeri.

– Oricum, vroiam să fac o schimbare. Asta este una. Coop se uită în jur.

– Ai mai adăugat cîte ceva de cînd am fost eu ultima oară aici.

Lil îi aruncă o privire contrariată.

– Cînd ai fost aici?

– Am trecut pe aici anul trecut, cînd am avut un liber. Tu erai ... plecată pe undeva. Se simţea bine în frig, în timp ce vîntul muşcător îi răvăşea părul deja dezordonat, castaniu.

– Prietenul tău mi-a făcut un tur.

– Prietena! Nu mi-a spus nimic.

– Prietenul. Francezul. Am auzit că eraţi logodiţi.

Simţi vinovăţia strîngîndu-i stomacul.

– Nu chiar.

– În sfîrşit. Arăţi bine, Lil.

Îşi obligă buzele să se curbeze, se forţă să păstreze acelaşi ton oarecare, pe care-l simţea în vocea lui.

– Şi tu.

– Acum o să plec. O să le spun bunicilor că încerci să treci pe la ei.

– Ne vedem mai tîrziu. Şi cu un zîmbet lejer se întoarse să se îndrepte spre zona felinelor mici. Se plimbă pe acolo pînă cînd îi auzi camioneta pornind, pînă cînd o auzi îndepărtîndu-se. Abia atunci se opri.

Ei bine, îşi spuse ea, nu a fost chiar aşa de rău. Prima oară e mai greu, dar nu a fost chiar aşa de rău.

Cîteva înţepături, cîteva bubuituri în inimă. Nimic fatal.

Dar Coop chiar că arăta bine, se gîndi ea. Mai în vîrstă, mai puternic. Cu faţa mai ascuţită, cîteva riduri în faţa ochilor. Mai sexi.

O să poată trece şi peste asta. Ar putea fi din nou prieteni. Nu aşa ca înainte, nici măcar aşa cum erau înainte de a fi devenit iubiţi. Dar ar putea fi prietenoşi. Bunicii lui şi părinţii ei erau prieteni buni, prieteni apropiaţi. Ea şi Coop nu se vor putea niciodată evita cu discreţie, deci trebuia să se descurce cum puteau mai bine. Fiind prietenoşi.

Dacă putea el, atunci putea şi ea.

Mulţumită, începu să caute în jurul habitatelor, după urme – de animale sau de oameni.

Coop se uita în oglinda retrovizoare, dar nu întoarse capul. Continuă să meargă.

Asta era. Iar el nu o să încerce să schimbe nimic.

O luase pe nepregătite. Amîndoi au fost luaţi pe nepregătite, se corectă el, dar pe chipul ei, chiar dacă doar în zbor, se văzuse surpriza, asta era clar. Surpriză şi o idee de enervare.

Ambele dispăruseră într-o clipită.

Ce frumoasă se făcuse.

Întotdeauna fusese frumoasă pentru el, dar privind acum în urmă, cu obiectivitate, putea spune că la şaptesprezece ani frumuseţea începuse abia să se apropie de ea. La douăzeci de ani, frumuseţea o atinsese bine. Dar nu trecuse linia de sosire, ca acum.

O clipă, ochii aceia mari, negri, fierbinţi, îi luaseră respiraţia.

O clipă.

Apoi ea îi zîmbise şi probabil că inima i se strînsese şi mai mult faţă de cît era deja de strînsă. Dar trecuse şi asta.

Totul firesc, normal, între ei. Aşa va trebui să fie. El nu vroia nimic de la ea şi nu avea nimic de dat în schimb. Era bine să ştie asta, de vreme ce se întorsese aici pentru totdeauna.

În mod ciudat, începuse să se gîndească să se întoarcă aici chiar cu cîteva luni înainte. Se interesase ce formalităţi trebuiau îndeplinite ca să-şi vîndă afacerea, să-şi închidă biroul de detectiv particular, să-şi vîndă apartamentul. Dar nu făcuse nici un pas, îşi continuase doar munca – pentru că nici o mutare nu era uşoară.

Apoi l-a sunat bunica lui.

Cu toate preliminariile la punct şi cu decizia băgată în dosarul „Odată-Şi-Odată", îi fusese cît se poate de uşor să facă mutarea. Şi cine ştie, dacă ar fi făcut mai devreme afurisita asta de mutare, bunicul lui nu ar fi fost singur şi în chinuri, cînd a căzut.

Dar ştia bine că nici acest mod de a gîndi nu avea nici un rost.

Lucrurile s-au întîmplat pur şi simplu. Ştia bine şi asta.

Problema era că acum se afla aici. Îi plăcea munca – întotdeauna i-a plăcut – şi Dumnezeu ştie cîtă

nevoie avea de puţină serenitate. Zile lungi, pline de muncă fizică, de cai, de rutină. Şi cu singurul cămin adevărat pe care-l avusese vreodată.

Poate că acel Odată-Şi-Odată ar fi sosit mai devreme dacă nu ar fi fost Lil. Obstacolul, regretul, nesiguranţa în ceea ce o privea pe Lil. Dar acum trecuse şi asta şi amîndoi se puteau întoarce la vieţile lor.

Ea crease ceva atît de solid şi de real, atît de Lil, cu acest refugiu. Nu a ştiut niciodată cum să-i spună asta, cum să-i spună că acest lucru era un motiv de mîndrie şi pentru el. Că nu a uitat niciodată cum îi spusese ea că ar vrea să construiască acest loc, că nu uitase expresia de pe chipul ei, că nu uitase tonul din glasul ei.

Îşi amintea totul.

Ce mult a trecut de atunci, îşi spuse el. O viaţă de om. Ea studiase şi muncise şi făcuse planuri şi a făcut ca totul să se întîmple. A făcut exact ce spusese că va face.

A ştiut că aşa va face. Nu s-ar fi mulţumit cu mai puţin.

Dar şi el făcuse ceva. I-a luat mult timp, a făcut multe greşeli, dar făcuse ceva cu el, pentru el. Iar acum putea renunţa la totul, pentru că scopul fusese doar să reuşească să facă ceva.

Acum, scopul lui era aici. Întoarse maşina pe drumul spre fermă. Chiar aici, îşi spuse el, chiar acum.

Cînd intră, Lucy era în bucătărie, cocea ceva.

– Miroase bine.

– M-am gîndit să fac puţină plăcintă. Au plecat cu toţii? Lucy îi zîmbi şi în jurul ochilor ei se strînseră riduri.

– E un grup de patru. A plecat Gull cu ei.

Băiatul fierarului nu o luase pe urma tatălui său, dar servea drept ghid şi mînă de lucru la Grajdurile Wilks.

– E senin şi face cîteva ture cu ei. Cum tot era acolo, Coop îşi turnă o cafea.

– O să ies să văd ce fac ultimii mînji şi mamele lor.

Lucy dădu din cap, se uită la plăcinte, deşi amîndoi ştiau la fel de bine că ea putea spune cu precizie de un minut cînd erau gata.

– Vrei să îl întrebi pe Sam dacă îi face plăcere să vină cu tine? A avut o zi rea.

– Cum să nu. E sus?

– Ultima oară cînd am verificat, acolo era. Îşi trecu degetele prin părul pe care îl purta acum tuns scurt, băieţeşte şi care devenise de un alb strălucitor, uluitor.

– Verificatul e una, dar ce sper eu este să-l mai scot din starea lui.

În loc să spună ceva, Coop îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi o sărută în creştet.

Precis că fusese sus de cîteva ori, se gîndi el. La fel cum nu avea nici o îndoială că fusese la grajduri să se uite la mînjii nou născuţi. La fel cum se ocupase de păsări şi de porci, de toate corvezile de care era ea în stare, înainte ca Sam să fi încercat să facă el asta.

Şi îi pregătise micul dejun, la fel cum i-l pregătise şi lui. Şi se ocupase de casă, de rufe.

Se suprasolicita, chiar dacă era el aici.

Urcă sus.

În primele două luni după ieşirea bunicului din spital, îi amenajaseră dormitorul în salonaş. Avea

nevoie de un scaun cu rotile şi trebuia ajutat pentru necesităţile personale.

Iar Sam ura asta.

În clipa în care fusese în stare să urce scările, indiferent cît de mult îi lua, indiferent cît de greu îi era, insistase să se mute înapoi în dormitorul pe care-l împărţea cu soţia lui.

Uşa era deschisă. Coop îl văzu pe bunicul lui stînd într-un fotoliu, la televizor şi frecîndu-şi piciorul.

Avea riduri pe care nu le avusese cu doi ani în urmă, săpate de suferinţă şi de frustrare, mai mult decît de vîrstă. Şi poate, îşi spuse Coop, şi de o oarecare teamă.

– Hei, bunicule.

Sam se întoarse spre Coop.

– Nu ai nimic de văzut le televizor, fir-ar să fie. Dacă te-a trimis sus să vezi ce fac, să vezi dacă vreau să beau ceva, să mănînc ceva, să citesc ceva, sau dacă am nevoie de cineva care să mă răsfeţe ca pe un copil de ţîţă, ei bine, nu.

– De fapt, eu mă duceam să mă uit la cai şi m-am gîndit că m-ai putea ajuta. Dar dacă preferi să stai le televizor ...

– Nu-ţi închipui că genul ăsta de psihologie ţine la mine. Dă-mi doar cizmele alea afurisite.

– Da, domnule.

Îi aduse cizmele, una dintre perechile care aşteptau curate, în debara. Nu se oferi să-l ajute, un lucru pe care bunica lui, practică şi şi grijulie, nu s-ar fi putut abţine să nu-l facă. Dar Coop îşi spuse că şi asta venea tot din teamă.

Vorbi în schimb despre afacere, despre turul care avea loc chiar acum, apoi se opri la refugiu.

– Lil zicea că o să treacă azi pe aici, să te vadă.

– O să-mi facă plăcere, cîtă vreme nu e vorba de o vizită la un om bolnav. Sam se ridică, sprijinindu-se cu o mînă de spatele fotoliului, ca să-şi ia bastonul.

– Ce ţi-a povestit despre aventurile ei în munţii aceia sălbatici?

– Nu am întrebat-o. Nu ne-am văzut decît cîteva minute.

Sam scutură din cap. Se mişca bine, îşi spuse Coop, pentru un om care doar în urmă cu patru luni fusese călcat de un cal. Dar rigiditatea, stîngăcia erau acolo, suficient ca să-i amintească lui Coop cît de degajat şi de economic în mişcări fusese odinioară Sam.

– Mă întreb ce e în capul tău, băiete.

– Pardon?

– O fată frumoasă ca asta, după care toată lumea ştie că erai mort acum o sută de ani şi tu nu poţi sta cu ea decît cîteva minute?

– Era ocupată, spuse Coop pornind împreună spre scară. Iar eu aveam treabă. În plus, asta a fost acum o sută de ani. Şi un alt plus, ea are o legătură cu cineva.

Sam fornăi coborînd greoi treptele, cu un Coop pregătit să-l prindă în cazul în care se dezechilibra.

– Un străin.

– Ai căpătat de curînd o prejudecată legată de tot ce e străin?

Deşi îşi ţinea gura strînsă de efortul coborîrii treptelor, în ochii lui Sam sclipi umorul.

– Eu sînt un om bătrîn. Mie mi se permite, chiar se aşteaptă de la mine, să fiu capricios. Şi apoi, a avea o legătură cu cineva nu înseamnă nimic. Voi, tinerii din ziua de azi, nu aveţi curajul să curtaţi o femeie care are o legătură!

– Noi, tinerii? Asta face parte cumva din recentele şi fireştile tale capricii?

– Prostii.

Sam nu se formaliză cînd Coop îl ajută să-şi pună haina.

– Ieşim prin faţă. Ea e în bucătărie şi nu vreau să-şi reverse asupra mea toate grijile şi restricţiile.

– În regulă.

Sam oftă uşor şi-şi puse pălăria lui veche, cu boruri.

– Eşti un băiat bun, Cooper, chiar dacă eşti prost cînd e vorba de femei.

– Sînt prost cînd e vorba de femei? Coop îl conduse pe Sam afară. Dăduse zăpada de pe terasă, de pe trepte, făcuse o potecă spre camionete, o alta, spre acareturile din jur. Tu eşti cel care-şi lasă nevasta să-l bată la cap. Poate dacă ai face şi altceva în pat decît să sforăi, te-ar lăsa şi ea în pace, ziua.

– Prostii, repetă Sam, dar rîse. Ar trebui să-ţi ard una de să mă pomeneşti, cu bastonul ăsta.

– Iar eu o să trebuiască să te ajut să te ridici, cînd o să cazi în fund.

– Pot sta suficient în picioare, cît să-mi termin treaba. Asta este ceva ce ei nu-i trece prin cap.

– Te iubeşte. Ai speriat-o rău. Iar acum, nici unul dintre voi nu-l lasă puţin în pace pe celălalt. Tu eşti furios că nu poţi face tot ce vrei, aşa cum vrei să faci. Trebuie să te ajuţi la mers cu un baston şi poate că nu o să mai scapi de el. Şi ce dacă? Mergi, da? spuse el fără să lase să transpară nici cea mai mică urmă de milă.

– Nu-mi dă voie să ies singur din propria mea casă, pe propriul meu pămînt. Nu am nevoie de o soră de caritate.

– Eu nu sînt sora ta de caritate, spuse Coop indiferent. Ea îşi face probleme pentru că ai speriat-o. Iar tu nu faci decît să bombăni şi să o ocoleşti. Nu erai aşa, înainte.

– Nici ea nu mă dădăcea ca pe un ţînc la primii paşi, spuse Sam cu oarecare năduf.

– Ţi-ai sfărîmat piciorul ăla nenorocit, bunicule. Realitatea este că nu eşti încă destul de sigur pe tine ca să te plimbi în dorul lelii prin zăpadă. O să fii, pentru că eşti prea încăpăţînat ca să nu ajungi acolo unde vrei. Dar mai durează. Trebuie să accepţi asta.

– Uşor de spus cînd ai treizeci de ani, nu aproape optzeci.

– Atunci ar trebui să apreciezi mai mult timpul şi să încetezi să-l iroseşti plîngîndu-te de femeia care iubeşte fiecare centimetru capricios din tine.

– Ia te uită ce vorbăreţ ai devenit, dintr-o dată.

– M-am păstrat pentru acum.

Sam îşi ridică spre cer faţa brăzdată de vreme.

– Un bărbat are nevoie de mîndria lui.

– Da, ştiu.

Ajunseră încet, trudit, la grajd. Înăuntru, Coop ignoră faptul că Sam abia mai sufla. O să-şi revină el, în timp ce se vor uita la cai.

Li s-au născut trei mînji în iarna asta. Doi se născuseră fără probleme. Pe al treilea, Coop şi bunica lui l-au ajutat să vină pe lume şi Coop dormise în grajd în noaptea aceea şi în următoarea.

Se opri în faţa boxei unde se aflau iapa şi mînzul şi deschise uşa să intre. Sub privirea atentă a lui Sam, Coop îi vorbi în şoaptă iepei, îşi trecu mîna

peste ea să-i verifice temperatura, starea de încordare. Îi examină cu grijă ugerul, ţiţele. Iapa stătea calmă la atingerea familiară, în timp ce mînzul îl împungea pe Coop în fund, cu capul, ca să-i atragă atenţia.

Coop se întoarse şi-i mîngîie blana scurtă, frumoasă.

– Mînza asta e la fel de mult a ta cît şi a iepei. I-ai găsit deja un nume? îl întrebă Sam.

– I-am putea spune Lucky, pentru că numai Dumnezeu ştie cum a reuşit. Dar nu i se potriveşte. Coop îi verifică mînzei gura, dinţii. Îi studie ochii mari, de căprioară.

– Este un clişeu, dar asta este o prinţesă. Mai mult ca sigur că aşa gîndeşte despre ea.

– Atunci aşa o să-i spunem. Prinţesa lui Cooper. Şi restul, tot al tău este.

– Bunicule.

– Aici eu decid. De-a lungul anilor am discutat despre asta, cu bunica ta. Nu puteam fi siguri că o să vrei, dar pînă la urmă am făcut un testament legalizat. Cînd noi nu mai sîntem, totul îţi aparţine. Vreau să-mi spui dacă vrei sau nu.

Cooper se ridică şi mînza îl lăsă imediat, ca să sugă.

– Da, vreau.

– Bine. Şi decide-te dacă ai de gînd să te joci toată ziua cu caii ăştia sau o să te ocupi şi de ceilalţi?

Coop ieşi din boxă, încuie uşa, apoi se duse la următoarea.

– Mai e ceva. Bastonul lui Sam răsuna pe ciment, în timp ce venea după el.

– Un bărbat la vîrsta ta are nevoie de un loc al lui. Nu are ce căuta laolaltă cu doi bătrîni.

– Chiar că eşti în zilele tale „bătrîne".

– Cît se poate de adevărat. Ştiu că te-ai mutat aici ca să ne ajuţi. Asta fac rudele. Şi îţi sînt recunoscător. Dar nu poţi sta la infinit în casă.

– Mă dai afară?

– Presupun că da. Putem construi ceva. Alege tu un loc care-ţi place.

– Nu văd de ce să stric pămîntul construind o casă, cînd l-am putea folosi ca să creştem cereale sau ca păşune pentru cai.

– Gîndeşti ca un fermier, spuse Sam mîndru. Dar oricum, un bărbat are nevoie de un loc al lui. Poţi alege un loc şi poţi construi ceva. Sau dacă nu vrei, cel puţin nu încă, îţi poţi aranja cabana pentru muncitorii sezonieri. Ë destul de mare. Mai ridici nişte pereţi, schimbi duşumeaua. Poate că are nevoie de un acoperiş nou. Te putem ajuta.

Coop verifică următoarea iapă, următorul mînz.

– Baraca ar fi perfectă pentru mine. O să mă ocup de ea. Dar nu vreau bani de la tine. Asta e condiţia. Un bărbat are mîndria lui. Am bani. Mai mulţi decît am nevoie acum.

Ăsta era un lucru pe care vroia să-l discute cu bunicii lui. Dar nu chiar acum.

– Aşa că o să mă ocup eu de asta.

– Atunci ne-am înţeles. Sam se lăsă pe baston şi se întinse să mîngîie iapa pe faţă.

– Lolly, fetiţo. Ne-ai dat deja trei mînji. Eşti dulce ca o acadea, nu-i aşa? Te-ai născut să fii mamă şi să primeşti un călăreţ şi să-l plimbi uşor, cum trebuie.

Lolly suflă spre el, cu afecţiune.

– Simt nevoia să mă sui din nou pe cal, Cooper. Dacă nu fac asta, am senzaţia că mi-am pierdut piciorul, nu că doar mi l-am sfărîmat.

– În regulă. O să pun şaua pe doi cai.

Capul lui Sam ţîşni în sus şi în ochii lui se vedeau şocul dar şi speranţa.

– Bunica ta o să ne scalpeze pe amîndoi.

– Mai întîi trebuie să ne prindă. O plimbare, bunicule. Nici măcar un trap. S-a făcut?

– Da. Vocea lui Sam tremură, apoi spuse, ferm:

– Da, perfect.

Coop puse şaua pe doi dintre caii cei mai bătrîni şi mai liniştiţi. Crezuse că ştia, că înţelegea cît de grea i se părea bunicului său convalescenţa asta forţată. Dar expresia lui Sam cînd spusese că ar vrea să călărească i-a spus că de fapt nu înţelesese . Nu chiar.

Dacă făcea o greşeală? Ei bine, o făcea barem pentru o cauză justă. Şi nu ar fi fost pentru prima oară.

Îl ajută pe Sam să încalece, ştiind că mişcarea şi efortul îi provocau acestuia o oarecare durere. Dar ceea ce văzu în ochii bunicului său era plăcere şi uşurare.

Sări şi el în şa.

O să fie tare greu, îşi spuse Coop. Doi cai bătrîni înotînd prin zăpadă, fără să se îndrepte nicăieri, în mod special. Dar pe Dumnezeu, Sam Wilks arăta aşa cum trebuia, pe cal. Anii căzuseră de pe el – îi vedea parcă alunecînd de pe faţa bunicului său. În şa, mişcările lui erau ca unse şi degajate. Economice, îşi spuse din nou Coop.

Albul se întindea în faţa lor şi strălucea în soare. Tivea pădurile care urcau pe dealuri, ascundea sub pătura de gheaţă vîrfurile stîncilor.

Exceptînd şoapta vîntului, zgomotele căpăstrului, lumea părea ca o pictură într-o ramă.

– Frumos pămînt avem aici, Cooper.

– Da, domnule, aşa este.

– Am trăit toată viaţa mea în valea asta, muncind pămîntul, muncind la cai. În afară de bunica ta, asta este tot ce mi-am dorit pe lume. Asta este ceea ce ştiu. Acum, că pot să-ţi trec totul ţie, simt că am făcut ceva.

Au călărit aproape o oră, fără o direcţie anume şi aproape tot timpul în tăcere. Sub cerul de un albastru intens, dealurile, cîmpiile, valea erau albe şi reci. Va veni şi topirea zăpezii şi noroiul, se gîndea Coop. Ploile de primăvară şi grindina. Dar odată cu ele va veni şi verdele şi mînjii vor zburda pe pajişti.

Ori asta era, îşi spuse Coop, ceea ce-şi dorea el acum. Să vadă apărînd din nou verdele şi să privească dansul cailor. Să-şi trăiască viaţa.

În timp ce se apropiau de casă, Sam fluiera încetişor.

– Iat-o pe bunica ta pe terasa din spate, cu mîinile în şolduri. Am încurcat-o amîndoi.

Coop îi aruncă lui Sam o privire şireată.

– Amîndoi, pe naiba. Eşti pe cont propriu.

În mod deliberat, Sam îşi mînă calul în curte.

– Ştiţi ceva, lăsaţi amîndoi aerul ăsta conspirativ şi prostesc şi nu vă mai plimbaţi caii în frig, ca doi idioţi. Pariez că acum o să vreţi cafea şi plăcintă, drept recompensă.

– N-aş zice nu, la o plăcintă. Nimeni nu face plăcintă mai bună ca Luciile a mea.

Lucille se bosumflă, pufăi şi se întoarse cu spatele.

– Dacă-şi rupe piciorul coborînd de pe cal, tu te vei ocupa de el, Cooper Sullivan.

– Da, doamnă.

Coop aşteptă ca bunica lui să intre în bucătărie, apoi descălecă să-l ajute pe Sam.

– Mă ocup eu de cai. Tu te ocupi de ea. Ţie-ţi revine partea cea mai grea.

Îl conduse pe Sam la uşă, apoi părăsi terenul.

Se ocupă de cai şi de harnaşamente. Pentru că nu trebuia neapărat să meargă în oraş, se ocupă de cîteva reparaţii minore, care se îngrămădiseră. Nu era aşa de priceput cu mîinile ca bunicul lui, dar era destul de competitiv. Cel puţin nu-şi strivea decît rar degetul, cu ciocanul.

Cînd termină, se duse să arunce o privire la cabană. Aceasta nu era decît o baracă lungă , scundă, grosolană, care se vedea dinspre fermă şi dinspre padocuri.

Dar la suficientă distanţă, aprecie Cooper, pentru cineva care şi-ar dori propria lui intimitate. Şi putea recunoaşte asta, simţea lipsa intimităţii.

Acum cabana folosea în special ca depozit, deşi în plin sezon, sau cînd era nevoie sau cînd existau suficienţi bani ca să fie angajată mînă de lucru, revenea la scopul ei iniţial.

Coop ştia că va trebui să facă încet schimbarea asta. Treptat.

Intră în vechea baracă. Era aproape la fel de frig ca şi afară şi se întrebă cînd fusese folosită ultima oară soba. Existau aici cîteva priciuri, o masă veche, cîteva scaune. Bucătăria era bună pentru pregătit ceva sumar.

Duşumelele erau zgîriate şi pereţii grosolani. În aer persista un miros de grăsime şi poate chiar de sudoare.

Departe de apartamentul lui din New York, îşi spuse el. Dar ce naiba, doar terminase cu el. Acum trebuia să vadă cum putea face locuibil locul acesta.

O să meargă, îşi spuse el şi exista suficient spaţiu şi pentru un mic birou. Avea nevoie de unul, ca de cel din oraş. Nu vroia să treacă dincolo, în casă, să folosească biroul bunicilor săi ori de cîte ori avea de lucru.

Un dormitor, o baie – care avea nevoie de o serioasă modernizare – o bucătărioară, un birou.

Cînd termină de cercetat, schiţîndu-şi planul în linii mari, începu să se gîndească la plăcintă. Spera că bunica lui se răcorise, deja.

Traversă, îşi bătu cizmele de zăpadă şi intră.

Şi înăuntru era Lil, fir-ar să fie, mîncînd plăcintă la masa din bucătărie. Bunica făcu ochii mici spre el, dar se ridică să-i aducă o farfurie.

– Haide, aşează-te. Ţi-am păstrat şi ţie. Bunicul tău e sus, trage un pui de somn, să-şi revină după călărit. Lil a trebuit să stea cu mine, deşi a bătut atîta drum să-l vadă pe Sam.

– Bine, atît spuse Coop. Îşi scoase haina şi pălăria.

– Stai şi ţine-i companie lui Lil. Eu trebuie să urc, să văd ce face. Îi trecu în farfurie plăcinta, îi puse alături o ceaşcă de cafea şi dispăru.

– La naiba.

– Nu este aşa de furioasă cît se face, spuse Lil, mai luînd puţină plăcintă în furculiţă. Mi-a spus că plimbarea pe cal i-a făcut nespus de bine lui Sam, dar este furioasă că aţi plecat fără să-i spuneţi nimic. Oricum, plăcinta e bună.

Coop se aşeză şi luă o îmbucătură.

– Da.

– Arată obosită.

– Nu se opreşte niciodată; nici măcar nu o lasă mai încetişor. Dacă are zece minute să stea jos, găseşte altceva de făcut. Se ceartă zi şi noapte ca doi copii. Apoi ... Coop se opri, se opri să mai sporovăiască cu ea aşa cum ar fi făcut-o cu ani în urmă.

Se oprise înainte de a fi terminat.

Ridică un umăr şi mai luă din plăcintă.

– Scuză-mă.

– Este în regulă. Şi eu îmi fac griji pentru ei. Înţeleg că pui baraca la punct.

– Veştile circulă repede. N-au trecut două ore de cînd m-am decis să fac asta.

– Iar eu sînt aici de aproape o jumătate de oră. Suficient ca să mă pun la punct cu ultimele noutăţi. Înseamnă că vrei într-adevăr să rămîi aici?

– Întocmai. E vreo problemă?

Lil ridică din sprîncene.

– De ce ar fi?

Coop dădu din umeri, întorcîndu-se la plăcinta lui.

– Nu te interesează să devii şerif în Deadwood?

Coop se uită în sus, întîlnindu-i privirea.

– Nu.

– Am fost surprinşi cînd ai ieşit din poliţie. Lil aşteptă o clipă, dar el continuă să tacă.

– Presupun că este mai captivant şi mai bănos să fii detectiv particular, decît să lucrezi în poliţie.

– Se cîştigă mult mai bine. De cele mai multe ori.

Lil îşi împinse farfuria ca să-şi tragă mai aproape cafeaua. Să se instaleze ca lumea, ca să stea de vorbă, ştia el. Buzele lui Lil se curbară, doar o idee. Le cunoştea gustul – exact – senzaţia lor pe ale lui.

Şi faptul că ştia asta, era aproape de nesuportat.

– Trebuie să fi fost interesantă. Munca ta, spuse Lil.

– Uneori.

– Este aşa cum vedem la televizor?

– Nu.

– Ştii, Cooper, pe vremuri erai în stare să întreţii o conversaţie.

– M-am mutat aici, spuse el scurt. Ajut la fermă şi la afacerea cu caii. Asta-i tot.

– Dacă vrei să-mi văd de treaba mea, spune-mi.

– Vezi-ţi de treaba ta.

– Bine. Lil îşi împinse cafeaua şi se sculă.

– Pe vremuri eram prieteni. Mi-am imaginat că ne-am putea întoarce acolo. Dar se pare că nu.

– Eu nu vreau să mă întorc la nimic.

– Suficient de clar. Spune-i lui Lucy că îi mulţumesc pentru plăcintă şi cînd o să mai pot, o să mă întorc să-l văd pe Sam. Cînd o să fac asta, o să încerc să mă asigur să nu-ţi stau în cale.

Cînd Lil ieşi, Coop mai luă o bucată de plăcintă, fericit că era din nou singur.

8

Nu i-a trebuit mult lui Lil să reintre în rutină. Avea tot ce-şi dorea – locul ei, munca ei, oamenii care lucrau cu ea şi care gîndeau ca ea, avea animalele. Se ocupa de poştă şi de telefoane, se descurca şi mai bine discutînd direct, petrecea mult timp lucrînd la propuneri pentru sponsorizări.

Niciodată nu erau destui bani.

Avea nevoie de timp să cunoască noua serie de interni, apărută în timp ce ea se afla în Anzi şi să citească rapoartele despre animalele pe care le trataseră şi le eliberaseră – animalele sălbatice rănite, aduse la ei.

Hrănea animalele, le îngrijea, le curăţa locul, îl asista pe Matt la cabinet. Zilele erau pline la refuz cu nevoi exclusiv fizice. Serile şi le rezerva scrisului – articole, ziare, detalii din „spatele scenei", care puteau influenţa pe cineva care răsfoia pagina de web să dea click pe Donaţii.

În fiecare seară, singură, verifica evoluţia fraţilor lui Baby şi a altor feline şi animale sălbatice cărora, de-a lungul anilor, le ataşaseră coliere de reperare.

Pierduseră cîteva, în sezonul de vînătoare, fie ucise de alte animale, fie pur şi simplu din cauza vîrstei sau în urma unui accident. Dar acum aveau

opt pume, originale din Black Hills, cu zgărzi de reperare, puse de ea sau de cineva din echipă. Unul, un mascul tînăr, ajunsese la Iowa, un altul, în Minnesota. Femela dintre fraţii lui Baby fusese localizată în partea de sud din Black Hills, iar în sezonul de împerechere ajungea, ocazional, în Wyoming.

Identifica locaţiile, calcula distanţele de dispersare şi făcea speculaţii privind comportamentul şi alegerea teritoriului.

Se gîndea că era timpul să cumpere un cal nou şi să înceapă să meargă să ia urma. Avea timp, înainte de venirea primăverii, să captureze şi să evalueze, să marcheze şi să elibereze la loc.

Oricum, simţea nevoia să petreacă o vreme în teritoriul ei.

– Ar trebui să iei un intern cu tine, îi propuse Tansy.

Ar trebui, ar trebui... Buna pregătire şi antrenamentul erau armele esenţiale ale celor de la refugiu. Dar ...

– Sînt mai iute, de una singură. Lil îşi verifică instalaţia radio, apoi o împachetă.

– Am aşteptat destul de mult. Nu vreau să mă moşmodesc. Totul e sub control, adăugă ea. În plus, cineva trebuie să meargă să vadă ce s-a întîmplat cu camera de supraveghere de acolo de sus ... Este timpul să-mi iau cîteva zile să mă ocup de asta şi poate să fac o captură şi să o eliberez apoi.

– Dar dacă se schimbă vremea şi se face urît?

– Nu merg aşa de departe, Tansy. Pierdem informaţii, cu camera aia stricată de acolo, aşa că trebuie să mă duc să o verific. Iar dacă se schimbă vremea între timp, mă întorc, sau aştept acolo.

Îşi mai luă un al doilea emiţător. Poate că o să aibă noroc.

– O să am staţia radio. Îşi trecu peste umăr puşca cu tranchilizant şi-şi ridică rucsacul.

– Pleci acum?

– Mai e mult din zi. Cu puţin noroc, în seara asta sau mîine capturez ceva, îi pun o zgardă şi mă întorc.

– Dar ...

– Încetează cu grijile. Acum mă duc să cumpăr un cal bun de la un fost prieten. Dacă reuşesc, plec direct de acolo. Rămînem în legătură.

Spera ca fostul prieten să fie în oraş sau după treburi, ocupîndu-se de clienţi, de închirieri sau de ce făcea el toată ziua. Putea să negocieze calul cu Sam sau Lucy, ca să evite nervii de a face afaceri cu Coop.

Mai ales de cînd îi spusese clar să-şi vadă de treburile ei.

Şi cînd se gîndea că ea făcuse un efort sincer să fie prietenoasă, să lase trecutul acolo unde era. Ei bine, la naiba cu toate astea. Dacă el vroia să fie nesuferit, putea şi ea să fie la fel.

Dar ea vroia un cal bun. Enervarea nu însemna să rişte cînd pleca să ia urma, iar calul ei era deja prea bătrîn pentru un asemenea drum.

Existau şanse, se gîndea Lil în drum spre ferma vecină, să nu reuşească poate decît să verifice teritoriul şi activitatea de acolo, în această mică excursie. Poate că va reuşi să vadă ceva, dar o captură efectivă şi o marcare erau departe. Dar merita totuşi să adauge acest lucru la studiul pe care şi-l propusese, cu o întindere pe o periodă de zece ani.

Şi va avea totodată ocazia să vadă dacă exista cumva o activitate umană pe acolo.

Cînd ajunse, remarcă zgomotul – ciocan şi fierăstrău – de la cabană. Recunoscu una din

camionetele parcate ca aparţinînd unui tîmplar local.Curiozitatea o mînă în direcţia respectivă.

O greşeală, îşi dădu ea seama, cînd apăru Coop.

Afaceri, îşi spuse ea. Ocupă-te doar de afaceri.

– Am nevoie să cumpăr un cal.

– S-a întîmplat ceva cu al tău?

– Nu. Caut unul experimentat să meargă după urme. Al meu a îmbătrînit. Caut un cal între cinci şi opt ani, să zicem. Calm, matur, sănătos.

– Noi nu vindem cai care nu sînt sănătoşi. Mergi undeva?

Lil îşi înclină capul şi spuse rece:

– Vrei să-mi vinzi un cal, Cooper?

– Desigur. Presupun că amîndoi vrem ca eu să-ţi vînd calul potrivit. Contează dacă îl vrei pentru raiduri de plăcere sau pentru muncă.

– Pentru muncă, aşa că îmi trebuie un cal care să muncească împreună cu mine. Şi îl vreau astăzi.

– Ţi-ai propus să pleci astăzi?

– Exact. Ascultă, vreau să încerc o captură şi o marcare rapidă. Îmi trebuie un cal pe care să pot conta, care să se descurce pe un teren aspru şi care să aibă nerv în el.

– Ai văzut ceva feline aproape de locul tău?

– Pentru cineva care vrea să-mi văd de treaba mea, pari prea interesat.

– E vorba de calul meu, răspunse el.

– Nu am văzut nimic în apropiere. Dar avem sus o cameră de supraveghere defectă şi vreau să o verific. Şi cum tot merg acolo, vreau să montez o capcană, să văd dacă am noroc. Plănuiesc să stau două zile, trei cel mult. Eşti mulţumit?

– Credeam că iei cu tine o echipă, pentru marcare.

– Dar nu ăsta este scopul principal. M-am mai descurcat singură şi înainte. Vreau să cumpăr calul ăla, Cooper, înainte să se desprimăvăreze. Ce zici?

– Am un jugan de şase ani, care ţi s-ar potrivi. Îl scot, să te poţi uita la el.

Dădu să spună că vine cu el, dar se răzgîndi. O să stea acolo. Mai puţine şanse să facă conversaţie. Mai puţine şanse să cedeze şi să îl întrebe dacă se poate uita ce face în vechea cabană.

Îi plăcu pe loc aspectul juganului.Era un cal frumos, împestriţat alb-cu-negru, cu o coamă lungă, pînă la bot. Era atent, cu urechile ciulite, în timp ce Coop îl ducea spre gardul padocului.

Spinarea solidă îi spunea că o s-o care fără probleme, împreună cu tot bagajul ei.

Calul nu se dădu în lături şi nu se sperie cînd Lil îi controlă picioarele, potcoavele. Îi zvîcni puţin capul cînd îi controlă gura, dinţii, dar nu încercă să o muşte.

– Se comportă bine. Are puţin nerv în el, aşa că nu îl folosim decît cînd călăreţul capătă experienţă. Îi place mişcarea. Coop mîngîie juganul. Este calm, se plictiseşte doar cînd nu face nimic şi merge cu toţi ceilalţi, în rînd. Are tendinţa să stîrnească probleme. Îi place să conducă.

– Cît ceri pe el?

– De vreme ce vrei să cumperi un cal, înseamnă că ai şaua la tine. Pune-i-o şi călăreşte-l puţin. Nu trebuie să te grăbeşti. Eu mai am ceva de făcut.

Lil făcu întocmai. Juganul îi aruncă o privire curioasă, ca şi cum ar fi spus, asta nu e ceva neobişnuit. Apoi stătu răbdător să pună şaua pe el. Cînd se urcă pe el, calul se întoarse doar puţin şi tremură în loc.

– Ce facem? Nu plecăm odată?

Lil plesni din limbă şi îl trimise într-un trap fericit, rapid. Se folosea de sunete, de genunchi şi de călcîie, de mîini, ca să-i testeze comenzile. Era bine antrenat, îşi spuse ea, dar nici nu se aşteptase la mai puţin de la oferta Wicks.

În timp ce muncea calul printre poteci şi curbe, se gîndea la posibilităţile ei şi la banii pe care ar fi fost dispusă să-i dea.

Calul ăsta o să se descurce. O să se descurce bine, se gîndea ea.

Trecu la pas de plimbare cînd îl văzu pe Coop întorcîndu-se cu o iapă murgă deja înşeuată.

– Calul ăsta are un nume?

– Îi spunem Rocky. Pentru că pur şi simplu nu se mai opreşte.

Asta o făcu să rîdă.

– Îmi convine. Cît ceri pe el?

Coop spuse un preţ care se potrivea cu planurile ei, apoi o porni spre veranda casei, unde lăsase un pachet.

– E puţin cam exagerat faţă de ce vreau eu.

– Mai putem discuta asta pe drum.

– Cît ... îţi dau?

– Merg cu tine.

Iritată, aproape că se bîlbîi.

– Nu, nu mergi.

– E calul meu.

– Ascultă, Cooper. Se întrerupse, inspiră adînc. De ce te gîndeşti, în mod eronat, să vii cu mine?

– Bunicii se pot descurca o vreme fără mine în coasta lor. Am obosit de atîta ciocănit. Nu prea avem treabă acum şi Gull se poate descurca singur o zi sau două. Şi simt nevoia să campez puţin.

– Atunci campează în altă parte.

– Merg cu calul. Ai face mai bine să-ţi aduci lucrurile.

Lil descălecă, legă frîul în jurul gardului.

– Îţi dau un preţ corect pe el. După care e calul meu.

– O să-mi dai un preţ corect cînd o să ne întoarcem. Consideră că faci un drum de probă. Dacă nu eşti mulţumită de el după aceea, nu-ţi cer chirie.

– Nu vreau compania ta.

– Iar eu nu caut companie. Stau doar cu calul meu.

Înjură, îşi dădu pălăria spre spate. Cu cît mai mult dura totul, cu atît mai tare îşi dorea calul ăsta afurisit.

– Bine. Te ţii după mine sau te las în urmă. Şi ar fi bine să îţi iei propriul tău cort, propriile tale ustensile, propria ta mîncare, pentru că nu am de gînd să împart nimic. Şi să-ţi ţii mîinile la locul lor, ăsta nu este un drum pe cărarea amintirilor.

– E valabil şi pentru tine.

Nu ştia de ce făcea asta. Toate motivele pe care şi le dădea erau suficient de adevărate, dar nu erau de ce-ul. Realitatea clară era că nu vroia în mod special să stea cu ea nici măcar o oră, cu atît mai puţin o zi sau două – cînd îi era mult mai uşor să stea deoparte.

Dar nu-i plăcea ideea să ştie că pleca de una singură.

Stupid motiv, recunoscu el în timp ce călăreau în tăcere. În fond, ea putea pleca unde vroia şi cînd vroia. Nu ar fi putut-o opri, dacă ar fi vrut. Iar ea ar fi putut pleca fără ca el să ştie iar dacă nu ar fi ştiut, nu s-ar fi gîndit la asta. Şi nu s-ar fi întrebat dacă ea era bine.

Iar cînd se gîndea în felul ăsta, îi era mai uşor să plece, decît să rămînă.

Oricum, excursia asta impulsivă avea cîteva avantaje evidente. În primul rînd, binecuvîntata liniște. Putea auzi vîntul șopotind printre copaci și sunetul copitelor pe pămîntul înzăpezit, scîrțîitul pielii harnașamentelor.

O zi sau două nu va fi obligat să se gîndească. La plăți, la ce avea de făcut, la îngrijitul cailor, la hrănitul lor, la sănătatea bunicului său, la dispoziția bunicii.

Putea face tot ce nu avusese timp și poate nici dispoziția să facă, de cînd se întorsese în Dakota de Sud.

Putea doar să stea.

Călăriră o oră întreagă fără să scoată un cuvînt, pînă cînd ea o luă înainte și Coop veni după ea.

– Asta este o stupiditate. Ești stupid. Pleacă.

– Ai o problemă să respiri același aer cu mine?

– Poți respira tot aerul pe care-l vrei. Sînt mile de aer aici, spuse Lil făcînd un semn larg cu mîna. Dar efectiv nu văd care e rostul venirii tale.

– Nu există vreun rost. Mergem doar în aceeași direcție.

– Nu știi unde merg eu.

– Te duci acolo unde ai văzut puma doborînd vițelul de bizon. Mai mult sau mai puțin același loc unde am găsit cadavrul.

Ochii ei deveniră duri.

– De unde știi?

– Că vreau sau nu, oamenii vorbesc cu mine. Vorbesc despre tine, că vreau sau nu. Acolo te duci de obicei, cînd mergi singură.

Lil se întoarse, lăsînd senzația că nu vrea să se lase.

– Ai mai fost acolo, de atunci?

– Da, m-am mai întors acolo.

Lil plescăi cu limba la Rocky, să-l pornească din nou.

– Presupun că știi că nu l-au găsit niciodată pe cel care i-a făcut ce i-a făcut. Și care este posibil să mai fi comis și alte crime.

– Ce spui? Ce alte crime?

– Două în Wyoming, una în Idaho. Femei plecate singure, în drumeție. Cea de a doua a fost omorîtă la doi ani după Melinda Barrett. O alta, după treisprezece luni. Ultima, la șase luni după aceea.

– De unde știi?

Coop ridică din umeri.

– Doar am fost polițist. M-am interesat. Am făcut ceva investigații. Împușcate în cap, înjunghiate, în zone departe una de alta. Le ia sacul, cartea de identitate, bijuteriile. Le lasă în seama animalelor. Celelalte cazuri au rămas deschise, nerezolvate. Apoi, după patru crime, a încetat totul, s-a oprit. Ceea ce înseamnă că fie și-a schimbat stilul, fie a fost închis pentru altceva. Fie, a murit.

– Patru, spuse Lil. Patru femei. Trebuie să fi existat suspecți, sau indicii.

– Nimic determinant. Eu cred că ori e la pușcărie, ori a murit. Există o mare diversitate și nimic care să se potrivească unui model.

– Dar oamenii nu se schimbă atît de mult. Nu fundamental . Asta înseamnă o crimă. Ceva fundamental. Dacă este vorba de același criminal, o face nu pentru că știe victima, nu. Nu în mod special. Este vorba de tipul victimei – sau al prăzii. Femeie, singură, într-un mediu specific. Teritoriul lui poate varia, dar nu și victima. Cînd un prădător are succes la vînat, continuă.

Merse în tăcere o vreme, apoi văzînd că el nu spunea nimic, continuă.

– Eu am crezut sau am vrut să cred că Melinda Barrett a fost un fel de accident. Sau cel puţin un caz unic. Că era vorba de cineva pe care îl ştia, sau care o ştia pe ea, alegînd-o ca victimă.

– Ai pus un semn pe locul unde am găsit-o.

– Mi se părea just să existe unul . Să existe ceva, acolo. Acum patru ani am marcat un tînăr mascul în locul acela. A migrat în Wyoming. Acolo s-a stricat camera, acum cîteva zile . Avem multe poze. Imaginile video pentru animale, la refugiu sau în natură, sînt populare pe pagina de web.

Lil se opri. Nu intenţionase să înceapă o conversaţie cu el. Nu că acum era aşa ceva. Era mai mult un monolog.

– E clar că ai devenit vorbăreţ, cu trecerea anilor.

– Tu ai spus că nu vrei companie.

– Nu am vrut. Nu o vreau. Dar eşti aici.

Aşa că făcu şi el o încercare.

– Vi se strică des camerele de luat vederi?

– Necesită întreţinere permanentă. Vremea, animalele, drumeţii ocazionali care se distrează cu ele. Lil se opri cînd ajunseră la rîu. Zăpada se întindea în dune mici şi în mormane, întretăiată în lung şi-n lat de urme de animale care veneau aici să bea sau să vîneze.

Lil ţinu să repete:

– Nu e vorba de nostalgia amintirii. Este doar un loc bun de campat. O să descarc, înainte de a urca.

Era în amontele rîului, faţă de locul unde obişnuiau ei odinioară să tragă. Faţă de locul unde făcuseră pentru prima oară dragoste. Dar nu spuse nimic, pentru că şi ea ştia asta. Lillian Chance cunoştea

fiecare centimetru din teritoriu, aşa cum alte femei cunosc în detaliu conţinutul unei debarale.

Poate mai bine ca toţi ceilalţi. Descărcă şi el, instalîndu-şi repede cortul, la mai bine de patru metri distanţă de al ei.

Distanţa deliberată trebuie să fi fost motivul strîmbăturii de pe faţa ei, dar Coop nu comentă.

– Şi cum merg lucrările la cabană? întrebă ea cînd porniră din nou călare. Sau şi asta intră în zona „nu e treaba mea"?

– Merg. Probabil că voi reuşi să mă mut acolo cît de curînd.

– Este cuibuşorul tău de nebunii, de aici?

– Fiecare trebuie să-şi aibă locul lui, atîta tot.

– Ştiu cum este. Înainte de a construi căbănuţa, de cîte ori mă repezeam acasă începeam să mă simt din nou ca la şaisprezece ani. Indiferent cît spaţiu ţi se pune la dispoziţie, după o anumită vîrstă este ....efectiv ciudat să locuieşti cu părinţii sau cu bunicii.

– Ceea ce este ciudat este să auzi scîrţîitul patului şi să ştii că bunicii tăi fac sex.

Lil se înecă, încercînd să-şi reţină rîsul.

– Ah, Iisuse.

– Mă rog,un fel de sex , adăugă el, făcînd-o să se înece din nou.

– Bine, încetează. Se uită la el şi zîmbetul ei scurt, plin de umor, îl străpunse direct în vintre.

– De data a fost intenţionat.

– Ce anume? Oprirea?

– Zîmbetul. Ai încercat să te reţii.

– Poate.

Lil îşi schimbă privirea, aţintindu-şi înainte ochii ei negri, strălucitori.

– Aş zice că nu prea ştim ce să facem unul cu altul, zilele astea. Este cumplit. Să te vizitezi este un lucru, iar noi nu am prea fost, de atunci, în acelaşi timp, în acelaşi stat. Acum locuim în acelaşi loc, avem de a face cam cu aceeaşi oameni. Iar eu nu obişnuiesc să trăiesc şi să lucrez în acelaşi loc cu foştii.

– Şi au fost mulţi?

Îi aruncă, de sub borul pălăriei, cea mai rapidă şi mai rece privire.

– Să punem întrebarea pe lista „asta nu-i treaba ta".

– Poate c-ar trebui să facem lista aia.

– Poate.

Înaintau întorcheat pe sub pini şi mesteceni, aşa cum făceau cu ani în urmă. Dar acum aerul era mai strălucitor şi rece şi gîndurile lor mergeau spre trecut, nu spre viitor.

– A fost o pumă pe aici.

Trase de hăţuri, aşa cum mai făcuse şi altădată. Coop avu o imagine a ceva déjà vu – Lil într-un maieu roşu şi jeanşi, cu părul liber sub pălărie. Mîna ei întinzîndu-se spre a lui, în timp ce înaintau unul lîngă altul.

Această Lil cu coada ei lungă şi jacheta din blană de oaie nu întinse mîna spre el. Se aplecă în schimb în faţă, studiind terenul. Dar îi surprinse boarea părului, parfumul ei, de pădure sălbatică.

– Şi o căprioară. Înseamnă că e la vînătoare.

– Eşti bună, dar nu poţi spune sexul pumei, după urme.

– Pot încerca. Serioasă acum, se îndreptă în şa, scrutînd cu ochii ei inteligenţi.

– Sînt multe zgîrieturi pe copaci.Este zona ei. Am surprins-o cu camera, de cîteva ori, înainte de a se fi

stricat. Este tînără. Aş spune că încă nu s-a împerecheat.

– Sîntem deci pe urmele unei pume femelă, virgină.

Lil continuă, cu voce joasă, acum:

– Cred că are în jur de un an. Încă nu este adultă, abia a început să se aventureze fără mama ei. Nu are experienţă. Aş putea avea noroc cu ea. Este exact ce caut eu. Ar putea fi o descendentă a celei pe care am văzut-o cu atîţia ani în urmă. Poate că este verişoara lui Baby.

– Baby.

– Puma de la refugiu. Am găsit-o , împreună cu fraţii ei, în sectorul ăsta. Sînt curioasă dacă mamele lor nu au fost cumva surori.

– Sînt convins că există o asemănare de familie.

– ADN, Coop, la fel ca la poliţie. Mă interesează asta. Cum îşi stabilesc zona, cum îşi intersectează drumurile, cum se găsesc, pentru împerechere. Cum ar putea fi atrase femelele înapoi la vechile lor vizuini, în locurile unde s-au născut. Este interesant.

Lil se opri din nou la marginea lizierei.

– Căprioară, cerb, bizon. Este ca un bufet cu autoservire. De aceea s-ar putea să am noroc, spuse ea arătînd spre urmele din zăpadă.

Sări de pe cal şi se apropie de o cutie necizelată, din lemn. În timp ce-şi domolea calul, Coop o auzi bombănind şi înjurînd.

– Aparatul nu e spart, spuse ea ridicînd din zăpadă un lacăt spart. Şi nu a fost nici vremea şi nici vreun animal. A fost un om pus pe glume proaste. Lil vîrî lacătul spart în buzunar şi se lăsă jos, să deschidă capacul cutiei.

– S-a ţinut de glume. A spart lacătul, a deschis cutia şi a oprit camera.

Coop studie cutia şi camera din ea.

– Cît timp funcţionează aşa ceva?

– Asta? Cam şase sute de ore. Şi da, nu pricep de ce nu a luat-o. S-a învîrtit doar pe-aici.

Poate, îşi spuse Coop. Dar camera asta defectă a adus-o pe ea aici şi ar fi adus-o singură, dacă nu ar fi avut el impulsul să o însoţească.

Coop se plimbă în jur, în timp ce Lil resetă camera şi sună apoi la bază, folosindu-se de staţia radio.

El nu putea citi urmele cu măiestria ei, nici vorbă să pretindă aşa ceva. Dar putea vedea urmele de cizme, venind şi plecînd. Traversînd liziera, afundîndu-se în pădurea din partea cealaltă.

După dimensiunea cizmelor, după lungimea şi lăţimea lor, aprecie că vandalul – dacă asta era – avea în jur de un metru optzeci şi doi, numărul la picior fiind între patruzeci şi doi şi patruzeci şi patru. Dar avea nevoie de ceva mai mult decît atît, ca să fie sigur.

Scrută cîmpia, copacii, tufele, stîncile. Ştia că existau multe locuri în spate, un parc naţional, ceva privat. Multe locuri unde cineva putea campa fără să se intersecteze cu nimeni.

Pumele nu erau singurele specii care stăteau la pîndă şi atacau.

– Camera e din nou în funcţiune. Lil studie urmele, aşa cum făcuse şi Coop.

– Este aici ca la el acasă, comentă ea apoi se întoarse, îndreptîndu-se spre o prelată verde, decolorată de vreme, fixată la sol.

– Sper că nu ne-a stricat cuşca.

Desfăcu prelata, o dădu la o parte. Cuşca era intactă, cu excepţia uşii cu care venise ea acum.

– Scoatem uşa pentru eventualitatea în care cineva vrea să o folosească, sau în care vreun animal este suficient de curios să intre şi apoi să nu mai poată ieşi. Am păstrat una aici, pentru că am avut noroc în sectorul ăsta. Este mai uşor decît să car mereu cuşca după mine. Nu este prea mult trafic de oameni aici sus, iarna.

Lil arătă cu bărbia.

– A venit din aceeaşi direcţie din care am venit şi noi, pe jos, cel puţin ultima jmătate de milă.

– Am priceput şi eu atîta. A venit prin spatele camerei de supraveghere.

– Presupun că este timid. Dar dacă tot eşti aici, m-ai putea ajuta să montez asta.

Coop ridică în sus cuşca, în timp ce Lil îi monta uşa. O urmărea ataşînd-o repede, cu eficienţă exersată. Verifică trapa de cîteva ori, apoi vîrî în ea bucăţi sîngerînde de carne.

Notă timpul, dădu din cap.

– Mai sînt doar ceva mai mult de două ore pînă se întunecă. Dacă vînează pe aici, atunci o s-o aducă momeala asta.

Îşi spălă cu zăpadă sîngele de pe mîini şi-şi puse mănuşile.

– Putem urmări din tabără.

– Putem?

Lil zîmbi.

– Am tehnologia cu mine.

Porniră înapoi spre tabără, dar Lil făcu un ocol – aşa cum bănuise că va face – ca să meargă pe urma de om.

– A traversat în parc, spuse ea. Dacă păstrează direcţia, ajunge la capătul drumului. Singur şi pe jos.

– Putem merge după el, dar pînă la urmă o să ne încurcăm în urme.

– Oricum, n-are rost. Nu s-a întors pe aici. A plecat mai departe. Este probabil unul dintre tipii aceia cărora le plac drumeţiile extreme sau condiţiile dure de supravieţuire. Asociaţia „Cercetare şi Salvare" a lansat în iarna aceasta două mici grupuri. Mi-a spus tata. Oamenii cred că se pricep – la viaţa în sălbăticie, la iarnă. Dar nu se pricep. Cei mai mulţi efectiv nu se pricep. Dar eu cred că el se pricepe. Pasul lui este constant, egal. Se pricepe.

– Ar trebui să reclami la poliţie..

– La ce bun? Domnule ofiţer, cineva mi-a spart lacătul de zece dolari şi mi-a oprit camera de supraveghere. Organizaţi o patrulă.

– Nu strică să existe o reclamaţie.

– Ai lipsit deştul de mult. La vremea cînd ne întoarcem noi, oamenii mei le vor fi spus deja tipului care face livrările şi voluntarilor, care vor spune şefului lor, vecinilor, rîndaşilor şi aşa mai departe. S-a semnalat deja. În stilul Dakota de Sud.

Dar se întoarse în şa, uitîndu-se înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Înapoi în tabără, Lil despachetă un mic laptop, se instală pe scăunelul ei pliant şi se puse pe lucru. Coop rămase în zona lui, porni sobiţa de campanie şi făcu puţină cafea. Uitase mica plăcere a acestui gest, de a face o cafea la sobiţa de campanie, gustul acela special. Se aşeză să savureze procesul, privind apa rîului care se lupta şi-şi croia drum peste bolovani şi gheaţă.

La vecina Lil era activitate, presupuse el. Vorbea la staţia radio, lucrînd cu cineva la coordonate şi la date.

– Dacă împarţi cafeaua ca să nu trebuiască să-mi fac şi eu una acum, o să împart şi eu cu tine o tocăniţă de vacă. Nu este din conservă. E făcută de mama, spuse Lil uitîndu-se în direcţia lui.

Coop sorbi din cafea, se uită spre ea dar nu spuse nimic.

– Ştiu ce am spus, dar e o prostie. În plus, m-am săturat să mă mai enerveze prezenţa ta. Cel puţin acum.

Îşi puse laptopul pe scaun după ce se sculă şi se duse la traistele ei de şa, după punga sigilată, cu tocăniţa.

– Este un troc bun.

Coop nu avea ce să comenteze. Oricum, era curios să vadă ce lucra ea la computer. Mai turnă o ceaşcă de cafea, o potrivi aşa cum ştia că-i plăcea lui Lil şi veni la cortul ei.

Băură cafeaua stînd în picioare pe malurile înzăpezite ale apei.

– Computerul este conectat la cameră. Cînd intră în acţiune, primesc un semnal şi o fotografie.

– Nostim.

– Lucius a făcut chestia asta. El este geniul nostru rezident. Le poate trimite un mesaj bunicilor tăi, dacă vrei să vezi ce fac. Dar i-am spus eu să-i sune, sau să o pună pe Tansy să-i sune şi să le spună că ne-am ridicat tabăra. Vremea se menţine rea, aşa că trebuie să fim buni.

Lil îşi întoarse capul. Ochii li se întîlniră şi rămaseră aşa. Ceva în inima lui bubui tare, sonor, înainte ca ea să-şi întoarcă privirea.

– Este o cafea bună, spuse ea. Mă duc să mă ocup de cal, apoi încălzesc tocăniţa aia.

Se îndepărtă, lăsîndu-l la rîu.

Nu vroia să simtă aşa. O enerva asta, o frustra faptul că nu putea să blocheze ceea ce nu vroia, că nu putea pur şi simplu să refuze.

Ce se petrecea cu el? Tristeţea şi furia aceea, încă acolo, încă mocnind, tocmai se revărsaseră asupra ei

Sentimentele ei, îşi reaminti ea. Problema ei.

Poate faptul că încă mai era îndrăgostită de Cooper Sullivan era problema ei. Şi numai Dumnezeu ştia cît de dureros era.

Păcat că ea nu avea opţiunea lui Jean-Paul de a pleca, pur şi simplu de a pleca. Viaţa ei era aici, rădăcinile, munca, sufletul ei. Aşa că trebuia să se descurce cu asta.

După ce-şi hrăni şi-şi adăpă calul, încălzi tocăniţa.

Se lăsa întunericul cînd îi duse farfuria cu tocăniţă.

– Sper să fie destul de fierbinte. Am de lucru, aşa că ...

– Perfect. Mulţumesc. Coop luă farfuria şi se întoarse la cartea lui, în lumina care murea şi la incandescenţa sobiţei.

Căprioarele cu urechi de măgar veniră să se adape, în clarobscurul amurgului. Lil le putea vedea mişcările şi umbrele, le auzea loviturile foşnitoare ale copitelor. Se uită la computer, dar nu era nici o mişcare – încă – acolo sus, la marginea lizierei.

Cînd se înălţă luna, îşi luă în cort computerul şi lanterna. Singură – se simţea şi mai singură ştiindu-l pe Coop acolo, decît s-ar fi simţit dacă ar fi fost numai ea – ascultă noaptea, sălbăticia. Odată cu muzica

nopţii veni chemarea vînătorului, strigătul vînatului. Îşi auzi calul suflînd, nechezînd încetişor spre calul lui Coop.

Se trezi chiar înaintea răsăritului, convinsă că o semnalase computerul. Dar ecranul acestuia era negru. Se ridică încetişor, cu urechile ciulite. Auzi mişcare afară, constantă, de om. Îşi vizualiză în întuneric arma ei cu tranchilizant şi puşca. Se decise şi se întinse după arma cu tranchilizant.

Deschise încetişor cortul, scrutînd întunericul. Chiar şi în întuneric recunoscu umbra lui Cooper. Nu se despărţi totuşi de armă, ieşind din cort.

– Ce este?

Coop ridică o mînă făcîndu-i semn să tacă şi să se întoarcă înapoi în cortul ei. Ignorîndu-i ordinul, se apropie de el.

– Ce este? întrebă ea din nou.

– A fost cineva aici. Pe aici.

– Putea fi un animal.

– Nu. Probabil că m-a auzit cînd am deschis cortul. A şters-o şi încă repede. La ce naiba e bună chestia asta?

Lil se uită la arma ei cu tranchilizant.

– Pentru scoatere din uz. Inclusiv a oamenilor, dacă este nevoie. Te-am auzit afară, dar nu puteam fi sigură că eşti tu.

– Putea fi un animal.

Lil respiră şuierat.

– Bine, în regulă, probabil că şi tu cunoşti la fel de bine diferenţa. La ce naiba e bun ăsta? întrebă şi ea, arătînd spre pistoul lui de 9mm.

– Pentru scoatere din uz.

– Iisuse, Cooper.

În loc de răspuns, Coop se întoarse în cortul lui şi reveni cu o lanternă pe care i-o dădu lui Lil.

– Citeşte urmele.

Lil orientă lumina înspre zăpadă.

– Bine, ăsta eşti tu, ca şi cum ai fi ieşit din cort să-ţi uşurezi băşica.

– Aici ai nimerit-o.

– Iar ăsta este un alt set de urme, venind dinspre rîu, tăind-o pe aici. Mergînd normal. Luînd-o spre nord, alergînd acum, sau cel puţin iuţind pasul. Lil respiră adînc. Un braconier, probabil. Cineva care căuta un loc unde să vîneze, dar a văzut tabăra. La naiba, urmele seamănă cu cele de sus, de la cuşcă. Poate că totuşi e un braconier. Unul căruia îi place să se învîrtă pe aici.

– Posibil.

– Probabil că tu gîndeşti în continuare ca un poliţist sau ca un detectiv particular, aşa că oricine este un suspect. Şi probabil crezi că aş fi avut probleme, dacă nu ai fi fost tu aici.

– Ca să vezi, acum ai devenit şi clarvăzătoare.

– Ştiu cum este. Crede-mă, nu o să fii încîntat să fii împuşcat cu unul din tranchilizantele astea. Şi mai crede-mă, pot să mă descurc singură. Mă descurc de multă vreme singură. Se opri, suficient ca vorbele ei să ajungă unde trebuia. Dar apreciez avantajul numeric. Nu sînt proastă.

– Atunci înseamnă că te întrebi cum se mişca aşa de repede, direct spre potecă, în întuneric. Luna a dispărut. Acum începe să se facă lumină, dar era întuneric beznă.

– Fie are ochii adaptaţi, fie are infraroşii. Probabil varianta a doua, în cazul în care caută un loc de

vînătoare, în întuneric. Ştie ce face. O să raportez asta, dar ...

Se întrerupse cînd auzi bipul computerului, în cort. Uitînd de orice altceva, se repezi şi intră în cort.

– Uite-o! Ticăloasa. Cred că îmi porţi noroc. Sincer, nu prea speram să o văd. Uite frumuseţea, murmură ea în timp ce privea tînăra pumă adulmecîn aerul, din marginea îndepărtată a lizierei.

– Coop, vino să vezi . Vino.

Se mişcă să-i facă loc să vadă ecranul, cînd el se strecură în cort.

– A simţit mirosul momelii. Pîndeşte, rămîne în umbră şi în tufişuri. Discretă. Poate vedea în întuneric, are ochi buni. Cuşca este o necunoscută, dar înăuntrul ei? Mirosul ăsta. Dumnezeule, ce frumoasă e. Uită-te la ea.

Parcă înota prin zăpadă, lipită de sol.

Apoi sări şi Lil îşi ţinu respiraţia văzînd viteza de săgeată, puterea. Salt, goană, lovitură. În clipa în care se declanşă trapa, felina avea deja momeala în fălci.

– Am prins-o. Am prins-o! Cu un rîs triumfător, Lil îl apucă pe Coop de braţ. Ai văzut cum ...

Îşi întoarse capul. Gura ei aproape că se lovi de a lui, în spaţiul limitat al cortului. Îi simţi căldura, îi văzu strălucirea din ochi, din ochii aceia de un albastru îngheţat. O clipă, doar o clipă, o inundă amintirea lui, a lor.

După care se dădu înapoi, ieşind din zona de pericol.

– Îmi trebuie echipamentul. Mai e puţin şi răsare soarele. Va fi destul de lumină ca să vedem imediat poteca.

Îşi luă emiţătorul radio.

– Acum scuză-mă. Trebuie să sun.

9

Cum Lil avea mai multe de făcut şi de împachetat, Coop prăji nişte şuncă şi puse de cafea. Cînd ea îşi termină convorbirile şi îşi luă aparatura, el pregătise o gustare pentru drum şi-şi strînsese lucrurile. Cînd Lil veni să pună şaua pe cal, şi el făcea deja acelaşi lucru.

– Ce ai de gînd să faci cu ea?

– Să o imobilizez. Cu arma cu tranchilizat pe care am adus-o, mă pot apropia pînă la trei picioare de ea, îi pot injecta un ac fără să o rănesc. O să iau probe de sînge şi de blană, îi apreciez greutatea, vîrsta, o măsor şi aşa mai departe. Îi fixez o zgardă cu emiţător radio. Mulţumsc, spuse ea, vizibil distrată, cînd Coop îi întinse o cană cu cafea. Mă gîndesc să-i administrez o doză mică, dar asta tot o s-o ţină adormită cîtreva ceasuri, aşa că va trebui să stau acolo pînă cînd se trezeşte şi îşi revine. Pînă nu-şi revine complet de pe urma anesteziculuí, este vulnerabilă. Asta înseamnă o zi bună de muncă, dar dacă lucrurile merg bine, pe la prînz o să-şi poată vedea de drumul ei iar eu o să am tot pentru ce am venit aici.

– Şi ce îţi oferă toate astea?

– Vrei să spui, în afară de satisfacţie? În timp ce soarele lumina în roz dealurile dinspre est, Lil sări în şa.

– Informaţie. Puma e pe lista animalelor care sînt aproape de a fi periclitate. Majoritatea oamenilor – şi vorbesc despre cei care trăiesc ori călătoresc prin teritoriile cunoscute ca aparţinînd pumelor, nu au văzut niciodată vreuna.

– Majoritatea oamenilor nu sînt ca tine. Coop urcă pe cal şi-i oferi un sandviş cu pîine uscată şi şuncă.

– Nu. Lil se uită la sandviş, apoi la el. Ai pregătit gustarea. Acum mă simt vinovată că nu am vrut să vii cu mine.

– Ăsta este un frumos beneficiu colateral.

– Oricum – luă o muşcătură în timp ce întorceau caii spre potecă – cele mai multe întîlniri s-au dovedit a fi cu linxi sau alte animăluţe ocazionale. Oamenii cumpără feline exotice – şi primim telefoane în fiecare lună de la cîte cineva care are aşa ceva şi acum nu mai ştie cum să se descurce, pentru că Blăniţă nu mai este un puişor drăgălaş. Lil mai muşcă din sandviş. Dar de cele mai multe ori, oamenii văd un linx şi îşi spun – pe naiba, o pumă. Şi chiar dacă, foarte rar, este, pe naiba, o pumă, cei mai mulţi nu cred că acesta nu caută carne de om.

– Acum un an şi ceva, o femeie chiar din Deadwood aproape că s-a pomenit cu una alăturîndu-i-se în cada cu apă fierbinte.

– Da, a fost ceva formidabil. Lil termină sandvişul. Dar ceea ce se omite, este faptul că puma nu era interesată de ea – nu o atacase. Vîna o căprioară şi a sfîrşit pe veranda din spatele casei ei, exact cînd ea se înmuia în apă. Puma s-a uitat la ea şi probabil şi-a spus, nu este o cină – şi a plecat mai departe. Noi

le uzurpăm spaţiul, Coop şi n-ai vrea să-mi încep litania despre conservarea speciilor, crede-mă. Dar ăsta este adevărul. Aşa că trebuie să învăţăm să trăim cu ele, să protejăm speciile. Ele nu vor să trăiască în preajma noastră. Ele nu vor să trăiască în preajma celorlalte ca ele, decît în perioada de împerechere. Sînt animale solitare şi în timp ce interacţionează cu altele, mai mari, mai puternice, în unele habitate, odată ajunse la maturitate noi devenim singurul lor prădător.

– Asta mă face să mă gîndesc de două ori înainte de a mă vîrî într-o cadă cu apă fierbinte.

Lil rîse.

– Mă întreb dacă i-ar face plăcere. Ştiu să înoate, dar nu se dau în vînt după aşa ceva. Fata de acolo de sus se întreabă cum naiba a ajuns în capcană? Dacă atinge vîrsta medie a unei femele în sălbăticie, poate trăi opt, nouă ani. Se va împerechea o dată la doi ani, va avea pui, cîte trei, în medie. Doi dintre aceştia probabil că vor muri înainte de a atinge vîrsta de un an. Ea îi va hrăni, îi va apăra cu preţul vieţii, îi va învăţa să vîneze. Îi va iubi pînă cînd va veni timpul să-i lase să plece. Poate acoperi o suprafaţă de teritoriu de o sută cincizeci de mile pătrate, de-a lungul vieţii.

– Şi tu o urmăreşti cu zgarda cu emiţător.

– Unde merge şi cînd anume, cum ajunge acolo, cît îi ia. Cînd se împerechează. Fac un studiu general. Am marcat deja două generaţii, cu puii lui Baby şi un sub-adult mascul pe care l-am capturat şi i-am ataşat zgardă anul trecut, în canion. O să încep un studiu nou, cu aceasta.

Cînd poteca le permitea, înaintau în trap uşor.

– Încă nu ştii tot ce se poate şti despre pume, la ora asta?

– Niciodată nu ştii totul. Biologie şi comportament, rolul ecologic, distribuţie şi habitat, chiar şi mitologie. Totul se adaugă şi cu cît cunoaştem mai mult, cu atît mai bine ştim cum să protejăm şi să conservăm speciile. În plus, este vorba de fonduri. Contribuabilii vor să vadă şi să audă şi să ştie cît mai multe. O să-i pun fetei de acolo de sus un nume şi o s-o bag pe pagina de web, la secţia Pe Urmele Unei Feline. Pentru obţinere de fonduri. Şi exploatînd-o în felul acesta aduc bani în vistierie pentru protejarea, studierea şi înţelegerea ei şi a speciei ei. În plus, vreau să ştiu.

Lil se uită la el.

– Şi ca să-ţi spun adevărul, este un mod grozav de a-ţi începe dimineaţa.

– Am avut şi mai rele.

– Aer proaspăt, un cal bun sub tine, mile de ceea ce oamenii caută în cărţile de artă pe care le plătesc cu bani grei şi o muncă interesantă. Este o afacere bună, chiar şi pentru un orăşean. Lil îşi ridică ţanţoş capul.

– Oraşul nu este nici mai bun, nici mai rău. Este doar altceva.

– Ţi-e dor de el? De munca ta de acolo?

– Eu fac ceea ce vreau să fac. Exact ca şi tine.

– Asta e important. Să poţi face ceea ce vrei. Eşti bun la ce faci. Mă refer la cai. Întotdeauna ai fost bun. Se aplecă să mîngîie grumazul juganului ei. Tot o să mai negociem preţul calului ăstuia, dar ai avut dreptate. Rocky mi se potriveşte.

Se încruntă şi încetini mersul.

– Iar a apărut prietenul nostru. Arătă spre urme. A tăiat şi a reluat poteca, pe aici. Fără să alerge, dar mişcîndu-se repede. Cu paşi mari. Ce naiba pune la

cale? Ceva tresări în inima ei. Se îndreaptă spre lizieră. Spre pumă.

Chiar în timp ce vorbea, strigătul izbucni şi se transformă în ecou.

– Este acolo. Este acolo, sus. Porni calul în galop.

Strigătul răsună din nou, plin de furie. Şi al treilea, înalt şi ascuţit, întrerupt de zgomotul unei arme.

– Nu! Lil alerga pe jumătate oarbă, trăgînd de căpăstru ca să ocolească copacii, împingînd, în timp ce calul alerga prin troiene.

Strigă la Coop, cînd acesta trase în dreptul ei şi îi luă hăţurile.

– Lasă-mă. Dă-te la o parte! A împuşcat-o. A împuşcat-o.

– Dacă a făcut asta, nu poţi schimba nimic. Scurtînd hăţurile lui Rocky, vorbea încet, să nu sperie caii. Este cineva înarmat, acolo sus. Nu o să alergi într-acolo, riscînd să-i rupi piciorul calului ăstuia şi să-ţi frîngi gîtul, în căzătură. Opreşte-te. Gîndeşte.

– Are deja cincisprezece, douăzeci de minute bune înaintea noastră. Puma este prinsă în capcană. Trebuie să ...

– Încetează. Gîndeşte. Foloseşte-ţi telefonul. Sună.

– Dacă-ţi închipui că o să stau aici în timp ce ...

– O să suni, acum. Vocea lui era la fel de rece şi de plată ca şi ochii. Iar noi o să mergem după urme. O să facem totul pe rînd. Suni, vezi dacă mai merge camera. Raportează-le focul de armă. După care o să rămîi în spatele meu, pentru că eu sînt cel cu o armă adevărată. Asta este. Şi acum fă ce ţi-am spus.

Ar fi putut să comenteze tonul, ar fi putut comenta ordinele. Dar avea dreptate în ceea ce privea

camera. Îşi scoase telefonul, în timp ce Coop prelua conducerea.

– Dacă e nevoie, am o puşcă, îi spuse ea.

Dădu peste o Tansy cu o voce somnoroasă.

– Ei, Lil. Unde ...

– Verifică imediat camera. Numărul unsprezece. Cea pe care am resetat-o ieri. Verific-o acum.

– Sigur. O verific de cînd mi-ai spus. Am fost afară, m-am uitat la animale, l-am adus pe Eric, aşa că ... Pe naiba, s-a stricat din nou . Eşti ...

– Ascultă-mă. Cooper şi cu mine sîntem la vreo douăzeci de minute de locul respectiv. Cineva e acolo sus, a fost acolo. Am auzit o împuşcătură.

– Ah, Dumnezeule. Doar nu crezi că ...

– Anunţă imediat poliţia şi pe cei de la protecţia vînatului. O să ştim peste douăzeci de minute. Sună-l pe Matt. Dacă e rănită, o aduc acolo. Poate că o să avem nevoie de un elicopter pentru asta.

– Mă ocup eu de asta. Rămîi în legătură şi ai grijă, Lil. Legătura se întrerupse, înainte ca Lil să poată răspunde.

– Ne putem mişca mai repede decît atît, insistă Lil.

– Da şi putem intra direct în vizorul armei. Nu aşa vreau să-mi petrec dimineaţa. Nu ştim cine e acolo sus, sau ce are în cap. Ceea ce ştim, este că are o armă şi că a avut timp să fugă sau să-şi găsească o ascunzătoare unde să stea şi să aştepte.

Sau poate că s-a repliat, îşi spuse Cooper şi chiar acum se pregăteşte să exerseze pe o ţintă umană. Nu putea fi sigur, aşa că nu se putea abţine să nu se gîndească la ideea de a o imobiliza pe Lil şi de a o lega de un copac nenorocit, ca să poată urca fără ea.

– Ar fi mai bine să mergem mai departe pe jos. Îşi întoarse capul şi îi întîlni privirea. O să fie mai puţin

zgomotos şi în plus, sîntem nişte ţinte mai mici. Ia-ţi cuţitul, puşca cu tranchilizant şi telefonul. Orice s-ar întîmpla, fugi. Cunoşti teritoriul mai bine ca oricine. Dacă te pierzi, suni după ajutor şi rămîi pierdută pînă vine cineva după tine. E clar?

– Aici nu este New York. Iar tu nu mai eşti poliţist.

Privirea îi deveni ca de gheaţă.

– Dar nici chestia asta nu mai este un joc. Cîtă vreme ai de gînd să te mai tocmeşti cu cineva care este mai puternic ca tine?

Lil descălecă pentru că el avea dreptate şi îşi luă un mic pachet cu ceea ce simţea că va avea nevoie. Rămase cu arma cu tranchilizant în mînă.

– În spatele meu. În linie, îi porunci el.

Coop se mişca repede. Ea ţinea pasul cu el, aşa cum ştia el că va face. Apoi Coop se opri, îşi scoase binoclul şi folosindu-se de un tufiş ca să se ascundă, scană liziera care se vedea sus.

– Poţi să vezi cuşca?

– Aşteaptă.

Vedea zăpada călcată în picioare, linia de copaci, bolovanii. Atîtea oportunităţi ca să te adăposteşti.

Continuă să scaneze. Unghiul era prost, dar putea vedea o parte din cuşcă, o parte din felină. Şi sîngele de pe zăpadă.

– Nu pot vedea bine de aici. Dar felina e la pămînt.

Lil închise o clipă ochii. Chiar şi aşa, îi văzu tristeţea înecîndu-i chipul.

– Tăiem pe acolo şi ne apropiem din spatele cuştii. Sîntem mai bine acoperiţi, aşa.

– În regulă.

A durat mai mult şi drumul a fost o luptă cu zăpada adîncă pînă la genunchi, cu panta, cu solul neregulat şi alunecos.

Se strecura printre tufişuri, accepta mîna lui Coop cînd avea nevoie să fie trasă.

Şi în aerul puternic, rece, simţi mirosul sîngelui. Mirosi moartea.

– Mă duc la ea. Vocea lui Lil era calmă, nimic mai mult. Precis că ne-a auzit venind, dacă a rămas în zonă. A avut timp să se îndepărteze, să se ascundă şi să ne pîndească, dacă asta a vrut. A împuşcat un animal aflat într-o cuşcă. Este un laş. A plecat.

– O poţi ajuta?

– Mă îndoiesc, dar mă duc la ea. Te putea împuşca azi-noapte, în clipa în care ai ieşit din cort.

– Eu merg primul. Nenegociabil.

– Nu-mi pasă. Ia-o înainte, atunci. Trebuie să mă duc la ea.

O prostie, îşi spuse el. Un risc care nu rezolva nimic. Dar se revăzu ajutînd-o pe Lil să monteze cuşca şi cum privise împreună cu ea, la laptop, declanşarea trapei.

Nu putea lăsa felina acolo.

– Poate că ar trebui să tragi cîteva focuri, să ştie că sîntem şi noi înarmaţi.

– Ar putea-o lua ca pe o provocare. Coop se uită în spate, la ea. Tu crezi că este mai uşor să ucizi un animal aflat în capcană sau oricum, animal să fie, decît să ucizi un om. Este o greşeală să crezi asta. Depinde de cine trage. Rămîi în spatele meu şi rămîi aplecată, pînă cînd îţi spun eu.

Coop ieşi în luminiş.

O clipă, pielea lui deveni plină de viaţă, muşchii i se încordară şi i se tensionară. Fusese o dată împuşcat şi nu era o experienţă pe care ar fi vrut să o repete.

Deasupra, un vultur circula în cerc şi cîrîia. Se uită la copaci. O mişcare îl făcu să ridice arma. Un cerb cu urechi de măgar îşi făcea drum prin zăpadă, deschizînd drumul turmei care venea în spatele lui.

Se întoarse şi se îndreptă spre cuşcă.

Nu se aşteptase că ea să stea pe loc după plecarea lui şi fireşte că nu stătuse.

– Vrei să porneşti camera? Dacă nu a stricat-o, adică. Avem nevoie să înregistrăm ca document, chestia asta.

În cuşcă, puma zăcea pe o parte. Pămîntul era pătat de sîngele şi de cheagurile provocate de fierbinţeala împuşcăturii. Îşi înfrînă nevoia imperioasă de a deschide cuşca, de a mîngîia, de a jeli, de a plînge. Contactă, în schimb, baza.

– Tansy, pornim din nou camera. Femela a fost împuşcată. În cap. A murit.

– Ah, Lil.

– Dă telefoanele şi fă o copie a filmului video. Să vină autorităţile şi un mijloc de transport, să o luăm de aici.

– Mă ocup chiar acum de totul. Îmi pare rău, Lil.

– Da. Şi mie.

Închise, se uită la Cooper.

– Camera?

– Tocmai am pornit-o, ca şi data trecută.

– Există un sezon de vînătoare de pume, scurt, restricitiv. Acum sîntem în afara lui. Iar acesta este domeniu particular, teren marcat. Nu avea nici un drept.

Deşi vocea ei rămînea calmă, fermă, devenise foarte palidă, aşa încît ochii îi străluceau ca două bazine negre.

– Chiar dacă nu ar fi fost în cuşcă, fără apărare, tot nu avea nici un drept s-o omoare. Înţeleg vînătoarea. Pentru hrană, ca un sport, din argumente pentru echilibrul ecologic, pe măsură ce noi pătrundem tot mai mult în spaţiul lor. Dar asta nu a fost vînătoare. A fost o crimă. A împuşcat un animal aflat într-o cuşcă. Iar eu am fost cea care am băgat-o în cuşcă. Eu am băgat-o acolo.

– Doar nu eşti atît de stupidă încît să te învinovăţeşti pentru asta.

– Nu. Ochii i se aprinseră acum de o furie absolută.

– Ticălosul care s-a dus la cuşcă şi i-a tras un glonţ în cap este de condamnat. Dar eu sînt factorul. Eu am făcut posibil asta.

Se lăsă pe spate şi inspiră adînc.

– Arată ca şi cum a urcat pe potecă, a traversat spre cameră, a scos-o din funcţiune. A ocolit cuşca, s-a uitat la ea, a aţîţat-o. Ea a scos strigătul ei de avertizare. El a continuat să o aţîţe. Poate că era mai excitant aşa, cine ştie. Apoi a tras. Destul de aproape, cred. Dar nu sînt sigură. Nu pot spune. O să facem o autopsie, o să recuperăm glonţul. Poliţia îl va lua şi ne va spune ce armă a folosit.

– Un pistol, după sunet. De calibru mic, după cum arată rana.

– Presupun că tu ştii mai multe despre aşa ceva.

Ea făcea acum ceea ce simţea nevoia să facă, iar el nu spuse nimic despre integritatea locului crimei, cînd Lil deschise cuşca. Îşi puse mîna pe capul distrus al tinerei femele care după estimarea ei nu trăise mai mult de un an. Care învăţase să vîneze şi să bîntuie singură. Care rămînea ascunsă în locurile ei secrete şi evita compania.

O mîngîie. Şi cînd umerii ei începură să tremure, se ridică să iasă din bătaia camerei de luat vederi. Pentru că nu avea altceva ce să-i ofere, Coop se duse la ea, o întoarse spre el şi o ţinu în timp ce ea plîngea. Şi a plîns.

Avea ochii uscaţi şi aerul profesional, cînd au apărut autorităţile. Coop îl ştia puţin pe şerif, dar îşi imagină că Lil îl cunoştea de o viaţă.

Să tot fi avut ceva peste treizeci de ani, aprecie Coop. Solid, cu o faţă puternică, masiv în jacheta de blană. Îl chema William Johannsen, dar ca majoritatea celor care-l cunoşteau, Lil îi spunea Will.

În timp ce vorbea cu Lil, Coop privea un adjunct care fotografia locul, cuşca, urmele. Văzu şi cînd Will îşi puse o mînă pe umărul lui Lil, bătînd-o uşor înainte de a o lăsa şi a se îndrepta spre Coop.

Willy se opri lîngă Coop şi se uită la felina moartă.

– Ce gest teribil, laş. Vînezi?

– Nu. N-am prins niciodată gustul.

– Eu vînez un cerb în fiecare sezon. Îmi place să ies în natură, să mă măsor cu instinctele lor . Nevastă-mea face o mîncare grozavă din vînat. Dar niciodată nu am vînat o pumă. Tatăl meu, care este omul-vînează-să-mănînce, mi-a spus lucrul ăsta.. Nu cumva să dobori o pumă. E frig bine aici. Lil zice că v-aţi lăsat caii jos.

– Da. Chiar aş vrea să merg la ei.

– Te conduc o bucată de drum. Mi-a spus că l-a sunat pe tatăl ei, care este acum pe drum, să se întîlnească cu voi la locul în care v-aţi ridicat tabăra aseară. Să vă ajute la cărat.

– Lil simte nevoia să însoţească puma.

– Da. Willy dădu din cap. O să te însoţesc o vreme şi poţi să-mi spui cam ce anume s-a întîmplat. Dacă

am nevoie de mai mult, o să te mai contactez după ce ajungi jos. Şi după ce te încălzeşti puţin.

– În regulă. Dă-mi un minut.

Fără să aştepte confirmarea, Coop se întoarse la Lil. Spre deosebire de Willy, nu o bătu încurajator. Ochii ei erau uscaţi cînd i-au întîlnit pe ai lui. Uscaţi şi puţin distanţi.

– Mă duc după cai, mă întîlnesc cu Joe la locul unde am campat. Îţi aducem lucrurile.

– Mulţumesc, Coop. Nu ştiu ce aş fi făcut dacă nu ai fi fost cu mine.

– Te-ai fi descurcat. Mă întorc.

– Nu e nevoie să ...

– Mă întorc.

Spunînd astea, plecă şi Willy îl prinse din urmă.

– Înţeleg că ai lucrat în poliţie, acolo, în est.

– Am lucrat.

– Am auzit că ai renunţat şi ai lucrat independent.

– Da.

– Mi-amintesc cînd erai mic şi veneai aici, în vizită la bunici. Oameni buni.

– Într-adevăr.

Buzele lui Willy se curbară, continuînd să înainteze în acelaşi ritm, pe potecă.

– Am auzit cum Gull Nodock, care lucrează acum pentru tine, ţi-a dat într-o zi să mesteci tutun şi tu ai vomitat totul din tine. Gura lui Coop trădă un zîmbet vag.

– Gull nu oboseşte să tot spună povestea asta.

– E o poveste bună. Ce-ar fi să-mi faci un rezumat, domnule Sullivan. Nu trebuie să-ţi spun eu ce mă interesează să ştiu, avînd în vedere că ai lucrat în poliţie.

– Spune-mi Cooper, sau simplu, Coop. Lil şi cu mine am plecat ieri dimineaţă. În jurul orei opt, poate imediat după. Am descărcat o parte din lucruri la locul unde am făcut tabăra, la rîu şi pe la unsprezece am ajuns aici, sus. Aproape de unsprezece, cred.

– N-aţi făcut mult.

– Cai buni, iar ea cunoaşte drumul. A verificat camera de supraveghere. Cineva spărsese lacătul şi o oprise. Lil zicea că nu mai funcţiona de vreo două zile. A repornit-o. Am văzut urmele lăsate de cine o fi făcut asta. Cred că are în jur de patruzeci şi unu la pantof.

Willy dădu din cap, potrivindu-şi pălăria cu boruri mari, Stetson.

– O să verificăm.

– Am montat cuşca, am băgat momeala în ea şi ne-am întors la camping înainte de ora două. Ea a lucrat, eu am citit, am mîncat, ne-am culcat. Pe la cinci şi douăzeci, azi-dimineaţă, am auzit pe cineva umblînd pe afară. Mi-am luat pistolul. Cînd am ieşit din cort, omul fugise deja. Mai mult l-am auzit decît l-am văzut, dar l-am zărit, totuşi. Cred că are în jur de un metru optzeci şi este bărbat. Cel mai sigur, bărbat, după felul în care se mişca, după siluetă. Avea un rucsac şi o căciulă. Genul de căciulă de gimnastică. Nu-ţi pot spune vîrsta, rasa, culoarea părului. Nu i-am văzut decît silueta, mişcarea cînd a fugit, dispărînd printre copaci. Se mişca repede.

– Dar la ora aceea e totul negru ca cerneala.

– Da. Poate că avea ochelari cu infraroşii. Nu l-am văzut decît din spate, dar se mişca ca o gazelă. Repede, fluid. Apoi s-a trezit şi Lil. Nu mult după aceea, a primit semnalul că a sărit trapa de la cuşcă. Ne-a luat vreo treizeci de minute bune, poate mai aproape de patruzeci ca să împachetăm, iar ea să contacteze baza. Şi am petrecut şi ceva vreme privind felina, pe computerul ei. Aşa că a avut un avans bun, faţă de noi. Niciunul dintre noi nu ne-am gîndit că s-ar putea duce acolo, că ar putea face asta.

– De ce v-aţi fi gîndit?

Au ajuns la cai şi Willy mîngîie prietenos iapa lui Coop.

– Se făcuse deja lumină dar nu ne-am grăbit. Apoi ea a văzut urmele. Eram cam pe la jumătatea distanţei între tabără şi cuşcă.

– Are un ochi format pentru aşa ceva, comentă Willy în felul lui molcom.

– A făcut un ocol, a traversat înapoi la potecă şi a luat-o în sus. Am auzit felina strigînd, aşa cum fac ele.

– Al naibii sunet.

– Cînd a strigat a treia oară, am auzit împuşcătura. Coop detalie restul, completînd cu aprecierea timpului.

– Nu se vede un loc pe unde să fi ieşit glonţul, adăugă Coop. Este vorba de un pistol cu calibru mic. Un pistol compact, poate un treizeci şi opt. Genul pe care-l poate purta uşor cineva, sub haină. Nu îl oboseşte la mersul pe jos, nu se vede dacă se întîlneşte cu cineva pe drum. Nu e decît un alt iubitor de natură.

– Noi tratăm serios aşa ceva, pe aici. Poţi conta pe asta. O să te ţin la curent. Dacă o să mai trebuiască să stau de vorbă cu tine, ştiu unde să te găsesc. Şi să fii cu ochii în patru, Coop, la coborîre.

– Poţi fi sigur de asta. Coop urcă pe cal şi luă din mîna lui Willy hăţurile celuilalt cal.

Drumul singur, înapoi, îi lăsă timp să se gîndească.

Nu fusese nici o coincidenţă faptul că se umblase la cameră, faptul că un intrus alesese tabăra lor, faptul că fusese ucisă puma capturată de Lil.

Numitorul comun? Lillian Chance.

Trebuia să i se spună şi Lil trebuia să ia toate măsurile de precauţie.

Ea credea că era mai uşor pentru cineva să ucidă un animal aflat într-o cuşcă, decît un om.

Coop nu era de aceeaşi părere.

Nu îl cunoştea prea bine pe William Johannsen şi nu mai avusese contacte profesionale cu el, pînă acum. Dar îi lăsase impresia de competenţă şi de judecată lucidă. Se aştepta ca omul ăsta să facă tot ce se putea şi trebuia.făcut, pentru investigaţie.

Iar Coop presupunea că fără puţin noroc, Willy nu va ajunge nicăieri.

Cine a ucis puma lui Lil ştia exact ce făcea şi ştia exact cum să facă acest lucru . Întrebarea era de ce.

Cineva care avea ceva personal cu Lil sau o vendetă împotriva refugiului? Poate amîndouă, cîtă vreme în mintea multora Lil reprezenta refugiul. Un extremist de ambele părţi ale conceptului mediu/conservare, era o posibilitate.

Cineva care cunoştea zona, care ştia cum să supravieţuiască mult timp în sălbăticie, care ştia să treacă neobservat. Un localnic, poate, sau cineva cu legături aici, se gîndea Coop.

Poate că o să apeleze la cîteva vechi relaţii, să afle dacă au mai existat asemenea incidente în ultimii ani. Sau, acceptă el, ar putea-o întreba direct pe Lil. Fără îndoială că ea ar şti sau ar putea afla mai repede.

Desigur, asta îi dădea peste cap ideea de a păstra distanţa. O dăduse deja peste cap, de fapt, cînd îi

venise ideea de a o însoţi în excursia asta. Atunci pe cine păcălea el?

Nu avea de gînd să stea departe de ea. A ştiut asta, oricît de mult încerca el să nege, din clipa în care Lil deschisese uşa cabanei. Din clipa cînd o revăzuse.

Poate că era doar vorba de o treabă neterminată. Ori el nu era omul care să lase lucrurile neterminate. Lil era ...era o problemă neterminată, decise el. Dacă nu o putea rupe, atunci să o lege. La naiba cu tipul cu care nu era chiar logoditâ.

Dar mai era ceva. Simţise asta la ea. Văzuse asta în ochii ei. Nu conta cît timp a trecut de cînd nu o mai văzuse, el tot îi citea în ochi.

Visase la ei.

Ştia ce văzuse în ei dimineaţa, în cort, cînd priveau pe computer puma care sîsîia în cuşcă. Dacă ar fi atins-o atunci, ar fi fost a lui. Cît se poate de simplu.

Nu vor reuşi să depăşească această nouă etapă a vieţii lor, indiferent cît de greu le-ar fi, pînă cînd nu vor reuşi să treacă peste vechile sentimente, peste vechea lor legătură, peste vechile nevoi. Poate că odată ce vor reuşi acest lucru, vor putea fi din nou prieteni. Poate că vor reuşi. Dar stînd pe loc nu vor reuşi nimic.

Iar ea avea probleme. Poate că ea nu credea sau nu recunoştea, dar cineva vroia să-i facă rău. Indiferent de relaţia dintre ei, indiferent ce erau unul pentru celălalt, el nu avea de gînd să permită aşa ceva.

Cînd începu să vadă tabăra, Coop încetini. Îşi dădu haina în spate şi puse mîna pe pistol.

Dîre lungi, precise, se vedeau de-a lungul ambelor corturi. În rîul îngheţat zăceau aruncaţi, uzi, sacii de

dormit şi sobiţa pe care pregătise de dimineaţă cafeaua şi prăjise şunca. Cămaşa cu care fusese îmbrăcată Lil ieri zăcea întinsă pe zăpadă. Coop putea jura că petele de sînge de pe ea erau de la pumă.

Descălecă, legă caii, apoi deschise sacul lui Lil ca să caute camera pe care o văzuse băgînd-o acolo, de dimineaţă.

Fotografie scena din diverse unghiuri, făcu prim planuri cu cămaşa, corturile, cu obiectele din rîu, cu urmele de cizme care nu erau ale lui, care nu erau ale lui Lil.

Mai mult nu putea face, îşi spuse el scotocind după o pungă de plastic în care să pună probele. Cu mănuşile trase, bagă în pungă cămaşa lui Lil, sigilă punga şi îşi dori să fi avut măcar un pix sau un marker, să noteze ora, data şi iniţialele lui.

Auzi apropiindu-se un cal şi îşi spuse că era Joe. Vîrî cămaşa în sacul lui şi-şi duse mîna la armă. O lăsă să cadă, cînd cal şi călăreţ apărură în raza lui vizuală.

– Lil este bine, strig Coop, mai întîi. Este cu şeriful. Este bine, Joe.

– În regulă. Călare încă, Joe privi tabăra.

– Doar nu v-aţi îmbătat aseară şi aţi făcut asta?

– Trebuie să se fi întors aici pe un drum ocolit, în timp ce noi urcam. Este o treabă rapidă. Laşă şi murdară. Nu cred că i-a luat mai mult de zece minute.

– De ce?

– Asta da, întrebare.

– Pe care ţi-o pun ţie, Cooper. Joe se lăsă jos din şa, ţinînd frîiele într-o mînă ale cărei încheieturi, îşi imaginä Coop, trebuie să fi fost albe sub mănuşile de călărie.

– Nu sînt un idealist. Ştiu că oamenii nu ţin cont de nimic. Dar nu înţeleg asta. Poate că tu ai o idee mai bună. Precis te-ai gîndit la asta.

Minciuna slujea adesea unui scop. Coop ştia asta. Doar că el nu avea de gînd să îl mintă pe Joe.

– Cineva are ceva cu Lil, doar că eu nu am răspunsul. Poate că ştii tu ceva, sau chiar Lil. De multă vreme nu am mai făcut parte din viaţa ei. Nu ştiu ce se petrece cu ea, înăuntrul ei.

– Dar o să afli.

– Se ocupă poliţia de asta, Joe. Willy mi-a lăsat impresia unui om căruia îi place să rezolve problemele. Am făcut poze la tot ce am găsit aici şi o să i le dau. Coop se gîndi la cămaşa mînjită cu sînge, dar tăcu. Un tată, deja speriat, deja bolnav de îngrijorare, nu avea nevoie de mai mult.

– Willy o să-şi facă treaba şi o s-o facă foarte bine. Dar nu o să se gîndească la asta, la Lil, în fiecare clipă din zi. Eu te rog pe tine, Coop. Eu te rog pe tine să mă ajuţi. Să o ajuţi pe Lil. Să ai grijă de ea.

– O să am grijă de ea. O să fac tot ce pot.

Mulţumit, Joe dădu din cap.

– Cred c-ar fi mai bine să curăţăm aici.

– Nu. Raportăm ce-am văzut şi plecăm. Probabil că tipul nu a lăsat nimic în urmă, dar lăsăm poliţia să se ocupe de asta.

– Tu ştii mai bine. Cu respiraţia întretăiată, Joe îşi scoase pălăria şi îşi trecu prin păr o mînă înmănuşată, o dată, de două ori.

– Iisuse, Cooper, Iisue. Îmi fac griji pentru fata mea.

Şi eu, îşi spuse Cooper. Şi eu.

10

Lil îşi înfrînă emoţia, ca să-l asiste pe Matt la autopsie. Unul din adjuncţii şerifului era de faţă, devenind tot mai verde la faţă în timpul procedurii. În alte împrejurări, reacţia bietului om poate că ar fi amuzat-o puţin.

Dar sîngele de pe mîinile ei i se datora, în parte. Nimeni nu va reuşi vreodată să o convingă de contrariul.

Totuşi, omul de ştiinţă din ea prelevă mostre de sînge şi fire de blană de la animalul mort, aşa cum plănuise să o facă de la animalul viu. Le va analiza şi va strînge date pentru dosarele şi hîrtiile ei, pentru program.

Cînd medicul scoase glonţul, ea îi întinse tăviţa din oţel inoxidabil. Glonţul răsună aproape vesel, cînd Matt îi dădu drumul. Adjunctul de şerif îl bagă într-o pungă, o sigilă, consemnînd datele în prezenţa lor.

– Pare a fi un treizeci şi doi, spuse el şi înghiţi. Mă duc să i-l duc Şerifului Johannsen. Ah, verificaţi dacă ăsta i-a cauzat moartea, da, doctore Wainwright?

– Un glonţ în cap asta face, de obicei. Nu există alte răni sau urme. Sigur, o s-o deschid, o să-i fac un examen complet. Dar tu ţii în mînă obiectul care a ucis animalul ăsta.

– Da, domnule.

– Vom trimite la biroul şerifului un raport complet. Toată documentaţia, spuse Lil.

– Atunci eu am plecat, spuse adjunctul repezindu-se afară pe uşă.

Matt schimbă forcepsul cu scalpelul.

– Avînd în vedere greutatea, înălţimea, dinţii, aş zice că femela aceasta avea între douăsprezece şi cincisprezece luni. Se uită la Lil, spre confirmare.

– Da. Nu este gestantă – deşi o să verifici asta – şi nici nu pare să fi născut de curînd. Nu se putea împerechea toamna trecută, fiind prea tînără la vremea respectivă, ca să fi avut ciclu. Şi după cum se vede, pare să fi fost sănătoasă.

– Lil, nu trebuie să faci asta, nu trebuie să stai aici.

– Ba da. Lil se întări şi îl urmări pe Matt care făcea prima incizie, precisă, în Y.

Cînd totul s-a terminat şi datele au fost înregistrate, cînd toate concluziile au fost trase, ochii începură să o usture şi gîtul să i se strîngă. Stresul şi durerea nu făceau un mariaj fericit în stomacul ei. Se spălă pe mîini cu grijă, de cîteva ori, înainte de a se întoarce în biroul ei.

În clipa cînd o văzu, ochii lui Lucius se umplură de lacrimi.

– Îmi pare rău. Nu cred că pot să asimilez ce s-a întîmplat.

– Este în regulă. A fost o zi grea.

– Mă gîndeam că poate vrei să pun ceva pe site. O declaraţie sau ...

– Nu ştiu. Îşi frecă faţa cu mîinile. Mintea ei pur şi simplu încă nu se gîndise la asta.

– Poate c-ar trebui. Da, poate c-ar trebui. A fost asasinată. Oamenii ar trebui să afle, să ştie ce s-a întîmplat cu ea.

– Pot să scriu eu ceva şi-ţi dau să citeşti.

– Da, fă asta, Lucius.

Mary Blunt, voinică la trup dar cu un suflet sensibil, se ridică de la biroul ei şi turnă apă într-o cană.

– Este ceai. Bea-l, îi porunci ea şi-i vîrî cana în mînă. Apoi du-te acasă. Nu mai ai ce face aici. Este aproape de ora închiderii. Ce-ar fi să vin cu tine, să-ţi pregătesc ceva de mîncare?

– Nu pot acum, Mary, dar mulţumesc. Matt se ocupă de hîrtii, face dosarul. Poţi să i-l duci tu lui Willy, în drum spre casă?

– Cum să nu. Mary, cu ochii ei cafenii plini de grijă, pe deasupra jumătăţilor de ochelari, o îmbrăţişă pe Lil doar cu un braţ.

– Îl găsesc ei pe nenorocitul care a făcut asta, Lil. Fii liniştită.

– Contez pe asta. Îşi bău ceaiul pentru că era acolo şi pentru că Mary o urmărea să se asigure că-l bea.

– Săptămîna viitoare avem excursia aceea pe teren, cu Cercetaşii. O pot reprograma, dacă tu crezi că mai ai nevoie de puţin timp.

– Nu, să rămînă totul în normalitate.

– Bine, atunci. Am făcut cîteva studii privind sponsorizările şi m-am gîndit la unele posibilităţi. Te poţi uita şi tu, să vezi dacă e ceva interesant de dezvoltat.

– În regulă.

– Pe mîine. Şi acum, acasă. Închidem aici, spuse Mary cu o voce fermă, luîndu-i ceaşca goală.

– Mă duc mai întîi să mă uit la animale.

– Tansy, internii şi cîţiva voluntari s-au ocupat de mîncarea lor.

– Vreau doar să ... verific. Du-te acasă. Se uită la Lucius, incluzîndu-l şi pe el. Cum termină Matt, închideţi şi plecaţi acasă.

Cînd ieşi, îl văzu pe Farley venind dinspre grajduri şi ridicînd o mînă, în chip de salut.

– Ţi-am adus calul cel nou şi lucrurile. Am ţesălat-o şi i-am dat cîteva grăunţe în plus.

– Farley, parcă te-a trimis Dumnezeu.

– Şi tu ai fi făcut la fel. Se opri în faţa ei, mîngîind-o uşor pe braţ.

– A naibii treabă, Lil.

– Da, aşa este.

– Ai nevoie să fac ceva? Farley strînse din ochi, în lumina amurgului. Tatăl tău a spus c-ar trebui să stau cît ai nevoie. Se gîndea că poate ar trebui să dorm aici, peste noapte.

– Nu trebuie să faci asta, Farley.

– De fapt a spus să dorm aici peste noapte, nu că ar trebui, spuse Farley, cu zîmbetul lui atrăgător, candid. O să dorm pe priciul din grajd.

– Este unul mai bun, în birou. Dormi acolo. Vorbesc eu cu şeful tău, dar în seara asta o s-o lăsăm aşa.

– O să doarmă şi el mai bine.

– De aceea o şi lăsăm aşa. Adevărul este că probabil şi eu o să dorm mai bine, ştiind că eşti aici. O să-ţi pregătesc ceva de mîncare.

– Nu e nevoie. Mama ta mi-a dat destul, la pachet. Nu ar strica să-i suni. Farley făcu stînga-mprejur, pe cizmele lui tocite.

– Ziceam şi eu aşa.

– O să-i sun.

– Ah, Tansy e înăuntru?

– Nu. Trebuie să fie pe afară, pe undeva. Luminița din ochii lui o făcu să-și dorească să ofteze din nou. Era al naibii de dulce.

– Poate că o cauți tu, să-i spui că închidem puțin mai devreme. Dacă animalele au fost controlate, poate pleca.

– Bine. Dar ia-o și tu mai ușor, Lil. Dacă ai nevoie de ceva la noapte, strigă-mă.

– Așa o să fac.

Lil o luă spre zona felinelor mici. Se opri în dreptul fiecărui habitat, ca să se ajute să-și reconfirme motivul pentru care făcea asta, ce anume spera să facă. Majoritatea animalelor pe care le adăposteau, le studiau, ar fi fost moarte, altfel. Eutanasiate sau părăsite de proprietarii lor, omorîte în natură, unde erau prea bătrîne sau handicapate ca să supraviețuiască. Ele aveau aici viața lor, protecție și cîtă libertate își puteau ei permite.Ele serveau să educe, să fascineze, să stoarcă fonduri ca să ajute la menținerea acestui loc.

Asta conta. Din punct de vedere intelectual, știa că asta conta. Dar inima ei era atît de îndurerată, încît nu intelectul era cel care avea nevoie de întărîturi.

Baby o aștepta, cu motorașul de tors din gîtlejul lui. Îngenunchie, punîndu-și capul pe grilajul cuștii, ca el să poată să i-l atingă cu al lui, în chip de salut.

Se uită în spatele lui, unde celelalte două pume își sfîșiau mîncarea de seară. Numai Baby era în stare să-și lase puiul preferat, pentru ea.

Și în ochii lui strălucitori, găsi alinare.

I-a durat ceva lui Farley ca să o găsească, dar cînd o văzu, inima lui bătu ceva mai tare. Tansy stătea pe

o bancă – și în sfîrșit era singură, uitîndu-se la tigrul mare, bătrîn (închipuie-ți, un tigru în valea asta!) cum se spăla pe față.

Exact ca o pisicuță domestică, lingîndu-și labele și frecîndu-se cu ele pe față, se gîndea Farley.

Vroia să se gîndească la ceva mai inteligent de spus, la ceva deștept și nostim. Nu credea despre el că era inteligent, cînd trebuia să spună ceva. Iar cînd era aproape de Tansy Spurge, limba efectiv i se încleștа.

Tansy era lucrul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată și o dorea atît de mult pentru el, încît îl durea în stomac.

Știa că părul acela negru, buclat era ca mătasea și parcă se electriza la atingere. Reușise o dată să îl atingă cu mîna. Știa că pielea de pe mîinile ei era moale și catifelată dar se întreba dacă fața ei era la fel. Fața asta frumoasă, cu tenul cafeniu-auriu. Încă nu avusese curajul să încerce să o atingă.

Dar lucra la asta.

Era mai deșteaptă decît el, fără îndoială. El terminase liceul doar pentru că Joe și Jenna făcuseră o lege din asta. Dar Tansy studiase fel de fel și avea și gradele acelea de la colegiu. Îi plăcea și asta la ea, felul cum i se citea inteligența în ochi. Deopotrivă cu bunătatea.

Văzuse cum se purta cu animalele. Cu blîndețe. Farley nu suporta ideea ca un animal să sufere.

Și în plus, mai era și atît de al naibii de sexi, încît ori de cîte ori se afla la zece pași de ea, sîngele îi bubuia în cap – și în alte locuri .

Exact ca acum.

Își îndreptă umerii, dorindu-și să nu fi fost atît de slăbănog.

– E clar că-i place să fie curat şi ferches, nu? În timp ce-şi făcea curaj să se aşeze lîngă ea, Farley se opri în dreptul cuştii, privindu-l pe bătrînel cum îşi făcea toaleta.

Îl atinsese o dată pe Boris, cînd îl rugase Tansy să-l ajute pe Matt să-i cureţe bruma de dinţi care-i mai rămăsese. Da, fusese o experienţă formidabilă, să îţi laşi mîinile să se plimbe pe spinarea unei feline din junglă.

– Se simte bine astăzi. A avut poftă de mîncare. Îmi făceam griji că nu o să treacă peste iarna asta, după infecţia de la rinichi. Dar uite că trăieşte.

Cuvintele erau simple, oarecare, dar el îi cunoştea – îi studiase doar – inflexiunile. Auzi lacrimile înainte de a i le vedea.

– Ah, nu.

– Îmi pare rău. Tansy făcu un gest cu mîna. Cu toţii am avut o zi grea. Eu am fost furioasă, doar furioasă, aproape tot timpul. Apoi m-am aşezat aici şi ... Ridică din umeri şi făcu din nou un gest vag cu mîna.

Nu mai avea nevoie de curaj ca să se aşeze lîngă ea. Nu avusese nevoie decît de lacrimile ei.

– Am avut un cîine, acum vreo cinci ani, care a fost călcat de maşină. Nu îl aveam de multă vreme, poate de cîteva luni. Am plîns ca un copil, chiar acolo, pe marginea drumului.

Îşi petrecu un braţ pe după umărul ei şi rămase aşa, uitîndu-se la tigru.

– Nu am vrut să mă întîlnesc cu Lil pînă nu mă liniştesc. Asta-i trebuie acum, să-i mai plîng şi eu pe umăr.

– Al meu este chiar aici.

Deşi i-l oferise cu sinceritate, din prietenie, inima îi bătu totuşi mai tare cînd ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Am văzut-o pe Lil. Vorbea repede acum, înainte ca mintea să i se întunece de emoţie. Zicea să-ţi spun că închide ceva mai devreme şi că-i trimite pe toţi acasă.

– Nu ar trebui să rămînă singură.

– Rămîn eu peste noapte. O să dorm în cabana cealaltă.

– Asta e bine. E bine. O să mă simt mai bine, ştiind asta. Este drăguţ din partea ta, Farley, să ...

Tansy îşi ridică faţa şi el şi-o întoarse pe a lui spre ea. În clipa aceea, pierdut în ochii ei, alinarea se transformă în îmbrăţişare.

– Dumnezeule Mare, Tansy, reuşi el să spună şi îşi apăsă buzele pe ale ei.

Moi. Dulci. Îşi spunea că aveau gust de cireşe calde şi acum că era atît de aproape, îi putea mirosi pielea, care era şi ea caldă.

Îşi spuse că un bărbat n-ar simţi niciodată frigul, nici o zi din viaţa lui, dacă ar putea-o săruta.

Tansy se lăsă spre el, o simţi venind spre el. Asta îi conferi o senzaţie de putere şi siguranţă.

Apoi Tansy se retrase, repede.

– Farley, asta nu e ... Nu putem face asta.

– Nu am vrut. Nu aşa. Nu se putu abţine şi îşi trecu o mînă peste părul ei.

– Nu am vrut să profit de situaţie.

– Este în regulă. Este bine.

Vorbea tare şi ochii ei erau mari. Asta îl făcu să zîmbească.

– A fost bine. De atîta timp mă gîndesc să te sărut, încît nici nu-mi mai amintesc de cînd. Iar acum, cred că o să mă gîndesc să te sărut din nou.

– Să nu faci asta. Tonul ei era din nou ridicat, ca şi cum ar fi lovit-o cu un băţ.

– Nu poţi. Nu putem.

Tansy se ridică în picioare. Se ridică şi el, dar mai încet.

– Eu cred că îţi place de mine.

Tansy se înroşi – Doamne, ce drăguţă era – şi începu să-şi răsucească nasturii de la haină.

– Fireşte că-mi place de tine.

– Am vrut să spun că eu cred că şi tu te gîndeşti uneori să mă săruţi. Eu simt că am un yen foarte puternic pentru tine, Tansy. Poate că tu nu simţi la fel, dar ceva, ceva, cred că tot simţi.

Tansy îşi strînse haina, continuînd să se joace cu nasturii.

– Eu nu ... asta nu e ...

Mîna care răsucea nasturii se repezi drept în pieptul lui.

– Nu o să facem asta. Trebuie să accepţi. Ar trebui să ... să ai un yen pentru ... fete de vîrsta ta.

Zîmbetul lui deveni mai larg.

– Nu ai spus că tu nu ai unul pentru mine. Ceea ce ne trebuie nouă, este ca eu să te invit în oraş, la cină. Poate să dansăm. Să facem asta aşa cum trebuie.

– Nu facem nimic.

Între sprîncenele ei apăru o cută – i-ar fi plăcut să o sărute – şi vocea ei deveni fermă. El continuă doar să zîmbească.

– Vorbesc serios. Exasperată acum, îşi înfipse degetele arătătoare în pieptul lui.

– Mă duc acum la Lil, apoi plec acasă. Şi – ah, şterge-ţi zîmbetul ăla stupid de pe faţă.

Se întoarse în loc şi plecă demnă.

Furia ei îi transformă surîsul într-un zîmbet mai larg decît faţa lui.

O sărutase pe Tansy Spurge, se gîndea el. Şi pînă să apuce Tansy să se înfurie, îl sărutase şi ea.

Lil mai luă trei pastile de Tylenol, să scape de durerea de cap cauzată de stres şi făcu un duş lung, fierbinte. Îmbrăcată cu flanele, cu şosete groase şi un pulover comod, uzat, cu emblema Universităţii din Dakota de Nord, mai bägă buşteni în flăcările şemineului compact.

Căldură, îşi spuse ea. Părea că nu-i mai ajungea. Lăsă şi luminile aprinse. Încă nu era pregătită pentru întuneric. Se gîndi să mănînce ceva, dar nu-şi putea aduna energia şi nici pofta pentru asta.

Îşi sunase părinţii, aşa că asta putea tăia de pe listă. Îi liniştise, le promisese să încuie uşile şi le reaminti că refugiul era prevăzut cu sisteme de avertizare.

Avea de lucru. Avea de scris articole, de completat oferte de sponsorizare. Nu, o să spele rufe. Nu avea rost să le lase să se adune teanc.

Poate c-ar trebui să-şi descarce pozele. Sau să verifice camerele web.

Sau, sau, sau.

Se plimba ca o felină într-o cuşcă.

Zgomotul camionetei o făcu să se întoarcă brusc spre uşă. Personalul plecase aproape de două ore, iar Mary a încuiat cu siguranţă poarta de acces pentru maşini, în urma ei. Aveau cu toţii chei ... dar avînd în

vedere circumstanţele, dacă cineva uitase poate ceva, sau vroia ceva, nu ar fi sunat-o mai întîi?

Baby lansă un strigăt de avertizare şi în zona felinelor mari bătrîna leoaică scoase un răget. Lil înşfăcă puşca. Farley ieşi imediat după ea.

În contrast cu inima ei care bubuia, vocea lui Farley era calmă ca o briză de primăvară.

– Lil, de ce nu intri în casă, mă duc eu să văd cine ... Bine. Îşi întoarse cu ţeava în jos puşca pe care o ţinea în mînă.

– Este maşina lui Coop.

Farley ridică o mînă în chip de salut, cînd camioneta se opri şi Coop sări din ea.

– Al naibii comitet de recepţie, spuse Coop uitîndu-se la puşti, apoi în direcţia animalelor care îi atrăseseră atenţia noului sosit că erau în alertă.

– Ce mai larmă au făcut, comentă Farley. E ceva să auzi animalele astea mari, de junglă, făcînd atîta scandal, nu? În regulă. Ne mai vedem, spuse el dînd din cap spre Coop.

– Cum ai intrat pe poartă? îl întrebă Lil după ce Farley dispăru înapoi în cabană.

– Tatăl tău mi-a dat cheia lui. Din cîte înţeleg, cam zboară multe chei prin jur. La ce bun un lacăt, dacă toată lumea are o cheie?

– Personalul din conducere are chei. Ştia că glasul ei suna a apărare, pentru că se speriase. O clipă fusese cu adevărat speriată.

– Altfel, cineva ar trebui să o deschidă în fiecare afurisită de dimineaţă, ca să poată intra toţi ceilalţi. Ar fi trebuit să suni. Dacă ai venit să vezi ce fac, ţi-aş fi spus şi ai fi scutit un drum.

– Nu este un drum chiar aşa de lung. Urcă treptele spre terasă, întinzîndu-i o farfurie acoperită.

– Bunica îţi trimite asta. Pui şi găluşte. Luă puşca pe care Lil o proptise de balustradă şi intră în cabană fără invitaţie.

Strîngînd din dinţi, Lil îl urmă.

– A fost drăguţ din partea ei că s-a deranjat şi apreciez că mi le-ai adus, dar ...

– Iisuse, Lil, e ca într-un furnal, aici.

– Mi-a fost frig. E drept, acum se făcuse mai cald decît era nevoie, dar era casa ei, ce naiba.

– Ei, ascultă, nu este nevoie să rămîi, începu ea în timp ce Coop îşi scotea paltonul. Sînt bine păzită aici, aşa cum ai văzut. A fost o zi grea pentru amîndoi.

– Da. Şi sînt flămînd. Luă farfuria înapoi din mîna ei şi o porni spre bucătărie.

Lil şuieră în barbă, dar ospitalitatea îi fusese inculcată din copilărie. Oaspeţilor, chiar şi celor nepoftiţi, trebuia să li se ofere mîncare şi de băut.

El pornise deja cuptorul şi tocmai băga farfuria înăuntru, cînd intră ea. Ca şi cum ea ar fi fost oaspetele.

– Încă e caldă. Nu durează mult să se pătrundă. Ai o bere?

Iar oaspeţii, îşi spuse ea cu resentiment, ar trebui să aştepte să li se ofere de mîncare şi băutură. Deschise cu furie uşa frigiderului şi scoase două sticle de Coors.

Coop răsuci capacul şi îi oferi stcla.

– E drăguţ la tine. Se lăsă pe spate, savurînd prima sorbitură rece, în timp ce înregistra repede totul. Deşi bucătăria era micuţă, avea nenumărarte dulăpioare cu uşi de sticlă şi etajere deschise, un bufet mărişor, de culoarea ardeziei. În colţ era înghesuită o măsuţă cu o banchetă fixă, asigurînd spaţiul de luat masa.

– Tu găteşti?

– Cînd vreau să mănînc.

Coop dădu din cap.

– Aşa e şi cu mine. Bucătăria din cabană o să aibă cam aceleaşi dimensiuni, cînd o să fie gata.

– Ce faci aici, Cooper?

– Beau o bere. Iar peste vreo douăzeci de minute, o să mănînc un bol cu pui şi găluşte.

– Nu te mai da mare.

Privind-o, ridică berea.

– Sînt două chestii. Poate chiar trei. După ce a-a întîmplat astăzi, am vrut să văd cum te simţi şi cum te-ai instalat aici. Apoi, Joe m-a rugat să am grijă de tine şi i-am spus că o să am.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

– I-am spus că o să am, repetă Coop, aşa că amîndoi va trebui să ne descurcăm cu asta. Şi ultima – poate ultima – tu ai putea crede, din cauza modului în care au evoluat lucrurile între noi, că nu-ţi pasă. Dar greşeşti.

– Modul în care au evoluat lucrurile între noi nu este important. Important este modul în care decurg acum. Asta, îşi spuse ea, era esenţial să-şi amintească Dacă gîndul că tu ai grijă de mine înseamnă o uşurare pentru părinţii mei, perfect, asta este bine. Dar eu nu am nevoie să ai grijă de mine. Puşca de acolo e încărcată şi ştiu s-o folosesc.

– Ai îndreptat vreodată arma asupra unui om?

– Nu, încă. Dar tu?

– Este cu totul altceva cînd ai mai făcut asta, spuse el în loc de răspuns. Este cu totul altceva decît cînd ştii doar că poţi apăsa pe trăgaci. Lil, ai mari probleme.

– Ce s-a întîmplat astăzi nu înseamnă ...

– Tipul s-a întors la tabăra noastră, cît timp eram noi sus, cu puma. A tăiat corturile cu cuţitul, a aruncat în rîu o parte din lucruri.

Lil trase aer în piept, îndelung şi încet, să împiedice frica să se furişeze înapoi.

– Nu mi-a spus nimeni.

– Am spus c-o s-o fac eu. A scormonit după bluza cu care ai fost îmbrăcată ieri şi a mînjit-o cu sînge. Asta este ceva personal.

Simţi cum i se înmoaie picioarele, aşa că se dădu înapoi şi se aşează pe banchetă.

– Asta nu are nici o logică.

– Nu trebuie să aibă. O să ne aşezăm aici, o să mîncăm din faimosul pui cu găluşte al lui Lucy. Eu o să-ţi pun nişte întrebări iar tu o să-mi răspunzi.

– De ce nu-mi pune Willy întrebările astea?

– O să ţi le pună. Dar în seara asta ţi le pun eu. Unde este francezul tău?

– Cine? Luptîndu-se să asimileze întrebarea, îşi trecu prin păr degetele ambelor mîini.

– Jean-Paul? Este ... în India. Cred. De ce?

– Aţi avut cumva probleme?

Lil se zgîi la el. Îi dură o clipă să priceapă că nu o întreba dintr-un interes personal, ci ca un poliţist de facto.

– Dacă pescuieşti în zona asta, crezînd că Jean-Paul are vreo legătură, te înşeli. El nu ar ucide niciodată un animal într-o cuşcă şi nu ar face niciodată nimic care să mă rănească. Este un om bun şi mă iubeşte. Sau m-a iubit.

– Te-a iubit?

– Nu mai sîntem împreună. Repetîndu-şi că nu era ceva personal, îşi apăsă ochii cu degetele. Nu mai sîntem împreună exact de cînd am plecat eu în

America de Sud. Nu ne-am certat, iar el este în India, cu treabă.

– Perfect. Era ceva destul de uşor de verificat. Mai există cineva? Cineva cu care ai o legătură sau care vrea să o aveţi?

– Nu mă culc cu nimeni, spuse ea plat şi nimeni nu a făcut nici o încercare în acest sens. Nu văd de ce trebuie să fie ceva legat de mine, personal.

– Camera ta de supraveghere, puma ta, bluza ta.

– Camera este proprietatea refugiului, puma nu a fost a mea. Nu a aparţinut nimănui, decît ei înşăşi. Iar cămaşa putea foarte bine fi a ta.

– Dar nu este. Ai enervat pe cineva în ultima vreme?

Lil îşi înclină capul, ridicîndu-şi sprîncenele.

– Numai pe tine.

– Eu am un alibi solid. Se întoarse, luă boluri de pe raft.

O enerva felul în care preluase conducerea, felul în care se comporta ca la el acasă. Aşa că rămase acolo unde stătea şi-l lăsă să vîneze cîrpele de apucat oale, lingurile. El nu părea enervat, constată ea. Găsi doar ce avea nevoie, apoi se apucă să pună mîncarea în boluri.

– Cred că ai avut ceva de luptat cu birocraţia, ca să pui pe picioare locul ăsta. Licenţe, teren, continuă Coop.

– Acte, campanie, plata taxelor. Pămîntul l-am avut, mulţumită tatălui meu şi după ce ne-am instalat, am putut să mai cumpăr ceva.

– Nu toată lumea a vrut să reuşeşti. Cine ţi-a pus beţe în roate?

– A existat o oarecare rezistenţă la fiecare nivel, local, district, stat. Dar am făcut toate demersurile.

Am lucrat ani de zile pentru asta. Am luat cuvîntul la şedinţele din oraş, am fost în Rapidy City şi la Pierre. Am stat de vorbă cu rangeri şi cu reprezentanţii Parcului Naţional. Ştiu să mă fac bine primită cînd trebuie şi mă pricep la asta.

– Fără îndoială. Coop puse bolurile pe masă şi veni lîngă ea, pe banchetă. Dar?

– Am avut de-a face cu oameni care se temeau că ar putea scăpa vreo felină exotică sau care se temeau de boli. Le-am alungat temerile invitîndu-i să vină, să urmărească procesul, cînd făceam planurile, cînd am construit totul. Şi le-am oferit ocazia să pună întrebări. Lucrăm cu şcolile şi cu organizaţia de tineret 4H şi cu alte grupuri de tineri şi oferim programe educaţionale, aici şi pe Internet. Oferim stimulente şi motivaţii. Şi funcţionează.

– Nu te contrazic. Dar?

Lil oftă.

– Există întotdeauna cineva şi există extreme de ambele părţi. Oamenii care cred că un animal este fie domestic, fie o pradă. Şi oamenii care cred că animalele din sălbăticie sînt nişte divinităţi. De neatins. Că este greşit să te interferezi cu ceea ce consideră ei că este ordinea naturală.

– Prima directivă din Star Trek.

Pentru prima oară în seara aceasta, reuşise să-i smulgă un zîmbet.

– Da, într-un fel. Cineva care vede o grădină zoologică mai curînd ca o închisoare decît ca un habitat. Şi unele sînt, într-adevăr, aşa. Am văzut nişte condiţii cumplite. Animale trăind în murdărie, bolnave şi tratate înfiorător. Dar cele mai multe sînt bine conduse, cu protocoale foarte severe. Noi sîntem un refugiu, iar un refugiu trebuie să fie exact aşa. Un loc

sigur. Ori asta înseamnă că oamenii care îl fac să funcţioneze sînt responsabili pentru sănătatea şi starea de bine a animalelor din el – şi sînt responsabili pentru siguranţa acestora şi pentru siguranţa comunităţii.

– Aţi primit ameninţări?

– Raportăm şi păstrăm un dosar cu cele mai extreme scrisori şi e-mailuri. Salvăm tot ce apare pe website-ul nostru. Şi da, am avut cîteva incidente aici, de-a lungul anilor, cu oameni care au venit să ne facă probleme.

– Pe care le-aţi consemnat?

– Da.

– Înseamnă că poţi să-mi dai o copie a dosarului.

– Ce e asta, Coop, n-ai cu ce-ţi umple timpul?

Coop îşi întoarse capul pînă cînd ochii li se întîlniră.

– Şi eu am ajutat la prinderea pumei.

Lil dădu din cap, luînd o gălușcă.

– Ai avut dreptate în ceea ce priveşte arma. Pare a fi un pistol treizeci şi doi. Şi mai e ceva. Eu nu am dat importanţă atunci la asta, dar Matt – veterinarul nostru – mi-a spus că a avut impresia că cineva a fost pe proprietate, într-o noapte cînd eu eram în Peru, cînd a dormit el aici. Întotdeauna rămîne cineva peste noapte aici şi cît am fost eu plecată au făcut cu schimbul. Animalele au început să facă gălăgie, în miezul nopţii. A ieşit să verifice, dar nu a văzut nimic.

– Cînd a fost asta?

– Cu două nopţi înainte de întoarcerea mea. Putea fi un animal şi probabil că asta a fost. Împrejmuirile sînt mai ales ca să ţină animalele noastre aici, dar ţin şi celelalte animale afară. Acestea pot fi o sursă de contaminare, aşa că sîntem prudenţi.

– În regulă, dar în sălbăticie animalele se află în preajma altora, aşa că ...

– Aici nu sînt în sălbăticie, spuse Lil scurt. Sînt împrejmuite. Le-am schimbat mediul. Alte animale – păsări, rozătoare, insecte – toate sînt potenţiale purtătoare de paraziţi sau boli. De aceea toată hrana este atît de atent procesată, de aceea curăţăm şi dezinfectăm incintele, de aceea le supunem unor examene medicale, le luăm periodic probe pentru analize. Le vaccinăm, le tratăm, adăugăm nutrienţi în dieta lor. Ele nu trăiesc în sălbăticie, repetă Lil. Ori asta ne face responsabili pentru ele, sub toate aspectele.

– Perfect. Coop crezuse că înţelesese ce făcea ea aici, dar acum vedea că nu înţelesese decît ceea ce era evident.

– Aţi găsit ceva afară, în noaptea în care veterinarul a crezut că cineva – sau ceva – a fost acolo?

– Nu. Nici unul dintre animale, utilităţile sau cuştile, nu au pătit nimic. M-am uitat şi eu prin zonă, dar ninsese de atunci şi oamenii mei trecuseră deja pe acolo, aşa că nu aveam nici o şansă să mai găsesc vreo urmă – de animal sau de om.

– Ai o listă cu tot personalul, cu voluntarii.

– Cum să nu. Dar nu a făcut-o unul dintr-ai noştri.

– Lil, ai fost plecată şase luni. Îi cunoşti, personal, pe toţi voluntarii care vin aici să arunce carne crudă la feline?

– Noi nu le aruncăm ...Se întrerupse şi scutură din cap.

– Noi le procesăm carnea. Ne folosim cît putem de voluntari şi avem un program pentru ei. Pe categorii de dificultate. Majoritatea voluntarilor fac muncile de

bază. Ne ajută la mîncare, la curăţenie, la cumpărături. Dacă nu au o oarecare experienţă, dacă nu au ajuns la un nivel superior celui necesar pentru animalele de companie, voluntarii nu se ating de animale. Excepţie o fac asistenţii veterinari, care-şi donează timpul lor şi ne ajută la examinări şi operaţii.

– Am văzut pe aici puşti care se ating de ele.

– Interni, nu voluntari. Noi primim interni de la universităţi, studenţi care îşi fac practica pe teren. Ajutăm astfel la pregătirea lor, la educarea lor. Ei se află aici ca să ne ajute dar şi să înveţe.

– Aveţi medicamente.

Obosită, îşi frecă spinarea şi ceafa.

– Da. Medicamentele se află la secţia medicală, încuiate în dulapul pentru medicamente. Matt, Mary, Tansy şi cu mine avem cheile. Nici măcar asistenţii veterinari nu au acces la ele. Aşa că e foarte greu să iei ceva de acolo, dacă vrei, iar noi inventariem săptămînal medicamentele.

Era destul pentru acum, îşi spuse Coop. Era destul pentru Lil, acum.

Coop se sculă şi turnă apă în două pahare.

– Ai fost un poliţist bun? îl întrebă ea.

– M-am descurcat destul de bine.

– De ce ai plecat din poliţie? Şi să nu-mi spui să-mi văd de treaba mea, cînd tu scormoneşti în ce-mi aparţine.

– Aveam nevoie de o schimbare. Coop se gîndi o clipă, apoi decise să-i spună. Aveam o femeie în secţia noastră. Dory. Un poliţist bun, un prieten bun. Un prieten, repetă el. Niciodată nu a existat altceva între noi, decît asta. Era măritată, una la mînă şi a doua, efectiv nu s-a pus problema. Dar cînd căsnicia

ei a început să se ducă de rîpă, soţul ei a decis că între noi era ceva.

Coop se opri şi cum ea tăcu, mai bău apă şi continuă.

– Lucram la un caz şi într-o seară, la ieşirea din schimb, ne-am dus undeva să mîncăm împreună şi să discutăm despre caz. Presupun că el ne pîndea, aşteptînd momentul. Nu mi-am dat seama, spuse el liniştit. N-am avut nici o bănuială, iar ea nu a spus niciodată cît de rău era totul, nici măcar mie.

– Ce s-a întîmplat?

– A venit de după colţ şi a tras. Ea s-a prăbuşit pe loc, direct pe mine. Poate că aşa mi-a salvat viaţa. Pe mine m-a atins doar dintr-o parte, puţin. Glonţul a intrat şi a ieşit.

– Te-a împuşcat? Ai fost împuşcat?

– A intrat şi a ieşit, a fost doar o zgîrietură.

Nu a negat asta. Nu, niciodată nu a negat asta. Cîţiva centimetri mai încolo şi ar fi fost o cu totul altă poveste.

– În căzătură m-a tras după ea, jos. Lumea striga, alerga în toate părţile, se lăsa la pămînt, să se ferească. Geamul s-a spart în bucăţele. Se auzea sticla căzînd. Un glonţ nimerise în fereastra restaurantului. Mi-amintesc sunetul, cînd gloanţele intrau în ea, în geam. Mi-am scos pistolul. Mi l-am scos în timp ce ne prăbuşeam, în timp ce ea mă trăgea în jos. Murise deja dar el continua să tragă. Am vîrît cinci gloanţe în el.

Ochii lui îi întîlniră pe ai lui Lil şi culoarea şi expresia lor erau albastre ca gheţa. Lil îşi spuse: asta este schimbarea. Mai mult decît orice altceva, acest lucru îl marcase.

– Mi le amintesc pe toate. Două gloanțe în torace, în timp ce cădeam la pămînt, iar celelalte trei – în coapsa dreaptă, în picior, în stomac – după ce am lovit pămîntul. Nu a durat mai mult de treizeci de secunde. Nu știu ce idiot a imprimat scena pe mobilul lui.

I se păruse totul atît de departe, la mii de ani lumină. Iar camera săltăreață nu înregistrase felul în care trupul lui Dory căzuse peste el sau senzația sîngelui ei curgîndu-i pe mîini.

– Și-a golit butoiul. Două gloanțe au trecut prin fereastră, unul, prin mine. Restul le-a tras în ea.

Coop se opri, mai bău apă.

– Așa că am avut nevoie de o schimbare.

Îl durea în piept, cînd Lil își puse o mînă peste a lui. Revedea clar totul. Auzea – împușcăturile, țipetele, sticla care se spărgea.

– Bunicii tăi nu știu nimic. Nu au pomenit niciodată nimic despre asta, ceea ce înseamnă că nu știu.

– Nu. Nu am fost rănit prea rău. Tratat și plecat. Cîteva capse. Iar cum ei tot nu o cunoșteau pe Dory, la ce naiba să le fi spus? Nu a fost o împușcătură rea. Nu am avut nici un fel de neplăceri, nu cu Dory moartă pe jos, cu toți martorii și cu înregistrarea pe mobil, a cretinului ăluia. Dar nu mai puteam fi polițist, nu mai puteam lucra cu echipa, nu mai puteam. În plus – ridică din umeri – ca detectiv particular cîștigi mai bine.

Parcă ea spusese asta, nu? Nepăsătoare, fără să se gîndească, la revederea lor. Cît își dorea acum să-și poată retrage cuvintele.

– Ai avut pe cineva? Cînd s-a întîmplat, ai avut pe cineva lîngă tine?

– O vreme nu am vrut pe nimeni lîngă mine.

Pentru că îl înțelegea, dădu din cap și nu spuse nimic.Apoi Coop își întoarse mîna și își înlănțui degetele cu ale ei.

– Iar cînd am vrut, m-am gîndit să te sun pe tine.

Mîna ei se îndoi, o mică tresărire de surpriză.

– Puteai face asta.

– Poate.

– Nu există nici un poate, Coop. Eu te-aș fi ascultat. Aș fi venit la New York și te-aș fi ascultat, dacă ai fi avut nevoie sau dacă ai fi vrut asta.

– Da. Cred că tocmai pentru asta nu te-am sunat.

– Nu înțeleg logica, se miră ea.

– Există multe contradicții și lucruri întortocheate, cînd este vorba de tine și de mine, Lil. Coop perie ușor cu degetul mare partea interioară a încheieturii ei.

– M-am gîndit să rămîn în noaptea asta aici, să te duc cu vorba și să ne culcăm împreună.

– Nu ai putea face asta.

– Nici unul dintre noi nu ar putea. Își întări strînsoarea pe mîna ei, pînă cînd Lil se uită la el.

– Mai curînd sau mai tîrziu voi putea. Dar în seara asta a trecut momentul. Momentul contează.

Toate simțămintele ei îmblînzite se întăriră.

– Eu nu mă aflu aici pentru comoditatea ta, Cooper.

– Nu există nimic comod în legătură cu tine, Lil. Mîna lui liberă se furișă în sus, apucînd-o de ceafă. Și gura lui fierbinte, disperată, familiară, o captură pe a ei.

În momentul acela, panica, excitarea, nevoia, purtară un război scurt și vicios în interiorul ei.

– Nu e nimic comod în asta, mormăi el cînd îi dădu drumul.

Coop se ridică și duse la spălător bolurile goale.

– Încuie după mine, îi porunci el și plecă.

PARTEA A DOUA

CAPUL

Capul este întotdeauna tras pe sfoară de inimă

LA ROCHEFOUCAULD

11

Luna martie mușca asemeni unui tigru, repezindu-se dinspre nord ca să se întindă într-un salt ucigător peste dealuri și văi. Zăpada și gheața cădeau din cer rupînd crengile copacilor sub greutatea lor, punînd la pămînt linii de înaltă tensiune și transformînd drumurile în adevărate capcane.

La refugiu, Lil, cu tot personalul sau voluntarii care puteau veni, se tîrau, curățau zăpada cu plugul și lopețile, în timp ce vîntul care nu mai contenea sufla zăpada în dune înghețate.

Animalele se retrăseseră în bîrlogurile lor, mai aventurîndu-se pe afară, ca să privească oamenii care dîrdîiau și înjurau. Înfofolită pînă în albul ochilor, Lil se intersectă cu Tansy.

– Ce face fata noastră? întrebă Lil gîndindu-se la leoaică.

– Suportă vremea asta mai bine ca mine. Vreau o plajă fierbinte, tropicală. Vreau mirosul mării și al cremei cu protecție solară. Vreau un mai tai.

– Vrei să te mulțumești cu o cafea fiebinte și prăjiturele?

– Adjudecat. În timp ce-și croiau drum spre cabana lui Lil, Tansy îi aruncă prietenei ei o privire piezișă, prietenoasă.

– Nu miroşi a mare şi a cremă cu protecţie solară.

– Nici tu n-ai mirosi, dacă ai da cu lopata la zăpadă şi la rahat.

– Şi cînd te gîndeşti că noi sîntem fetele deştepte. Te şi miri, nu? comentă Tansy.

– Chiar şi fetele deştepte rînesc la rahat. Ha, ar trebui să facem un slogan de lipit pe maşină, cu asta. Lil bătu din picioare să se scuture de zăpadă, simţind cum îi tremură muşchii, la şocul căldurii din cabană.

– Ce-a fost mai greu a trecut, spuse ea în timp ce Tansy îşi scotea mănuşile, căciulile, hainele, şalurile.

– Cu prima ocazie, ducem mizeria la fermă. Nici un îngrăşămînt nu este mai bun ca rahatul. Iar eu insist că este ultima furtună de zăpadă din iarna asta. Nu poate fi prea departe primăvara, cu inundaţiile ei rapide şi cu acrii ei de mîl.

– Ce fericire.

Lil se duse la bucătărie să pună de cafea.

– În ultimele zile ai fost capricioasă.

– M-am săturat de iarnă. Încruntîndu-se, Tansy scormoni în buzunar după un tub de strugurel şi se unse pe buze cu el.

– Am auzit asta. Dar am mai auzit şi altceva. Lil deschise dulăpiorul, scoase rezerva ei de prăjiturele Milano şi îi întinse punga lui Tansy. Şi poţi să mă faci nebună dacă vrei, dar cred că acel altceva are un penis.

Tansy se uită amuzată la ea şi luă o prăjiturică.

– Cunosc mulţi altceva, cu penis.

– Şi eu. Bîntuie peste tot.

Încălzită şi fericită de pauza de prăjiturele, Lil se lăsă pe spate în timp ce făcea cafeaua.

– Am eu o teorie. Vrei s-o auzi?

– Îţi mănînc prăjiturile, deci presupun că sînt obligată să o aud.

– Bine. Penisul este aici, aşa că acelea dintre noi fără aşa ceva ar trebui să înveţe să aprecieze, să exploateze, să ignore sau să se folosească de el, în funcţie de nevoile şi de scopurile noastre.

Tansy îşi muşcă buza de jos şi dădu din cap.

– Este o teorie bună.

– Este. Lil luă ceşti de pe etajeră şi turnă cafea pentru amîndouă.

– De vreme ce am ales să lucrăm într-un domeniu care aparţine încă bărbaţilor, raportul nostru faţă de ei ne poate pretinde să apreciem, să exploatăm, să ignorăm sau să ne folosim mai des de acest avantaj, decît cele din specia noastră care nu au ales să lucreze în domeniul acesta.

– Corelezi date de pe hard sau faci doar un studiu empiric?

– În momentul acesta mă aflu încă în faza de studiere/speculaţii. Totuşi cunosc, din spusele unei persoane demne de toată încrederea, identitatea penisului care, cred eu, joacă un rol în transformarea ta în Capricioasa-Om-de-Ştiinţă.

– Ah, serios? Tansy luă o linguriţă şi-şi turnă trei doze de zahăr în cafea. Şi cine, mă rog, este această persoană de toată încrederea?

– Mama mea. Puţine lucruri îi scapă ei. Am fost informată că în perioada în care am fost plecată, procentul de scîntei dintre tine şi un anumit Farley Pucket a crescut.

– Farley nu are decît douăzeci şi cinci de ani.

– Asta poate face din tine un jaguar, spuse Lil, zîmbind.

– Ah, las-o baltă. Nu mă întîlnesc cu el, nu mă culc cu el, nu îl încurajez.

– Pentru că are doar douăzeci şi cinci de ani? De fapt, eu cred că are douăzeci şi şase. Ceea ce îl face – Dumnezeule – cu patru ani mai tînăr ca tine. Într-o reacţie exagerată– teatrală – Lil îşi duse dosul palmei la gură. Ce oroare! Ademeneşti sugari!

– Nu este amuzant.

Redevenind serioasă, Lil îşi ridică sprîncenele. Nu-i păsa de jena care-i înroşise obrajii lui Tansy – la ce sînt buni prietenii, dacă nu ca să-şi pună prietenii în încurcătură? – dar îi păsa de nefericirea din ochii aceia mari, negri.

– Nu, se pare că nu este. Tans, eşti cu adevărat încurcată pentru că eşti cu cîţiva ani mai mare? Dacă ar fi fost invers, nici n-ai fi clipit măcar.

– Dar nu este invers şi puţin îmi pasă dacă nu este logic. Eu sînt femeia mai în vîrstă. Femeia mai în vîrstă şi negresă, pentru numele lui Dumnezeu, Lil. În Dakota de Sud. Nu o să se întîmple asta.

– Deci n-ar fi fost nici o problemă dacă Farley ar fi avut vreo treizeci de ani şi ar fi fost negru?

Tansy îndreptă un deget spre ea.

– Ţi-am spus că nu-mi pasă dacă nu are logică.

Lil îndreptă şi ea un deget spre Tansy.

– Asta e bine, pentru că nici nu are logică. Dar haide să lăsăm asta, o clipă.

– S-a făcut.

– Nu s-a făcut nimic. Simţi ceva pentru el? Pentru că, trebuie să recunosc, am crezut că este vorba doar de puţină distracţie. Iarna lungă, apropierea, doi adulţi sănătoşi, de comun acord. M-am gîndit că între voi este doar o chestie de-haide-să-ne-pierdem-puţin-vremea. Ceea ce m-ar fi făcut să mă înfurii al naibii pe tine, pentru că e vorba de Farley. Care este un fel de frate onorific al meu, mai mic.

– Vezi, ai spus un frate mai mic. Tansy îşi scutură degetele în aer. Fratele mai mic!

– Tansy, încetează. E clar că aici este ceva mai mult decît un băiete-ai-un-fund-drăgălaş-şi-nu-m-aş-da-în-lături-să-mă-hîrjonesc-puţin-cu-tine.

– Sigur că m-am uitat la fundul lui. Este dreptul meu inalienabil, de femeie. Dar niciodată cu gîndul să mă hîrjonesc. Ce cuvînt stupid.

– Ah, înţeleg, niciodată nu te-ai gîndit să te – introdu tu cuvîntul acela stupid – cu Farley. Scuză-mă o clipă pînă aduc extinctorul. Îţi fumegă chiloţeii.

– Poate că mi-au trecut prin cap cuvinte stupide, gîndindu-mă la Farley, dar niciodată cu ideea de a le pune în practică. Şi acesta este un alt drept inalienabil. Exasperată, Tansy îşi ridică mîinile în sus.

– Amîndouă i-am studiat fundul lui Greg, Studentul Adonis, cînd a făcut voluntariat vreme de o lună, vara trecută. Dar n-am sărit pe fundul lui grozav.

– Da, era grozav, îşi aminti Lil. În plus, avea şi abdomenul ăla muşchiulos şi ce umeri!

– Da. Umerii.

O clipă, căzură amîndouă într-o tăcere plină de reverenţă.

– Dumnezeule, îmi lipseşte sexul, spuse Lil oftînd.

– Mie-mi spui.

– Aha! Atunci de ce nu te culci cu Farley?

– Nu mă prinzi în cursă în felul ăsta, doctore Chance.

– Ah, nu? Nu te culci cu Farley pentru că nu este un alt trup fierbinte ca Greg, Studentul Adonis. Nu te culci cu el pentru că simţi ceva pentru el.

– Eu ... Tansy deschise gura, apoi pufni. La naiba. Bine. În regulă, aşa este. Venea uneori să mai ajute pe aici şi îmi spuneam, firește, drăguț tip. Este un tip drăguț şi dulce. Drăguț şi dulce şi nostim, aşa că mai stăteam de vorbă, sau mă mai ajuta şi undeva, pe traseu, am început să simt zbîrnîitul acela. La naiba, cînd apare aici, totul sfîrîie în jur. Şi ... în sfîrşit, nu sînt o proastă, sînt o femeie cu experienţă, de treizeci de ani.

– Da, da.

– Am văzut cum se uită la mine. Aşa că ştiu că şi el simte zbîrnîitura aceea. La început nu m-am gîndit prea mult la asta. Îmi spuneam doar: ei bine, mi s-au aprins călcîiele după cowboy-ul ăsta frumuşel. Dar zbîrnîitul nu a dispărut, dimpotrivă. Apoi, săptămîna trecută, în ziua aceea nenorocită, spuse ea şi Lil încuviinţă din cap, mă simţeam tristă şi nefericită şi el s-a aşezat lîngă mine. M-a sărutat. L-am sărutat şi eu, pînă să-mi dau seama ce făceam. M-am oprit şi i-am spus că nu o să iasă nimic din asta. Dar el zîmbea doar la mine. A spus, citez, că „are un yen puternic" pentru mine. Ori cine mai vorbeşte aşa? Asta mi-a creat o anumită stare.

Tansy mai scormoni după o prăjiturică.

– Nu-mi pot scoate afurisitul ăla de zîmbet din cap.

– În regulă. Nu o să-ţi placă ce-ó să-ţi spun, dar ...Lil îşi puse indexul pe degetul mare şi o plesni cu putere pe Tansy chiar în mijlocul frunţii.

– Au!

– E o prostie. Ai pornit-o pe cărarea prostiei, aşa că ieşi afară de pe ea. Cîţiva ani şi culoarea pielii nu sînt motive să întorci spatele de la cineva de care-ţi pasă şi căruia îi pasă de tine.

– Oamenii care spun că nu contează culoarea pielii sînt de obicei albi.

– Nu te ştiam aşa.

– Vorbesc serios, Lil. Relaţiile mixte sînt încă dificile, peste tot.

– O ştire de ultimă oră: relaţiile continuă să fie dificile în toată lumea.

– Exact. Atunci de ce să mai adaug alte straturi peste aceste dificultăţi?

– Pentru că dragostea este preţioasă. Nimic mai simplu. Greu este să obţii aşa ceva şi să ştii să păstrezi. Tu nu ai avut niciodată o relaţie serioasă.

– Nu e cinstit. Am fost cu Thomas mai bine de un an.

– V-aţi plăcut, v-aţi respectat şi v-aţi distrat împreună. Vorbeaţi aceeaşi limbă dar nu aţi fost serioşi, Tansy. Nu genul de seriozitate el-este-acela. Ştiu ce înseamnă să fii cu un tip cu care să te simţi bine, dar niciodată să nu te gîndeşti la el ca la acela. Şi eu ştiu cum este să ştii cine este acela. Am simţit asta pentru Coop, dar el mi-a frînt inima. Totuşi, mai bine cu inima frîntă decît să nu fi cunoscut niciodată sentimentul acesta.

– Spui tu aşa, dar nu eşti singura care se pricepe la teorie. Iar teoria mea este că de fapt tu nu te-ai vindecat niciodată de asta.

– Nu, nu m-am vindecat.

Tansy îşi ridică mîinile.

– Şi cum te descurci?

– Încă mă mai gîndesc la asta. Ziua aceea nenorocită a fost, se pare, o zi pentru o schimbare a situaţiei. Mi-a adus pui cu găluște. Şi m-a sărutat. Nu este un zbîrnîit pentru mine, Tansy. Este un şuvoi

care se revarsă în mine şi mă umple. Lil îşi duse o mînă la inimă şi se frecă.

– Nu ştiu ce se va întîmpla. Dacă mă culc din nou cu el, asta mă va ajuta oare să calc pe apă pînă cînd voi da iar de teren solid? Sau mă va duce direct la fund? Nu ştiu, dar nici nu pretind că nu voi afla.

Mai liniştită acum că o spusese cu voce tare, Lil îşi puse jos cana şi zîmbi.

– Simt un yen puternic pentru el.

– Te-ai... cum spuneai tu? Te-ai deschis. Te-ai deschis în faţa bărbatului care te-a lăsat baltă şi care ţi-a frînt inima. Iar eu m-am deschis în faţa unui argat cu un zîmbet ca de elastic.

– Şi mai spunem că noi sîntem fetele deştepte.

– Da. Noi sîntem fetele deştepte, conveni Tansy, chiar şi cînd sîntem idioate.

Coop lucra cu iapa frumoasă, pestriţă, pe care o antrenase toată iarna Iapa avea, după părerea lui, o inimă dulce, o spinare puternică şi o dispoziţie lenevşă. Era mai fericită să dormiteze în boxa ei, în padoc sau pe cîmp, cea mai mare parte a zilei. Făcea ce trebuia dacă insistai, dacă era convinsă că vorbeai serios.

Nu muşca, nu dădea cu copita şi îţi mînca un măr din palmă cu o delicateţe politicoasă, indubitabil feminină.

Se gîndea că o să se descurce bine cu copiii. I-a spus Little Sis.

Afacerea mergea prost în aceste ultime săptămîni încăpăţînate de iarnă aspră. Asta îi dădea timp – prea mult – să-şi pună hîrtiile la punct, să cureţe boxele, să-şi organizeze noua locuinţă.

Şi să se gîndească la Lil.

Ştia că ea era chiar prea ocupată. Veştile veneau la el prin bunicii săi – de la părinţii ei, de la Farley, de la Gull.

Trecuse o dată pe acolo, auzise el, ca să-i aducă înapoi bunicii lui farfuria şi să îi viziteze puţin. Şi venise cînd el era plecat în oraş.

Se întreba dacă fusese o întîmplare, sau ceva deliberat din partea ei.

Îi lăsase spaţiu, dar acum îi era de ajuns. Capetele acelea desfăcute încă se mai bălăngăneau. Venise timpul să le înnoade.

Începu să o ducă pe Little Siss la pas, înapoi spre grajd.

– Ai lucrat frumos astăzi, îi spuse el. Acum o să te ţesălăm şi poate că o să găsim şi un măr pentru tine.

Putea să jure că urechile ei se ciuliră la auzul cuvîntului „măr". La fel cum putea să jure că o auzise oftînd cînd a schimbat direcţia, în clipa în care l-a văzut pe şerif ieşind din casă, pe uşa din spate.

– Frumoasă fată.

– Chiar aşa.

Cu picioarele depărtate, Willy se uită în sus, la cer.

– După cum se limpezeşte vremea, o s-o ai cît de curînd – şi pe ea şi ceilalţi cai – călărită şi drumeţită de turişti.

Coop nu putu să nu zîmbească.

– Acesta este unul din puţinele locuri pe care le cunosc, unde optsprezece centimetri de zăpadă şi troiene mai mari ca mine înseamnă că se schimbă vremea în bine.

– Da, de la ultima furtună nu a mai nins deloc. Se schimbă vremea. Ai un minut, Coop?

– Desigur. Coop coborî de pe cal şi legă hăţurile iepei de balustrada verandei. Aproape inutil, îşi spuse el. Iapa asta nu pleca nicăieri dacă nu i se spunea.

– Tocmai am venit de la Lil, de la refugiu şi mi-am spus că trebuie să mă opresc aici.

Coop vedea clar pe chipul omului.

– Ca să-mi spui că încă nu ai ajuns nicăieri.

– Ca să-ţi spun asta. Adevărul este că ce avem noi este o pumă moartă, un glonţ de treizeci şi doi, cîteva urme în zăpadă şi descrierea vagă a cuiva pe l-ai zărit în întuneric. Ne-am străduit noi, dar ce avem este prea puţin ca să putem avansa.

– Ai copii după dosarul ei cu ameninţări?

– Da şi am făcut cercetări. Am stat de vorbă personal cu doi oameni care au fost la refugiu în urmă cu cîteva luni şi le-au făcut ceva necazuri celor de acolo. Dar nici unul dintre ei nu se potriveşte cu descrierea ta. Unul are o soţie care jură că omul a fost acasă în noaptea aceea şi dimineaţa – iar la ora nouă se afla deja la serviciu, în Sturgis. Lucru verificat. Celălalt are aproape o sută patruzeci de kilograme. Nu cred că te-ai fi putut înşela.

– Nu.

– Am vorbit cu cîţiva rangeri pe care-i cunosc; vor fi cu ochii în patru şi vor duce vorba. Dar eu vreau să-ţi spun, aşa cum i-am spus şi lui Lil, că ne trebuie foarte mult noroc ca să putem rezolva chestia asta. Probabil că cel care a făcut asta, a plecat. Nimeni, cu minte cît de cît nu ar fi rămas acolo, ştiind că se apropia furtuna. O să continuăm să facem ce putem, dar am vrut să vi-o spun direct. Şi ţie şi ei..

– Există multe locuri unde un om poate aştepta să înceteze o furtună. Pe dealuri dar şi în văi. Dacă are experienţă, ceva provizii sau puţin noroc.

– Este o idee. Am dat cîteva telefoane, am verificat dacă nu a apărut cumva într-un hotel sau motel din zonă cineva care să arate coborît direct de pe dealuri. Nu am aflat nimic. De atunci, camera ei de supraveghere funcţionează şi nimeni nu a văzut pe cineva în jurul refugiului – sau al cabanei Chance – care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

– Sună ca şi cum aţi acoperit tot ce se putea acoperi.

– Totuşi, cartea nu se închide aici. Cărţile deschise îmi dau mîncărimi în palme. Willy rămase o clipă uitîndu-se la zăpadă, la cer. Da... Mă bucur să-l văd pe Sam mişcîndu-se prin jur. Sper să fiu la fel de puternic ca el, la vîrsta lui. Dacă-ţi trece prin cap orice m-ar putea interesa, sînt aici.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

Willy dădu din cap şi o mîngîie pe Little Sis pe coapsă.

– Frumoasă fată. Ai grijă, Coop.

O să am, îşi spuse Coop. Dar de ce anume simţea el că trebuia să aibă grijă era refugiul.

Se ocupă de cal, pentru ca Little Sis să-şi capete ţesălatul şi mărul promis. Se ocupă de celelalte treburi, odinioară o rutină pentru el, acum, ca un ritual zilnic. Şi pentru că ştia că acolo o să găsească o cafea fierbinte şi proaspătă, intră în bucătăria bunicii lui.

Apăru şi bunicul lui, fără baston. Coop se abţinu să facă vreun comentariu, mai ales cînd Sam îi aruncă o privire scurtă, ameninţătoare.

– Încă îl mai folosesc cînd ies, sau cînd mă dor picioarele. Mă testez, atîta tot.

– Ţap bătrîn şi încăpăţînat, spuse Lucy ieşind din spălătorie cu un coş plin cu albituri.

– Amîndoi sîntem la fel. Sam şchiopătă spre ea, îi luă coşul şi în timp ce Coop îşi ţinea răsuflarea, se duse mai departe şchiopătînd şi-l puse pe un scaun.

– Aşa. Cu faţa efectiv inundată de plăcere, se întoarse şi-i făcu lui Coop cu ochiul

– Femeie, de ce nu le dai o cafea bărbaţilor ăstora?

Lucy îşi strînse buzele, dar nu înainte să-i scape un zîmbet scurt.

– Ah, staţi jos.

Sam oftă mulţumit şi se aşeză.

– Simt miros de friptură de pui. Adulmecă aerul ca un lup. Am auzit un zvon despre un pireu de cartofi. Ar trebui să mă ajuţi, Coop, altfel femeia asta o să mă îngraşe ca pe un porc înainte de tăiere.

– De fapt, am ceva de făcut. Dar dacă o să auziţi pe cineva furişîndu-se aici la noapte, să ştiţi că am venit eu, după resturi.

– Pot să-ţi pregătesc ceva şi să-ţi las alături.

Baraca devenise „alături".

– Nu-ţi face griji. Mă pot ocupa singur de mine.

– Bine. Puse cafea pentru amîndoi, apoi îşi trecu o mînă peste umărul lui Coop.

– Arată drăguţ la tine, dar n-ar fi rău să mai arunci o privire în pod. Îmi dau seama că ai mai avea nevoie de ceva mobilier.

– Nu pot sta decît într-un singur fotoliu o dată, bunico. Am vrut să-ţi spun că iapa – Little Sis – începe să se descurce.

– Te-am văzut lucrînd cu ea. A devenit foarte dulce. Lucy turnă în ceainic apa pe care o pusese la fiert pentru ceaiul pe care-l prefera ea la ora asta din zi.

– Cred că o să fie bună pentru copii, mai ales dacă aceştia nu vor să zboare. Speram că o să te urci şi tu pe ea de cîteva ori, bunico. Să vezi cum o simţi sub tine.

– O s-o scot mîine. Ezită o clipă înainte de a se întoarce spre soţul ei.

– Ce-ar fi să vii să călărim împreună, Sam? Nu am mai călărit cam de multişor.

– Dacă băiatul ăsta ne suportă pe amîndoi.

– Cred că o să mă descurc, spuse Coop. Îşi termină cafeaua şi se ridică în picioare.

– Mă duc să mă spăl. Aveţi nevoie de ceva, pînă plec?

– Cred că o să ne descurcăm, spuse Lucy zîmbind. Ieşi?

– Da. Trebuie să am grijă de ceva.

Cînd uşa se închise în spatele lui Coop, Lucy îşi ridică sprîncenele spre Sam.

– Pun pariu că acel ceva are ochi mari, cafenii.

– Lucille, eu nu fac pariuri prosteşti.

Dungi şi pete roşiatice tremurau pe cerul vestic, iar lumina trecea încet în amurg. Lumea era vastă şi albă, o lume prinsă în pumnul strîns al iernii.

Auzise oamenii vorbind despre primăvară – pe bunicii lui, pe oamenii din orăşel, dar nimic din ce vedea el nu-i dădea vreun semn că venea vremea ghioceilor şi a măcăleandrilor. Dar, îşi repetă el urcînd spre porţile refugiului, nu mai petrecuse nici o iarnă în Black Hills.

Cîteva zile de Crăciun nu însemnau prea mult, medita el coborînd să descuie poarta, cu copia pe care şi-o făcuse după cheia lui Joe. Vîntul fluiera şi alerga de-a lungul drumului, făcînd pinii să foşnească. Mirosul de pin şi de zăpadă şi de cal se va

asocia întotdeauna, în mintea lui, cu iarna pe dealurile acestea.

Reveni pe potecă şi intră cu maşina pe poartă. Opri, coborî din nou să închidă şi să încuie poarta la loc. Şi se întrebă cît ar costa o poartă automată. Plus vreo două camere de supraveghere, la intrare.

Va trebui să verifice ce fel de sistem de alarmă instalase ea.

Dacă el a putut face o copie a cheii, înseamnă că la fel putea face jumătate din ţară. Cealaltă jumătate s-ar putea pur şi simplu plimba prin jur, făcînd un ocol înapoi şi strecurîndu-se în refugiu după pofta inimii.

Gardurile şi porţile nu ţineau oamenii afară, dacă aceştia vroiau înăuntru.

Urmă drumul şi încetini la prima cotitură, de acolo de unde începeau să se vadă cabanele. Din coşul lui Lil ieşeau vălătuci de fum şi prin ferestre se vedea lumină. Poteci care porneau de la cabana din buşteni ciopliţi duceau la cea de a doua cabană, spre zonele habitatelor, la centrul educaţional şi la bucătărie şi mai încolo, unde presupunea el că se aflau depozitele pentru echipamente, hrană uscată, tot necesarul.

Presupuse că Lil avusese destulă minte să încuie uşile, la fel cum presupunea că avea destulă minte să conştientizeze că existau numeroase moduri de a pătrunde aici, la aceste uşi, pentru oricine avea îndemînarea şi răbdarea să străbată dealurile şi potecile.

Intră în micuţa parcare pentru vizitatori şi parcă alături de camioneta ei.

Animalele îl anunţară, dar strigătele lor i se părură mai curînd fireşti. Încă nu era complet întuneric şi din

cît putea vedea el din habitat, majoritatea animalelor aleseseră vizuinele.

Lil era deja la uşă, cînd ajunse el la verandă. Stătea acolo, într-un pulover negru şi jeanşi uzaţi, cu cizme zgîriate şi cu părul dat pe spate, într-o cascadă neagră, bogată. Nu i-ar fi descris ţinuta sau expresia ca fiind prietenoase.

– Va trebui să-i dai cheia înapoi tatălui meu.

– I-am şi dat-o. Urcă pe verandă şi se uită în ochii ei foarte enervaţi.

– Ceea ce ar trebui să-ţi facă o mică idee despre cîtă siguranţă îţi conferă poarta asta.

– Pînă acum şi-a servit scopul.

– Acum, este problema. Ai nevoie de mai multă securitate, de o poartă automată , cu un cod şi o cameră de luat vederi.

– Ah, serios? Perfect, o să mă ocup de asta cum o să am cîteva mii în plus şi nimic altceva de făcut cu ele, decît să securizez o poartă care este, în principal, un simbol şi o descurajare. Sau poate că o să-mi sugerezi să construiesc un zid de securitate de-a lungul a mai bine de două duzini de acri de pămînt. Eventual cu cabine de pază pentru santinele.

– Dacă ideea ta este să ai ceva care să descurajeze, poate că descurajează. Dar de vreme ce eu mă aflu aici, înseamnă că nu-şi face treaba ca lumea. Ascultă, aproape toată ziua am lucrat afară şi am obosit şi mi-a îngheţat fundul.

Făcu un pas înainte şi cum Lil nu se mişcă din pragul uşii, o luă pur şi simplu de sub coate, o ridică şi trecu pragul cu ea. Înăuntru, o lăsă înapoi jos şi închise uşa.

– Iisuse, Cooper. Ce se întîmplă cu tine?

– Vreau o bere.

– Pun pariu că ai şi tu cîteva, acasă. Dacă nu, există nişte locuri în oraş, unde să ţi le procuri. Du-te acolo. Haide.

– Şi în ciuda faptului că eşti afurisită şi neprietenoasă, vreau să stau de vorbă cu tine. Eşti aici şi există probabil şi bere.

Coop o porni spre bucătărie.

– De ce eşti singură, aici?

– Pentru că este casa mea, acesta este locul meu, pentru că am vrut să fiu singură.

Coop aruncă o privire spre masă, observă laptopul, cîteva dosare întinse şi un pahar de vin roşu. Luă sticla de pe masă şi aprobă eticheta, permiţîndu-şi să-şi schimbe gîndul.

Scoase un pahar de vin din dulăpior.

– Simte-te efectiv al naibii de ca la tine acasă.

– A trecut Willy pe la mine. Îşi turnă un pahar cu vin, îl degustă, apoi puse paharul jos ca să-şi scoată haina.

– Presupun atunci că am primit amîndoi aceeaşi informaţie şi nu mai avem nimic de discutat. Am de lucru, Coop.

– Te simţi frustrată şi nefericită. Nu te condamn. Adevărul este că nu prea au probe şi nici una dintre direcţiile investigaţiilor nu duce nicăieri. Asta nu înseamnă că s-au oprit, ci doar că vor trebui să-şi schimbe unghiul de abordare.

Luă din nou paharul cu vin şi se uită în jur, în timp ce sorbea.

– Nu mănînci?

– Ba da, de obicei cînd mi-e foame. Haide să spunem că apreciez faptul că ai venit să-mi spui că rotiţele justiţiei se învîrt şi să mai adăugăm la asta faptul că sînt sigură că Willy face şi va face tot ce este posibil. Gata, acum am stat de vorbă.

– Ai un motiv anume să fii furioasă pe mine, sau este aşa, în general?

– Am avut cîteva zile lungi şi foarte obositoare fizic, pe aici. Acum trebuie să predau un articol la care tocmai scriam. Scrisul articolelor contribuie la plata vinului pe care-l bei acum, printre altele. Tocmai mi s-a spus că este foarte puţin probabil să fie identificată sau descoperită persoana care a ucis puma prinsă în cuşcă de mine. Tu vii aici în pas de dans, cînd eu încerc să lucrez şi te serveşti cu vinul la înlocuirea căruia va contribui acest articol. Aşa că haide să spunem că sînt furioasă în general, cu o secţiune specială numai pentru tine.

– Nu am dansat. Coop se întoarse şi deschise frigiderul. La naiba, Lil, pînă şi eu mă descurc mai bine ca tine, spuse el după o scurtă examinare.

– Ce naiba îţi închipui că faci?

– Caut ceva să organizez o cină.

– Ieşi afară din frigiderul meu.

Drept răspuns, Coop deschise congelatorul.

– Închipuie-ţi. Toate fetele congelează mîncare. Mă rog, există măcar pizza îngheţată.

Coop se gîndea că îi putea auzi dinţii scrîşnind. Ce satisfacţie ciudată îi dădea asta, recunoscu el.

– În zece minute iau puşca şi te împuşc în fund.

– Nu o să faci asta. Dar în cincisprezece minute, potrivit instrucţiunilor de pe cutie, o să mănînci pizza. Poate că o să te ajute să-ţi schimbi dispoziţia. Ai cîţiva voluntari itineranţi, continuă el, în timp ce dădea drumul la cuptor. Cîţiva care au venit aici o dată sau de două ori.

Enervarea părea să nu aibă succes. Lil încercă bosumflarea.

– Şi?

– Este o soluţie bună să tragi cu ochiul la cum merg lucrurile pe aici, la personal, la rutină, la harta locului. Multe dintre fermele şi afacerile de pe aici fac la fel. Angajează pe cineva un sezon, cîteva zile, cîteva săptămîni, în funcţie de munci. Peste o lună sau două o să fac şi eu la fel.

Bagă în cuptor pizza scoasă din cutie şi reglă ceasul.

– Şi care e diferenţa? Willy zice că s-a interesat deja şi nu a descoperit nimic suspect.

– Willy poate să aibă dreptate. Sau poate nu. Cînd un om ştie ce face şi vrea să facă, îşi poate organiza un adăpost simpatic, sus pe dealuri. Doar sînt pline cu peşteri.

– Nu mă faci să mă simt mai bine.

– Vreau să fii prudentă. Dacă te simţi prea bine, nu o să fii prudentă. Coop luă sticla şi-i mai turnă vin.

– Care e tema articolului?

Lil luă paharul, se uită în el şi sorbi puţin.

– Nu am de gînd să mă culc cu tine.

– Despre asta scrii? Pot să citesc?

– Nu am de gînd să mă culc cu tine, repetă ea, decît dacă voi decide eu altfel. Faptul că vîri în cuptor o pizza îngheţată nu mă încălzeşte şi nu mă ameţeşte.

– Dacă alergam după căldură şi ameţeală, îmi luam un căţeluş. O să mă culc cu tine, Lil. Dar îţi acord puţin timp ca să te obişnuieşti cu ideea.

– M-ai avut o dată, Coop şi m-ai fi putut păstra. Dar te-ai lepădat de mine.

Coop deveni inexpresiv.

– Parcă a fost puţin altfel.

– Dacă îţi închipui că ne putem întoarce înapoi ...

– Nu. Nu vreau să ne întoarcem înapoi. Dar mă uit la tine, Lil şi ştiu că noi nu am terminat, încă. Şi ştii şi tu asta.

Se aşează pe banchetă lîngă ea, sorbi din vin şi se uită la fotografiile de lîngă dosare.

– Sînt din America de Sud?

– Da.

– Cum este să umbli prin astfel de locuri?

– Înnebunitor. Provocator.

Coop înclină din cap.

– Şi acum scrii o poveste despre cum ai fost în Anzi, pe urmele unui jaguar.

– Da.

– După care, unde?

– Unde ce?

– Unde o să te duci?

– Nu ştiu. Încă nu mi-am făcut nici un plan. Călătoria asta a fost marea mea călătorie. Ceea ce am obţinut din ea pe plan personal, profesional, ce pot genera din ea prin articole, prin materiale, prin conferinţe. Cercetarea, descoperirile. Lil ridică din umeri. Pot canaliza multe din această călătorie spre beneficiul refugiului. Refugiul este prioritatea.

Coop puse fotografiile înapoi pe masă şi continuă să se uite la ea.

– Este bine să ai priorităţi.

Se apropie încet, acordîndu-i timp – de data aceasta – ca să opună rezistenţă sau să se decidă. Ea nu spuse nimic, nu încercă să-l oprească, privindu-l doar, aşa cum ar fi privit un şarpe încolăcit.

Cu îngrijorare.

Coop o apucă uşor de bărbie şi îi luă gura.

N-ar fi spus că era delicat sau tandru. Nu, nu ar fi spus asta despre sărut, despre nuanţă, despre intenţie. Dar nu era focul acela brutal, de altădată. De data aceasta o săruta ca un bărbat care se hotărîse să-şi acorde timp. Care era convins că îşi putea permite asta.

Şi cu toate că degetele lui erau delicate pe obrazul ei, ea ştia – oare nu asta era intenţia lui? – că ele puteau deveni mai ferme, după cum vroia el. Să ia cu forţa sau să seducă.

Şi faptul că ştia asta îi aprinse excitarea în sînge.

Oare nu preferase ea întotdeauna animalul sălbatic, celui îmblînzit?

Coop o simţi cedînd, doar puţin. Doar încă puţin. Buzele ei se mişcau sub ale lui, calde şi moi şi respiraţia ei hîrîia undeva în gîtlej.

Se îndepărtă de ea la fel cum se apropiase.

– Nu, spuse el, încă nu sîntem gata. Sună ceasul cuptorului şi Coop zîmbi.

– Dar pizza e gata.

12

Avusese el nopţi şi mai rele, îşi spunea Coop băgînd buşteni în căminul din livingul lui Lil. Dar trecuseră mulţi ani de cînd nu se mai luptase cu o cameră rece şi cu o canapea numai ghemotoace. Şi chiar şi atunci, nu mai suportase disconfortul suplimentar de a şti că femeia pe care o dorea dormea un etaj mai sus.

Alegerea lui, îşi reaminti el. Ea îi spusese să plece; el refuzase. Şi aşa s-a pomenit cu o pătură, o pernă şi o canapea cu cincisprezece centimetri mai scurtă decît el. Şi după cît se părea, inutil.

Probabil că ea avea dreptate. Era cît se poate de în siguranţă aici, în cabana ei.Uşile încuiate şi o puşcă încărcată erau factori solizi, de siguranţă.

Dar odată ce îi spusese că va rămîne, nu mai putuse da înapoi.

Şi era al naibii de ciudat, reflecta el, în timp ce se ducea în bucătărie să pună de cafea, să fie trezit, în întuneric, de răgetul unei feline din junglă.

Al naibii de ciudat.

Presupuse că ea era obişnuită cu asta, de vreme ce nu o auzise agitîndu-se, nici măcar cînd el îşi trăsese cizmele şi ieşise să se uite.

Singurul lucru pe care-l constatase era că ea avea nevoie de mai multe lumini de supraveghere şi chiar dacă un bărbat ştia că existau bariere solide, răgetele şi mîrîiturile din întuneric îi puteau trimite acestuia un deget atavic de teamă, pe şira spinării.

Se trezise şi ea acum, îşi spuse Coop. Auzise paşi sus şi sunetul ţevilor, cînd Lil porni duşul.

În curînd va fi lumină, un alt răsărit îngheţat, înmuiat în alb. Oamenii ei vor veni aici iar el îşi avea propriile lui treburi.

Vînă ouă şi pîine, o tigaie. Poate că ea n-o să fie de acord, dar Coop îşi spuse că îi datora un mic dejun cald, după o noapte de pază. Tocmai lipea două sandvişuri cu jumeri, cînd apăru şi ea. Îşi legase părul în sus şi îşi pusese o cămaşă flanelată peste nişte pantaloni călduroşi. Şi nu părea mai încîntată să-l vadă în dimineaţa aceasta, decît fusese cu o seară înainte.

– Ne trebuie cîteva reguli de bază, începu ea.

– Perfect. Scrie-mi o listă. Acum trebuie să mă duc la munca mea. Am făcut două, poate-l vrei tu pe celălalt, adăugă el în timp ce-şi înfăşura sandvişul într-un şervеţel.

– Nu poţi veni aici şi să te serveşti cu tot ce vrei.

– Pune asta în capul listei, sugeră el în timp ce ea-l urma în living. Îşi trecu sandvişul dintr-o mînă într-alta, în timp ce-şi trăgea paltonul pe el.

– Miroşi bine.

– Trebuie să-mi respecţi viaţa privată şi să-ţi intre în cap că nu am nevoie şi nici nu vreau un cîine de pază.

– O-ho! Coop îşi vîrî căciula pe cap. Trebuie să-ţi mai aduci lemne de foc. Ne vedem mai tîrziu!

– Coop. La naiba!

Coop se întoarse din uşă.

– Obişnuieşte-te cu asta.

Începu să muşte din sandviş, îndreptîndu-se spre camioneta lui.

Avea dreptate în ceea ce privea regulile de bază, îşi spuse el. Oricum, cele mai multe lucruri funcţionau mai bine cu reguli, sau cel puţin cu indicaţii. Exista bine şi exista greşit şi o masă mare de cenuşiu, între acestea. Totuşi, era bine să ştii ce umbre de cenuşiu se potriveau cu o situaţie anume.

Ea avea dreptul să stabilească nişte reguli, cîtă vreme înţelegea că el explora cenuşiul.

Îşi mînca sandvişul cu ouă în timp ce conducea pe drumul întortocheat spre poartă şi lăsînd în aşteptare reguli, linii directoare şi ce anume dorea el de fapt de la Lil, îşi programa mental ce avea de făcut în ziua aceea.

De hrănit animalele, de curăţat boxele. Apoi să-şi scoată bunicii la plimbare pe cai. Ceea ce va fi o realizare.Trebuia să ajungă în oraş după provizii, să facă puţină birocraţie. Dacă nu aveau clienţi care vroiau o plimbare călare, o să-l aducă pe Gull să mai lucreze cîte ceva.

Vroia să-şi facă un plan de bază, o analiză a preţurilor şi un studiu de fezabilitate privind extinderea afacerii cu nişte ponei. Iei cîţiva căluţi ca Little Sis, îi plimbi o jumătate de oră în jurul unei piste împrejmuite şi poţi să ...

Mintea i se deconectă brusc de la afaceri şi deveni alertă.

Cadavrul zăcea petrecut peste poartă. Sub el, sîngele pătase zăpada densă. Cîţiva vulturi îşi

ciuguleau deja micul dejun, în timp ce alţii zburau în cerc, deasupra.

Coop apăsă claxonul ca să împrăştie păsările, în timp ce încetinea ca să scruteze copacii şi tufişurile, drumul de dincolo de poartă. În dimineaţa timpurie, farurile lui scăldau în lumină lupul mort, vopsindu-i în verde ochii morţi.

Coop se aplecă, deschise torpedoul şi scoase de acolo lanterna şi pistolul lui de 9mm. Coborînd din camionetă, îndreptă lumina în jos. Firește, erau urme de paşi. Printre care ale lui, rămase din seara trecută.

Nu văzu nici una care să i se pară mai proaspătă decît a lui. Asta, îşi spuse el, era ceva. Totuşi, călcă în propriile lui urme, ca să ajungă la lup.

Fusese nevoie de două gloanţe – unul la jumătatea corpului, altul în cap – ca să doboare lupul, după cîte putea vedea Coop. Trupul era rece la atingere şi mica baltă de sînge, îngheţată.

Ceea ce spunea că mesajul fusese livrat în urmă cu cîteva ore.

Ridică siguranţa pistolului şi-l vîrî în buzunar. Scormonind după mobil, auzi huruitul unei maşini care se apropia. Deşi se îndoia că mesagerul s-ar fi putut întoarce atît de devreme, sau că se folosea de maşină, Coop duse totuşi mîna la pistol.

Lumina începutului de zi devenise de un cenuşiu înceţoşat şi pe cerul dinspre est începea să se întindă roşul. Se duse înapoi, opri farurile şi aşteptînd în dreptul porţii, văzu că instinctul său fusese corect. Camioneta cu tracţiune totală încetini. Ridică o mînă să o oprească, să-i ţină cît mai departe de poartă.

Recunoscu din vedere bărbatul care coborî din dreapta şoferului.

– Staţi cît mai departe de poartă, le porunci Coop.

Tansy coborî pe partea cealaltă, rămînînd pe loc, ţinîndu-se de clanţă.

– Ah, Dumnezeule!

– Trebuie să rămîi cît mai departe, repetă Coop.

– Lil.

– E bine, îi spuse Coop lui Tansy. Tocmai am plecat de la cabana ei. Vreau să-l suni pe şerif – pe Willy. Urcă-te înapoi în maşină şi sună-l. Spune-i că cineva a lăsat un lup mort la poartă. După cît am văzut eu, două găuri de gloanţe. Vreau să aştepţi în maşină şi să nu te atingi de nimic. Tu. Coop arătă spre bărbat.

– Ah, Eric. Eu doar ...

– Aştepţi în maşină. Dacă se întorc vulturii, claxonezi. Eu mă duc după Lil.

– Aşteptăm nişte voluntari în dimineaţa asta. Tansy inspiră şi scoase aburi, o dată, încă o dată, mai scurt, mai puţin.

– Şi trebuie să apară şi ceilalţi interni. Cît de curînd.

– Dacă apar pînă mă întorc eu, îi ţii departe de poartă.

Se urcă înapoi în camioneta lui şi dădu cu spatele pînă cînd ajunse într-o degajare. Întoarse repede din trei mişcări şi apăsă acceleraţia.

Lil era deja afară, pe cărarea care ducea de la cabana ei la birouri. Mîinile i se ridicară în şolduri şi se încruntă.

– Ce mai e acum? Dimineţile sînt cam ocupate, pe aici.

– Trebuie să vii cu mine.

Încruntarea dispăru. Nu-l întrebă nimic. În tonul şi în ochii lui citea probleme.

– Ia o cameră de luat vederi, strigă el cînd Lil o porni spre camionetă. Digitală. Repede.

Din nou, fără să întrebe nimic, o luă la fugă înapoi spre cabană. În două minute era înapoi, cu aparatul şi cu puşca.

– Povesteşte-mi, spuse ea sărind în camionetă.

– Un lup mort stă atîrnat peste poartă.

Lil îşi înghiţi respiraţia şi cu coada ochiului, Coop îi văzu mîna strîngîndu-i-se pe puşcă. Dar vocea ei continua să fie calmă.

– Împuşcat? Ca puma?

– După cît am văzut, a încasat două gloanţe. Nu e prea mult sînge şi este frig. L-a omorît undeva în altă parte şi l-a tîrît pînă aici. Nu pare să fi intrat, sau să fi avut intenţia asta. Dar nu m-am uitat de aproape. Doi dintre oamenii tăi au apărut aproape imediat după ce am dat de el. Îl cheamă acum pe şerif.

– Ticălosul. Ce naiba a vrut să ...Stai! În glas i se simţea panica. Se îndreptă brusc în scaun.

– Întoarce-te, întoarce-te. Dacă se foloseşte de asta ca să ne distragă atenţia? Dacă a intrat? Animalele! Sînt neajutorate. Întoarce-te, Coop.

– Sîntem aproape de poartă. Te las acolo. Mă duc eu înapoi.

– Repede. Repede. Cînd Coop frînă în dreptul porţii, Lil se întoarse.

– Aşteaptă-mă, îi ceru ea şi sări afară din maşină.

– Eric!

Lil ocoli lupul la distanţă mare -deşteaptă fată – şi Coop îl privi pe Eric coborînd din maşină, de cealaltă parte a porţii.

– Prinde asta! Prinde-l . Fă cele mai bune poze cu lupul, cu poarta, cu totul. Aşteaptă şeriful aici.

– Tu unde ...

Lil se urcă repede înapoi în camioneta lui Coop, trîntind portiera pe întrebarea lui Eric.

– Mişcă!

Coop acceleră, merse în marşarier şi la curbă intră în derapaj controlat. Cînd claxonă, Lil tresări, apoi se uită la el.

– În slaba eventualitate în care ai dreptate iar el ne aude venind, o s-o şteargă. Asta nu este o confruntare.

Nu încă, îşi spuse în gînd Coop. Nu, încă.

– Asta este hărţuire.

– De ce în slaba eventualitate?

– Mi se pare imposibil să fi ştiut că am dormit azi-noapte aici sau că aveam să plec înainte de sosirea oamenilor tăi. Altfel, ei ar fi fost cei care ar fi găsit lupul şi ar fi venit aici, la tine, să-ţi spună. Toată lumea s-ar fi strîns aici, nu la poartă.

– În regulă, în regulă, e un punct de vedere. Dar Lil nu răsuflă uşurată decît cînd văzu primele habitate, cînd auzi strigătele obişnuite şi larma dimineţii.

– Trebuie să le verific, pe toate. Dacă o iei pe aici, urmezi doar poteca, iar eu o iau aşa, dau un ocol, apoi ne ...

– Nu. Coop opri. Dacă există acea slabă eventualitate, repetă el, nu risc să te găsească singură.

Lil ridică puşca pe care o ţinea pe picioare, dar Coop scutură din cap.

– Împreună. Iar cînd vor termina, îşi spuse el în gînd, va verifica ambele cabane, toate clădirile exterioare.

– Ele cred că vin să le văd, aşa că se vor enerva puţin dacă nu fac asta.

Se auzeau mormăituri şi şuierături şi cîteva strigăte de protest, în timp ce treceau prin dreptul lor. Lil se mişca repede în timp ce fiecare confirmare

vizuală îi mai liniştea bătăile inimii. Această inimă parcă se opri o clipă, cînd scană împrejmuirea lui Baby. Apoi Lil se uită în sus – îi cunoştea bine jocurile – şi îl văzu stînd pe ramura groasă a unui copac.

Coborîrea lui a fost măreaţă şi nostimă. Cînd începu să toarcă, Lil cedă şi se strecură pe sub barieră.

– Imediat, şopti ea, o să ne jucăm imediat. Îi mîngîie blana prin gard, apoi rîse cînd Baby se ridică pe picioarele din spate şi se lipi de gard, ca ea să poată să-l scarpine pe burtă.

– Îndată, repetă ea.

I se simţea dezamăgirea în zgomotul din gîtlejul lui, cînd Lil se retrase. Ridică din umeri cînd îl văzu pe Coop zgîindu-se la ea.

– E un caz special.

– Nu am auzit dezaprobare, chiar o oarecare bătaie de joc în vocea ta, cînd ai vorbit despre lumea care-şi cumpără animale de companie, exotice?

– El nu este un animal de companie. Mă vezi cumva punîndu-i o zgardă cu pietre preţioase şi plimbîndu-mă cu el în lesă?

– Nu lui îi spui Baby?

– Văd că eşti mai atent decît credeam eu. Se află în refugiu de cînd era mic şi a fost alegerea lui. Văd că sînt toate în regulă, adăugă ea. Dacă ar fi fost pe aici cineva necunoscut, ar fi făcut zgomot. Dar oricum, trebuie să verific. Avem un grup, un grup de tineri, care vine în dimineaţa asta. Şi avem două feline cu gheare încarnate, care au nevoie de asistenţă. Iar internii trebuie să proceseze cîteva sute de kilograme de carne, la bucătărie. Există o rutină aici, Coop. Nu pot permite ca povestea asta să se interfereze cu sănătatea animalelor sau cu buna

funcţionare a refugiului. Dacă nu avem tururi, bugetul nostru scade. Iar tu ai şi tu afacerea ta, ai animalele de hrănit.

– Verifici restul camerelor de supraveghere, facem turul birourilor. Dacă sînt în ordine, poţi să te ocupi de animale.

– Willy o să ne lase să deschidem porţile, da? Să poată intra personalul.

– Nu o să dureze mult.

– Nu am văzut prea bine lupul. Era destul de mare, aş zice un adult. Să omori unul ca el ... Poate că nu era cu haita. Un lup singuratic este o pradă mai uşoară. Vrea să mă scoată din uz, să mă dezechilibreze, să distrugă locul ăsta. Mi-am luat partea de cursuri de psihologie, spuse ea în timp ce Coop îi studia, tăcut, chipul. Ştiu ce face. Nu de ce, dar ce anume. Îmi pot pierde nişte voluntari, poate chiar cîţiva interni, din cauza asta. Programul nostru cu internii este esenţial, aşa că o să trebuiască să acţionez repede, să discut serios, la şedinţa de urgenţă pe care o voi convoca în dimineaţa aceasta.

Lil descuie cabana în care se aflau birourile. Coop veni imediat lîngă ea, deschizînd uşa. Zona părea să fie curată. Coop intră, se uită, apoi se mişcă dintr-un loc într-altul, făcînd acelaşi lucru.

– Rămîi aici, du-te la computer. Eu o să controlez şi celelalte clădiri. Dă-mi cheile.

Lil i le dădu fără să comenteze. Cînd o lăsă singură, se aşezâ şi aşteptă să se deschidă computerul.

Ştia că fusese poliţist. Dar pînă astăzi nu îl văzuse niciodată acţionînd ca unul.

Coop credea că înţelesese activitatea refugiului. Dar acum îşi dădea seama că nu înţelesese întreaga complexitate a muncii, nici chiar după ce Lil îi făcuse

prezentarea aceea. Numai bucătăria-depozit îţi tăia răsuflarea, cu frigiderele şi congelatoarele ei uriaşe, cu cantităţile masive de carne şi cu echipamentul necesar pentru procesarea, mînuirea, cărarea acesteia.

În grajd se aflau trei cai, inclusiv cel pe care i-l vînduse el, ei. Cum tot era aici, îi hrăni şi le dădu apă şi şterse de pe lista montată pe perete cele două activităţi.

Cercetă magazia cu echipamente, garajul şi cabana lungă, scundă, pe care scria Centrul Educaţional. Cercetă repede obiectele de aici, fotografiile, pieile de animal, dinţii, craniile, oasele – cum naiba le adunase ea pe toate astea?

Fascinant, se gîndea Coop în timp ce inspecta cele două camere de odihnă şi fiecare despărţitură de aici. Trecu prin micuţul magazin cu suveniruri, alăturat, plin cu animale de pluş, maieuri, pulovere, şepci, vederi şi postere. Totul era ordonat şi organizat.

Femeia asta construise ceva aici. Se gîndise la detalii, la toate aspectele. Şi totul, Coop ştia asta, totul numai pentru animale.

În timp ce se retrăgea, auzi maşinile şi se duse într-acolo, să stea de vorbă cu şeriful.

– Totul e în regulă aici. Lil e la birouri, îi spuse el lui Tansy, apoi se întoarse spre Willy.

– Arată ca şi cum s-a decis să nu se mai desprindă de locul ăsta, spuse Willy. Totuşi, nu putem fi siguri că nu a fost altcineva, care a ales poarta la întîmplare. Sau cineva căruia i-a venit ideea asta strălucită, din cauza pumei. Dar fapt este că vînătoarea de lupi e ilegală aici şi oamenii ştiu. Ştiu ce-i aşteaptă dacă fac asta. E drept, un fermier care ucide un lup care-i

atacă vitele e una. Doar că eu îi cunosc pe toţi fermierii din zonă şi nu-l văd pe nici unul tîrînd trupul lupului pînă aici. Nici măcar pe cei care cred despre Lil că nu este chiar întreagă la minte.

– Gloanţele din lup vor avea aceeaşi dimensiune ca a celui care a omorît puma.

– Da, aşa presupun. Willy dădu din cap şi strînse din buze. O să stau de vorbă cu Serviciul Parcurilor şi cu oficialii statului. Poţi şi tu să discuţi cu oamenii. Poate că cineva a văzut ceva.

Willy se uită spre Lil care se apropia.

– Bună-dimineaţa. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat. Veterinarul a sosit?

– Apare imediat.

– O să las un om aici, ca data trecută. O să facem tot ce putem, Lil.

– Ştiu, dar nu poţi prea multe, spuse Lil coborînd treptele. O pumă, un lup. Este rău, dar trăim într-o lume dură. Iar aceste două specii poate că sînt romantizate în altă parte, dar nu aici, nu unde ele pot coborî de pe dealuri şi pot doborî vitele oamenilor sau pot face ravagii prin cotețe. Eu înţeleg asta, Will, trăiesc în realitate. Realitatea mea este că am treizeci şi şase de animale, fără cai, răspîndite pe treizeci şi doi de acri de habitaturi şi facilităţi. Şi mă tem că tipul o să decidă să continue aici, ce a început. Şi o să omoare un animal care trăieşte aici, pe care l-am adus eu aici. Sau mai rău, pe unul din oamenii care lucrează aici, pe care l-am adus eu aici.

– Nu ştiu ce pot să-ţi spun ca să-ţi uşurez gîndurile.

– Nimic, acum el este în avantaj faţă de noi. Iar gîndurile mele nu pot fi uşurate. Dar avem de lucru aici. O să continuăm să ţinem habitatul. Am şase interni care trebuie să-şi încheie programul aici. Cam

peste două ore vine un grup de copii între opt şi doisprezece ani, pentru un tur şi o discuţie, la centrul educaţional. Dacă îmi spui că îţi faci griji pentru siguranţa acestor copii aici, contramandez totul.

– Nu am nici un motiv să cred că un om care ucide un animal sălbatic o să înceapă să facă ţinte din copii, Lil.

– În regulă. Atunci vom face cu toţii ce putem. Tu ar trebui să pleci, îi spuse ea lui Coop. Ai propria ta afacere, propriile tale animale de care să te îngrijeşti.

– Mă întorc. Poate că vrei să-mi faci o listă.

Lil rămase o clipă fără expresie, apoi scuturã din cap.

– Nu asta este prioritatea mea, acum.

– Cum vrei.

– Da. Aşa o să fie. Mulţumesc, Willy.

Willy îşi strînse buzele, în timp ce Lil se întorcea în birou.

– Am senzaţia că voi doi discutaţi despre altceva, nu despre un lup mort. Şi cum tot am senzaţia asta, mă gîndesc că o să rămîi peste noapte aici.

– Exact.

– Mă simt mai bine, ştiind asta. Între timp, o să-mi pun oamenii să cerceteze zona, să controleze celelalte intrări, să caute punctele vulnerabile. Se ascunde pe undeva prin zonă, bombăni Willy uitîndu-se în sus, spre dealuri.

Lil ştia că vestea se va împrăştia şi încă repede, aşa că nu fu surprinsă cînd apărură părinţii ei. Se îndepărtă de tigrul imobilizat la gardul habitatului.

– Doar o gheară încarnată. Este ceva obişnuit. Întinse mîna să atingă degetele mamei ei, vîrîte prin ochiurile gardului.

– Îmi pare rău că trebuie să vă faceţi griji.

– Parcă ziceai că vrei să te duci în Florida pentru cîteva săptămîni, să lucrezi la refugiul pentru pantere. Cred c-ar trebui să faci asta.

– Pentru cîteva zile, o corectă Lil. Iarna viitoare, acum nu pot. Mai ales acum, nu pot.

– Ai putea veni acasă, pînă dau de el.

– Şi cine să stea aici, în locul meu? Mamă, cui să-i spun că mi-e prea frică să stau aici, aşa că stai tu?

– Oricui care nu este copilul meu, spuse Jenna strîngînd degetele lui Lil. Dar aşa este, nu poţi şi nu o să faci asta. Cooper a rămas aici, azi-noapte?

– A dormit pe canapeaua din living. Nu a vrut să plece iar acum mă văd obligată să-i fiu recunoscătoare că nu o să mă dea afară din propria mea casă. Toată lumea vrea să rămînă. Promit că o să luăm toate măsurile. O să comand mai multe camere de luat vederi, m-am uitat la diverse sisteme de alarmă dar efectiv nu ne putem permite sistemul care să acopere tot locul. Nu, spuse ea în clipa în care Joe deschise gura. Ştii bine că nici voi nu vi-l puteţi permite.

– Ceea ce nu-mi pot permite eu, este să i se întîmple ceva fetei mele.

– O să mă asigur că nu o să i se întîmple nimic. Lil se uită înapoi la Matt, care se ocupa de tigru. Acum trebuie să termin aici.

– Noi mergem să vedem dacă e nevoie de mîini în plus.

– Întotdeauna este.

De la înălţimea locului său urmărea cu binoclul grupul de familie. Studierea prăzii era esenţială,

învăţarea obiceiurilor, a teritoriului, a dinamicii, părţile tari. Slăbiciunile.

Răbdarea era un alt lucru esenţial. Recunoştea faptul că – ocazional – lipsa acesteia era una din slăbiciunile lui. Temperamentul fusese o alta. Temperamentul îl costase optsprezece luni după gratii, cînd îl împinsese să omoare aproape în bătăi un om, într-un bar.

Dar învăţase să-şi controleze temperamentul, să rămînă calm şi obiectiv. Să folosească uciderea pentru propria lui satisfacţie.

Niciodată încins, niciodată la furie. La rece şi cu distanţare.

Ucisese puma dintr-un impuls. Era acolo iar el vroia să ştie cum e să ucizi o sălbăticiune privind-o în ochi. Lipsa de provocare, lipsa vînătorii nu îi oferise satisfacţie personală.

Îi adusese, trebuia să recunoască asta, un oarecare sentiment de ruşine.

A trebuit să scape de senzaţia asta lăsîndu-şi temperamentul în voia lui – doar puţin – şi să distrugă tabăra. Dar important era să facă asta cu multă precizie. Astfel încît să-i trimită un mesaj.

Lil. Lillian. Doctoriţa Chance. Cît de interesantă era. Întotdeauna aşa a gîndit despre ea. Uită-te la ea, cu celula familiei în jur – da, aici se afla partea ei slabă.

Poate că o să-i dea satisfacţie, folosind-o împotriva ei. Frica, adăugată la emoţia vînătorii. Vroia ca ei să i se facă frică. Învăţase cît de mult însemna cînd intervenea frica. Şi era convins că o să fie cu atît mai surescitant să adulmece frica ei. Tocmai pentru că ei, văzuse doar, nu i se făcea aşa de uşor frică.

O va face să-i fie frică.

O respecta, pe ea şi ascendenţa ei. Chiar dacă ea nu-şi respecta strămoşii. I-a pîngărit cu acest loc, cu aceşte cuşti unde erau închise libertatea şi sălbăticia. Acest loc sacru al oamenilor lui – şi ai ei.

Da, o va face să-i fie frică.

Ea va fi un plus excelent în contul lui. Marele lui Premiu.

Îşi repuse binoclul şi se dădu în spate de pe creastă, înainte de a se ridica în picioare. Îşi luă sacul uşor şi rămase în soarele iernii tîrzii, pipăindu-şi cu degetele şiragul din dinţi de urs, de la gît. Singurul lucru pe care-l păstrase de la tatăl lui.

Tatăl lui îi vorbise despre strămoşi şi despre trădare. El îl învăţase să vîneze şi cum să trăiască pe pămîntul sfînt. Cum să ia ceea ce avea nevoie, fără remuşcări, fără regrete.

Se întreba ce anume va lua şi va păstra de la Lil, după uciderea ei. Mulţumit de rezultatul cercetării de astăzi, o luă în sus spre bîrlogul lui, unde va pune la cale următoarea mutare.

13

Lil se pregătea pentru masa de seară a animalelor, cînd sosi Farley. Venise călare, arătînd ca un om care putea sta în şa toată ziua, fără probleme, dacă era nevoie.

O izbi, ca niciodată pînă acum, cît de mult se asemănau, el şi Coop. Doi puşti care se metamorfozaseră în cowboys. Care arătau, cînd erau în şa, de parcă se născuseră acolo.

Dar aici, îşi spuse ea, se terminau similitudinile. Farley era deschis şi uşor de abordat. Coop era închis şi dificil.

Sau poate că aceasta era doar perspectiva ei asupra lor.

Lil se întoarse spre Lucius.

– Ce-ar fi să te duci la depozit, să vezi ce se mai petrece acolo? Vin şi eu imediat.

Ieşi afară să-l întîmpine pe Farley şi să-i mîngîie calul, Hobo, pe cap.

– Bună, băieţi.

– Ei, bună, Lil. Am ceva pentru tine. Scoase bucheţelul de părăluţe roz şi albe care-şi semeţeau căpşoarele afară din sacul de şa.

Plăcerea şi surpriza izbucniră în părţi egale.

– Mi-ai adus flori?

– M-am gîndit că ai nevoie de ceva care să te mai destindă puţin.

Lil se uită la flori – dulci, proaspete şi da, relaxante. Zîmbi. Zîmbind, îşi îndoi degetul făcîndu-i semn să se aplece.

Zîmbetul lui elastic se întinse şi mai mult cînd îi plantă pe obraz un sărut sonor. Apoi Lil îşi ridică o sprînceană.

– Să fie oare narcise, florile din sacul tău?

– Mie aşa mi se pare.

Lil îl bătu afectuos pe gleznă.

– Face un tur cu un grup care a venit adineauri. Tatăl este un mare fan Deadwood. Chestia de la TV. Aşa că au făcut excursia asta ca să vadă zona în realitate, după ce au fost la Rushmore, unde au auzit despre noi. S-a gîndit că o să le prindă bine copiilor.

– Pun pariu.

– Cred că au făcut deja o jumătate de tur, în cazul în care vrei să li te alături.

– Cum să nu. Lil, dacă vrei, pot dormi aici, la noapte.

– Mulţumesc, Farley, dar sînt deja acoperită.

– Da, am auzit. Se înroşi puţin cînd Lil se uită la el. Am vrut să spun că Joe zicea de Coop că o să vină să stea aici. Asta îl face pe tatăl tău să se simtă mai bine, adăugă el.

– De aceea îi şi permit să rămînă aici. Spune-i lui Tansy că sîntem gata să începem cu distribuirea cinei. Familia din Ohio o să capete un bonus, pentru banii daţi.

– O să-i spun.

– Farley? Îl mai mîngîie pe Hobo puţin, în timp ce se uita în ochii lui Farley.

– Tu şi Tansy sînteţi doi dintre preferaţii mei, pe lumea astea. Pentru mine sînteţi ca o familie, aşa că o să spun exact ce vreau.

Farley se albi la faţă, îngrijorat.

– Bine, Lil.

– Mult noroc.

Farley zîmbi mai întîi vag, apoi cu toată faţa.

– Cred că am nevoie de aşa ceva.

Porni mai departe, încurajat. Pentru el părerea lui Lil conta mult, aşa încît aprobarea ei – lui i se păruse ca o aprobare – însemna mult. Fluierînd uşor, traversă bucla potecii şi se îndreptă spre primele habitate.

Aici terenul se înălţa şi aveai senzaţia că era înghiţit de natură. Ţîşneau în sus aflorimente de stînci – unele se aflau acolo Dumnezeu ştie de cînd, altele fuseseră aduse de Lil. Copaci se înălţau sau îşi răsfoiau coroana, oferind umbră şi oportunităţi de căţărat, de zgîriat. Chiar în timp ce înainta pe cărare, un linx se întindea în sus, ascuţindu-şi ghearele pe coaja unui pin.

Văzu maşinuţa electrică pe care o foloseau pentru grupuri, dar rezistă pornirii să îl împungă pe Hobo să alerge în galop în direcţia respectivă. Cînd ajunse acolo, grupul se afla în dreptul habitatului tigrului şi priveau felina uriaşă căscînd, tăvălindu-se şi întinzîndu-se într-un fel care-i spuse lui Farley că aceasta se trezise tocmai dintr-un pui de somn.

Ştia, probabil, că se apropia ora mesei.

– Ei, bună. Îşi duse un deget la borul pălăriei. Lil mi-a spus să-ţi transmit că se apropie ora mesei, îi spuse el lui Tansy.

– Mulţumesc, Farley. În afara celor din secţia animalelor mici, cele de aici sînt animale nocturne. Le hrănim seara, ca să le întărească instinctele naturale de vînători.

Recurgea la ceea ce Farley îşi spuse că era tonul ei „oficial". Iar el putea sta şi asculta cît era ziua de lungă.

– Procesăm, săptămînal, sute de kilograme de carne, în special de pasăre, care ne este donată cu generozitate de Hanson's Foods. Chiar v-aţi programat bine ora de vizită, pentru că privindu-i cum se hrănesc, este o experienţă. Veţi avea ocazia să vedeţi adevărata putere a animalelor de aici, de la Refugiul Chance.

– Domnule? Pot să călăresc calul dumneavoastră?

Farley se uită la fetiţa de vreo opt ani, frumoasă ca o rază de soare, în pardesiul ei roz, cu glugă.

– Dacă părinţii tăi sînt de acord, te poţi urca aici sus, cu mine şi eu o să te plimb prin jur. Hobo este un cal blînd, doamnă, îi spuse el mamei.

– Te rog! Te roog! Prefer să călăresc decît să mă uit la lei cum se îndoapă cu pui.

Urmă o scurtă dezbatere. Farley nu se amestecă, rezervîndu-şi plăcerea de a o privi pe Tansy spunîndu-i fetiţei – care avea în jur de doisprezece ani, aprecie el – cum stau tigrii la pîndă, ca să atace.

În final, fetiţa obţinu ce-şi dorea şi se instală pe Hobo, în faţa lui Farley.

– Asta este mult mai amuzant. Poţi să-l faci să meargă mai repede?

– Aş putea. Dar cred că dacă fac asta, mama ta o să mă jupoaie.

– Ce-i aia jupoaie?

Farley chicoti.

– Adică o să-mi ia pielea. O să-mi jupoaie pielea de pe mine, după ce i-am promis că o să mergem încet.

– Aş vrea să am un cal. Fetiţa se aplecă să mîngîie coama calului. Tu călăreşti tot timpul? În fiecare zi?

– Aşa cred.

Fetiţa oftă.

– Ce norocos eşti.

În spatele ei, Farley dădu din cap.

– Sînt. Sînt norocos.

Cum fetiţa – Cassie – nu părea deloc interesată să privească animalele mîncînd – Farley obţinu permisiunea să facă o plimbare cu ea, prin împrejurimi. Hobo, sigur ca stînca Gibraltarului, îşi tropăia drumul în timp ce animalele strigau, mîrîiau, răcneau şi urlau.

Cînd se lăsă înserarea, Farley îşi luă la revedere.

– A fost drăguţ din partea ta, Farley, să-ţi pierzi timpul şi să te oboseşti să te ocupi de fetiţă, spuse Tansy, uitîndu-se după mini-vanul care se îndepărta.

– Nu a fost nici o oboseală.Este mai uşor să te plimbi pe cal decît să cari toată carnea asta la care maş fi simţit obligat să ajut, dacă nu aş fi fost ocupat.

Farley scoase narcisele din sac.

– Sînt pentru tine.

Tansy se uită la trompetele galbene, strălucitoare. Se întrebă dacă ea ştia cît de bine i se citea totul pe faţă, surpriza şi plăcerea – şi îngrijorarea.

– Ah, Farley. Nu trebuia...

– Ai avut un început de dimineaţă dur. Sper să-mi dai voie să-ţi ofer un sfîrşit de zi mai bun. Ce-ar fi să ieşim împreună, Tansy?

– Farley, ţi-am spus că nu trebuie să ne legăm în felul ăsta. Sîntem prieteni, atîta tot. Nu o să ne întîlnim.

Îi trebui oarecare efort ca să nu zîmbească. Tansy încă mai folosea tonul ei „oficial".

– Atunci lasă-mă să-ţi cumpăr un burger, aşa cum i-ar cumpăra un prieten, prietenului său care a avut o zi grea. Nu vreau decît să te deconectezi, atîta tot.

– Nu sînt sigură că ...

– Doar un hamburger, Tansy, ca să te scutesc să-ţi mai faci ceva de mîncare sau să te gîndeşti unde ai putea ieşi singură, să mănînci ceva. Nimic mai mult decît atît.

Tansy se uită lung la el, cu linia aceea care-i săpa între sprîncene.

– Doar un burger?

– Păi, poate cu nişte cartofi prăjiţi. Nu prea văd un hamburger fără cartofi prăjiţi.

– Bine. Bine, Farley. Ne vedem în oraş. Peste o oră. Ce-ai zice să ne întîlnim la Mustang Sally's?

– Perfect. Ne vedem mai tîrziu. Cum nu vroia să-şi forţeze norocul, sări înapoi în şa.

Se îndepărtă cu un zîmbet mare pe faţă şi cu un chiot mare de bucurie, în suflet.

În biroul pe care-l împărţea cu Tansy, Lil stătea cu mîncarea pe birou şi cu ochii în tavan. Cînd intră Tansy, se uită la ea, văzu narcisele şi zîmbi.

– Frumos.

– Nu am nevoie de nici un comentariu. A fost doar un gest drăguţ din partea unui prieten. Ceva care să mă înveselească.

Lil dezbătu o clipă, apoi se hotărî. În fond, dacă nu te puteai certa cu un prieten, cu cine ai fi putut-o face?

– Înţeleg. Mie mi-a adus părăluţe.

Lui Tansy îi căzu faţa.

– Serios? Își reveni și zîmbi creț. Vezi? Doar un gest drăguț. Nu înseamnă nimic mai mult decît asta.

– Categoric. Ar trebui să le pui în apă. Șervețelele umede și plasticul nu le păstrează prea mult.

– Așa o să fac. Acum plec acasă, dacă nu mai este nimic urgent. A fost o zi lungă. Internii sînt aproape gata, așa că o să-l duc pe Eric – și pe cine mai vrea – în oraș.

– Desigur. Lucius lucrează la ceva. Zicea că o să-i mai ia, probabil, douăzeci de minute, ceea ce în timpul lui Lucius înseamnă încă o oră. Poate încuia el.

– După dimineața asta, încuiatul nu pare suficient.

– Știu, dar mai mult nu pot face.

Ochii i se umbriră de îngrijorare.

– Vine Cooper, rămîne peste noapte aici?

– Aparent, eu nu am drept de veto în chestiunea asta. Și fără comentarii. Acum sîntem chit.

Tansy ridică în sus mîna liberă.

– Nici un cuvințel.

– Pot auzi ce gîndești și ignor. Între timp, doar un lucru vreau să-ți mai spun. Am vorbit tocmai la telefon cu o femeie de pe lîngă Butte. Are un jaguar de optsprezece luni, melanit, născut în captivitate și cumpărat de ea ca animal de companie.

– Este pătat sau e complet negru?

– Negru. Îl are de cînd era micuț. Este o femelă, Cleopatra. Dar acum două zile, Cleo a fost puțin cam neastîmpărată și probabil că i s-a părut că îi era foame și l-a mîncat pe Pierre, un pudel pitic.

– Hopa!

– Da, un mare hopa pentru micuțul Pierre. Proprietara a devenit isterică iar soțul ei, furibund. Pierre aparținea mamei lui care venise în vizită la ei, din Phoenix. A luat atitudine și Cleo trebuie să dispară.

– Și unde s-o băgăm?

– Asta este întrebarea. Mă gîndesc. Putem improviza un habitat temporar, îngrădind o parte din spațiul Shebei. Oricum ea nu folosește toată suprafața. Rar iese din bîrlogul ei sau din imediata vecinătate.

– Ne putem permite?

– Mă gîndesc și la asta. Lăsîndu-se pe spate, Lil începu să bată cu creionul pe muchia biroului ei.

– Cred că proprietara lui Cleo poate fi convinsă să ne facă o donație frumoasă, grasă, pentru a-i asigura fericirea și binele jaguarului.

– Definește ce înseamnă frumos și gras.

– Sper să obținem zece mii.

– Îmi place felul în care speri.

– Nu este un vis imposibil. Tocmai am intrat în legătură cu proprietarii, pe Google. Se gîndesc la asta. Sînt dispuși să suporte toate cheltuielile și taxele privind aducerea ei aici, transportul, trimiterea unei echipe în Montana – și au adăugat că am putea căpăta un premiu, dacă ne mișcăm repede.

Ochii lui Lil se aprinseră, în timp ce lăsa creionul din mînă.

– Un jaguar negru, Tansy. Tînăr, sănătos. Putem avea pui de la ea. Și Dumnezeu știe că o să fie mai fericită și mai bine aici, afară, decît în cine știe ce fermă din Montana. Avem aproape toate materialele pentru un habitat temporar. La primăvară, cînd se va dezgheța, ne putem extinde, îi putem construi unul permanent.

– Ai decis deja.

– Nu văd cum am putea rezista. Cred că pot avea şi felina şi cinci cifre, odată cu ea. Cred că o pot face atît de fericită şi de recunoscătoare pe femeia asta încît va deveni un suporter preţios, al habitatului. O să mă mai gîndesc la asta. Gîndeşte-te şi tu. O să vorbim mîine dimineaţă şi o să decidem.

– În regulă. Pariez că este superbă.

Lil bătu în ecranul computerului şi Tansy ocoli biroul.

– Ne-a trimis poze, pe e-mail. O să-i scoatem zgarda cu strasuri. Este magnifică. Uită-te la ochii ăştia. I-am văzut, în sălbăticie. Sînt dramatici şi misterioşi şi cam bagă groaza în tine. O să fie o achiziţie uluitoare. Are nevoie de un refugiu. Nu poate fi lăsată în sălbăticie. Îi putem oferi un cămin ca lumea, aici.

Tansy îşi bătu prietena pe umăr.

– Ah, da, văd că te mai gîndeşti. Pe mîine dimineaţă, deci.

Era complet întuneric cînd Lil părăsi biroul. Cînd ieşi afară şi văzu camioneta lui Coop, îi căzură umerii. Nu-l auzise venind cu maşina. Fusese prea transportată, recunoscu ea traversînd, reîmprospătîndu-şi cunoştinţele despre jaguari, lucrînd la logistică şi la transport şi la habitat. Vor avea nevoie de veterinar, să-l consulte, se gîndea Lil. Nu se putea baza pe spusele proprietarei, în privinţa asta. Iar în cazul în care felina avea probleme medicale, devenea şi mai important să-i asigure un adăpost al ei, aici.

O să stoarcă ea bani de la proprietara lui Cleo. Era bună la obţinerea de donaţii. Poate că nu chiar asta era partea favorită a muncii ei, dar se pricepea.

Intră în cabană.

Focul ardea vesel în cămin. Coop stătea pe sofa, cu picioarele pe măsuţă, cu o bere în mînă. Cu cealaltă mînă lucra la un computer-organizer, pe care şi-l ţinea în poală.

Lil trînti uşa de la intrare cu puţin mai multă forţă decît era necesar. Coop nu se obosi să-şi ridice privirea.

– Mama ta ţi-a trimis o bucată de şuncă, nişte cartofi pregătiţi nu ştiu cum şi cred că nişte anghinare.

– Ştii că-mi pot face singură de mîncare. Doar că în ultimele zile nu am prea avut ocazia să mă duc la magazin.

– A-ha. Dacă vrei o bere, am adus un pachet de şase.

– Coop, asta nu poate ...Este greşit, în multe privinţe. Lil îşi scoase haina şi o aruncă deoparte. Efectiv, nu poţi locui aici.

– Nici nu locuiesc. Am locul meu. Dorm doar aici, o vreme.

– Şi cît de mult va dura această o vreme? Cît timp îţi propui să dormi pe canapeaua mea?

Coop îi aruncă o privire leneşă, în timp ce mai bău un gît de bere.

– Pînă cînd o să cedezi şi o să mă primeşti în patul tău.

– Ah, perfect, dacă asta era, atunci să-i dăm drumul. Urcăm şi ne culcăm împreună. După care amîndoi ne vom putea relua viaţa obişnuită.

– În regulă. Lasă-mă doar să termin aici.

Lil îşi luă capul în mîini şi începu să se plimbe în cerc.

– F... .F ... . F ... , izbucni ea.

– Eu aş fi găsit o expresie mai delicată pentru asta.

Lil se opri, apoi se aşeză de cealaltă parte a măsuţei.

– Cooper.

Coop mai bău un gît de bere.

– Lillian.

Lil închise o clipă ochii pentru că trebuia să găsească un sens, o urmă de sanitate în haosul din mintea ei.

– Aranjamentul ăsta este stînjenitor şi inutil şi efectiv ciudat.

– De ce?

– De ce? De ce? Pentru că noi avem un trecut, pentru că între noi a fost ...ceva. Îţi dai seama că toată lumea din nenorocitul ăsta de district îşi închipuie că ne culcăm din nou împreună?

– Nu cred că toată lumea din district ne cunoaşte aşa de bine sau că-i pasă. Şi ce dacă?

Lil trebui să se străduiască să găsească un răspuns.

– Poate că eu vreau să mă culc cu altcineva şi tu ne stai în drum.

De data aceasta Coop bău îndelung, încet din bere.

– Atunci unde-i omul?

– Bine, să uităm de el. Efectiv să uităm de el.

– Mai fericit nici că mă puteai face. Dar de data asta este rîndul tău să pregăteşti mîncarea.

– Vezi? Lil ridică un deget în aer. Vezi? Ce e prostia asta cu „rîndul tău"? Asta este casa mea. A mea, a mea, a mea. Şi intru ca să te găsesc pe tine pe canapeaua mea, cu picoarele pe măsuţa mea, bînd berea mea ...

– Berea am cumpărat-o eu.

– În mod deliberat te faci că nu înţelegi.

– Am înţeles. Nu-ţi place să mă vezi aici. Ceea ce nu înţelegi tu însă, este că mie nu-mi pasă. Nu stai singură aici pînă cînd nu se rezolvă situaţia asta. I-am spus lui Joe că o să am grijă de tine. Asta este, Lil.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, pot aranja cu un intern să rămînă peste noapte în cabana de alături.

O vagă urmă de nerăbdare se citi pe chipul lui.

– Cumva media de vîrstă a internilor este de douăzeci de ani? Mă întreb de ce nu mă linişteşte ideea unui slăbănog de studenţel care să te apere? O să-ţi scuteşti mulţi nervi, dacă o să accepţi pur şi simplu faptul că o să stau aici pînă se rezolvă situaţia. Ai făcut lista aia?

„Pînă cînd", era problema, nu? se gîndi ea. O să stea aici pînă cînd ... o să se simtă terminat, pînă cînd o să decidă să se care, pînă cînd o să găsească altceva sau pe altcineva.

– Lil?

– Ce este?

– Ai făcut lista aia?

– Ce listă? Cînd Coop zîmbi, îşi aminti.

– Nu, nu am făcut nici o afurisită de listă. Am avut cîteva probleme minore la care să mă gîndesc astăzi. Am scos două gloanţe de treizeci şi doi, din lupul cenuşiu. Deşi ştia că asta echivala cu un fel de capitulare, îşi dădu drumul şi se aşeză pe jos.

– Am auzit.

– Urmează analiza balistică, dar ştim cu toţii că a fost aceeaşi armă, folosită de acelaşi om.

– Asta este vestea ta bună. Ai avea mai multe probleme dacă ar fi vorba de doi indivizi.

– Nu m-am gîndit aşa, la asta. Ei bine, uraaa!

– Ai nevoie de o pază mai bună.

– Lucrez la asta. Mai multe camere de supraveghere, mai multe lumini, mai multe alarme. Sănătatea şi siguranţa animalelor este prioritatea mea, dar nu pot, efectiv, băga mîna în buzunar şi scoate banii pentru toate aştea.

Coop se ridică puţin, băgă el mîna în buzunar şi scoase un cec.

– O donaţie.

Lil zîmbi vag. La naiba, el era atent şi bun – iar ea se purtase ca o viperă.

– Totul se acceptă cu recunoştinţă, dar am făcut astăzi o evaluare a echipamentelor şi sistemelor şi ...

Lil se uită la cec. Creierul îi îngheţă, pur şi simplu. Clipi, clipi din nou, dar numărul zerourilor rămînea acelaşi.

– Ce naiba e asta?

– Parcă am stabilit deja că e o donaţie. Şi ai o dată de gînd să încălzeşti mîncarea aia?

– De unde naiba ai banii ăştia? Şi nu poţi renunţa aşa, la ei. Ăsta chiar este un cec adevărat?

– Sînt banii familiei. Fondul fiduciar. Tata îi ţine blocaţi cît poate, dar o dată la cinci ani tot este obligat să-mi picure cîte ceva.

– „Picură", spuse Lil, şoptit. În lumea mea, asta este cu mult mai mult decît un „picurat".

– Va trebui să-mi mai dea ceva cînd fac treizeci şi cinci de ani. Restul îl poate ţine pînă la patruzeci şi asta va face. Îl înfurie faptul că pur şi simplu nu-mi poate lua banii ăştia, ca să mă blocheze. Sînt o mare dezamăgire pentru el, pe orice palier. Dar cum este vorba de ceva reciproc, ne descurcăm aşa.

Strălucirea pe care donaţia i-o aprinsese în ochi se stinse în compasiune.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău că nu s-a schimbat nimic între tine şi tatăl tău. Nici măcar nu te-am întrebat de el şi nici de mama ta.

– Mama s-a recăsătorit. A treia oară. De data asta se pare că este ceva solid. Este un tip decent şi privind din afară cel puţin, pare să fie fericită.

– Ştiu că au venit în vizită aici. Eu eram plecată. Dar ştiu că asta a însemnat mult pentru Sam şi Lucy.

– Au venit imediat după accidentul lui Sam. Asta m-a surprins, mărturisi Coop. Dar cred că a surprins pe toată lumea, inclusiv pe ea.

– Eu nu am ştiut. S-au întîmplat atîtea de cînd m-am întors din Peru. Am pierdut multe detalii. Deci e mai bună, acum? Relaţia cu mama ta, adică?

– Nu o să fie niciodată perfectă, dar ştim cum să ne purtăm decent, cînd ne vedem.

– Asta e bine. Lil se uită din nou la cec. Vreau cecul ăsta. Am putea face multe cu el. Dar e prea mult. Mai mult decît aveam de gînd să scot de la doamna cu jaguarul, iar la noapte o să mă facă să visez frumos.

– Doamna cu jaguarul?

Lil dădu din cap.

– Asta este o contribuţie majoră. De obicei, pentru aşa ceva trebuie să cerşesc.

– Am destui bani. Mai mulţi decît îmi trebuie. Iar tu eşti scutită de taxe, ceea ce îl va face fericit pe contabilul meu.

– Bine, dacă asta îl face fericit pe contabilul tău. Îţi mulţumesc mai mult decît pot spune prin vorbe. Îi dădu prietenește una în cizmă.

– Ai dreptul la un număr mare de premii fabuloase. Un jaguar din pluş, un maieu oficial, cu emblema Refugiului Chance şi o cană. Un abonament la broşura noastră şi intrare gratuită în refugiu, la centrul

educaţional şi la toate facilităţile, timp de ... pentru suma asta, pe tot restul vieţii tale.

– Fă-le pachet. Te poţi folosi de sforile care leagă condiţiile ataşate la cec.

– Aah!

– Sînt cît se poate de simple. Foloseşti banii pentru sistemul de pază. Te ajut eu să alegi. Mă pricep la aşa ceva. Şi dacă mai rămîne ceva după aceea, faci ce ştii cu ei. Dar foloseşti cecul ăsta ca să asiguri zona administrativă şi cît poţi mai mult din refugiu.

– De vreme ce acum cinci minute nu-l aveam în mînă, mă pot descurca cu condiţiile astea. Am nevoie de un nou habitat . Pentru un jaguar melanit din Butte.

– Ce naiba mai înseamnă şi „melanit" şi de cînd există jaguari în Montana, dacă nu vorbeşti cumva de unul cu motor?

– „Melanit" înseamnă pigmentare neagră sau aproape neagră, deşi jaguarii negri pot avea pui pătaţi. Iar în Montana nu mai există jaguari, în sălbăticie. Ar putea reveni, dar în SUA jaguarii se reproduc în captivitate. Am o femeie în Butte care vrea să-i adoptăm „pisica", pentru că i-a mîncat cîinele.

Coop studie îndelung chipul lui Lil.

– Cred că mai am nevoie de o bere.

Lil oftă.

– Pun mîncarea la încălzit şi îţi explic. Se ridică în picioare, apoi se opri.

– Vezi? Îţi pun mîncarea la încălzit.

– Nu, stai doar şi vorbeşti despre asta.

– Mi-ai făcut o donaţie mare, grasă iar eu îţi pun mîncarea la încălzit, uitînd să mă enervez că stai tolănit în livingul meu ca unul de-al casei.

– Cecul ăsta nu are astfel de condiţii, Lil. Ţi le-am enumerat cît se poate de clar.

– Nu trebuie să pui condiţii. La naiba.

– Bine. Dă-mi-l înapoi. O să-l rup.

– Pe naiba. Lil vîrî cecul în buzunar. Dar totuşi trebuie să stabilim nişte graniţe, Coop. Nişte reguli de bază. Eu nu pot trăi aşa. Este prea neclar şi stresant.

– Scrie-le. O să le negociem.

– Uite una. Dacă ai de gînd să mănînci aici, indiferent cine găteşte sau încălzeşte mîncarea, celălalt curăţă după. Asta este dinamica de bază cînd stai cu cineva în cameră.

– Perfect.

– Tu ai stat vreodată cu cineva? După colegiu şi academie, vreau să zic.

– Vrei să ştii dacă am locuit vreodată cu o femeie. Nu. Nu, oficial.

Pentru că el citise prin ecranul ei de protecţie foarte subţire, Lil nu mai spuse nimic, dar se duse să pună la încălzit mîncarea trimisă de mama ei.

În timp ce mîncau, îi povesti despre Cleo, pentru că era momentul unei conversaţii uşoare.

– Să fie fericită că a mîncat un cîine şi nu vreun copil.

– De fapt, ai dreptate. Poate că a început doar prin a se juca. Dar apoi a început să acţioneze instinctul. Animalele sălbatice pot fi educate, ele pot învăţa, dar nu pot şi nu vor fi niciodată îmblînzite. Zgărzile cu strasuri şi pernuţele satinate nu fac un animal de companie dintr-unul sălbatic, chiar dacă sînt născute şi crescute în captivitate. O s-o aducem aici şi o să-i acordăm un spaţiu mare pe website. Un animal nou generează întotdeauna noi donaţii, noi admiratori.

– O să incluzi în biografia ei şi preferinţa pentru căţeluşi?

– Cred că o să lăsăm asta deoparte. La ce lucrezi? Pe laptop?

– La un desfăşurător. Doar cheltuielile importante, venituri, proiecte.

– Serios?

– Pari surprinsă să afli că ştiu ce înseamnă un desfăşurător. Vreme de cinci ani am avut propria mea afacere.

– Ştiu. Presupun că este doar unul din golurile acelea peste care nu am sărit, încă. Activitatea de detectiv particular. Seamănă cu ce se arată la televizor? Ştiu că te-am mai întrebat asta, dar răspunsul tău a fost cam evaziv.

– Eu mi-amintesc că am fost doar cinstit. Nu, nu e ca la televizor, sau nu chiar aşa. Este şi multă alergătură şi mult-de-stat-pe-fund-la-birou. Trebuie să vorbeşti cu oamenii, să faci investigaţii pe computer, documentare.

– Dar totuşi, se rezolvă crimele?

Tonul ei plin de speranţă îl amuză, încălzindu-i ochii albaştri ca gheaţa.

– Chestia asta este doar la televizor. Noi ne-am ocupat mult de probleme legate de asigurări, de fraude în domeniul acesta. De divorţuri. Supraveghiind soţii care-şi înşeală soţii. Ne-am ocupat de persoane dispărute.

– Ai găsit persoane dispărute? Asta este important, Coop.

– Nu toţi cei care dispar vor să fie regăsiţi. Aşa că este relativ. Şi de domeniul trecutului. Acum mă ocup de cai, de hrana animalelor, de veterinari, de facturile pentru potcovar, de harnaşamente, de asigurări, de recoltă. Toate astea te leagă total de fermă. Şi ai mei au nevoie de un Farley.

Lil îndreptă furculiţa spre el.

– Nu-l poţi avea pe Farley.

– Chiar dacă aş încerca să-l atrag, tot m-ar trăda. Este îndrăgostit de părinţii tăi.

– Printre alţii. A pus ochii pe Tansy.

– Pe Tansy? Coop se gîndi puţin. Este o tipă grozavă. Farley este – căută cuvîntul – simpatic.

– Şi fermecător şi de încredere şi foarte, foarte frumuşel. A pus-o pe jar. O ştiu pe Tansy de la optsprezece ani. Niciodată nu am văzut-o pusă pe jar de un bărbat.

Intrigat, Coop îşi înclină capul.

– Ţi-e gîndul la Farley.

– Fac pe majoreta în mintea mea, agitînd pompoane şi sărind în sus.

– Interesantă imagine. Îşi lăsă în jos, de-a lungul cozii ei, mîna închisă într-un pumn lejer.

– Tu cînd ai fost pusă ultima oară pe jar, Lil?

Cum răspunsul era chiar acum, se strecură de pe banchetă şi duse farfuriile la spălător.

– Am avut prea multe de făcut ca să mai fi avut timp şi de asta. Spălatul vaselor e treaba ta. Eu urc, acum. Trebuie să-mi termin articolul.

Coop o apucă de mînă în trecere, trăgînd-o suficient de tare ca să o dezechilibreze şi să o poată trage în poala lui. Îi apucă din nou coada – de data asta nu cu pumnul doar uşor strîns – şi o trase astfel încît buzele ei veniră în dreptul buzelor sale. Şi o sărută.

Iritată pentru că s-a lăsat luată prin surprindere, Lil se smulse, se răsuci. El era mai puternic, trupul lui mult mai muşchiulos decît fusese odinioară.

Şi gura lui, mîinile lui, considerabil mai abile.

Plăcerea începu să învăluiască enervarea. Nevoia dădu foc amestecului.

Apoi Coop îşi domoli sărutul, suficient ca să adauge un strat de delicatețe care îi arse lui Lil inima.

– Noapte bună, Lil, şopti el în dreptul gurii ei, înainte de a se retrage.

Lil se ridică în picioare.

– Nici un contact fizic sau sexual. Este o regulă.

– Nu am de gînd să fiu de acord cu asta. Caută altceva.

– Nu este corect, Coop. Nu este cinstit.

– Nu ştiu dacă este sau nu, corect. Nu-mi pasă dacă nu este cinstit. Tonul lui echivala cu o ridicare din umeri. Te doresc. Ştiu cum să mă descurc fără ceea ce vreau şi ştiu cum să obţin ceea ce vreau. Totul depinde de decizie.

– Şi unde mă aflu eu în această decizie?

– O să trebuiască să descoperi singură.

– Nu o să-mi faci asta. Nu o să-mi sfîşii din nou inima.

– Niciodată nu ţi-am sfîşiat inima.

– Dacă tu crezi asta, eşti fie cu adevărat stupid, fie nedezvoltat emoţional. Să nu mă mai deranjezi în noaptea asta. Să nu mă mai deranjezi.

Se îndepărtă repede, luînd-o în sus pe scări, în camera ei, unde închise – şi încuie – uşa.

14

Lil aşteptă pînă ce-l auzi pe Coop pornind motorul înainte de a coborî scările, a doua zi dimineaţa. Întîrzierea îi deplasa puţin tot programul, dar lipsa stresului merita.

Noaptea trecută, încuiată în camera ei, lucrase mult şi se gîndise mult. Muncise cu capul limpede. Gîndise cu capul limpede.

Simţi mirosul de cafea pînă să intre în bucătărie şi putu – cu capul limpede – să considere acest lucru un beneficiu pentru faptul că-l lăsase să rămînă peste noapte. Existau beneficii şi le va pune în balanţă, în comparaţie cu dificultăţile.

Bucătăria ei era curată. Omul ăsta nu era un cîrpaci. Iar cafeaua era fierbinte şi tare, exact cum îi plăcea ei. Singură în liniştea din jur, lichidă repede un bol cu fulgi de ovăz . Răsăritul dăduse deja drumul la lumină cînd termină de mîncat şi începeau să vină la lucru internii şi personalul.

Ţarcurile şi boxele trebuiau curăţate de mizerie şi dezinfectate. Internii vor colecta mostre de mizerie de la fiecare animal, pentru a fi apoi testate de paraziţi.

Nostimă muncă, medită Lil mînuind furtunul.

Potrivit programului ei pentru azi, era timpul să i se examineze Xenei piciorul, ceea ce însemna

imobilizarea bătrînei lupoaice şi transportarea ei la dispensar. Şi pentru că tot avea să se afle acolo, îi vor face o examinare completă şi îi vor preleva mostre de sînge.

Animalele mici trebuiau hrănite şi îngrijite, trebuiau să li se schimbe paiele. Caii trebuiau hrăniţi, adăpaţi, trebuiau scoşi afară, trebuiau ţesălaţi. Munca eminamente fizică dintr-o dimineaţă obişnuită la refugiu scoase din Lil, odată cu sudoarea, orice tensiune.

Pe la mijlocul dimineţii însărcinase cîţiva interni să inventarieze gardurile, stîlpii şi alte materiale necesare pentru crearea unui habitat temporar pentru jaguar, înainte de a se fi dus în birou să ia legătura cu Butte.

Cînd termină de făcut toate planurile şi pregătirile, se duse să o caute pe Tansy.

– Şcoala elementară, excursie pe teren, îi spuse Tansy arătînd spre copiii care erau conduşi de-a lungul potecii. I-am pus pe Eric şi pe Jolie să se ocupe de ei. Lucrează bine împreună. Lil, adevărul este că Eric este unul dintre cei mai buni interni din cadrul programului.

– De acord. Este deştept, îi place să muncească şi nu se teme să pună întrebări.

– Vrea să mai rămînă încă un termen. A luat deja legătura cu profesorii lui, să le ceară permisiunea.

– Nu am mai avut niciodată un student timp de două termene. Ne-ar putea folosi asta, se gîndi Lil. Ne-ar putea ajuta la pregătirea noilor veniţi, iar noi i-am mai putea acorda cîteva grade, în propria lui pregătire. Dacă se poate înţelege cu universitatea, sînt de acord.

– Bine. În curînd facem schimbul de grupuri. Îl pierdem pe acesta, începem cu altul. Tansy îşi întoarse capul. Nu prea ai dormit azi-noapte.

– Nu am dormit. Pentru că am lucrat, am îmbrobodit şi am estorcat, am pus la cale şi am plănuit, o să trebuiască să mă duc în curînd în oraş, să depun chestia asta.

Lil scoase cecul din buzunar, îl ţinu de colţuri şi îl mişcă înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi dansat.

– Ce... ce e asta .... Nu se poate!

Tansy îşi aruncă braţele pe după Lil şi amîndouă începură să se miste în cerc.

– Lil, este uluitor şi minunat şi ca picat ca din cer. Coop? Cîte favoruri sexuale a trebuit să-i oferi şi sau să-i asiguri? Chiar are atîţia bani?

– Nu i-am oferit sau asigurat nici un fel de favoruri sexuale. Dar pentru banii ăştia aş fi fost în stare. Şi da, se pare că are atîţia bani. Cine ştie. Pentru că nu-i trecuse nici acum uluiala, Lil studie din nou toate zerourile. De zece ori m-am gîndit azi-noapte la asta. Am preţurile pentru sistemele de securitate, pentru luminile de securitate, pentru camere. Pentru porţi noi. O să vedem cît de mult putem face. Şi ca să se adauge la asta, Montana ne donează zece mii, cu stipularea ca o parte din bani să-i folosim ca să-i construim lui Cleo, la primăvară, o locuinţă nouă, trăsnet.

– Cînd plouă, încep capriciile musonilor.

– Mama spune mereu că viaţa este făcută din cicluri, din cecuri şi bilanţuri. Mie îmi place să cred că asta vine să contrabalanseze oribilul. Matt a vorbit cu veterinarul din Butte şi stăm bine la capitolul ăsta. Mă ocup de premize, documentaţie, birocraţie, logistică.

– Iisuse, Lil, o să avem un jaguar. Efectiv, o să avem un jaguar negru.

– Şi vreau ca tu să te duci în Montana, să o aduci pe Cleo la noua ei locuinţă.

– Desigur, deşi tu eşti cea care te duci mereu, ca să controlezi animalele respective.

– Nu pot pleca de aici acum, Tansy, nici măcar pentru două sau trei zile. Lil se uită în jur la oameni, la animale. Nu pot risca să se întîmple ceva în lipsa mea. Şi cum chestia asta se mişcă aşa de repede, vreau să fiu aici să ajut la construirea habitatului provizoriu şi să finalizez planurile pentru cel permanent. Am aranjat pentru cuşca de transport şi pentru dubă.

– Problema e că n-am mai condus niciodată aşa ceva.

– N-o să conduci tu. Tu o să te ocupi de pisică. De siguranţa ei – de siguranţa publică – de sănătatea ei. Este un drum cam de şapte ore – opt, cel mult. O să conducă Farley.

– Ah, Lil.

– Mare scofală, Tansy. Se poate descurca cu un camion şi este unul dintre cei mai buni voluntari. El este cel mai potrivit pentru asta şi are destulă experienţă ca să te asiste în orice s-ar putea să ai nevoie. Nu anticipez nici o problemă.

– Marea ta scofală e logică. Dar cum rămîne cu yen-ul? Cum rămîne cu asta?

Lil ştia exact cum să joace momentul. Făcu ochii mari.

– Vrei să-mi spui că nu-l poţi stăpîni pe Farley şi yen-ul lui?

– Nu. Nu chiar. Încolţită, Tansy sîsîi în barbă.

– La naiba.

Lil continuă, vorbind repede.

– Dacă drumul e bun, puteţi ajunge acolo în şase ore. Te uiţi la Cleo, farmeci şi încurajezi proprietara. Staţi peste noapte acolo, a doua zi dimineaţă o încărcaţi şi ajungeţi înapoi aici înainte de ora mesei, pentru animale.

Fără ruşine, Lil băgă acum tunurile mari.

– Cum eu nu pot pleca de aici, Tansy, am nevoie să-mi faci serviciul ăsta imens.

– Sigur că o să ţi-l fac. Dar ştii care e problema.

– Atunci de ce ai luat masa cu el, aseară?

Încruntîndu-se, Tansy îşi vîrî mîinile în buzunarele hainei.

– De unde ştii?

– Pentru că şi internii mănîncă şi vorbesc.

– Nu a fost decît un burger.

– Iar ăsta nu este decît un transport. Aranjez totul pentru tine pînă la sfîrşitul zilei, în timp ce tu te gîndeşti ce chestii medicale crezi că ar trebui să iei de la Matt. Puteţi pleca mîine de dimineaţă. Dacă ajungeţi aici la şase, puteţi pleca devreme.

– Ai vorbit deja cu Farley.

– Da. Aduce duba aici, peste noapte.

– Spune-i să se planifice să plecăm la cinci dimineaţă. Aşa o să exploatăm ziua cum trebuie.

– S-a făcut. Dumnezeule, Tansy, aduci aici un jaguar. Acum mă duc în oraş să umplu cuferele cu bani, pînă nu-i fac praf.

Avea mai multe curse de făcut în Deadwood. Banca, magazinul, contractorul, poşta. Ca să cîştige timp mai tîrziu, plecă la ora hrănirii animalelor.

În fața grajdurilor pe care le aveau la marginea orașului, văzu camioneta lui Coop și profită de ocazie.

Luă dosarul cu informații și date pe care le scosese de pe Internet și intră în mirosul de cai și piele și fîn.

Îl găsi în cea de a treia boxă, stînd pe un scaun, înfășurînd piciorul drept, din spate, al unui jugan.

– E bine?

Coop confirmă din cap, lucrînd cu mîinile competente și ferme.

– A făcut doar o mică întindere.

– Aveam treburi în oraș și m-am gîndit ca în drum să las aici chestia asta, dar ți-am văzut camioneta. Am scos date despre două sisteme de securitate care cred c-ar fi bune pentru noi. Ți le las aici, pe băncuță.

– Dă-i drumul. M-am interesat și eu mai devreme. La o cunoștință în domeniul ăsta. Îmi place sistemul lor iar el o să facă o mică reducere, pentru mine. Coop îi spuse denumirea sistemului.

– Este unul din cele două pe care le am în dosar.

– Este un sistem bun. Dacă te decizi la el, tipul o să ne facă legătura cu cel mai apropiat reprezentant din zonă. Vor veni, te vor ajuta la repartiția punctelor de supraveghere și la montaj.

– E perfect. Atunci să ne oprim la ei.

– Îl sun eu cînd termin aici și-i spun să ia legătura cu tine.

– Mulțumesc. Am aici și o scrisoare oficială de mulțumire din partea refugiului, prin care confirmă generoasa ta donație. Contabilul tău o să vrea cu siguranță scrisoarea, la dosar. Iar Farley o să doarmă în noaptea asta la refugiu.

Abia atunci se uită Coop în sus, la ea.

– În regulă.

– Acum te las la treaba ta.

– Lil. Noi mai avem de discutat.

– Presupun. Mai curînd sau mai tîrziu.

Se sculă ca să-i conducă pe Tansy și pe Farley, în întunericul rece. Buna dispoziția a lui Farley a făcut-o să-și înceapă ziua cu un zîmbet, în ciuda privirilor încruntate pe care i le arunca Tansy.

– Încercați să evitați amenzile pentru viteză, mai ales la întoarcere.

– Fii liniștită.

– Și sunați-mă cînd ajungeți acolo, sau dacă aveți probleme, sau...

– Poate că o să-mi amintești să nu-mi uit cheile în contact și să mestec bine mîncarea, înainte de a o înghiți.

Lil îl împunse pe Farley cu un deget în stomac.

– Nu merge cu viteză – prea mare – și rămîneți în legătură cu mine. Atîta am de spus.

– Atunci să-i dăm drumul. Ești gata, Tansy?

– Da. Tansy îi aruncă o confirmare din cap, iute, oficială.

Iar Farley îi trimise lui Lil un zîmbet, făcîndu-i cu ochiul.

Știindu-i bine pe amîndoi, Lil nu ar fi pariat că ochiada respectivă va reuși să străpungă armura oficială a lui Tansy mai devreme de primele șaizeci de mile.

Făcîndu-le cu mîna, rămase acolo, ascultînd zgomotul tot mai îndepărtat al motorului camionetei în timp ce lua curba, intrînd pe drumul principal.

Își dădu seama că pentru prima oară de cînd ea și Coop ridicaseră tabăra , era complet singură în

refugiu. Vreme de două ore de acum înainte – mai mult sau mai puţin – totul era numai al ei.

– Doar voi şi cu mine, băieţi, şopti ea.

Ascultă colindul bătrînului ei leu, care striga adesea în noapte, înainte de răsărit. În acrii adăpostului lor, animalele sălbatice erau treze şi atente.

Şi erau ale ei, cît de posibil era acest lucru.

Se uită în sus, fericită să vadă cerul nopţii strălucind de stele. Aerul era crocant ca un măr, stelele erau ca nişte giuvaeruri şi urletele lui Boris i se alăturară celor ale Shebei.

În clipa aceea, Lil îşi spuse că nu ar fi putut fi mai mulţumită.

O femeie întreagă la minte s-ar duce înapoi să se mai culce o oră – sau cel puţin ar intra la căldură, şi-ar mai face o cafea sau poate ar savura un mic-dejun relaxat. Dar ea nu vroia nici pat, nici înăuntru. Nu, ea vroia noaptea, stelele, animalele ei şi această mică felie de singurătate.

Intră să-şi pună cafea într-o ceaşcă cu capac etanş, îşi luă lanterna şi îşi vîrî în buzunar mobilul, din pură obişnuinţă.

O să se plimbe pe terenul ei, pe pămîntul ei, decise Lil. Se va plimba pe aleile habitatului înainte ca soarele să răsară, înainte ca acesta să nu mai fie, din nou, numai al ei.

În clipa în care păşi afară, un brusc, ascuţit bip-bip-bip o opri în loc. Alarma de la o cuşcă, îşi spuse ea cu pulsul bătîndu-i nebuneşte. Cafeaua i se vărsă cînd îi scăpă din mînă, coborînd repede treptele şi alergînd spre cealaltă cabană.

– Care din ele, care? În drum, porni computerul lui Lucius, înşfăcă de la dispensar o puşcă cu

tranchilizant şi săgeţi. Îngrozită de ce-ar fi putut găsi – sau nu mai găsi – vîrî în buzunar un supliment de tranchilizante.

Aprinse lumina de pe potecă, luminile de urgenţă, apoi se repezi la computer şi porni o cameră.

– Ar putea fi orice, poate că nu este nimic. Ar putea fi ... Ah, Dumnezeule!

Cuşca tigrului era larg deschisă. În strălucirea galbenă a iluminatului de supraveghere, văzu o urmă de sînge de-a lungul potecii, pierzîndu-se în tufişuri. Şi acolo, umbra unei feline, sclipirea ochilor ei în întuneric.

Acum, repede, îşi porunci ea. Dacă mai aştepta, îl putea pierde. Chiar şi la vîrsta lui putea alerga repede, putea ajunge departe. Prin vale, spre dealuri, în pădure, unde erau oameni, turişti, fermieri, corturi.

Du-te odată!

Inspiră profund, ca un scufundător gata să plonjeze şi păşi afară.

Clipele acelea de singurătate de adineauri, atît de atrăgătoare, pulsau acum, grele de frică. Aerul era la fel de încărcat, biciuind-o parcă în ritmul darabanei inimii ei şi i se înfigea în gît, cu ace vicioase, subţiri, la fiecare inspiraţie. Semnalul sonor constant al alarmei cuştii agita celelalte animale şi urlete, mîrîituri, ţipete răsunau de peste tot din refugiu, lansîndu-şi ecoul spre cer. Asta o va ajuta, îşi spuse ea, va masca zgomotul apropierii ei.

Felina o ştia, dar asta nu conta. Era o sălbăticiune, un lucru periculos, cu atît mai mult în afara ţarcului şi pe urmele de sînge. Mai mult, dîra de sînge însemna că felina nu era singurul prădător care s-ar putea lansa asupra ei. Ştia că putea fi pîndită, chiar în timp ce ea pîndea felina.

Trebui să-şi înfrîngă groaza şi să-şi poruncească să ignore sîngele care-i pulsa în urechi, bătăile inimii, şarpele de sudoare care i se prelingea pe spinare. Treaba ei – responsabilitatea ei – era să imobilizeze felina. Repede, curat.

Făcu apel la toate instinctele, la toate orele de antrenament şi de experienţă. Cunoştea terenul – de fapt, mai bine decît prada ei. Se forţă să se mişte încet, prudent, să asculte.

Schimbă direcţia. Drumul va dura mai mult dar o va duce contra vîntului. Dacă, îşi spuse ea, tigrul era ocupat cu momeala care-l scosese din cuşca lui, drumul şi zgomotul vor fi în avantajul ei.

Traversa fascicolele de lumină, intra în umbra tufişurilor şi din nou înapoi. Apreciind terenul, distanţa, închizîndu-şi mintea la orice alt gînd decît acela de a ajunge la felină şi de a o imobiliza.

Auzi, printre strigătele din habitat, un sunet pe care-l cunoştea prea bine. Gheare şi labe smulgînd carnea, trosnetul oaselor şi mîrîitul înfundat al animalului, în timp ce-şi sfîşia prada.

Sudoarea îi aluneca în jos pe tîmple, îi viermuia la subţiori, în timp ce îşi schimba din nou unghiul. Felina stătea întinsă, savurînd festinul. Ca să poată trage cum trebuia, ca să-i înfigă săgeata în muşchiul mare, Lil trebuia să păşească afară, în spaţiul deschis, să stea direct în raza vizuală a animalului.

Lil strînse bine puşca, se deplasă într-o parte şi ieşi dintre copaci la abia şase picioare de tigru.

Felina îşi înălţă capul şi mîrîi. Sîngele puiului de căprioară aproape decimat îi murdărea botul, i se prelingea printre gheare. Ochii scînteiară spre ea, aurii, metalici.

Lil trase, nimerind-o în spatele omoplatului şi se pregăti să tragă din nou, în timp ce felina scoase un răget de furie. Se răsuci şi se scutură, încercînd să disloce săgeata. Lil făcu un pas înapoi, încă unul, tatonînd locul cu piciorul de fiecare dată, înainte de a se lăsa cu toată greutatea pe el.

Iar tigrul o urmărea, vîrîndu-şi capul înapoi în carnea însîngerată, în timp ce Lil măsura timpul în mintea ei, în timp ce asculta răgetul care ieşea din gîtlejul animalului.

Deşi spaima îi striga Fugi! Lil ştia că fuga putea aprinde scînteia instinctului de a vîna, de a ataca. Aşa încît îşi continuă retragerea prudentă încet, cu muşchii tremurînd. Să intre în ţarc şi să închidă poarta, îşi spuse ea continuînd să numere secundele în mintea ei. Înăuntru, prea departe ca să poată trage, dar totuşi suficient de aproape ca să se afle în siguranţă, înainte ca drogul să doboare animalul.

Sau să tragă încă o dată în el, dacă venea după ea.

Ar trebui să se prăvălească, să cadă la pămînt. Prăvăleşte-te odată, fir-ai tu să fii. Nu mă obliga să-ţi mai dau o doză. Îşi auzi hîrşîitul propriei respiraţii cînd tigrul mîrîi din nou în direcţia ei, pregătindu-se să se lanseze, în timp ce ea se retrăgea centimetru cu centimetru şi se pregătea să apese trăgaciul, cu degetul tremurînd.

Teroarea era imensă. Imensă şi rece. Nu o să reuşească să ajungă la cuşcă.

Dar chiar în timp ce animalul se aduna, pregătindu-se de salt, picioarele din faţă i se îndoiră. Lil mai făcu un pas în spate, apoi încă unul, menţinînd distanţa, văzînd ţarcul în mintea ei, în timp ce tigrul se clătina. Animalul se prăbuşi şi strălucirea metalică din

ochii lui se stinse. Lil rămase cu puşca aţintită spre el, în timp ce-şi schimbă unghiul, retrăgîndu-se înapoi în umbră, la adăpostul copacilor.

Nu mai avea rost să se refugieze în ţarc. Tigrul nu mai era o ameninţare.

Nimic nu se mişca. Păsările nopţii se liniştiseră şi chemările dimineţii încă nu începuseră. Simţea mirosul de animal, de sînge şi mirosul propriei ei sudori lipicioase.

Dacă mai era cineva acolo, la vînătoare, se rugă, imploră ca acesta să plece. Deşi se ghemuise la pămînt, făcîndu-se mică, ştia că dacă el era acolo, dacă era înarmat, ea era vulnerabilă.

Dar nu putea, nu-şi va lăsa singur, tigrul ei fără apărare. Cu mîna liberă scormoni în buzunar după mobil.

Urmîndu-şi din nou instinctul, îl sună pe Coop.

– Da?

– A pătruns cineva aici. Trebuie să vii aici, cît poţi de repede. Nu-i suna pe ai mei.

– Eşti rănită?

– Nu. Totul e sub control, dar am nevoie de tine.

– În cincisprezece minute. Coop închise telefonul.

Lil formă un al doilea număr şi îl chemă pe şerif, apoi se duse să se uite la tigru. Mulţumită că respiraţia lui era normală, ieşi din nou în lumină, pe potecă. Verifică uşa cuştii, studie lacătul distrus, dîra de sînge lăsată de momeală.

Se întoarse în loc auzind un zgomot, scrută o clipă poteca, tufişul, copacii, pînă să-şi dea seama că sunetul venea de la ea. Respiraţia ei era şuierătoare, în inspiraţii şi expiraţii scurte, greoaie şi mîna care ţinea puşca cu tranchilizant începu să-i tremure violent.

– În regulă, în regulă, am făcut bine că am aşteptat să se prăbuşească. În regulă.

Se aplecă din talie, îşi prinse genunchii în mîini, încercînd să-şi recapete respiraţia. Îşi dădu seama că pînă şi picioarele îi tremurau şi înclinîndu-şi încheietura mîinii, văzu cu uluire că nu trecuseră decît şaisprezece minute de cînd se declanşase alarma.

Minute, nu ore, nu zile. Doar cîteva minute.

Se îndreptă din spinare. Cel care a spart lacătul şi a momit tigrul afară din ţarcul lui, trebuie să fi plecat deja. Logica cerea asta. Dacă ar fi rămas să privească, ar fi văzut-o imobilizînd felina, sunînd pe mobil. Dacă era deştept şi era, ştia că sunase după ajutor, chemase poliţia. Şi ar fi vrut să fie departe bine, înainte de sosirea acestor ajutoare.

Înapoi în gaura lui, înapoi în vizuina lui.

– Stai departe de ce-i al meu, strigă ea tare, mai mult de furie decît în speranţa că ar fi putut-o auzi. O să te găsesc. Jur pe Dumnezeu că o să te găsesc.

Înaintă pe potecă, verificînd cuştile din apropiere şi numărînd minutele. Cînd trecură alte zece minute, riscă să părăsească felina inconştientă. Se întoarse înapoi spre zona administrativă, intră în magazia cu echipamente ca să încarce hamurile şi sania într-unul din carturi. În timp ce scotea cartul din magazie, în marşarier, auzi camioneta uruind pe drum. Lil se dădu jos şi făcu semn cu braţele, semnalizîndu-i lui Coop, cînd acesta îşi orientă farurile spre ea.

– Vreau să acţionez repede. O să-ţi explic. Urcă în cart.

Coop nu pierdu timpul, nu puse întrebări pînă cînd nu se instalară amîndoi în cart şi Lil începu să gonească spre habitaturi.

– Ce s-a întîmplat?

– A intrat cineva, a spart încuietoarea de la cuşca tigrului şi l-a momit afară, cu dîra însîngerată a unui animal. Este în regulă. L-am tranchilizat.

– El este în regulă?

– Da. Prioritatea mea acum este să-l bag înapoi în ţarc, să-l închid şi să asigur poarta. L-am sunat pe Willy, dar haide acum să nu intrăm în toate de ce-urile şi cum-urile. Vreau felina înapoi în ţarc pînă să apară internii, dacă se poate. Nu vreau în jurul meu o grămadă de puşti speriaţi.

Lil opri cartul şi sări jos.

– Nu-l pot mişca singură. Are peste două sute de kilograme. O să fixez harnaşamentele astea şi o să dăm cartul cu spatele, cît mai aproape de el cu putinţă. Noi doi o să reuşim să-l ridicăm.

– Cît timp o să fie inconştient?

– Cam două ore. I-am dat o doză puternică. Coop, o să fie mai uşor să le spunem internilor după ce va fi din nou închis la locul lui, decît dacă văd asta.

Coop se uită, ca şi ea, la ce mai rămăsese din puiul de căprioară, la sîngele care-i mînjea botul tigrului.

– Haide să terminăm. Apoi, Lil, o să am multe să-ţi spun.

Muncirăsă prindă hamurile în jurul tigrului inconştient.

– Pariez că n-ai fi crezut niciodată că o să ajungi să faci aşa ceva.

– Sînt multe lucruri pe care n-am crezut niciodată că le voi face. Mă duc după cart.

Îl aduse în marşarier, peste vegetaţia de pe marginea potecii, peste piatra de rîu, în tufiş.

– Putem prinde hamurile astea ca să îl tîrîm.

– Nu îl tîrăsc. Lil îi verifică respiraţia, pupilele. Este bătrîn şi terenul este prea accidentat. El nu a făcut nimic rău iar eu nu am de gînd să-l rănesc. Am mai folosit metoda asta şi înainte, ca să transferăm animalele de la habitat la dispensar, dar e nevoie de doi oameni.

Cu trei sau patru, îşi spuse ea în gînd, ar fi fost mult mai uşor şi mai rapid.

– Tigrul este cea mai mare dintre cele patru feline, spuse Lil în timp ce prindea cîrligele de hamuri. Ăsta este un tigru siberian, este protejat. Are doisprezece ani şi şi-a făcut stagiul la circ, la o grădină zoologică de gradul doi. Era bolnav cînd l-am adus aici, acum patru ani. Aşa, aşa, eşti sigur că ai tras frîna?

– Doar nu sînt tîmpit.

– Scuze. Tu trebuie să acţionezi troliul ăsta, iar eu, pe ăsta. Încearcă să-l menţii la acelaşi nivel, Coop. Cînd ajunge sus, îl pot manevra în cart. Eşti gata?

Cînd Coop confirmă din cap, începură amîndoi să acţioneze macaraua. În timp ce hamurile se ridicau, Lil se uita – cu ochi de vultur – să se asigure că felina era în siguranţă, că hamurile ţineau.

– Încă puţin, doar încă puţin. Acum o să blochez partea mea, ca să-l bag înăuntru. Poate că o să trebuiască să mai lărgeşti puţin în partea ta. Aşa, aşa, bombănea ea în timp ce ghida tigrul deasupra cartului. Mai dă puţin drumul în partea ta, Coop, cîţiva centimetri.

Treaba cerea timp şi fineţe, dar reuşiră să transfere felina în cart şi să o transporte înapoi în ţarc. Începea să crape de ziuă cînd coborîră tigrul la gura bîrlogului său.

– Respiraţia e bună şi pupilele reacţionează, stabili Lil îngenunchind să îl mai examineze o dată. Vreau

ca Matt să-i facă un examen complet. Poate că tipul a băgat ceva în momeală.

– Ai nevoie de o încuietoare nouă, Lil.

– Am luat una din magazie. O am în buzunar. O să-şi facă treaba pînă una, alta.

– Să mergem.

– Da. Da. Lil mîngîie tigrul pe cap, în jos pe coamă, apoi se ridică. Afară, vîrî un lacăt nou în lanţ, securizînd intrarea.

– În curînd vor începe să vină internii şi personalul. La fel şi poliţia. Chiar că am nevoie de o cafea, acum. De o cafea şi de un minut, să-mi trag sufletul.

Coop tăcu în timp ce ea conducea cartul înapoi, în magazie. Dar în drum spre cabană, ridică bărbia spre farurile care se vedeau pe drum.

– Nu o să ai ocazia să-ţi tragi sufletul.

– Dar tot îmi vreau cafeaua aia, ceea ce este mai inteligent decît cele trei degete de whiskey pe care de fapt le-aş dori. Ai încuiat poarta la loc?

– Nu, nu făcea parte din priorităţile mele, din agenda din dimineaţa asta.

– Presupun că nu. Cred că e mîna legii. Lil aproape că reuşi să schiţeze un zîmbet.

– Mai îmi faci o favoare? Vrei să-l aştepţi tu, pînă aduc eu cafeaua? Îţi aduc şi ţie una.

– Bine, dar repede.

Ciudat, îşi spuse în timp ce se opri în bucătărie, mîinile îi tremurau din nou. Îşi acordă o clipă să-şi arunce apă rece pe faţă, în spălătorul din bucătărie, înainte de a umple două căni termice, cu cafea fără zahăr.

Cînd se întoarse, Coop stătea de vorbă cu Willy şi cu doi adjuncţi.

– Lil, eşti bine? o întrebă Willy.

– Mai bine, acum. Dar Iisuse, Willy, ticălosul ăla trebuie să fie nebun. Dacă pisica asta ar fi fugit de aici, de la mine ... Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întîmpla.

– Trebuie să arunc o privire. La ce oră s-a declanşat alarma?

– Pe la cinci şi un sfert. Tocmai mă uitasem la ceas, înainte de a ieşi din cabana mea şi ajunsesem abia pe terasă, cînd s-a declanşat.

Lil îi însoţi, deschizînd drumul.

– Tansy şi Farley au plecat aproape fix la cinci, poate un minut, două, după. Tansy era nerăbdătoare să plece odată.

– Eşti sigură? Era în jur de cinci şi jumătate cînd m-ai sunat şi asta era după ce ai adormit tigrul.

– Sînt sigură. Ştiam unde-l găsesc. În drum după puşca cu tranchilizante, am deschis computerul, camerele de supraveghere. Am văzut cuşca deschisă, am văzut felina, aşa că am ştiut unde să mă duc. Nu a durat mult, doar mie mi s-a părut un an, chiar doi.

– Şi nu ţi-a trecut măcar prin cap mai întîi să mă fi sunat pe mine?

– Trebuia să mă mişc repede. Nu puteam aştepta, riscam să pierd tigrul. Dacă ar fi ieşit din refugiu ... Al naibii ce repede se pot mişca cînd vor şi la vremea cînd ai fi ajuns tu aici ... Trebuia băgat înapoi la locul lui cît de repede posibil.

– Oricum, Lil, dacă mai ai probleme, o să vreau să mă suni înainte de orice. Iar eu aş zice că tu ştii cel mai bine că nu trebuie să mărşăluieşti pe un loc al crimei, Coop.

– Ai dreptate.

Willy pufni, umflîndu-şi obrajii.

– Mi-ai da mai multă satisfacţie dacă ai comenta şi tu puţin. Willy se opri cînd ajunseră la dîra de sînge şi-i spuse unuia dintre adjuncţii lui:

– Fă nişte fotografii. Şi la lacătul spart, de acolo.

– L-am lăsat unde l-am găsit, spuse Lil. Şi am evitat urmele cît am putut. Nu ne-am atins de momeală. Tigrul însă l-a avut la dispoziţia lui vreo zece minute, pînă am ajuns eu acolo, dar din cît pot vedea de aici, s-a înfruptat ceva din el. A fost un pui de căprioară.

– Fă-mi o favoare şi rămîi unde eşti. Le făcu semn oamenilor lui şi intră în tufiş, călcînd pe urmele lăsate de cart.

– Este puţin cam nervos, oftă Lil. Presupun că şi tu eşti la fel.

– Presupui bine.

– Am făcut exact ce-am crezut că trebuia făcut, ceea ce încă mai cred că trebuia făcut. Ceea ce ştiu că trebuia făcut. Dar ...Vin internii, spuse ea auzind maşinile. Trebuie să mă ocup de ei. Îţi mulţumesc că ai venit aşa de repede, Coop. Îţi mulţumesc pentru tot ce faci.

– Păstrează-ţi mulţumirile. Aştept să văd cît de recunoscătoare o să fii de îndată ce terminăm cu chestia asta. Eu îl aştept pe Willy aici.

– Bine. S-a descurcat ea cu un tigru evadat, îşi spuse Lil pornind înapoi. O să se descurce şi cu un bărbat furios.

Pe la şapte şi jumătate dimineaţa, Lil se simţea ca după o zi plină, brutală. Şedinţa convocată de urgenţă cu personalul a lăsat-o cu o migrenă şi cu o mînă de interni speriaţi. Nu avea nici o îndoială că dacă pînă la schimbul de serii nu ar mai fi fost decît

cîteva zile, unii dintre ei s-ar fi retras de pe acum. Deşi vroia să-l asiste chiar ea pe Matt la examinarea lui Boris şi la analize, desemnă totuşi cîţiva interni. Munca îi va ţine ocupaţi şi preocupaţi. Şi ar fi reîntărit ideea că totul era sub control. Pe alţii i-a pus să lucreze la ţarcul temporar şi nu avea nici o îndoială că vor fi cîteva perechi de ochi care vor cerceta cu îngrijorare habitatele cînd vor trece prin dreptul lor, în timpul zilei.

– Doi dintre ei vor suna mîine şi se vor da bolnavi, îi spuse Lucius cînd rămase singur cu Lil.

– Da. Iar cei care vor face asta, nu se vor descurca niciodată pe teren. În cercetare, în laboratoare, în clasă, dar nu pe teren.

Cu un zîmbet sfios, Lucius ridică mîna.

– Plănuieşti să fii bolnav, mîine?

– Nu, dar eu îmi petrec majoritatea timpului aici, înăuntru. Şi îţi garantez că eu unul nu aş fi ieşit înarmat cu o puşcă cu tranchilizant ca să fiu vînat de un tigru siberian. Trebuie să-ţi fi fost al naibii de frică, Lil. Ştiu că în cadrul şedinţei ai povestit despre toate astea ca şi cum ar fi făcut parte din rutină, dar acum eşti doar cu mine.

– Mi-a fost al naibii de frică, recunoscu ea. Dar cel mai frică mi-a fost că nu o să reuşesc să-l adorm şi să-l bag înapoi la el. Dumnezeule, Lucius, ce nenorociri ar fi putut face, dacă ar fi scăpat de aici. Nu cred că aş fi putut trăi cu asta.

– Nu tu i-ai dat drumul, Lil.

Nu conta, îşi spuse ea ieşind din nou. Învăţase o lecţie, una vitală. Indiferent cît va costa, va asigura cel mai bun sistem de pază şi asta cît mai repede posibil.

Îi întîlni pe Willy şi Coop pe drumul înapoi de la ceea ce, presupunea ea, ei considerau a fi locul crimei.

– Am băgat în pungi ce-a mai rămas din carcasa asta şi o vom analiza, în cazul în care s-a injectat ceva în ea. Am trimis oamenii să meargă după urme. Şi o să chem mai mulţi, spuse Willy.

– Bine.

– O să am nevoie de o declaraţie completă de la amîndoi, adăugă Willy uitîndu-se spre Coop. Lil, ce-ar fi să stăm de vorbă la tine?

– În regulă.

La masa ei din bucătărie, în faţa mai multor cești de cafea, Lil relată fiecare detaliu.

– Cine a ştiut că o să rămîi singură aici, după ce avea să plece Farley, dimineaţa?

– Nu ştiu, Will. Presupun că s-a dus vestea că avea să plece cu Tansy în Montana, în dimineaţa asta. Eu am avut de făcut diferite aranjamente şi nu le-am făcut în secret. Dar nu ştiu dacă este relevant asta. Dacă Farley ar fi fost aici, totul s-ar fi petrecut cam la fel. Exceptînd faptul că eu nu aş fi trebuit să-l sun pe Coop să mă ajute să-l băgăm pe Boris înapoi la el.

– Fapt este că uşa cuştii a fost deschisă la cîteva minute după plecarea lor şi aproape cu două ore înainte de începerea programului de lucru aici. În sfîrşit, poate că e vorba doar de noroc, sau poate că cineva pîndeşte tot timpul.

Se gîndise şi ea la asta, exact la asta.

– Tipul trebuia să fi ştiut că avem alarme la cuşti, pe care nu le dezactivăm decît cînd lucrăm noi acolo.Altfel ar mai fi putut trece uşor încă două ore, înainte ca cineva să observe că uşa e deschisă. Timp

în care Boris poate că ar fi ieşit, ar fi bîntuit puţin sau pur şi simplu ar fi intrat la loc, în bîrlogul lui. În casa lui. Chiar dacă nu pot fi sigură, deşi acesta este un animal cu care am lucrat – asta este ceea ce ştiu doar eu– oricine a făcut asta, nu poate şti.

– Sînteţi aici deja de cinci ani. Nu am primit niciodată o sesizare din partea voastră că cineva ar fi încercat să scoată un animal, spuse Willy.

– Nu. Nu s-a mai întîmplat niciodată. Nu spun că este vorba de o coincidenţă, dar poate că scopul a fost să scoată una din felinele mari afară ca să creeze o mare nenorocire.

Willy dădu din cap, convins că Lil îl înţelegea.

– Voi organiza o urmărire, împreună cu cei de la Parc. Ca şerif, nu-ţi pot spune ce să faci, Lil, dar ca prieten, îţi spun că nu vreau să nu mai rămîi singură aici. Nici măcar o oră.

– Nu o să mai rămînă, spuse Coop.

– Nu comentez. Nu am de gînd ca nimeni, inclusiv eu, să mai rămînă aici singur, pînă cînd individul nu va fi anihilat. În dimineaţa asta voi contacta o companie de securitate şi voi instala cel mai bun sistem pe care mi-l pot permite. Willy, părinţii mei locuiesc la mai puţin de o milă de aici. Crede-mă deci cînd spun că nu voi mai risca nimic, absolut nimic, ca să nu se mai întîmple aşa ceva, vreodată.

– Te cred. Dar tu însă eşti mult mai aproape de habitate şi eu am o slăbiciune pentru tine. Am fost dureros de înnebunit după ea, la şaisprezece ani, îi spuse el lui Coop. Dar dacă o să-i spui asta nevestimi, o să zic că eşti un mincinos ordinar.

Willy se ridică în picioare.

– Am dat ocol peste tot, m-am uitat bine. Toate tarcurile sînt securizate. Nu intenţionez să-ţi închid

refugiul. Aş putea face asta, adăugă el cînd din gîtlejul lui Lil se auzi un sunet strangulat. Iar tu ai putea să încerci să obţii revocarea dispoziţiei mele şi am sfîrşi în tabere opuse. Vreau să te ocupi neapărat de acest nou sistem de supraveghere şi vreau să mă ţii la curent. Am o slăbiciune pentru tine, Lil, dar trebuie să mă ocup şi de protecţia oamenilor.

– Am înţeles. Nu am violat nici un decret sau vreo măsură de siguranţă, de la prima felină pe care am adus-o aici.

– Ştiu asta, draga mea. Ştiu. Iar eu îmi aduc copiii aici de două sau de trei ori pe an. Vreau să continui să-i aduc. Willy întinse mîna şi o mîngîie pe cap, cu un gest deopotrivă afectuos şi întîmplător.

– Plec, acum. Dar vreau să-ţi amintesc că de azi înainte, mai întîi mă suni pe mine.

Lil fierbea.

– Presupun că acum o să ai multe să-mi spui, începu ea cînd rămaseră doar ei doi.

– Ar fi trebuit să rămîi înăuntru şi să aştepţi ajutoarele. Doi oameni cu puşti cu tranchilizante fac mai mult decît unul. Iar tu o să-mi spui că nu era timp de aşteptat.

– Nu era. Cît de multe ştii tu despre tigri ca specie şi despre tigrii siberieni, ca subspecie?

– Sînt mari, sînt vărgaţi şi trebuie să presupun că vin din Siberia.

– De fapt, denumirea corectă a subspeciei este Amur – siberian este denumirea uzuală şi este înşelătoare, avînd în vedere că ei trăiesc în estul îndepărtat al Rusiei.

– Perfect, acum că am lămurit-o şi pe asta.

– Eu nu încerc decît să te fac să-l înţelegi. Este extrem de teritorial. Stă la pîndă şi atacă prin

ambuscadă şi poate atinge o viteză de treizeci şi cinci de mile pe oră, poate chiar patruzeci.

Lil inspiră adînc, expiră, ideea continuînd să o terifieze.

– Chiar şi un bătrînel ca Boris poate face faţă, cînd vrea el. Este puternic şi poate căra o pradă de, să zicem, peste şaizeci de kilograme, sărind peste un gard de aproape doi metri. Oamenii nu sînt prada lui obişnuită, dar potrivit statisticilor celor mai acceptate, tigrii au ucis mai mulţi oameni decît oricare dintre celelalte feline.

– Aici parcă ai vorbi în locul meu, Lil.

– Nu. Nu. Ascultă-mă. Lil se trase de păr. Majoritatea celor care mănîncă oameni sînt bătrîni – ca Boris – şi atacă oameni pentru că aceştia reprezintă o pradă mai uşoară, faţă de una mai mare. Tigrul este solitar şi secretos ca majoritatea felinelor şi dacă este interesat de carnea de om, atunci va vîna în zone puţin populate. Mărimea şi viteza lui înseamnă că poate ucide instantaneu o pradă mai mică.

Disperată să-l facă să înţeleagă, îi strînse mîna, pe masă, cu mîna ei.

– Dacă aş fi aşteptat, pisica asta ar fi putut ajunge la mile distanţă, sau ar fi putut ajunge în grădina din spate a părinţilor mei. Sau în păşunea din faţă a bunicilor tăi. Putea ajunge în locul unde copiii Silverson iau autobuzul, să meargă la şcoală. Şi toate astea în timp ce eu stăteam înăuntru, aşteptînd să apară cineva să mă ajute.

– Nu ar fi trebuit să aştepţi, dacă nu ai fi fost singură.

– Vrei să recunosc faptul că l-am subapreciat pe ticălosul ăsta? Aşa este. Pasiunea şi scuzele

străluceau în ochii ei. Am greşit. Am greşit cumplit, iar greşeala asta ar fi putut costa vieţi. Nu m-am aşteptat niciodată la aşa ceva, nu am anticipat niciodată. La naiba, Coop, tu ai anticipat? Ştii şi tu al naibii de bine că sînt prevăzătoare, de vreme ce ţi-am şi spus despre sistemul de supraveghere la care m-am uitat.

– Exact, cînd ai venit la mine să-mi comunici că Farley o să doarmă aici, aşa că nu mai era nevoie de mine.

Cum inima începu să-i bată cu putere, Lil îşi coborî privirea.

– Era normal ca Farley să stea peste noapte aici, de vreme ce de aici aveau să plece în dimineaţa asta. Cît se poate de firesc.

– Rahat. Pentru numele lui Dumnezei, Lil, tu chiar crezi că pentru mine este mai important să mă culc cu tine decît să vreau să te ştiu în siguranţă?

– Nu. Fireşte că nu. Lil se uită din nou la el. Nu cred asta. Coop, te-am sunat. Te-am sunat pe tine, chiar înaintea lui Willy.

– Pentru că eram mai aproape, mai la îndemînă şi nu vroiai să-ţi sperii părinţii.

Lil simţi amărăciunea din vocea lui, dar nu putu să-l acuze pentru asta.

– Totul este adevărat, dar te-am sunat şi pentru că ştiam că puteam conta pe tine. Ştiam, fără nici un dubiu, că puteam conta pe ajutorul tău.

– Poţi conta şi ca să fim siguri că nu o să uiţi asta, sexul cade complet de pe masă. Din discuţie.

– Îmi pare rău, dar nu înţe...

– Ţie îţi pare rău? O parte din nervi – cel puţin cei mai ascuţiţi, mai sensibilizaţi – păreau să se fi domolit, cînd Coop scutură din cap.

– Da. Nu .Vreau să spun că nu înţeleg ce vrei tu să spui.

– Simplu. Sexul cade de pe masă. Iese din discuţie. Nu o să mă ating de tine. Nu o să-ţi cer nimic. Şi voi fi aici, de la apus pînă la răsărit, în fiecare zi. Dacă nu pot eu, va fi altcineva. Iar acum trebuie să plec să mă ocup de treburile mele, spuse Coop ridicîndu-se. Şi ai face mai bine să vorbeşti cu părinţii tăi pînă să afle de la alţii.

15

Ar fi putut-o suprima la fel de uşor cum omorîse iedul, doar să ţintească şi adio. Şi atunci tigrul s-ar fi repezit la ea, ah, da. Un glonţ în picior, reflecta el amuzîndu-se în gînd. Nu o lovitură care să o fi ucis, doar ceva care să o doboare la pămînt. Oare tigrul ar fi ales femeia, în locul iedului?

Era în stare să parieze pe asta.

Şi n-ar fi fost asta ceva care merita privit?

Dar nu acesta era jocul lui. În plus, fusese atît de interesant să o privească. Trebuia să recunoască, îl surprinsese chiar şi după cîte ştia despre ea. După cîte observase. Nu se aşteptase să acţioneze atît de rapid, de hotărît, sau să pîndească tigrul cu atîta perfecţiune.

O lăsase pe ea – viaţa şi moartea – şi restul jocului, în mîna soartei. Şi a felinei.

Ea dovedise curaj şi sînge rece, ceea ce era de admirat. Dacă nu din alte considerente, atunci aceste trăsături şi interesul lui faţă de ele, o mai lăsaseră încă o zi, în viaţă.

Majoritatea celorlalte victime pe care le vînase fuseseră prăzi patetic de uşoare. Prima fusese, în mod sincer, un accident. Doar un impuls, doar circumstanţele. Dar incidentul îl definise cu adevărat.

Îi dăduse un scop care îi lipsise şi un sens al cinstirii sîngelui său.

Îşi găsise viaţa, prin moarte.

Dar acum, această ultimă fază îi ridicase considerabil ştacheta. Îi adăugase un fel de vigoare. Cînd va sosi momentul, ea îi va oferi o competiţie autentică. O satisfacţie autentică. În mod indubitabil. Oricum, mai mare, cu siguranţă, decît i-ar fi oferit cei doi adjuncţi de şerif care se învîrteau prin jur, încercînd să dea de urma lui.

Desigur, îi putea elimina şi pe ei. Floare la ureche. I-ar putea atrage, i-ar putea încercui şi i-ar putea studia aşa cum ar studia o căprioară rătăcită de turmă. I-ar putea lichida pe amîndoi şi ar putea ajunge la o milă depărtare, înainte ca cineva să-şi dea seama.

E drept, îl tentase.

Îl fixase pe unul dintre ei în vizorul puştii pe care o avea azi cu el şi mimase puţin sunetul loviturii. Mai ucisese el bărbaţi înainte, dar prefera femeile.

Femelele erau, aproape în cazul tuturor speciilor, vînătorul de temut.

Îi lăsase în viaţă în primul rînd pentru faptul că două uniforme ucise ar fi declanşat o altă viermuială pe dealuri. Ceea ce îl putea face să rateze vînatul principal. Ori el nu vroia să rateze ţinta principală şi nici să fie forţat să-şi părăsească teritoriul înainte de a-şi fi terminat treaba.

Răbdare, îşi reaminti el şi se îndepărtă la fel de tăcut ca o umbră din faţa soarelui.

A le povesti părinţilor – şi a le adormi temerile – sau cel puţin să încerce asta – o lăsase pe Lil epuizată. Cînd contactă compania de aparatură de

supraveghere, din bucătăria părinţilor ei, într-o altă încercare de a linişti apele, recepţionera o puse imediat în legătură cu şeful companiei.

Zece minute mai tîrziu puse receptorul jos şi se întoarse spre părinţii ei.

– V-aţi prins despre ce este vorvba?

– Vine cineva să lucreze cu tine la un sistem de supraveghere.

– Nu cineva, îl corectă ea pe tatăl ei – şeful în persoană. Aştepta telefonul meu pentru că îl sunase Coop în urmă cu o jumătate de oră, punîndu-l în temă. Chiar azi se urcă în avion. Ajunge aici după-amiază.

– Cît de repede pot instala ce ai tu nevoie? întrebă mama ei.

– Nu ştiu. O să aflăm. Între timp, poliţiştii şi rangerii îl caută pe individ. Nu am de gînd să fiu nepăsătoare şi promit, nu o să mai rămîn singură, acolo. Nici măcar zece minute. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău că nu m-am gîndit la faptul că ar fi în stare să facă aşa ceva.

M-am gîndit că ar putea încerca să facă rău animalelor, dar nu mi-a trecut prin cap că ar risca să lase vreunul în libertate. Acum trebuie să mă întorc la refugiu. Internii şi personalul simt nevoia să mă vadă acolo, simt nevoia să mă vadă reluînd rutina zilnică.

– Joe, du-te cu ea.

– Mamă ...

Ochii Jennei scînteiară. Mai mult nu-i trebui lui Lil să-şi înghită protestul.

– Lilian, de mult nu ţi-am mai spus ce trebuie să faci. Dar îţi spun acum. Tatăl tău merge cu tine şi rămîne cu tine pînă cînd va fi mulţumit că eu voi mulţumită că eşti cît se poate de în siguranţă.

– E doar ... Deja vi l-am răpit pe Farley pentru două zile.

– Sînt cît se poate de capabilă să mă ocup de ferma asta. Iar acesta este ultimul meu cuvînt. Uită-te în ochii mei. Ăştia sînt ochii mei de ultimul meu cuvînt, spuse Jenna micşorîndu-şi ochii scînteietori.

– Să mergem, Lil. Ultimul cuvînt al mamei tale este lege. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Joe se aplecă şi-şi sărută soţia. Să nu-ţi faci griji.

– Acum o să-mi fac mai puţine griji.

Renunţînd, Lil aşteptă ca tatăl ei să-şi ia haina şi nu spuse nimic cînd acesta descuie dulăpiorul şi scoase puşca. Se aşeză la volanul camionetei şi-i aruncă o privire, înainte de a coti spre drum.

– Cum de nu trebuie să vii cu mine de fiecare dată cînd plec pe teren? Te-am văzut cumva în Nepal? Doar ştii că am urmărit tigri în sălbăticie, în cadrul programului de monitorizare.

– Dar nici nu a aranjat nimeni ca tigrul să te vîneze pe tine, nu?

– Mă rog, ăsta e punctul tău de vedere. Oricum, o să mă poţi ajuta la construirea noului ţarc. Lil pufni, îşi puse ochelarii de soare şi-şi împreună braţele. Şi nu-ţi imagina că o să primeşti un prînz gratis, pe chestia asta.

– O să-ţi amintesc de prînz la ora mesei. Dacă o să lucrez ceva. Oricum, aş prefera un sandviş.

Lil rîse şi cînd întinse mîna spre el, Joe i-o luă şi i-o strînse.

Coop ajuta la pregătirea de drum a unui grup de opt bărbaţi, pentru o excursie programată, de trei zile. Grupul din Fargo pusese la cale o petrecere de adio burlacie. Ceea ce, reflectă Coop, era o schimbare

față de un club de striptease. Strigau constant unul la celălalt așa cum fac prietenii vechi și înghițiseră suficientă bere ca să inunde poteca. Cum caii erau ai lui, le verifică echipamentul de camping, trusele și alimentele – și fu mulțumit că totul era în ordine.

Îi privea, împreună cu Gull, pornind spre capul potecii și se întrebă cum ar fi reacționat dacă le-ar fi spus că este posibil ca un psihopat să bîntuie pe dealuri. Presupuse că nici nu le-ar fi păsat, continuîndu-și drumul cu aceeași veselie și se liniștise oarecum, aflînd că planurile lor aveau să-i ducă destul de departe de refugiu.

– Se descurcă ei, îi spuse Gull. Jake ăsta vine aici de șase ani, de cînd lucrez la tatăl tău. Știe ce are de făcut.

– În noaptea asta or s-o facă lată.

– Da, spuse Gull imitîndu-le accentul. Pun pariu. Oricum, nu ne-ar strica mai multe grupuri ca ăsta. Gull îi urmări de sub borul pălăriei lui uzate. Acum, că vine primăvara, o să tot avem.

– Poate că vine ea primăvara, dar ăstora or să le înghețe cocoșeii la noapte, tot dînd afară la bere.

Gull zîmbi.

– Da. Sper pentru ginerică să vină dezghețul înainte de luna de miere. Deci, șefu, peste o oră am un tur cu o familie. Tăticu' e cam robust. Mă gîndeam să i-l dau pe Sasquash.

– E bun de călărit. Gull, ai ceva planuri pentru la noapte?

– Nu pot spune că am. Îmi ceri o întîlnire, șefu'? spuse Gull făcînd cu ochiul și zîmbind larg.

– Sînt prea timid, spuse Coop, făcîndu-l pe Gull să rîdă în hohote. Lil are niște probleme, la refugiu.

– Am auzit.

– Nu i-ar strica ceva ajutor, dacă unui bărbat nu-i pasă că-i îngheață cocoșelul.

Gull se bătu ușor între picioare.

– Ciocănitoarele din Dakota de Sud îngheață mai greu decît cele din Fargo.

– Asta poate de la atîta... autoservire, comentă Coop. Poți să faci de pază la noapte, să zicem, între două și șase?

– Sigur, șefu'. Mai ai nevoie de cineva?

Coop se gîndi și spuse fără ezitare:

– Aș mai avea nevoie de doi oameni în care să ai destulă încredere că nu se împușcă între ei, și nici pe nimeni altcineva.

– O să văd ce pot face. Mă gîndesc la asta. Acum mă duc să mă ocup de pachetele pentru prînzul familiei.

– Îi primesc eu, cînd ajung aici.

Cînd se despărțiră, Coop se duse la depozit.Vechea masă din fața ferestrei îi oferea o perspectivă a orășelului Deadwood, care nu era chiar ceea ce își imagina el că văzuseră la vremea lor Calamity Jane și Wild Bill. Totuși, își păstra parfumul de western, cu arhitectura lui și cu demodații stîlpi pentru iluminat. Orașul s-a extins și a urcat în sus, spre dealuri, dar și-a păstrat aerul. Cowboy-ii s-au amestecat cu turiștii și saloon-urile au devenit prăvălii cu suveniruri.

Un progres.

Se ocupă de hîrtii și de formulare pentru familia care urma să apară. Și își putu oferi puțin timp pentru el.

Pentru că toată dimineața se dinamitase cu cafea, scoase un tonic cu ghimbir din lada frigorifică. Oamenii treceau prin față, unii priveau înăuntru.

Vedeau un bărbat ocupat cu treburile lui, tastînd la un computer care, îşi spuse Coop, avea disperată nevoie să fie schimbat.

Deschise dosarul lui Lil. Nu mai era el detectiv particular, dar asta nu însemna că uitase cum se face o investigaţie. Ar fi preferat ca lista cu personalul, internii şi voluntarii ei să fi fost completă. Dar oricum avea destui cît să-l ţină ocupat. Personalul, fost sau actual, nu i-a oferit nimic. Probabil că ştia acum despre ei mai mult decît le-ar fi plăcut multora, dar oricum el ştia mai multe despre mulţi, decît le-ar fi plăcut lor să ştie.

Deşi Jean-Paul nu făcuse practic parte din personalul refugiului, Coop investigase şi în direcţia aceasta. În fond, orice legătură ruptă era ca o pepinieră aşteptînd să răsară necazuri. Ştia că francezul fusese căsătorit şi că divorţase pe la douăzeci de ani. Lil ştia asta şi cum nu părea relevant, Coop trecu peste. Nu găsi nimic penal dar găsi o adresă la Los Angeles.

Rămîi aici, îşi spuse Coop.

Găsise cîteva fapte penale la cîţiva din personal, dar nimic mai violent decît implicarea veterinarului într-o bătaie, cu cincisprezece ani în urmă, cu ocazia unei demonstraţii împotriva folosirii animalelor în laboratoare.

Foştii interni erau o grămadă frumuşică. Formau un grup diversificat economic, geografic, academic. Îi urmări pe cîţiva de-a lungul colegiului, masteratelor, carierei. O scanare rapidă îi arătă lui Coop că un mare număr dintre internii lui Lil aveau cariere undeva în acest domeniu.

Înaintînd în căutările lui, găsi cîteva conflicte cu legea. Droguri, conducere sub influenţa alcoolului,

cîteva mici atacuri sau distrugeri de proprietate – de obicei legate de droguri şi alcool.

Acestea vor merita o privire mai atentă.

Făcu acelaşi lucru cu voluntarii – nimic relevant, îşi spuse el enervat. Îi alese pe cei care trăiau sau se mutaseră în Dakota. Proximitatea ar putea fi un factor iar el era convins că cel care o hărţuia pe Lil cunoştea dealurile la fel de bine ca şi ea.

Meticulos, studie atacurile, drogurile, conducerea sub influenţa alcoolului în funcţie de geografie şi obţinu un singur indiciu.

Ethan Richard Howe, treizeci şi unu de ani.O încălcare de proprietate în Sturgis, adică în apropiere, la vîrsta de douăzeci de ani, dar se renunţase la acuzaţii. Doi ani mai tîrziu, a fost prins cu o armă – un revolver de 22 – fără permis. Iar la matura vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, o bătaie într-un bar îl băgase după gratii vreme de un an şi jumătate, în Montana.

A fost eliberat înainte de termen, datorită bunului comportament. Şi, îşi spuse fostul poliţist, ca să facă loc altora.

Trei acţiuni, meditä Coop, una pentru că se aflase acolo unde nu îi era locul, una pentru port ilegal de armă şi ultima, pentru violenţă. O să se ocupe mai atent de Howe.

Merse mai departe, dar trebui să se întrerupă pentru că sosise familia Dobson – Tom, Sherry şi cele două fiice adolescente.

Îşi cunoştea treaba, care însemna mai mult decît semnarea actelor, mai mult decît asigurarea că respectivii clienţi puteau efectiv să se menţină în şa. Conversă cu tatăl, îi făcu un scurt istoric al fiecărui cal. Le acordă tot timpul, ca şi cum ar fi avut o rezervă nesfîrşită în buzunarele lui.

– Este un drum bun, uşor, o asigură el pe Sherry care părea mai curînd nervoasă decît încîntată. Nimic nu se compară cu priveliştea dealurilor văzute de pe spinarea calului.

– Dar sper că ne vom întoarce pînă să se întunece.

– Gull vă aduce înapoi la ora patru.

– Ştiţi că s-au mai rătăcit oameni.

– Sherry, interveni Tom.

– Gull a crescut aici, o asigură Coop. Cunoaşte potecile. Ca şi caii, de altfel. Nu aţi putea fi în mîini mai bune.

– Nu am mai călărit de zece ani. O să înceapă să mă doară în locuri de care am uitat că le am, spuse Sherry îndreptîndu-se spre capra de urcare pe cal, pregătită de Coop.

– Dacă doriţi, puteţi obţine chiar aici, în orăşel, un masaj bun.

Sherry se uită la Coop şi pentru prima oară în ochii ei se aprinse o mică luminiţă.

– Serios?

– Dacă vreţi, vă pot face eu o rezervare. Poate pentru ora cinci?

– Puteţi face asta?

– Sînt încîntat să vă servesc.

– Atunci un masaj la ora cinci. Presupun că nu au piatră încinsă?

– Cum să nu. Cincizeci sau optzeci de minute?

– Optzeci. În sfîrşit, ziua a început să arate mai bine pentru mine. Mulţumesc, domnule Sullivan.

– Este plăcerea mea, doamnă. Vă doresc o excursie plăcută.

Coop intră, rezervă ora de masaj, notă solicitările speciale. La excursie se vor adăuga şi costurile suplimentare pentru recomandări, dar asta nu va

durea pe nimeni. Apoi schimbă din nou macazul şi se întoarse la dosarul lui Lil.

Începu cercetările asupra femeilor. E drept, era aproape convins că în cazul acesta era vorba de un bărbat, dar cunoştea prea bine femeile ca să le ignore. În dimineaţa aceea nu văzuse suficient de bine ca să fie absolut sigur. Oricum, informaţiile cel puţin puteau fi furnizate de o femeie.

În timp ce lucra, îşi bea sucul şi-şi mînca sandvişul cu şuncă făcut de bunica lui. Nu o putuse împiedica să nu-i pregătească o gustare, dar ca să fie sincer, nici nu insistase prea mult.

Era plăcut să ai pe cineva care să-şi facă timp şi probleme, pentru tine.

Căsătorii, divorţuri, copii, grade. Una dintre internele din primele serii locuia acum în Nairobi, alta era medic veterinar la Los Angeles, specializată în animale exotice.

Iar alta, constată el în timp ce-i intra în acţiune instinctul, se evaporase.

Carolyn Lee Roderick, douăzeci şi trei de ani, care lipsea de opt luni şi cîteva zile. A fost văzută ultima oară în Parcul Naţional Denali, unde făcea muncă de teren.

Îşi urmă instinctul şi foră cît putu de mult, în cazul Carolyn Roderick.

La refugiu, Lil dădu mîna cu Brad Dromburg, proprietarul firmei de Pază şi Securitate. Era un bărbat care arăta ca un arac de fasole, vizibil confortabil în jeanşii lui Levi's şi în pantofii lui Rockport, cu o hălăciugă de păr blond închis şi cu ochii verzi. Avea un zîmbet deschis şi un foarte uşor accent de Brooklyn.

– Apreciez faptul că aţi bătut atîta drum şi încă atît de repede.

– Coop mi-a dat dispoziţia asta. E pe aici?

– Nu. Eu ...

– Zicea că o să încerce să vină şi el. Dar ştiu că aveţi un loc grozav aici, domnişoară Chance. Stătea în picioare, cu mîinile în şolduri şi studia habitatele, refugiul. Un loc grozav. De cînd vă ocupaţi de asta?

– De şase ani, în mai.

Brad făcu un semn cu mîna spre locul unde cîţiva interni bătuseră stîlpii pentru noul habitat.

– Vă extindeţi?

– Achiziţionăm un jaguar melanit.

– Da? Coop mi-a spus că aţi avut o mică problemă. Cineva a compromis una dintre cuşti?

– Ţarcul tigrului, da.

– O problemă, într-adevăr. Poate facem un mic tur, să văd locul. Şi să-mi spuneţi ce intenţionaţi.

Puse întrebări, făcu însemnări pe o agendă digitală şi nu se arătă deosebit de agitat cînd se duse la ţarcuri să studieze încuietorile, porţile.

– Ăsta da băiat, spuse el cînd Boris se rostogoli ca să se întindă în faţa cuştii.

– Da. Nu are decît două sute douăzeci de kilograme.

– Îţi trebuie ceva boaşe sau poate prostie să deschizi cuşca în toiul nopţii, să pariezi pe băiatul ăsta mare că o să se ducă după momeală şi nu după carne vie.

– Teoretic, dar momeala proaspăt ucisă pare mai atrăgătoare. Boris a fost prins, ilegal din cîte am putut afla, cam la vîrsta de un an. De atunci se află în captivitate şi este obişnuit cu mirosul de om. Este

hrănit seara, ca să i se stimuleze instinctul de vînătoare, noaptea, dar este obişnuit să fie hrănit.

– Şi nu a plecat prea departe.

– Nu, din fericire. A urmărit dîra de sînge pînă la momeală şi s-a instalat acolo, pentru neobişnuita lui gustare înainte de ivirea zorilor.

– Îţi trebuie ceva boaşe şi să vii aici şi să îl împuşti cu tranchilizante.

– Necesitatea este adesea mama boaşelor, ca să mă exprim aşa.

Brad zîmbi şi se dădu înapoi.

– Nu-mi pare rău să spun că sînt fericit că el este acolo, închis, iar eu, aici. Deci avem patru porţi, inclusiv cea pentru accesul publicului în orele de funcţionare. Şi foarte mult spaţiu deschis.

– Nu pot împrejmui toată proprietatea. Chiar dacă aş putea, ar însemna un coşmar logistic. Există cărări care se întind printre dealuri şi care traversează pămîntul acesta, al tatălui meu şi al altora. Am montat în jurul perimetrului placarde indicînd că este vorba de o proprietate privată iar porţile au ca scop să oprească accesul. Prioritatea mea este securizarea complexului, a habitatelor. Trebuie să am grijă de siguranţa animalelor mele, domnule Dromburg şi de siguranţa tuturor oamenilor, faţă de animale.

– Spuneţi-mi Brad. Mi-am făcut o idee şi o să mă gîndesc la ceva. Unul din lucrurile pe care vi le recomand sînt senzorii de mişcare, care să fie montaţi în faţa ţarcurilor. Suficient de departe ca animalele să nu le declanşeze, dar să fie declanşate de oricine s-ar apropia de ţarc.

Lil simţi cum bugetul ei se chirceşte de durere.

– Cîţi mi-ar trebui?

– O să vă spun. Aveţi nevoie de mai multe surse de lumină. Senzorii se declanşează, alarma porneşte, luminile inundă spaţiul. Un intrus se va gîndi de două ori înainte de a încerca să ajungă la o cuşcă. Apoi mai sînt încuietorile, atît cele de la porţi cît şi cele de la cuşti. O situaţie interesantă. Provocatoare, adăugă el.

– Şi – îmi cer scuze că trebuie să fiu brutală – scumpă.

– O să mă gîndesc la două sau trei sisteme care cred eu că îşi vor face treaba aici şi o să vă spun preţul, la fiecare dintre ele. Nu vă mint, o să fie o grămadă de bănet, dar vă vînd sistemul la preţul de cost, deci o să faceţi o economie serioasă.

– La preţul de cost? Nu înţeleg.

– Coop plăteşte.

– Nu, eu.

– Coop m-a sunat. Vrea ca locul să fie securizat, îl securizăm.

– Brad, locul ăsta funcţionează din donaţii, fonduri, acte de caritate, generozitate. Nu am de gînd să te conving de altceva, dar de ce să faci toate astea fără un profit?

– Eu nu aş fi făcut afacerea asta dacă nu ar fi fost Coop. El m-a sunat, deci este la preţul de cost. Şi pentru că tot vorbim de lup... Chipul lui Brad se lumină cînd Coop îşi făcu apariţia pe cărare, îndreptîndu-se spre ei.

Nu şi-au dat mîna. S-au salutat însă bătîndu-se reciproc, bărbăteşte, pe umăr.

– Vroiam să ajung mai devreme, dar am fost reţinut. Cum a fost zborul?

– Lung. Iisue, Coop, ce bine-mi pare să te revăd.

– Trebuia să-ţi dau de lucru, ca să-ţi faci apariţia aici. Ai văzut locul?

– Da, doamna ta mi-a făcut un tur.

Lil deschise gura, dar o închise la loc. Nu avea rost să strice întîlnirea, specificînd că nu era „doamna" lui Coop.

– Acum o să trebuiască să mă scuzaţi. E ora mesei pentru animale.

– Serios? întrebă Brad.

Arăta ca un copil, îşi spuse Lil, căruia tocmai i s-a arătat cea mai mare prăjitură.

– Ce-ar fi să vă aduc cîte o bere şi să rămîneţi să priviţi spectacolul?

Cînd Lil se îndepărtă, Brad se întoarse pe călcîie.

– Este mai sexi decît în fotografie.

– Era o poză veche.

– Acum că o văd în carne şi oase, presupun că şansele să te întorci la New York sînt aproape nule.

– Au început prin a fi nule şi nu ea a fost motivul pentru care m-am întors aici.

– Poate că nu, dar eu unul nu am prea văzut multe alte motive mai bune, ca să rămîi. Brad se uită spre habitate, spre dealuri.

– E un drum al naibii de lung pînă la New York.

– Cît poţi rămîne?

– Trebuie să zbor înapoi diseară, aşa că o să ne mulţumim cu berea asta. A trebuit să amîn nişte chestii ca să vin azi aici. Dar în următoarele două zile o să schiţez cîteva variante. Ţi le trimit şi mă aranjez să mă întorc pentru instalarea sistemului. Securizăm locul ca pentru tine, Coop.

– Contez pe asta.

Lil îşi făcu de lucru departe de Coop. Prietenii vechi aveau nevoie de timp ca să reînnoiască legătura, îşi spuse ea.

Şi ea fusese odinioară prietenă cu Coop. Poate că vor reuşi din nou. Poate că strîngerea asta de inimă a ei era datorată doar faptului că îi simţea lipsa, că simţea lipsa prietenului ei.

Dacă nu se puteau întoarce în urmă, puteau merge înainte. El dădea impresia că făcea efortul ăsta, atunci de ce să nu-l facă şi ea?

Îşi termină treaba în birou exact în clipa în care intră Coop.

– Brad a trebuit să plece. M-a rugat să-ţi transmit eu salutările şi să-ţi spun că în cîteva zile o să ai planurile, să le studiezi.

– Bine. Pentru o zi care a început atît de prost, sfîrşitul ei este bun. Tocmai am vorbit cu Tansy. Cleo e ca şi a noastră. E superbă, sănătoasă şi mîine o să fie gata de drum. Cooper, Brad mi-a spus că îmi vinde sistemul de securitate la preţul de cost.

– Da, aşa ne-am înţeles.

– Ar trebui să avem cu toţii prieteni aşa de generoşi.

– Îi place să creadă că îmi datorează mult. Iar mie îmi place să-l las să creadă.

– Recunoştinţa mea faţă de tine creşte ca drojdia.

– Nu-i aşa. Şi n-am nevoie să ţii evidenţa. Chipul i se întunecă, în timp ce se mai apropie cu un pas de biroul ei.

– Tu ai fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. O bună parte din existenţa mea, tu ai fost unul dintre puţinii oameni pe care am putut conta sau în care am putut avea încredere. Asta a făcut o diferenţă pentru mine. În mine. Nu, adăugă el cînd văzu lacrimi în ochii lui Lil.

– Nu. Dar se ridică şi se duse la fereastră, uitîndu-se afară pînă cînd îşi recăpătă stăpînirea de sine.

– Şi tu ai făcut diferenţa. Mi-ai lipsit, mi-a lipsit prietenia ta. Şi acum eşti aici. Eu am probleme şi nu ştiu de ce, iar tu eşti aici.

– Am o idee posibilă, aici. Mă refer la problemele tale.

Lil se întoarse.

– Ce? Ce idee?

– O internă, pe nume Carolyn Roderick. Îţi aminteşti de ea?

– Ah, stai. Lil închise ochii, încercînd să se gîndească.

– Da, da, cred că ...În urmă cu doi ani. Cu aproape doi ani, cred. Într-o vară ...după absolvirea ei? Poate după, nu sînt sigură. Era strălucită şi motivată. Poate c-ar trebui să mă uit în dosar, pentru mai multe detalii, dar mi-amintesc că muncea din greu, era un adept serios al luptei pentru conservarea speciilor. Era frumuşică.

– A dispărut, spuse Coop plat. A dispărut de opt luni.

– A dispărut? Ce s-a întîmplat? Unde? Ştii ceva?

– În Alaska. În Parcul Naţional Denali. Făcea muncă de teren cu un grup de studenţi în ultimul an. Într-o dimineaţă pur şi simplu nu a mai fost văzută în tabără. La început au crezut că se plimba doar prin jur, să facă poze. Dar nu s-a mai întors. Au căutat-o. Au chemat rangerii şi salvamontul. Nu au mai găsit-o.

– Şi eu am făcut muncă de teren în Denali, în ultimul an de facultate. Este extraordinar şi este imens. Sînt multe locuri acolo unde te poţi rătăci, dacă nu eşti prudent.

– Multe locuri de unde să fii luat.

– Să fii luat?

– Cînd au început să-şi facă griji, colegii i-au cercetat mai atent cortul. Camera de luat vederi era acolo, carnetele cu însemnări, reportofonul, aparatul ei GPS. Nici unul dintre ei nu a crezut că putea pleca aşa. Doar aşa, cu jacheta, cizmele şi hainele de pe ea.

– Crezi că a fost răpită.

– Avea un prieten, pe cineva pe care l-a cunoscut cînd era aici, în Dakota de Sud. Potrivit prietenilor ei de care am reuşit să dau pînă acum, nimeni nu-l cunoştea. Era secretos. Dar împărtăşeau în comun pasiunea pentru sălbăticie, pentru drumeţie, pentru campări. Pînă la urmă legătura dintre ei n-a mai mers şi ea a rupt-o cu el două luni înainte de excursia în Alaska. Se spune că a fost o ruptură urîtă. Numele lui e Ethan Howe, care a fost voluntar aici. A fost închis o vreme, pentru violenţă. Mai fac verificări în legătură cu asta.

Gîndul îi luă cu asalt mintea, bubuind cu putere, pînă cînd Lil trebui să-şi frece tîmplele ca să se liniştească.

– De ce crezi că asta are o legătură cu ce se întîmplă acum, aici?

– Tipul obişnuia să se laude cum trăia el aici, în sălbăticie, luni întregi. Îi plăcea să pretindă că era un descendent direct al unui şef siux, unul care a trăit în Black Hills. Un pămînt sfînt pentru oamenii lui.

– Dacă jumătate din cei care se laudă că ar fi descendenţi direcţi ai vreunui şef de trib siux sau al vreunei „prinţese" ar fi cu adevărat ce pretind ... Lil îşi frecă din nou fruntea. Ea ştia asta, ştia ceva despre asta. Mi-l amintesc, vag. Aşa cred. Doar că nu-l pot vizualiza clar.

– A vorbit despre locul acesta, despre cum a ajutat aici, pe vremea cînd Carolyn era internă. Ea a dispărut şi nu pot afla nimic despre el. Nimeni nu l-a mai văzut de la ruptura dintre ei.

Lil îşi lăsă mîna în jos şi o clipă îşi dori să nu-l fi înţeles.

– Tu crezi deci că e moartă. Tu crezi că a răpit-o şi a ucis-o. Şi că s-a întors aici, din cauza refugiului. Sau a mea.

Coop nu-i îndulci pastila. Îndulcirea nu ar fi ajutat-o.

– Cred că este moartă şi că el este responsabil . Cred că este aici, trăind undeva, ascuns, acolo sus. Pe pămîntul tău. Este singura conexiune solidă pe care am fost în stare să o fac. O să-l urmărim, o să aflăm mai multe despre el. Şi atunci o să ştim cu cine avem de a face.

16

Tansy mai sorbi din vinul cu adevărat prost, în timp ce o orchestră proastă bubuia, din spatele unei bariere din plasă de sîrmă ceva ce îşi imagina că putea fi Ye-haw Country.

Clientela – un amestec de biciclişti şi cowboys şi femei îndrăgostite de aceştia – părea perfect capabilă să arunce pe scenă cu sticle de bere şi farfurii din plastic, dar pînă acum încă nu-şi adunase suficientă energie.

Cîţiva oameni dansau, ceea ce, presupuse ea, era de bun augur pentru orchestră şi pentru chitanţa lor de la spălătorie.

Trăia deja de cinci ani în ceea ce numea ea cu afecţiune Vestul Sălbatic, fără a pune la socoteală anul de colegiu. Şi totuşi au mai existat momente, ca cel de acum, cînd încă se mai simţea ca un turist.

– Eşti sigură că nu vrei o bere?

Tansy se uită la Farley şi îşi spuse că el arăta cît se poate de la el acasă, aici. De fapt nu-l văzuse nicăieri unde nu arăta cît se poate de la el acasă.

– Ar fi trebuit să te ascult şi să optez de la bun început pentru bere. Mai gustă puţin din vin. Eu una cred că o să mă retrag.

– Un dans.

– Ai spus o băutură.

– O băutură, un dans, spuse el luînd-o de mînă şi trăgînd-o jos de pe scaunul de bar.

– Unul. Tansy acceptă pentru că erau deja pe ringul de dans. *Oricum*, avuseseră amîndoi o zi lungă, deci o singură băutură şi un singur dans păreau rezonabile.

Pînă cînd o cuprinse în braţe. Pînă cînd trupul ei se pomeni lipit strîns de al lui iar ochii lui zîmbeau în jos, spre ai ei.

– De mult visez să dansez cu tine.

Rămîi degajată, îşi porunci ea în timp ce totul înăuntrul ei devenise moale şi tremurător totodată. Păstrează totul plăcut şi degajat.

– Ei bine, te pricepi la dans.

– Jenna m-a învăţat.

– Serios?

– Cînd aveam vreo şaptesprezece ani, cred, mi-a spus că cele mai multe fete vor să danseze şi un tip deştept trebuie să ştie să se mişte pe ringul de dans. Aşa că m-a învăţat.

– A făcut o treabă bună. Într-adevăr, ştia să se mişte, îşi spuse ea. Firesc, plăcut. Şi îi făcu inima să-i bată puţin mai tare cînd o învîrti o dată şi încă o dată, apropiind-o din nou de el. Farley făcu o întoarcere rapidă, o strecură pe sub braţul lui , întorcînd-o pînă cînd spinarea i se lipi de el, din nou aproape.

Ştia că ezitase puţin – el era cu al naibii de mult mai bun decît ea – dar rîse cu respiraţia tăiată cînd o întoarse din nou, faţă-în-faţă, iar ea se lăsă pe spate, ameţită.

La naiba, tipul ştie să se mişte.

– Presupun că mi-ar trebui şi mie nişte lecţii de la Jenna.

– Este o profesoară bună. Avînd în vedere că e pentru prima oară, cred că dansăm destul de bine împreună.

– Posibil.

– Tansy, vino la mine acasă şi atunci să vezi ce bine o să dansăm.

Răspunsul ei a fost cea mai vagă scuturare a capului şi cînd muzica se opri, Tansy se dădu în mod deliberat înapoi, pentru a întrerupe contactul înainte de a începe următoarea melodie.

– Acum chiar că trebuie să mă întorc, să mă asigur că totul este în ordine. Mîine dimineaţă plecăm cît se poate de devreme.

– S-a făcut. O luă de mînă, în timp ce se întorceau la masă.

– Tu nu trebuie să pleci. Poţi să rămîi, să te bucuri de muzică.

Iar eu trebuie să plec şi să fac un duş lung, rece, continuă ea în gînd.

– Chiar dacă nu ai fi cea mai frumoasă fată de aici, tot te-aş conduce înapoi, aşa cum am venit împreună, aici.

Era un drum doar de cîteva minute, în pas rapid, de la bar la motelul unde trăseseră, dar îl ştia prea bine, ca să mai comenteze. Tansy ştia că el avea un cod de neclintit despre anumite lucruri – fără îndoială că Jenna îl învăţase bine. Un bărbat conducea o femeie pînă la uşă, fără comentarii.

Doar că îşi vîrî mîinile în buzunarele gecii, înainte ca una dintre ele să sfîrşească într-a lui.

– Ce fericită o să fie Lil cînd o să vadă felina, comentă Farley.

– O să fie în extaz. E o frumuseţe, fără doar şi poate. Sper să suporte bine drumul. Oricum, Lil zicea

că ţarcul o să fie gata să o primească şi că au început deja lucrările la cel permanent.

– Lil nu aşteaptă muştele să aterizeze.

– Niciodată. Se ghemui în haina ei, pentru că drumul acela scurt era totuşi unul rece. Braţul lui Farley se petrecu peste umerii ei, trăgînd-o spre el.

– Tremuri puţin.

Acum nu doar din cauza frigului, îşi spuse ea.

– Ah ... Cred că dacă o s-o luăm pe Cleo la şapte, o să fie destul de devreme.

– Mai întîi punem benzină. Dacă plecăm de aici pe la şase, o să avem timp şi de benzină şi să mîncăm ceva.

– N-am nimic împotrivă. Vorbea repede, în timp ce ducea un mic război cu proprii ei hormoni. Ne putem întîlni la masă. Plătim şi plecăm direct, da?

– Perfect. Îşi plimbă mîna de-a lungul spinării ei, în timp ce traversau parcarea motelului.

– Sau am putea merge împreună, pe jos, la micul-dejun.

– Poţi bate la uşa mea mîine dimineaţă, spuse Tansy în timp ce scormonea după cheie.

– Nu vreau să bat la uşa ta. Eu vreau să mă laşi să intru la tine. Cînd Tansy se uită în sus, o întoarse cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcuse la dans, prinzînd-o între el şi uşă.

– Lasă-mă să intru, Tansy, să fiu cu tine.

– Farley, asta nu e ...

Gura lui o găsi pe a ei. Avea un mod de a o săruta, încît bunul simţ, bunele intenţii, decizia fermă dispărură toate. În ciuda bunului simţ, al bunelor intenţii şi a fermei decizii, se trezi răspunzîndu-i la sărut.

Ah, la naiba, ah, fir-ar să fie, își spuse ea în timp ce brațele i se petreceau pe după el. Gura asta a lui, ca șmirghelul, era atît de bună de sărutat.

– Asta nu poate duce nicăieri, spuse ea.

– Poate duce de partea cealaltă a acestei uși, chiar în clipa asta. Lasă-mă să intru. Farley îi luă cheia din mînă, o strecură în broască, rămînînd cu ochii pe ea.

– Spune da.

Nu-ul se formă solid în mintea ei, doar că nu îi ieși pe gură.

– Dar să fie ca băutura și ca dansul. O singură dată. Trebuie să înțelegi asta.

Farley îi zîmbi și întoarse butonul ușii.

Mai tîrziu, după nu chiar o singură dată, Tansy se uita în sus, la tavanul întunecat. În regulă, își spuse ea, făcuse tocmai sex cu Farley Pucket – de două ori. Ce naiba o să facă acum?

Cel mai bine ar fi să se gîndească la asta ca la o excepție, cu ocazia unei ieșiri din oraș. Doar ca la ceva care s-a întîmplat. În fond era o femeie matură, sofisticată, o femeie experimentată.

Tot ce trebuia să facă era să ignore faptul că sexul fusese incredibil, de ambele dăți. Că el avea un fel de a o face să se simtă ca și cum ar fi fost singura femeie de pe lumea asta. Și că nu doar hormonii pierduseră bătălia, ci și inima ei.

Nu, trebuia să nu uite faptul că ea era mai în vîrstă și mai înțeleaptă și că de ea depindea să readucă lucrurile la normal.

– Farley, trebuie să discutăm despre asta. Trebuie să înțelegem că nu se va mai întîmpla, după ce ne vom întoarce acasă.

Farley își împleti degetele cu ale ei, aducîndu-i-le la buze. Frecîndu-le cu buzele.

– Tansy, presupun că trebuie să fiu sincer și să-ți spun că eu unul o să fac tot ce pot ca să se mai întîmple asta. Cu mine s-au petrecut atîtea lucruri bune, dar a fi cu tine este cel mai bun dintre toate.

Tansy se ridică în capul oaselor, înfășurîndu-se în cearșaf, ca nu cumva să-i mai vină lui Farley vreo idee.

– Nu pot spune că noi lucrăm efectiv împreună, dar tu faci totuși voluntariat la refugiu. Lil este prietena mea cea mai bună.

– Perfect adevărat, totul. Se ridică și el, privind-o tăcut. Dar ce-ai zice dacă te iubesc?

– Ah. Iubire. Nu vorbi de iubire. Simți cum o cuprinde panica.

– Dar te iubesc. Și știu că și tu ai sentimente față de mine. Întinse mîna și o mîngîie pe păr.

– Firește că am. Dacă nu le-aș avea, nu am fi acum aici. Dar asta nu înseamnă că...

– Eu cred că este vorba de sentimente puternice.

– Bine, fie, da. Nu neg. Dar, Farley, haide să fim realiști. Eu sînt cu cîțiva ani mai mare ca tine. Sîntem în decade diferite, pentru numele lui Dumnezeu.

– Peste cîțiva ani vom fi, o vreme, în aceeași decadă. Doar că eu nu vreau să aștept pînă atunci ca să fiu cu tine, spuse el vădit amuzat.

Oftînd, Tansy se întinse și aprinse veioza.

– Farley, uită-te la mine. Sînt o negresă de treizeci de ani.

Farley își iți capul și o studie, așa cum i se ceruse.

– Mai mult caramel. Toamna, Jenna face merele alea caramel. Sînt cafenii-auriu și dulci pe dinafară și doar ușor picante, înăuntru. Ador merele acelea

caramel. Ador culoarea pielii tale, Tansy, dar nu culoarea pielii tale este motivul pentru care te iubesc.

Cuvintele o făcură să tremure. O lăsară fără vlagă. Dar nu doar cuvintele, ci expresia lui, cînd le spuse.

– Eşti mai deşteaptă ca mine.

– Nu, Farley.

– Ba da, fără nici un dubiu. Acest lucru m-a făcut, o vreme, să fiu nervos în prezenţa ta. Prea nervos ca să te invit să ieşi cu mine. Îmi place faptul că eşti deşteaptă şi îmi place cum tu şi Lil începeţi să vorbiţi despre lucruri din care eu nu pricep nici pe jumătate. Apoi mi-am spus, în fine, la naiba, nici eu nu sînt chiar prost.

– Nu eşti prost, şopti Tansy, descătuşată. Nici pe departe. Eşti înţelept şi inteligent şi tot restul. Dacă lucrurile ar fi stat altfel...

– Sînt lucruri pe care nu le poţi schimba. Îi luă din nou mîna, astfel încît contrastul dintre nuanţe să se vadă în lumină. Şi sînt lucruri, Tansy. .. care fac ca diferenţa să nu conteze cîtuşi de puţin. Ca acesta.

O trase spre el, îşi puse buzele pe ale ei şi îi arătă.

I se părea ciudat să ştie că oameni înarmaţi patrulau de-a lungul hotarelor refugiului ei. Şi mai ciudat încă, ştiind că la insistenţele ei făcea şi ea parte dintre aceştia. Animalele ei erau agitate şi strigau. Noaptea era vremea lor. Şi în plus, mirosul de om, strălucirea luminilor le făceau şi mai agitate.

Petrecu mai mult timp cu Baby, spre evidenta lui încîntare, iar dragostea din ochii lui cînd o privea, îi liniştea nervii. Cînd stătea locului sau cînd se preumbla sau cînd mai bea o ceaşcă de cafea, făcea planuri pe termen lung sau scurt, ca să-şi ţină mintea

ocupată; apoi începea din nou să se preumble şi mai bea din nou o cană de cafea.

Vor trece şi de asta. Cel puţin de ea era sigură că va trece. Dacă persoana care le făcea probleme era acest Ethan Howe, îl vor găsi şi îl vor opri.

Acum începea să-şi amintească mai bine de el. Se dusese şi se uitase în dosarul lui Carolyn, îşi reîmprospătase memoria citind rapoartele şi datele, ca să aibă o imagine mai clară asupra studentei. Şi odată ce a reuşit acest lucru, a fost în stare să-şi amintească de unul dintre bărbaţii care veniseră aici de cîteva ori să dea o mînă de ajutor şi care flirtase cu Carolyn.

Cam de înălţime medie, slab, cu umeri puternici. Nimic special legat de el, de care să-şi poată aminti. Nu prea multe de spus despre el, decît pretenţia de a descinde nu dintr-un războinic oarecare, ci din Crazy Horse în persoană.

Lil îşi aminti că se amuzase oarecum de insistenţa lui în această privinţă, dar uitase repede atît de pretenţia lui, cît şi de el. Nu credea că schimbase mai mult de o duzină de cuvinte cu acest Ethan. Care, totuşi, nu fuseseră oare despre pămînt, despre caracterul sacru al acestuia şi despre datoria lor de a-l onora, din cauza liniei lor de sînge?

Uitase şi de asta, considerîndu-l doar un alt individ ciudat, inofensiv. Dar îşi amintea acum că se simţise urmărită de el. Sau îşi amintea acest lucru fie pentru că acum abia se gîndea serios la asta, fie din cauza nervilor? Începea oare să creeze scenarii?

Poate că Tansy o să-şi amintească mai bine de el.

Şi poate că el nu avea nici o legătură cu tot ce se întîmpla. Dar instinctele lui Coop spuneau că da. Ori ea avea încredere în acele instincte. Indiferent ce

probleme aveau ei legate de viaţa lor, credea la modul absolut în instinctele lui Cooper.

Asta, presupuse ea, era tot o chestiune care ţinea de instinctele ei.

Îşi schimbă poziţia, îşi roti umerii care aveau tendinţa să se înţepenească din cauza frigului. Cel puţin cerul acoperit păstra puţină căldură, deşi ar fi preferat să vadă stelele şi luna.

În strălucirea dură a iluminatului de securitate, îl privi pe Gull venind spre ea. O salută cu un gest larg. Se gîndi că gestul fusese o măsură de precauţie, ca să fie sigur că ea îl va recunoaşte.

– Ei, Gull.

– Lil. Coop mi-a spus să vin să te schimb.

– Gull, îţi sînt recunoscătoare pentru tot ce faci.

– Şi tu ai face la fel, pentru mine. Niciodată nu am mai stat aici, afară, într-o noapte ca asta. Gull scrută în direcţia habitatelor.

– Este al naibii de frig. Animalele tale nu par să doarmă cine ştie ce.

– Sînt animale nocturne. Şi sînt curioase să vadă ce fac toţi oamenii ăştia aici, afară, noaptea. Cei mai mulţi lipsindu-se de somn şi bînd prea multă cafea. În noaptea asta nu mai vine el aici.

– Poate că nu, cu toţi oamenii ăştia care se lipsesc de somn şi beau prea multă cafea.

– Un punct de vedere bun.

– Haide, Lil, intră acum. Preiau eu paza, aici. Doar dacă nu vrei să te plimbi şi să-l vizitezi pe Jesse. Ca pe vremuri.

Îi dădu un pumn uşor în braţ.

– Nu cred că lui Rae i-ar face plăcere asta, spuse ea referindu-se la soţia vechiului ei aşa-zis-iubit.

– Ce se întîmplă în refugiu rămîne în refugiu, spuse Gull impenetrabil.

Lil se îndepărtă chicotind. Îi văzu şi pe alţii îndreptîndu-se spre camionetele sau maşinile lor, în timp ce prieteni sau vecini veneau să-i înlocuiască. Se auzeau voci, glume, rîsete adormite, urări de noapte bună.

Grăbi pasul cînd îi văzu pe părinţii ei.

– Parcă spuneai că te duci la cabană să te culci puţin, îi spuse ea mamei ei.

– Am spus-o ca să nu mă mai pisezi. Acum mă duc acasă să mă culc. Şi să faci şi tu la fel. O bătu pe Lil uşor pe obraz, cu mîna înmănuşată. Ştiu că nu este un motiv bun, dar este plăcut să vezi cum îţi sare lumea în ajutor. Joe, du-mă acasă. Sînt obosită.

– Acum culcă-te şi tu. Mai stăm de vorbă mîine, spuse Joe dîndu-i lui Lil cu degetul peste nas.

Nici un dubiu în privinţa asta, îşi spuse Lil în timp ce se despărţeau. Vor sta cu ochii pe ea pînă se va rezolva situaţia asta. Aşa lucrau ei. Şi dacă ar fi fost invers, aşa ar fi lucrat şi ea.

Înăuntru, îşi puse puşca la locul ei şi îşi scoase hainele groase. Se uită la scară, se gîndi la pat. Dar decise că era prea lipsită de stare. Prea multă cofeină în sînge.

Făcu foc în cămin. Dacă lui Coop nu-i plăcea, îl putea stinge. Dar barem mai adăuga puţină căldură şi veselie aranjamentelor lui temporar adormite.

Se întoarse în bucătărie cu gîndul să-şi facă un ceai. Dar decise că era prea nerăbdătoare ca să aştepte apa să fiarbă. Îşi turnă în schimb o jumătate de pahar de vin, sperînd că acesta va contracara efectul cofeinei.

Ar putea lucra, îşi spuse ea. Ar putea petrece o oră la computer, pînă cînd îi va veni somnul. Dar nici ideea de a se aşeza nu îi făcea cu ochiul.

Apoi auzi deschizîndu-se uşa de la intrare şi ştiu că asta aştepta. Că îl aştepta pe el.

Cînd se întoarse în living, stătea jos, trăgîndu-şi cizmele din picioare. Arăta, îşi spuse ea, alert, treaz, cu ochii limpezi cînd îi întîlni pe ai ei.

– Am crezut că eşti deja sus.

– Prea multă cafea.

El scoase un vag sunet de confirmare şi-şi extrase şi a doua cizmă.

– Poate că mă simt la fel de neliniştită ca animalele. Nu sînt obişnuită să am oameni aici, la ora asta din noapte. Nu-mi găsesc locul. Se duse la fereastră, se uită afară.

– Aş putea sugera cîteva păhărele cu gin rummy, dar nu sînt în dispoziţie pentru aşa ceva.

Lil se uită la el, peste umăr.

– La fel şi eu. Aş putea încerca să fac un solitaire.

– Sau ai mai putea încerca să stingi luminile şi să închizi ochii.

– Asta ar fi ceva inteligent. Dădu pe gît restul de vin şi puse paharul deoparte.

– Urc acum, să te las să dormi. Porni spre scară, se opri, se întoarse. El nici nu se mişcase. Ce-ai zice dacă aş vrea să facem sex pe masă?

– Vrei să facem sex pe masă?!

– Ai spus jos cu sexul de pe masă. Poate că acum îl vreau înapoi, pe ea. În discuţie. Poate că în seara asta nu vreau să dorm singură. Tu eşti aici; eu sînt aici. Sîntem prieteni. Ăsta este un lucru stabilit, da? Sîntem prieteni.

– Întotdeauna am fost.

– Deci asta este totul. Sîntem prieteni şi nu sîntem singuri. Ne oferim unul celuilalt ceva ce să ne mai destindă puţin. Rezonabil. Poate că eu sînt prea obosită. Ca naiba de obosită, adăugă, zîmbind. Sau poate că nu sînt.

Rămase pe loc, privind-o. Aşteptînd.

– Ai spus că nu o să mă atingi. Te rog acum să uiţi de regula sau de prevederea sau de orice crezi tu că e asta. Urcă sus cu mine, vino în pat cu mine, stai cu mine. Simt nevoia să uit de totul, Coop, ăsta e adevărul adevărat. Am nevoie de puţină linişte. Cîteva ore. Fă-mi favorul ăsta.

Coop se apropie de ea.

– Îţi fac un favor stînd în ger pînă la două dimineaţa. Dar să merg cu tine în pat? Întinse mîna şi şi-o plimbă de-a lungul cozii ei.

– Asta nu are calificativ. Dar nu-mi spune că ai nevoie de puţină linişte, Lil. Spune-mi că mă doreşti.

– Te doresc. Chiar te doresc. Probabil că mîine o să-mi pară rău.

– Da, dar o să fie prea tîrziu. O trase spre el şi îi prinse gura într-a lui. Este deja prea tîrziu.

Coop se întoarse spre trepte, apoi o apucă de coapse, ridicînd-o în sus, iar ea îşi petrecu picioarele pe după talia lui, braţele, pe după gîtul lui.

Poate că întotdeauna fusese prea tîrziu, îşi spuse ea în timp ce Coop o căra sus pe scări, iar ea îşi plimba buzele pe faţa lui, aşa cum făcuse odinioară, cu mult timp în urmă. Înapoi, la ceva familiar. Era ca şi cum s-ar fi închis un cerc, îşi spuse ea. Nu trebuia să fie nimic mai mult decît atît.

Îşi apăsă obrazul de al lui, oftă.

– Deja mă simt mai bine.

În faţa dormitorului, Coop se întoarse, apăsînd-o cu spinarea de uşă. Şi ochii aceia,cu albastrul acela ca de gheaţă care îi strîngea întotdeauna inima, se uitară într-ai ei.

– O baie fierbinte te face să te simţi mai bine. Asta este ceva mai mult, Lil. Amîndoi trebuie să-i facem faţă.

Cînd îi luă gura, nu era pentru alinare şi nici pentru liniştire ci pentru a aprinde. Şi astfel, susurul acela mic, prevestind clocotul, niciodată pe deplin stăpînit, năvăli în forţă, izbucnind într-o flacără totală, furioasă.

Puţină linişte? Chiar crezuse că o să găsească pacea minţii aici, cu el? Nu va fi nici un fel de pace, cu războiul care se dezlănţuia între ei, în ea. Înghiţită, se dărui momentului, i se dărui lui.

Poate că de data aceasta bătălia se va sfîrşi şi flacăra aceea permanentă din ea se va consuma, în sfîrşit.

Nevoia o excită, plimbîndu-i-se de-a lungul pielii, umplîndu-i sînii, vintrele, cu fierbinţeală. Ceva familiar, poate. Dar totuşi altfel faţă de ce fusese odinioară. Oare mîinile lui fuseseră atît de sigure, gura lui atît de imperioasă?

Era încă încolăcită în jurul lui, cînd Coop se îndreptă spre pat. Luminile din zona administrativă se strecurau printre jaluzele, bare subţiri care cădeau pe aşternuturi, pe ea, cînd o depuse la marginea patului. Ca un fel de cuşcă, îşi spuse ea. Ei bine, intră în ea de bună voie.

Coop îi apucă o cizmă, trăgînd de ea. Se auzi rîzînd, o veselie nervoasă, cînd i-o trase şi pe a doua. Apoi Coop se aplecă să-i desfacă nasturii bluzei flanelate.

– Desfă-ţi părul. Te rog, spuse el în timp ce-i scotea bluza.

Lil îşi ridică mîinile, trase funda la capătul cozii, spre talie, aşa cum făcea de obicei şi îşi eliberă coada, în timp ce el îşi scotea cămaşa.

– Nu, fac eu asta, spuse, cînd ea începu să-şi treacă degetele prin păr. M-am gîndit mereu la părul tău, la cum se simte, cum miroase, la cum arată după ce îmi trec mîinile prin el. La tot părul ăsta negru ca noaptea.

Îi înfăşură părul în jurul pumnului său şi trase uşor de el, pînă cînd îi aduse faţa aproape de a lui. Gestul, flacăra încinsă din ochii lui vorbeau despre reţinere şi pasiune.

– Te vedeam peste tot. Ca o nălucă blestemată. O străfulgerare în mulţime, o amăgeală, cu coada ochiului, dispărînd după colţ. Erai peste tot.

Lil dădu să scuture din cap, dar el întări strînsoarea. O clipă văzu scăpărînd furia aceea, dar apoi Coop îi dădu drumul la păr.

– Acum eşti aici, spuse el şi-i scoase peste cap bluza..

– Am fost aici.

Nu, îşi spuse el. Nu. Dar acum da, era aici. Excitată, puţin iritată, exact ca şi el. Ca să îşi facă lui plăcere, ca să-i facă ei, îşi plimbă degetele de-a lungul claviculei , deasupra umflăturii subtile a sînilor. Fata pe care o ştia el fusese o tijă de trestie. Se pîrguise fără el.

Lil tremură la atingerea lui; cum de fapt a vrut el.

Apoi îşi apăsă podul palmei pe fruntea ei, împingînd-o uşor spre spate. Şi o făcu să rîdă din nou.

– Domnule Finuţu' ştiu c-ai pus cîteva kilograme pe tine, spuse ea cînd Coop se afla deasupra ei, cu trupul apăsînd-o în saltea.

– Şi tu.

– Adevărat?

– În locuri interesante.

Lil rîse uşor şi-şi trecu degetele prin părul lui, aşa cum făcuse el cu al ei.

– Mă rog, a trecut ceva vreme.

– Eu cred că-mi amintesc cum funcţionează orice. Cum funcţionezi tu.

Îşi frecă buzele de ale ei, aţîţînd-o, apoi scufundîndu-se, scufundîndu-se, scufundîndu-se. Mîinile lui erau pe ea, amintindu-i cum fusese, derutînd-o cu ce era acum.

Mîini puternice, grele, mîini muncitoare, plimbîndu-se peste ea, apăsînd, frămîntînd, pînă cînd respiraţia ei deveni mai rapidă, pînă cînd trecutul şi prezentul nu mai erau decît o ceaţă strălucitoare peste simţurile ei.

Coop îi deschise sutienul, i-l trase deoparte şi – mîini şi gură, dinţi şi limbă – făcură ca respiraţia ei şi aşa accelerată să devină gîfîită, gîfîielile să devină oftaturi. Trase de maieu, scoţîndu-i-l peste cap şi aruncîndu-l, nerăbdătoare acum să-l simtă. Un spate puternic, muşchi proeminenţi. Nou şi fascinant.

Fusese un băiat, doar un băiat cînd îl atinsese ultima oară aşa. Acum, sub mîinile ei se afla un bărbat, un bărbat al cărui trup se presa acum pe ea.

În întuneric, vărgaţi de lumină, se redescopereau unul pe celălalt. O curbă, un unghi, un nou loc de plăcere. Degetele ei se plimbară peste o cicatrice care nu fusese acolo, înainte. Şi îi şopti numele în

timp ce buzele lui se plimbau frenetic în jos, pe trupul ei.

Se cutremură cînd îi descheie jeanşii, îşi ridică coapsele ca să-l ajute să şi-i scoată. Se rostogoli împreună cu el pe pat, în timp ce se grăbeau să-şi scoată de pe ei şi ultimele bariere.

Afară, una dintre feline strigă, un sunet sălbatic străpungînd întunericul. O avea acolo, în întuneric şi ce era sălbatic în ea strigă, eliberîndu-se în plăcerea brutală, primitivă.

Se mişca pentru el şi cu el, cu ochii scînteindu-i în jocul de umbre. Tot ce găsise şi pierduse el, totul fără de care trăise, era aici. Chiar aici. Simţurile lui înotau cu ea, un iureş de femeie, toată parfum şi piele, toată umedă şi caldă. Bătăile inimii ei sub gura lui flămîndă, alunecarea pielii ei sub mîinile lui disperate.

Îi biciuia simţurile, o simţea escaladînd şi eliberîndu-se, apoi readunîndu-se.

Numele lui. Îi repeta numele, iară şi iară.

Numele lui, cînd se scufundă în ea. Se ţinu, se ţinu pe culmea aceea biciuitoare, plin şi înconjurat, blocat, pînă cînd începură amîndoi să tremure. Apoi totul nu a mai fost decît mişcare, nebunie, uitare de sine. Iar cînd ea se eliberă din nou, se cutremură împreună cu ea.

Ar fi vrut să se ghemuiască sub el, doar să-şi potrivească trupul de al lui, ca două piese dintr-un puzzle. Dar stătu acolo tăcută, poruncindu-şi să savureze plăcerea şi pacea care în sfîrşit venise.

Putea dormi. Dacă ar fi închis ochii, lăsîndu-şi mintea să se stingă, ar fi putut dormi. Orice trebuia spus sau rezolvat putea fi spus sau rezolvat mîine dimineaţă.

– Eşti rece.

Oare?

Înainte ca mintea ei să se conecteze cu trupul, Coop o ridică şi o întoarse. Cînd făcuse el toţi muşchii ăştia? se întrebă ea. O înfofoli cu ceaşaful şi plapuma şi o trase la el.

Lil se încordă puţin – să păstreze puţină distanţă, o idee, măcar, nu? Dar el o ţinu acolo, aşezînd-o covrig, exact unde ar fi vrut ea să fie.

– Dormi acum, îi spuse.

Şi prea obosită, prea relaxată ca să mai comenteze, făcu exact aşa.

S-a trezit înainte de răsăritul soarelui, mişcîndu-se cît mai puţin. Braţele lui rămăseseră în jurul ei şi ale ei se petrecuseră singure pe după el, în scurtele ore ale nopţii.

De ce, se întrebă ea, ceva atît de fundamental, atît de omenesc, îi sfîşiase inima?

Tihna, îşi spuse ea. În final, el îi dăduse tihna de care avea atîta nevoie. Şi poate că şi ea îi dăduse la rîndul ei, puţină.

Nu trebuia să fie mai mult decît atît.

Îl iubise toată viaţa ei şi nu avea nici un rost să încerce să se convingă cu de-a sila că acest lucru se va schimba vreodată. Dar sexul era doar un lucru primar iar în cazul lor, un fel de cadou, ca între prieteni.

Prieteni adulţi, sănătoşi, singuri, de comun acord.

Ea era puternică, inteligentă şi suficient de conştientă ca să accepte acest lucru – şi să-l păstreze aşa. Primul pas, îşi spuse, era să se desprindă de el şi să se ridice din pat.

Începu să se mişte cu aceleaşi precauţiuni cu care s-ar fi desprins de o cobră adormită. Dar abia cîştigă un centimetru că ochii lui se deschiseră şi străluciră direct într-ai ei.

– Îmi pare rău. Nu ştia de ce vorbea în şoaptă – părea doar lucrul cel mai rezonabil de făcut. Nu am vrut să te trezesc. Trebuie să intru-n priză.

Coop o ţinu aproape de el, ridicîndu-i doar mîna şi întorcîndu-i încheietura ca să se uite la ceasul ei fosforescent.

– Da, cred că amîndoi trebuie să facem asta. În două minute.

Pînă să poată ea reacţiona, Coop se întoarse şi era deja în ea.

Nu se grăbi. După acest prim gest posesiv, continuă încet. Lovituri lungi, leneşe, care o lăsară vlăguită şi buimacă. Pluti în sus, neajutorată, simţind cum tremură. Apăsîndu-şi faţa de gîtul lui. Se lăsă în voie.

Oftă, prelungind momentul mai mult decît era înţelept.

– Presupun că-ţi datorez un mic-dejun.

– Niciodată nu refuz un mic-dejun.

Lil se întoarse, făcînd eforturi să-şi păstreze tonul lejer.

– Mă duc să pun de cafea. Dacă vrei, poţi să faci tu duş, primul.

– Cum să nu.

Îşi luă halatul, trăgîndu-l pe ea în timp ce ieşea repede din dormitor.

Evită să se privească în oglindă şi se concentră asupra lucrurilor care trebuiau făcute. O cafea simplă, puternică şi ceea ce trebuia pentru ce considera a fi un mic-dejun complet, de ţară. Chiar dacă nu-i era foame, o să mănînce al naibii de bine. Nimeni nu

trebuia să-şi dea seama că era bolnavă de dragoste. Din nou.

Mai bine să se concentreze asupra lucrurilor pozitive, îşi reaminti ea. Se odihnise mai bine în patru ore decît în toate acele ultime zile la un loc. Şi firesc, această tensiune zbîrnîitoare dintre ea şi Coop se va diminua, acum.

Ce trebuia să se petreacă, s-a petrecut. Amîndoi au supravieţuit. Amîndoi îşi vor vedea de drumul lor.

Şunca sfîrîia în tigaia de fontă, în timp ce încălzea pesmeţii în cuptor. Îşi aminti că lui îi plăceau ouăle bine-făcute. Mă rog, pe vremuri.

Cînd Coop coborî, mirosind a săpunul ei, Lil spărgea ouăle în tigaie. Coop turnă cafeaua, îi umplu ceaşca ei cu vîrf, se rezemă de bufet şi o privi.

– Ce este?

– Arăţi bine. Îmi place să mă uit la tine, peste cafeaua mea de dimineaţă. Îmi închipui că eşti flămîndă, spuse el uitîndu-se la şunca pe care o scursese Lil de grăsime, apoi la cartofii raşi care sfîrîiau alături de ouă.

– M-am gîndit că-ţi datorez un meniu complet.

– Apreciez micul-dejun, dar eu nu aştept să fiu plătit.

– Nu contează. Oricum, sper să reuşesc să instalez cît mai repede sistemul de alarmă. Nu le pot cere oamenilor să-mi păzească locul ca şi cum ar fi Ford Apache. Toată lumea îşi are treaba ei. Inclusiv tu.

– Uită-te la mine.

Lil se uită la el, în timp ce se ocupa de ouă.

– De ce nu te aşezi? Mîncarea e aproape gata.

– Dacă îţi trece cumva prin cap să te retragi, gîndeşte-te bine.

Cu mîini remarcabil de sigure, scoase cartofii.

– Sexul nu este o minge cu lanţ, Coop. Şi eu decid dacă mă retrag sau nu.

– Nu. Nu o să faci asta. Nu o s-o mai faci.

– Nu o s-o mai fac? Eu niciodată nu ... Ridică o mînă, ca şi cum ar fi vrut să se oprească. Eu nu intru în chestia asta. Am prea multe de făcut, astăzi.

– Din asta nu mai ieşi, Lil. Şi nici eu.

– Ai fost plecat mai bine de zece ani. Te-ai întors pentru cîteva luni. Tu crezi, chiar crezi, că totul se poate relua pur şi simplu de unde vrei tu, pentru cîtă vreme vrei tu?

– Vrei să auzi ce gîndesc eu şi ce vreau eu? Eşti pregătită să auzi asta?

– Nu, de fapt, nu, nu sînt. Lil nu credea că inima ei putea suporta asta. Nu acum. Nu mă interesează nici o discuţie, dezbatere sau readucere pe tapet. Putem fi prieteni, sau poţi insista pînă cînd nu o să mai fim. Depinde de tine. Dacă ceea ce s-a întîmplat între noi ne va distruge prietenia, Cooper, o să-mi pară rău. Sincer, rău.

– Lil, eu nu alerg să regulez pe cineva.

Lil răsuflă cu putere.

– Atunci e în regulă.

Coop făcu un pas spre ea, Lil făcu unul înapoi. Şi se deschise uşa.

– Bună dimineaţa. Am vrut să vă spun ... Gull nu era cel mai perspicace om, dar chiar şi el putea simţi un moment nepotrivit.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt.

– Nu ne-ai întrerupt, spuse Lil repede. De fapt, ai venit chiar la timp. Coop tocmai se pregătea de micul dejun. Poţi să-i ţii companie şi mănîncă şi tu ceva.

– Ah, dar nu am vrut să ...

– Ia-ţi nişte cafea. Eu trebuie să urc, să mă îmbrac. Toată lumea e bine, afară? întrebă Lil, începînd să pună pe masă două farfurii.

– Da. Da. Hm...

– Stai jos şi bagă la ghiozdan. Mă întorc şi eu în cîteva minute. Lil îşi luă cafeaua şi urcă fără să se uite înapoi.

Gull îşi drese glasul.

– Îmi pare rău, şefu'.

– Nu a fost vina ta, mormăi Coop.

17

Lil nu coborî peste cîteva minute. De fapt, nu se mai întoarse deloc în bucătărie. Făcu duş, se îmbrăcă, apoi ieşi prin uşa din faţă a cabanei.

Evitare? În nici un caz, medita Lil. Dar nu-şi putea permite să-şi înnămolească mintea, inima, spiritul. Internii erau totala ei responsabilitate pînă la întoarcerea lui Tansy – Iar cînd se va întîmpla asta, vor avea o nouă felină.

Îşi găsi de lucru verificînd ţarcul provizoriu şi lucrînd cu echipa la habitatul permanent.

Cerul însorit şi creşterea temperaturii însemnau că putea lucra în mîneci scurte, pentru o schimbare. Dar asta însemna şi mai multă zăpadă topită, mai mult noroi. Cum nestatornicul martie se îndrepta spre capriciosul aprilie, zorii primăverii aveau să aducă mai mulţi vizitatori – şi mai multe donaţii la faţă locului.

În pauza de dimineaţă îl vizită pe Baby, făcîndu-şi ei şi lui plăcere cu o perioadă lungă de joacă şi scărpinat, frecat, mîngîiat.

– Pot jura că ăsta nu este decît o pisică domestică mai mare. Mary scutură din cap cînd Lil ieşi din ţarc, verificînd de două ori încuietorile. Şi de fapt – continuă Mary – este mai puţin arogant decît tărcatul meu.

– Tărcatul tău nu-ţi poate sfîrteca jugulara, dacă-i vine.

– Dar nici despre ăsta nu-mi pot imagina că i-ar veni. A fost un dulce din prima zi. Frumoasă zi, nu? Cu mîinile în şolduri, Mary îşi întoarse faţa în sus, spre albastrul imaculat al cerului. În grădina mea bulbii au început să dea muguri şi crocuşii încep să înflorească.

– Eu una sînt gata pentru primăvară. Abia o aştept.

Lil o luă mai departe pe cărare, vrînd să verifice toate animalele. Mary veni după ea.

În curtea lor, pisicile-sălbatice se rostogoleau şi se luptau împreună, ca doi băieţi în vacanţă, în timp ce linxul, cocoţat în pomul lui, le privea cu un fel de dispreţ.

– Ştiu că jaguarul şi noul sistem de securitate vor muşca zdravăn din bugetul nostru. Sîntem în regulă, da, Lil?

– Sîntem în regulă. E drept, donaţiile au cam stagnat în iarna asta, exceptînd grămada pe care ne-a dat-o Coop. Şi care ne face să stăm cu mult mai bine decît în primul trimestru al anului trecut.

– Acum începem să ne facem griji pentru al doilea trimestru.

– Lucius şi cu mine sîntem pe cale să găsim nişte tertipuri să creştem fondurile. Şi asta o să se întîmple odată cu încălzirea vremii.

– Mă tem că problemele pe care le avem acum o să ţină lumea departe, ceea ce înseamnă că ne vor scădea încasările de la intrări şi donaţiile pe loc. Veştile circulă repede.

Realitatea, Lil ştia asta, se număra în dolari şi cenţi.

– Cu Xena şi Cleo avem două animale în plus de hrănit, de adăpostit şi de îngrijit. Eu speram să putem să angajăm cel puţin cu jumătate de normă, un asistent veterinar pentru Matt, în vara asta. Acum însă nu cred că vom putea întinde de buget, pentru aşa ceva.

– Willy trebuie să-l prindă pe ticălosul ăla şi încă repede. Matt este suprasolicitat, dar la fel sînt şi toţi ceilalţi de aici. Asta este. Sîntem bine, Lil şi o să rămînem bine. Dar spune-mi cum eşti tu?

– Sînt bine. Bine.

– Ei, dacă m-ai întreba pe mine – ceea ce n-ai făcut, dar eu oricum îţi spun – arăţi stresată. Şi vorbind despre suprasolicitare, de ce ai tu nevoie este o zi liberă. O adevărată zi liberă. Şi o întîlnire.

– O întîlnire?

– Da, o întîlnire. Evident exasperată, Mary îşi dădu ochii peste cap. Sper că mai ştii ce-i aia o întîlnire. O cină, un film, puţin dans. De cînd te-ai întors nu ţi-ai luat nici o zi liberă şi oricît de mult ţi-a plăcut excursia în America de Sud, ştiu bine că şi acolo ai muncit în fiecare afurisită de zi.

– Îmi place să muncesc.

– Posibil, dar o zi liberă şi o întîlnire ţi-ar face bine. Ar trebui să-ţi iei mama şi să vă duceţi la Rapid City, pentru o zi. Faceţi tîrguieli, îţi faci manichiura, apoi te întorci şi-l pui pe arătosul ăla de Cooper Sullivan să-ţi facă cinste cu o friptură, să te invite la dans, după care să „parcaţi".

– Mary!

– Dacă aş fi cu treizeci de ani mai tînără şi singură, al naibii ce-aş avea grijă să mă invite la o friptură şi tot restul. Mary o strînse pe Lil cu putere, oarecum cu nerăbdare. Îmi fac griji pentru tine, draga mea.

– Nu. Să nu-ţi faci.

– Ia-ţi o zi liberă. Ca să vezi, pauza s-a terminat, spuse uitîndu-se la ceas. În vreo două ore ar trebui să apară Tansy şi Farley. Şi atunci să vezi ce nebunie o să fie aici.

Cînd Mary se îndepărtă, Lil îşi spuse că nu vroia o zi liberă. Nu vroia să meargă la tîrguieli – nu cine ştie ce. Sau să-şi facă manichiura. Se uită la unghiile ei şi se încruntă. Fie, o manichiură poate că nu i-ar strica, dar nu avea programată nici o prelegere, o apariţie în public sau vreun alt eveniment. Nu trebuia să bată la tobă pentru strîngere de fonduri .Cînd era cazul, se descurca ea foarte bine.

Iar dacă vroia să iasă într-o seară la o friptură, putea să şi-o cumpere şi singură. Ultimul lucru de care avea nevoie era o ieşire cu Coop, ceea ce ar fi complicat o situaţie deja complicată, din cauza sexului.

Şi a fost numai şi numai greşeala ei, recunoscu Lil.

Coop avusese dreptate în dimineaţa asta, într-o privinţă. Trebuia să se împace cu ideea.

De ce oare nu făcuse lista aia?

Se opri în faţa ţarcului tigrului, care stătea întins la intrarea în cuşca lui, cu ochii pe jumătate închişi. Nu dormita, nu încă. Coada i se mişca leneş şi Lil citi atenţionare în ochii aceia ca două fante.

– Sper că nu mai eşti supărat pe mine, nu? Lil se rezemă de gardul metalic, uitîndu-se la urechile agitate ale lui Boris.A trebuit s-o fac. Nu vreau să păţeşti ceva tu, sau să se întîmple ceva, din cauza ta. Nu a fost greşeala noastră, Boris, dar noi am fi fost vinovaţii.

Boris scoase un mîrîit care semăna foarte mult cu un accept în silă şi Lil zîmbi.

– Eşti frumos. Un băiat mare, frumos. Dar acum cred că mi s-a terminat pauza, adăugă Lil oftînd.

Se îndreptă ca să se uite dincolo de padocuri, la copaci, la dealuri. Şi îşi spuse că într-o zi ca aceasta nu puteai crede că s-ar putea întîmpla ceva rău pe lume.

Mesteca la cel de al doilea baton Ho Ho. Putea el trăi în sălbăticie, dar nu vedea nici un motiv să renunţe la cîteva plăceri de Afară. Oricum, furase cutia cu fursecuri dintr-o tabără şi tehnic vorbind, trăia în sălbăticie în timp ce le mînca. Mai confiscase şi o pungă cu cipsuri de cartofi şi un pachet cu şase beri Heineken.

Se limita la o bere o dată la două zile. Un vînător nu-şi putea permite să-şi lase creierul amorţit de alcool, nici măcar pentru o oră. Aşa încît îşi bea singura bere înainte de culcare.

Băutura fusese punctul lui slab – putea recunoaşte asta – exact cum fusese şi al tatălui său. Exact aşa cum era pentru cei din neamul lor, spunea adesea tatăl lui. Alcoolul nu a fost decît o armă în plus pe care a folosit-o omul alb împotriva lor.

Băutura îl băgase în necazuri, îl adusese în atenţia legii omului alb.

Dar chiar îi plăcea la nebunie gustul unei beri reci.

Nu va renunţa. Dar pur şi simplu se va controla.

Învăţase asta de unul singur. Tatăl lui îl învăţase atîtea lucruri, numai autocontrolul, nu.

Era o chestiune de autocontrol, îşi spuse el. Exact cum faptul că i-a lăsat pe turişti să plece a fost o chestiune de control, de putere. Uciderea lor ar fi fost ca pescuitul într-un butoi, ceea ce nu era la înălţimea

artei lui. Se gîndise să ucidă trei din patru, iar pe ultimul să-l vîneze.

Nu strică niciodată puţin exerciţiu.

Dar uciderea a patru turişti ar fi umplut dealurile cu poliţişti şi rangeri, ca furnicile. Nu că nu ar fi putut scăpa de ei, aşa cum făceau strămoşii lui, odinioară. Într-o zi o să pornească de unul singur, aşa cum o să vrea şi cînd o să vrea el, războiul împotriva celor care au pîngărit pămîntul acesta.

Într-o zi îi vor pronunţa numele cu teamă şi respect.

Dar acum avea un peşte mai mare de prăjit, un peşte care nu se afla în butoi.

Îşi scoase binoclul ca să scaneze împrejmuirea de dedesubt. Îl cuprinse din nou un sentiment de mîndrie privind paznicii plasaţi peste noapte de-a lungul perimetrelor.

Din cauza lui.

Prada lui îl adulmecase şi o cuprinsese frica. Nimic din tot ce făcuse înainte nu îi oferise atîta satisfacţie.

Cît de uşor şi cît de surescitant ar fi fost să-i lichideze. Pe toţi. Mişcîndu-se încet ca o fantomă, tăind beregate, una după alta, cu sîngele cald şi ud pe mîinile lui.

Atîta vînat într-o singură noapte.

Şi care ar fi fost premiul lui, dimineaţa, cînd ea ar fi ieşit din cabană şi ar fi văzut carnagiul lăsat de el în urmă?

Ar fi alergat, ar fi alergat urlînd de groază?

Îi plăcea cînd alergau, cînd strigau. Şi îi plăcea şi mai mult cînd nu mai aveau suflu să strige.

Dar se controlase. Încă nu venise momentul.

Îi putea trimite un mesaj, se gîndi el. Da, putea face asta. Ceva foarte personal. Cu cît mai multe

erau în joc, cu atît mai profundă va fi competiţia, cînd va sosi momentul.

El nu vroia doar frica ei – frica era uşor de obţinut.

O mai urmări o clipă, în timp ce traversa spre cabana în care se aflau birourile.

Nu, nu doar frica ei, îşi spuse coborîndu-şi binoclul şi lingîndu-şi ciocolata de pe degete. O vroia implicată, aşa cum nu fusese nici una dintre celelalte. Aşa cum nu meritase nici una dintre celelalte.

Se întoarse şi ridicîndu-şi sacul pe umeri, începu să meargă, în cerc, spre vizuina lui, fluierînd o melodie.

Cînd drumeţul singuratic, gîfîind un pic, se intersectă cu el, îi zîmbi.

– Te-ai rătăcit? îl întrebă.

– Nu. Nu chiar. Oricum, sînt încîntat să văd o faţă prietenoasă. Am fost pe Crow Peak, îndreptîndu-mă spre vîrf. Cred că m-am îndepărtat puţin de marcaje. Scoase o sticlă cu apă de la cingătoare. Presupun c-ar fi trebuit să rămîn pe unul din drumurile mai uşoare. Ei, a trecut ceva vreme...

– Mmm-hmm.

Ăsta arăta destul de sănătos, destul de în formă. Şi rătăcit, suficient de destul.

– Eşti singur?

– Da. Soţia mea s-a întors, la bifurcaţie. Aş fi făcut şi eu acelaşi lucru, doar că ea a spus că nu aş putea rezista cele şapte mile. Ştii cum este. Trebuie să le dovedeşti că greşesc.

– Eu mă îndrept în direcţia asta. Te-aş putea scoate înapoi, la drumul marcat.

– Ar fi grozav. Şi mi-ar prinde bine şi puţină companie. Jim Tyler, adăugă el, întinzînd mîna. Din St. Paul.

– Ethan Pisica-lute.

– Încîntat de cunoştinţă. Eşti de pe aici, de prin jur?

– Chiar aşa, sînt de prin jur.

Porni la drum, ducîndu-l pe Jim Tyler din St. Paul departe de drum, departe de marcajele de pe pini, de stîlpi, adînc în sălbăticie. Păstra un ritm moderat. Nu vroia să-l obosească pe Jim înainte de începerea jocului. Se uita să vadă dacă mai era cineva pe acolo şi-l asculta pe omul ăsta vorbind despre soţia lui, despre copii, despre afacerea lui – imobiliară – din St. Paul.

Îi arăta diverse urme, ca să facă conversaţie, aşteptă ca Jim să facă poze cu un Canon digital, micuţ, frumuşel.

– Eşti mai bun decît ghidul din buzunarul meu, spuse Jim cu reală plăcere. Să vezi cînd o să-i arăt nevesti-mi pozele astea şi o să vadă ce-a pierdut. Ce noroc am avut să dau peste tine.

– Mare noroc. Îi zîmbi larg lui Jim, în timp ce-şi scotea pistolul.

– Fugi, iepure, spuse el zîmbind. Fugi.

Cînd apăru Farley, Lil ieşi în goană din cabană. Personalul, voluntarii, internii, cu toţii lăsară baltă ce făcuseră pînă atunci şi alergară spre el. Înainte ca Farley să oprească de tot, Lil se repezi şi se căţără pe pragul maşinii, de partea lui Tansy şi îi zîmbi prietenei ei.

– Ce face?

– Bine. Bine. A devenit puţin cam neliniştită acolo, în spate. Ca şi cum ştia că ne apropiam. O să fii foarte fericită cu ea, Lil. Este o frumuseţe.

– Ai toate rapoartele medicale? o întrebă Matt.

– Da şi azi am vorbit personal cu veterinarul. Dosarul ei de sănătate este perfect. Acum cîteva luni a avut ceva probleme intestinale. Proprietarei ei îi plăcea să-i dea trufe de ciocolată. Trufe Godiva şi caviar Beluga, la ocazii speciale. Se pare că lui Cleo îi place tare mult ciocolata neagră cu umplutură de alune şi icrele negre pe cubuleţe de pîine uşor prăjită.

– Dumnezeule Mare, exclamă Matt în loc de răspuns.

– A părăsit viaţa în înalta societate, dar părerea mea este că o să se adapteze. Lil rezistă tentaţiei de a se căţăra chiar acum sus, ca să-şi arunce o privire.

– Du-o spre padocul temporar, Farley. Haide s-o scoatem din cuşcă şi să-i prezentăm noua ei casă. Sînt convinsă că o să vrea să-şi întindă picioarele.

Se uită în direcţia în care doi interni îşi continuau turul cu un grup şi îi spuse tinerei de lîngă ea:

– Annie, ce-ar fi să te duci şi să sugerezi grupului să se îndrepte spre padoc? Chestia asta o să fie într-adevăr o tratatie, pentru ei.

Lil continuă să-i însoţească, în picioare pe pragul maşinii.

– Noi vă aşteptam deja de o oră aici, comentă ea.

Tansy se foi în banchetă.

– Păi, ah, am plecat puţin mai tîrziu decît ne propusesem.

– Aţi avut probleme?

– Nu. Nu. Tansy continuă să se uite drept în faţă. Nici o problemă. Cleo a suportat foarte bine drumul. A dormit aproape cea mai mare parte din timp. Am adus toate hîrtiile, poate vrei să te uiţi peste ele, după ce o instalăm.

Prima privire a lui Lil asupra felinei îi tăie răsuflarea. Suplă, muşchiuloasă, cu ochii roşiatici

strălucitori, Cleo stătea în cuşca ei de voiaj ca o regină pe tron.

Se uita la oameni cu ceea ce o izbi pe Lil a fi pură superioritate şi scotea din cînd în cînd un mîrîit tuşit, în cazul în care aceştia nu ar fi înţeles cu adevărat cine era şeful, aici.

Lil se apropie de cuşcă, pentru ca jaguarul să-i poată adulmeca mirosul.

– Bună, Cleo. Da, eşti fantastică. Puternică, tare şi tu ştii asta. Dar aici, eu sînt alfa. Gata cu dulciurile şi cu pudelii, la meniu.

Felina o urmărea, în timp ce se plimba în cerc.

– Haideţi s-o scoatem de aici. Nu staţi cu mîinile pe bare. Apucatul de cap o fi metoda ei preferată, dar nu cred că s-ar da în lături să sfîşie un braţ sau o mînă neglijente. N-am nevoie de drumuri la infirmierie. Şi să nu vă lăsaţi prostiţi de predilecţia ei pentru ciocolată. Are maxiliare puternice, poate cele mai puternice dintre toate felinele.

Coborîră cuşca şi în timp ce grupul de turişti făcea fotografii, o poziţionară la intrarea în padoc.

Cleo mîrîi nefericită, concluzionă Lil, din cauza mulţimii, a mirosurilor oamenilor, animalelor. În partea cealaltă a refugiului, leul începu să ragă.

Lil ridică uşa cuştii, o fixă în poziţie şi se dădu în spate.

Felina adulmecă aerul şi studie spaţiul, copacul, bolovanii, împrejmuirea. Şi celelalte animale, aflate dincolo de gard.

Coada îi zvîcni cînd leoaica începu să se plimbe de-a lungul împrejmuirii pe care o împărţeau între ele, marcîndu-şi teritoriul.

– Femela asta de jaguar melanit sau negru, nu a ajuns încă la maturitate, începu Lil, pentru beneficiul

turiştilor. Îşi datorează culoarea unei gene alomorfe dominante – o unică pereche de gene. Dar are rozete – pete – care se pot vedea dacă vă apropiaţi suficient de ea. Face parte din cele patru feline mari, alături de leu, tigru şi leopard.

În timp ce vorbea, studia reacţiile lui Cleo.

– Cum vedeţi, deşi tînără, are un trup compact, muşchiulos.

– Seamănă cu un leopard.

Lil confirmă din cap, spre bărbatul care vorbise.

– Aveţi dreptate. Fizic, seamănă cu un leopard, deşi va fi mai mare şi mai solidă. Comportamental, seamănă mai mult cu un tigru – şi la fel ca şi tigrilor, îi place foarte mult să înoate.

Cleo făcu un pas spre deschizătura cuştii. Lil rămase pe loc, nemişcată, continuînd să vorbească.

– Şi la fel ca tigrii, femela îi dă un şut bărbatului, după naştere.

Asta stîrni chichote de rîs printre turiştii care continuau să facă poze.

– Este un vînător care pîndeşte-şi-atacă-prin-surprindere şi nu există vreo altă specie atît de abilă ca ea la aşa ceva. În sălbăticie este prădătorul perfect, aflat în partea de sus a lanţului hrănirii. Numai oamenii mai pot concura cu el. Din cauza despăduririlor şi a violării şi fragmentării habitatelor, ca şi din cauza braconajului, populaţia de jaguari se află în declin. Specia este considerată Aproape Ameninţată. Eforturile de conservare vor ajuta la menţinerea speciei, ceea ce, în schimb, va ajuta la prezervarea altor specii, mai mici.

Jaguarul păşi, adunat la pămînt, afară din cuşcă, adulmecînd pămîntul şi aerul. Cînd ieşi complet, Lil lăsă în jos poarta ţarcului şi o încuie.

Mulţimea aplaudă.

Lil continuă:

– Va fi protejată aici. Va fi îngrijită de personal, de interni şi de voluntarii Refugiului Chance şi datorită-asta ca să nu se uite, îşi spuse Lil în gînd – donaţiilor sponsorilor şi vizitatorilor noştri, o să ducă o viaţă bună aici, poate chiar pentru următorii douăzeci de ani.

Se uita la felina neagră care înainta prin iarbă pe burtă, adulmecînd-o, adulmecînd aerul, apoi înălţîndu-se ca să pîndească. Căutîndu-şi locul să urineze, marcîndu-şi teritoriul, aşa cum şi-l marcase leoaica pe al ei.

Făcea paşi şi circula şi chiar şi cînd se opri doar să bea din jgheabul ei, Lil îi văzu muşchii tremurînd.

Continua să meargă, să se învîrtă, scoţînd răgete răguşite. Cînd se ridică pe picioarele din spate ca să-şi ascută ghearele pe copacul ei, Lil îşi simţi proprii muşchi tremurînd, la spelndoarea liniilor felinei, la forţa trupului ei.

Stătu să o privească aproape o oră, mult după plecarea celorlalţi. Şi zîmbi cînd Cleo sări în copac, ca să-şi întindă trupul muşchiulos de-a lungul unei ramuri groase.

– Bine ai venit acasă, Cleo, spuse ea tare.

Îşi părăsi în singurătate noul ei oaspete şi se duse la birou, să se uite peste hîrtii.

Se duse mai întîi la Matt, care citea ultimele rapoarte medicale

– E totul acolo?

– Femelă jaguar melanită, sănătoasă, care nu a intrat încă în călduri. I s-au făcut examene medicale regulate, vaccinurile necesare. Dieta ei a fost puţin

cam suspectă. Tansy a adus probe de sînge, dar vreau să o examinez chiar eu.

– Am înţeles. Haide să-i acordăm cîteva zile de acomodare în noul ei mediu, înainte de a o mai stresa. Dacă vrei să începi mai devreme, pot să-ţi aduc cîteva probe de urină şi fecale de la ea.

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

– O să mă ocup de asta.

Lil se duse în biroul pe care-l împărţea cu Tansy şi închise uşa.

Tansy îşi ridică privirea din tastatura ei.

– E totul în regulă?

– Ajungem imediat şi la asta. Mai întîi, ce se întîmplă cu tine?

– Nimic. Nu vreau să discut acum despre asta. Mai tîrziu. La un pahar de ceva, decise Tansy.

– Bine, diseară, după ce hrănim animalele. O să avem ceva vin şi ceva de comentat. Dar uite ce vreau să ştii acum.

Lil îi povesti lui Tansy cele petrecute în absenţa ei.

– Dumnezeule, Lil. Dumnezeule. Puteai fi grav rănită. Puteai fi omorîtă. Dacă unul dintre copii... Tansy închise ochii.

– Era miezul nopţii. Copiii nu sînt aici, la ora aia. Luăm măsuri. Toate măsurile posibile. Cu noul sistem de alarmă vor fi protejate animalele, personalul, toată lumea. Ar fi trebuit să sap mai dinainte în cufărul cu bani, ca să instalez un sistem mai performant.

– Cel vechi şi-a făcut bine treaba, Lil. Şi-a făcut treaba pînă cînd a apărut un nebun în preajmă. Trebuie să fii nebun ca să deschizi aşa un padoc. Oricine a făcut asta putea sfîrşi carne proaspătă, la fel de uşor ca iedul acela. Poliţia nu poate da de el? De urma lui?

– Nu, pînă acum. Coop crede că a dat de un fir, că bănuieşte cine ar putea fi. Tansy, ţi-aminteşti de Carolyn Roderick?

– Cum să nu. Ce legătură are ea cu asta?

– E dată dispărută. A dispărut de cîteva luni, dintr-un grup care lucra în Alaska.

– A dispărut? Ah, nu. Familia ei. Am vorbit de cîteva ori cu mama ei, cînd Carolyn lucra aici.

– A avut un prieten – un ex. Venea pe aici, cît a fost ea internă.

– Genul omului-de-munte – Ed? Nu, nu Ed.

– Ethan.

– Exact, Ethan, care-cobora-direct-din-Crazy-Horse.

– Ţi-ai amintit de asta mai repede decît mine, spuse Lil.

– Am ieşit la cină de cîteva ori cu Carolyn şi cu alţi interni. Venea şi el, sau apărea pe acolo. Plin de el şi de mîndra lui moştenire, care mie mi se părea o minciună gogonată. Dar ei îi plăcea, îi plăcea de el. Îi aducea flori de cîmp, făcea ceva voluntariat pe aici. O scotea la dans. Ea era leşinată după el.

– Relaţia nu a ţinut. A rupt-o cu el şi oamenii pe care i-a contactat Coop au spus că era un tip violent.

Lil aduse sticle cu apă pentru amîndouă.

– După ce m-am uitat peste dosarul ei, mi-am amintit cum se plimba pe aici spunînd că face parte din tribul siux şi cum se lăuda că poate trăi vreme îndelungată în sălbăticie, aşa cum făcea Crazy Horse. Avea un cui puternic împotriva Parcului Natural. Pretindea că ocupa un pămînt sacru.

– Crezi că el este? Cel care a ucis puma? Dar de ce să se fi întors aici, ca să te hărţuiască pe tine?

– Nu ştiu. Dar a dispărut şi el. Coop nu a reuşit să-l localizeze. Încă. Dacă îţi mai aminteşti ceva despre el, orice, ar trebui să le spui lui Coop şi lui Willy.

– Aşa o să fac. O să mă mai gîndesc la asta. Dumnezeule, crezi că i-a făcut ceva lui Carolyn?

– Aş vrea să nu mă gîndesc aşa. Gîndul acesta îi făcea rău, o întrista, o făcea să se simtă vinovată. Nu sînt convinsă că îmi amintesc efectiv, sau că nu este decît o idee a mea, dar am senzaţia că tipul nu era în toate ale lui. Îmi amintesc cum mă urmărea. Foarte insistent. Poate că atunci nu m-am gîndit la nimic, pentru că mulţi voluntari şi interni mă urmăreau. Vroiau să vadă ce făceam şi cum făceam. Ştii cum e.

– Da.

– Iar acum am sentimentul că nu asta simţeam cînd mă urmărea el. Simţeam poate că ceva nu era chiar în regulă, dar nu am acordat importanţă.

– Nu-mi amintesc aşa de bine de el. Credeam că era doar fanfaron, dar ajuta pe aici şi părea preocupat să o farmece pe Carolyn.

– Da...

– Ce aş mai putea face?

– Vorbeşte cu internii, menţine-i calmi. Eu le-am spus tot ce am putut şi am contactat universităţile, pentru noua serie. Am vrut să fiu sinceră. Nu cred că vreunul dintre ei se află în pericol şi trebuie să avem grijă ca refugiul să funcţioneze normal. Totuşi, sinceritate totală. Deşi tocmai asta îi face pe unii dintre ei mai nervoşi.

– În regulă. Pe cei mai mulţi o să-i găsesc la bucătărie, procesînd mîncarea de seară. Mă duc acolo să le iau „tensiunea".

– Asta-i bine.

– Vorbim mai tîrziu. Vrei să rămîn aici peste noapte? întrebă Tansy ridicîndu-se.

Laşo, îşi spuse Lil în clipa în care era gata să consimtă. Dar motivul nu ar fi fost frica de nu ştiu ce maniac care bîntuie dealurile. Ar fi fost acela de a-l evita pe Cooper Sullivan.

– Sîntem acoperiţi, aici. Prefer să păstrez rutina, cît de mult posibil.

În timp ce Tansy ieşea, Lucius bătu în tocul uşii.

– Ţi-am trimis un e-mail cu fotografii. Cleo într-un fel de montaj făcut în timp ce o transferam în padocul ei. Cînd vrei, îmi spui şi le pun pe website.

– O să le studiez.

Concentrează-te, îşi porunci Lil, intră în starea de lucru.

– O să scriu un text însoţitor pentru montaj. Să avem ceva care să se refere direct la ea, la jaguar în general şi la ceva din spatele scenei. Apoi o s-o punem pe pagina Adopţii. Mary s-a ocupat de jucăria de pluş jaguarul negru, pentru magazinul de suveniruri şi pentru donaţii?

– Cred că ţi-a trimis prin e-mail cîteva variante.

– Bine. O să mă uit.

– Vrei să închid uşa?

– Nu, e mai bine cu ea deschisă.

Căută ceva de băut, cu puţină cafeină şi se apucă de muncă.

Trecuse de masa de seară a animalelor şi ea tot nu era mulţumită. Îşi copie pe un stick tot ce lucrase, plus fotografiile şi vîrî stickul în buzunar. O să se mai uite peste ele acasă, după o pauză ca lumea. Cu o privire nouă.

Contribuabilii vroiau informaţii dar vroiau şi o poveste. Un animal nou însemna un nou interes şi ea avea de gînd să exploateze asta. În timp ce amurgul se umplea de sunetele animalelor care mîncau, îşi făcu ordine şi prin alte hîrtii.

Ieşi afară şi încuie, după ce ultimul intern plecă şi el acasă. Poate că pînă la urmă bugetul îi va permite să construiască şi un dormitor. Un cămin pentru interni, cu bucătărie. Poate peste doi ani, estimă ea, avînd în vedere cheltuielile pentru noul sistem de securitate şi pentru construirea noului habitat.

O găsi pe Tansy în living, cu o sticlă de vin şi o pungă cu cipsuri de porumb.

– Alcool şi sare. De asta am nevoie, toastă Tansy.

– Hrana zeilor. Pari obosită. Lil îşi scoase jacheta şi pălăria şi-şi turnă şi ea un pahar.

– Nu prea am dormit azi-noapte. Tansy sorbi prelung din pahar. Pentru că am fost ocupată să fac sex cu Farley.

– Ah. Lil decise că acest buletin de ştiri o obliga să se aşeze. În regulă. Da, astea sînt ştiri de servit cu o băutură pentru adulţi. Bravo.

– Sex cu adevărat, cu adevărat foarte bun. Iar acum ce-ar trebui să fac? întrebă Tansy cu sprîncenele încruntate şi muşcînd dintr-un cips.

– Să continui, nu?

– Ah, Doamne Dumnezeule, Lil, ce am făcut? Am ştiut eu, dar pur şi simplu s-a întîmplat. De patru ori, adăugă ea mai luînd o gură de vin.

– De patru ori? De patru ori, într-o noapte! Iisuse. Bravo lui Farley.

– Nu e de glumă.

– Nu, este o realizare autentică.

– Lil.

– Tansy. Tu eşti matură, el este matur.

– Crede că s-a îndrăgostit de mine. Ştii ce mi-a spus azi-noapte? continuă Tansy ronţăind.

– Înainte sau după sex?

– După, la naiba. Dar şi înainte. Încerc, încerc sincer să fiu raţională şi cinstită şi realistă.

– Şi goală puşcă.

Tansy îi povesti tot ce-i spusese Farley, aproape cuvînt cu cuvînt.

– Ah. Lil îşi apăsă mîna pe inimă. Dar este minunat. Şi atît de Farley, atît de total şi minunat de Farley.

– Ştiu asta. Ştiu asta, dar Lil, azi dimineaţă în timpul micului-dejun pălăvrăgeam într-una, încercînd să ... nu ştiu, să estompez lucrurile, să le calmez. Să fiu raţională. Iar el stătea doar şi-mi zîmbea.

– Mă rog, de patru ori într-o noapte, lipeşte un zîmbet pe faţa unui tip.

– Încetează! Şi ştii ce mi-a spus? „O să mă căsătoresc cu tine, Tansy, dar îţi las, dacă vrei, puţin timp să te obişnuieşti cu ideea asta".

– Eeei! Lui Lil îi pică falca înainte de a fi reuşit să şi-o ţină închisă şi mai sorbi din vin. Ei bine, repet: eeei!

– Habar n-avea ce-i spuneam eu. Zîmbea doar şi dădea din cap, iar cînd am ieşit din local m-a strîns în braţe din nou şi m-a sărutat de mi-am ieşit din minţi. Le simţeam cum mi se scurg prin urechi. Cred că mi-am pierdut jumătate din creier, în Montana.

– Aţi stabilit data?

– Nu vrei să încetezi?! Nu mă ajuţi cu nimic.

– Iartă-mă Tans, dar stai acolo, mănînci într-una cipsuri, de nervi şi-mi spui că un bărbat bun, cu

adevărat bun, te iubeşte şi te doreşte. Un bărbat cu care, presupun, ai avut multiple orgasme ...

– Da, multiplu e un factor. Este foarte ... atent şi energetic.

– Acum chiar că te dai mare.

– Oarecum. Dumnezeule, Lil, este sincer şi dulce şi doar puţin speriat. Iar eu am încurcat totul, l-am încurcat şi pe el.

– Ceea ce ar trebui să fie un argument important. Îmi place că eşti îndrăgostită de el şi nu mă pot gîndi decît că e bine. Şi nu pot fi decît fericită şi puţintel geloasă.

– Nu ar fi trebuit să mă culc cu el, continuă Tansy. Acum am complicat şi mai mult situaţia, pentru că înainte puteam crede doar că mi s-au aprins călcîiele după el, dar acum ştiu că mi s-au aprins călcîiele după el şi că sînt nebună după el. De ce facem asta? De ce sfîrşim prin a ne culca cu ei?

– Nu ştiu. Şi eu m-am culcat cu Coop.

Tansy mai luă un chips şi-l dădu pe gît cu vin.

– Credeam că o să rezişti mai mult.

– Aşa am crezut şi eu, recunoscu Lii. Acum sîntem furioşi unul pe celălalt. Aşa cred. Sau eu am izbucnit şi i-am aruncat vorbe urîte azi-dimineaţă, din care ştiam chiar atunci că doar zece la sută erau adevărate.

– Ţi-a sfîşiat inima.

– În mii de bucăţele. Farley este incapabil să-ţi facă aşa ceva.

Ochii adînci, negri ai lui Tansy se umeziră.

– Dar eu i-aş putea-o sfîşia pe a lui.

– Da, ai putea. Dar ai face-o?

– Nu ştiu, asta este problema. Nu vreau. El nu este ceea ce vroiam eu. Cînd mă gîndeam la cine m-aş

putea uita, în jurul meu, în nici un caz nu era un cowboy alb, numai piele şi os.

– Eu nu cred că noi alegem chiar atît de mult cît ne spunem că alegem. Gînditoare, Lil scormoni în punga cu chipsuri.

– Dacă aş putea alege, atunci l-aş alege pe Jean-Paul. El este o variantă mai bună pentru mine. Doar că nu el a fost acela, iar eu nu l-am putut face acela. Aşa că am sfîrşit prin a-l răni, deşi nu am vrut asta.

– Acum mă simt deprimată.

– Îmi pare rău. Haide să nu mai vorbim despre inimi sfîşiate. Haide să vorbim despre sexul cu Farley. Să nu-ţi scape nici un detaliu. În mod deliberat, Lil se scuturâ ca şi cum ar fi vrut să scape de o greutate.

– Nu. Amuzată, Tansy arătă spre ea. Cel puţin nu la un pahar de vin. Şi cum trebuie să conduc maşina, eu una nu mai beau. Mă duc acasă şi o să mă gîndesc la altceva. Orice altceva. O să fii bine, aici?

– Afară se află o jumătate de duzină de oameni înarmaţi.

– Bine. Dar eu mă refeream la Cooper.

Lil expiră cu putere.

– O să preiau eu ultimul schimb, iar el intră în primul, aşa că problema asta se poate evita. Nu este o soluţie, este un plan. Tansy, doar o singură întrebare. Nu te gîndi mai întîi, răspunde-mi pe loc. Îl iubeşti pe Farley? Spune-mi dacă-l iubeşti, nu doar că ţi s-au aprins călcîile după el.

– Aşa cred. Iar acum mă simt şi mai deprimată. Mă duc acasă să clocesc. Tansy se ridică în picioare.

– Mult noroc la clocit. Ne vedem mîine.

Rămasă singură, Lil îşi făcu un sandviş şi o cafea scurtă. Se aşează la masa ei din bucătărie, mîncîndu-şi cina şi lustruind materialele pentru pagina de web.

Se încordă, cu toţi muşchii în alertă, cînd se deschise uşa. Apoi se relaxă cînd o văzu pe mama ei.

– Ţi-am spus să nu mai vii noaptea.

– Tatăl tău e aici, sînt şi eu aici. Împacă-te cu ideea asta. Simţindu-se la ea acasă, Jenna deschise frigiderul, oftă uitîndu-se înăuntru, apoi scoase o sticlă cu apă.

– Tu lucrezi iar eu te-am întrerupt.

– Este în regulă. Finisez doar cîteva articole pentru pagina de web, despre noua noastră prinţesă.

– Am văzut-o. Lil, este o frumuseţe. Atît de elegantă şi de misterioasă. O să reprezinte o mare atracţie, pentru voi.

– Aşa cred. Şi o să fie fericită aici. Cînd îi vom termina habitatul permanent, o să aibă şi spaţiu cît vrea. Dieta corectă, îngrijirea corectă. La anu' o să mă ocup să o împerechem.

Jenna confirmă din cap, se aşează.

– Poate că nu e nimic...

– Ah-ah.

– Îl ştii pe Alan Tobias, rangerul?

– Cum să nu. Îşi aduce copiii aici.

– Ne ajută cu paza, în noaptea asta.

– Drăguţ din partea lui. Ar trebui să mă duc să-i mulţumesc.

– Da, mă rog. Ne-a spus că a dispărut un turist.

– De cîtă vreme?

– Trebuia să se întoarcă în jurul orei patru. Soţia lui nu a început să se neliniştească cu adevărat decît pe la cinci.

– Da, dar este abia ora opt.

– Şi întuneric. Nu răspunde la mobil.

Cu nervii alertaţi, Lil reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

– Recepţia acolo este fragmentată. Ştii şi tu asta.

– Ştiu şi probabil că nu-i nimic. Probabil că s-a rătăcit puţin şi dacă nu o să ajungă repede la un drum marcat, o să aibă o noapte urîtă. Dar Lil, el drumeţea pe Crow Peak. Ori ştii bine că nu este prea departe de locul unde tu şi Coop aţi capturat puma.

– Ca să urci pînă sus şi să te întorci îţi trebuie o zi întreagă, iar drumul nu este uşor. Dacă nu ai experienţă, îţi ia mai mult, probabil mai mult decît se aştepta el. Dar de ce drumeţea singur?

– Nu ştiu. Nu am toate detaliile. Au plecat în căutarea lui. Jenna se uită spre fereastră, în întuneric.

– Sînt sigură c-or să-l găsească.

– L-au căutat pe omul care ţi-a ucis puma, pe omul care a fost aici. Nu l-au găsit.

– El nu vrea să fie găsit. Turistul ăsta vrea, punctă Lil.

– La noapte se aşteaptă ploaie. O ploaie puternică. Jenna privi din nou pe fereastră. Îi poţi simţi deja mirosul. Lil, am un presentiment rău. O senzaţie dureroasă în coşul pieptului, că o să vină ceva mai mult decît o ploaie puternică.

18

Ploaia a venit şi a venit cu putere. În zori, Lil se tîrî înapoi în casă, îşi atîrnă mantaua la uscat, îşi scoase cizmele ude şi înnămolite.

Vroia să mai fure o oră de somn. Două, dacă reuşea, apoi să stea la nesfîrşit sub un duş fierbinte şi să mănînce ca un tăietor de lemne.

Pînă în zori, turistul – James Tyler din St. Paul, potrivit celor aflate de ea – încă nu fusese găsit. Spera că cel mai rău lucru care i se întîmplase acestuia să fi fost doar o noapte şi mai rea decît a ei.

Ieşi încet din bucătărie, în picioarele goale şi o porni spre scări. Dar cînd se uită în living, sofaua era goală. Probabil că a plecat acasă, îşi spuse ea. Nu-i văzuse camioneta, dar oricum nu văzuse ea prea multe, în ploaia torenţială. Urcă scările, relaxîndu-se.

Pune-ţi ceasul să sune. Nouăzeci de minute ar fi un compromis convenabil. Şi bagă-te în pat. În patul cald, moale, uscat.

Cînd intră în cameră, văzu că patul ei cald, moale, uscat, era deja ocupat.

Scrîşni din dinţi ca să nu înjure, dar cînd dădu să iasă, Coop deschise ochii.

– Nu mai dorm pe canapeaua aia afurisită.

– Perfect. Este dimineaţă, aşa că poţi să te scoli şi să pleci. Dacă vrei, poţi să-ţi faci cafea, dar în linişte. Am nevoie de puţin somn. Traversă ţanţoşă dormitorul spre baie şi trînti uşa, decisă.

Deci, duşul mai întîi, îşi spuse ea. O să doarmă cu atît mai bine. Un duş bun, fierbinte, apoi patul. În fond nu era mare scofală. Şi în fond de ce omul ăsta să nu se fi culcat în pat, după cîteva ore afară, în întuneric.

Se dezbrăcă, îşi lăsă hainele grămadă pe jos şi porni duşul la maxim şi cît de fierbinte putea suporta. Efectiv gemu de plăcere cînd simţi apa caldă biciuindu-i pielea îngheţată, pătrunzîndu-i în oasele îngheţate.

Şuieră cînd perdeaua fu dată la o parte.

– La naiba!

– Vreu şi eu să fac duş.

– Este duşul meu.

Coop intră pur şi simplu în spatele ei.

– E destul spaţiu, destulă apă.

Lil îşi dădu de pe faţă părul ud.

– Mergi prea departe, Cooper.

– Prea departe ar fi să-mi pun mîinile pe tine, ceea ce nu o să fac.

– Sînt obosită. Nu o să mă cert cu tine.

– E bine. Nu am chef de ceartă. Pompă puţin gel de duş şi se săpuni O să avem ceva inundaţii cu ploaia asta.

Lil lăsă apa să-i curgă pe cap. Nici de conversaţie nu avea chef.

Ieşi prima de sub duş, se înfăşură într-un prosop, îşi înfăşură părul într-altul. În dormitor îşi trase pe ea pantaloni de flanel şi un maieu, apoi se aşeză pe marginea patului, să regleze alarma ceasului.

Coop ieşi cu părul ud, în jeanşi şi o cămaşă pe care nu se obosise să o încheie la nasturi.

– L-au găsit pe turistul rătăcit?

– Nu. Nu, încă. Nu, pînă cînd am intrat eu în casă.

Coop dădu din cap, apoi se aşeză să-şi tragă şosetele, privind-o vîrîndu-se în patul lăsat cald de el.

– Ai părul ud.

– Nu-mi pasă. Sînt obosită.

– Ştiu. Se ridică, veni spre pat. Aplecîndu-se, îşi apăsă buzele pe ale ei, la fel de blînd cum ar fi făcut-o cu un copil adormit.

– Mă întorc mai tîrziu.

Îşi plimbă un deget în jos pe obrazul ei înainte de a se îndrepta spre uşă.

– Nu a fost doar sex, Lil. Niciodată.

Lil rămase cu ochii închişi, ascultîndu-l coborînd. Aşteptă pînă cînd îl auzi deschizînd uşa din faţă, apoi închizînd-o în urma lui.

Şi se lăsă pradă torentului pe care Coop reuşise să-l declanşeze în ea. În timp ce ploaia răpăia, plînse pînă cînd adormi.

A plouat toată dimineaţa, anulînd toate plimbările călare, programate. Coop se ocupă se hrănească animalele de la fermă şi după prima oră renunţă să mai înjure ploaia şi vîntul.

Tot nu avea nici un rost.

Cu bunicul ocupîndu-se de curăţitul şi reparatul harnaşamentelor şi cu bunica înglodată în hîrţoage – amîndoi înăuntru la căldură şi feriţi de ploaie – Coop mai încărcă doi cai în trailer.

– Sînt multe adăposturi sus pe dealuri, spuse Lucy, în timp ce-i făcea lui Coop pachetul cu mîncare.

Mă rog pentru sărmanul acela să fi găsit unul. Dumnezeu ştie cum îl vor găsi, pe vremea asta.

– Avem şase cai sus, cu voluntari. Pe ăştia îi duc în oraş, în caz că mai au nevoie. Puhoaiele vor fi o problemă.

– Cîte necazuri. Prea multe. Au venit ca ploaia.

– O să fie bine. Dacă vor avea nevoie de mai mulţi oameni, vă spun. Dacă nu, în cîteva ore sînt înapoi.

– La noapte o să rămîi din nou cu Lil.

Coop se opri, cu mîna pe clanţă.

– Da. Pînă cînd se lămureşte totul.

– Dar tu şi Lil? Aveţi de gînd să lămuriţi şi povestea asta? Lucy îi aruncă privirea aceea a ei inteligentă, plină de înţeles.

– Lucrăm la asta.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat între voi în toţi aceşti ani şi nici nu întreb. Dar dacă o iubeşti pe fata asta, încetează să mai pierzi timpul. Mi-ar plăcea să vă ştiu aşezaţi şi fericiţi. Şi la naiba, mi-ar plăcea cîţiva copilaşi pe aici.

Coop se frecă la ceafă.

– Cam devreme pentru asta.

– Nu şi din punctul meu de vedere. Dacă intenţionezi să pleci cu echipa de căutători, ia-ţi o puşcă.

Nu avea motive să-şi facă griji, îşi spuse el în timp ce conducea pe drumul mizerabil spre Deadwood. Nu el era cei pîndit, sau cel rătăcit undeva pe dealuri. Pe el nu îl preocupa decît ce avea de făcut în continuare. Să asigure caii şi dacă era nevoie, o pereche de ochi în plus . Cît despre Lil? Tot ce putea el să facă era să fie acolo.

O iubea?

Întotdeauna o iubise. Şi în privinţa asta făcuse ce avea de făcut în continuare şi trăise fără ea. Şi uite unde a ajuns ea. Exact unde a vrut să fie – unde simţea nevoia să fie. Făcînd ceea ce visase să facă. Îşi construise drumul ei şi în felul lui făcuse şi el acelaşi lucru.

Iar acum...mă rog, acum făcea doar ce avea de făcut în continuare. Problema lui însă era că nu ştia unde se afla în relaţia cu ea.

Era un prieten? Un iubit ocazional? Un port pe timp de furtună?

La naiba. De data asta nu mai era suficient atît, nu pentru el. Aşa că forţase nota, pentru că asta credea el că avea de făcut în continuare. Apoi vor vedea, amîndoi, cum stăteau.

Între timp va face tot ce-i va sta în puteri ca să o protejeze. Iar ea trebuia să se împace cu ideea asta.

Cînd apăru Coop, Gull ieşi din grajd. De pe borul pălăriei i se scurgea apa, prelingîndu-se în jos pe luciul mantalei, în timp ce ajuta la descărcatul cailor.

– Încă nu l-au găsit, strigă tare Gull, peste ropotul ploii. Imposibil, pe o vreme ca asta. Cu topitul zăpezii şi ploaia asta, sus trebuie să fie adevăraţi torenţi. Este rău de tot sus, şefu'.

– Vor avea nevoie de mai mulţi cai. Coop cercetă cerul negru, mînios. Chiar dacă ar putea decola, ce naiba să vadă elicopterele pe o vreme ca asta? Cea mai bună variantă este tot căutarea la sol.

– Poliţia încearcă să prindă legătura cu mobilul lui. Să găsească un semnal. Gull îşi conduse calul într-o boxă uscată. Nu ştiu cum se descurcă oamenii ăştia acolo. Dar dacă nu ai nevoie de mine, mă gîndeam că aş putea înlocui pe cineva care stă de mult timp afară.

– la ce cal vrei şi du-te să vezi. Rămîi în legătură cu mine, Gull.

– Aşa o să fac. Dacă a avut puţină minte, s-a vîrît într-o peşteră, undeva sus. Dar nu ştiu dacă are minte. Toţi ceilalţi care au fost în drumeţie sau au campat acolo sus, au ieşit la numărătoare. Lipseşte doar tipul ăsta din St.Paul.

– E cam multişor, cînd te pierzi pe o vreme ca asta.

– Al naibii de-adevărat. Cică nu au dat încă peste nici o urmă de-a lui. În timp ce vorbea, Gull punea şaua pe un jugan mare, murg. Cică l-ar fi văzut vreo doi drumeţi de o zi, chiar au schimbat cîteva vorbe împreună la bifurcaţia de pe Crow Peak. Ei au pornit mai departe spre sud, în timp ce el a luat-o în sus, spre vîrf. Dar asta a fost ieri, înainte de prînz.

– Au mai văzut pe altcineva?

– La bifurcaţie, dar şi pe drumul marcat. Tipul nu se îndrepta spre culme. Era singur.

– Atunci să sperăm că are minte. Dacă mai au nevoie de ajutoare, spune-le că sînt aici. Şi rămîi în legătură cu mine.

Coop se duse la birou şi-şi făcu o cafea. Pînă cînd avea să fie chemat, intenţiona să mai afle ceva despre Ethan Howe.

Porni computerul şi luă receptorul.

Petrecu următoarea oră năvălind peste poliţişti şi detectivi din Alaska, Dakota de Nord, New York, umplînd încet, enervant, cîteva pagini albe. Stătu de vorbă cu ofiţerul responsabil de Howe după eliberarea condiţionată şi cu foşti angajatori ai acestuia şi mai adăugă cîteva nume pe lista lui de telefoane.

Cît despre companioni cunoscuţi, aceştia erau prea puţini. Omul era un solitar, un hoinar, preferînd

zonele puţin populate şi după cîte îşi dădea Coop seama, rar stătea mai mult de şase luni într-un loc. De obicei ridicîndu-şi cortul undeva. Ocazional, în moteluri sau camere închiriate cu săptămîna. Plătea în numerar.

Lucra cu întreruperi. Muncitor cu ziua, ajutor la fermă, călăuză.

Închis în el. Tăcut. Muncea serios, dar nu se putea conta pe el. Venea şi pleca.

Coop săpă mai departe, ajungînd la un bar din Wise River, Montana.

Roţi de tors, îşi spuse el în timp ce forma numărul. Mă întorc în jurul cozii. Aş putea foarte bine arunca la întîmplare o săgeată, pe hartă.

– Localul Bender.

– Vreau să vorbesc cu proprietarul sau cu manangerul.

– Eu sînt Charlie Bender. Ăsta e locul meu.

– A fost şi acum patru ani, în iulie şi august?

– Este locul meu de şase ani. Care e problema?

– Domnule Bender, sînt Cooper Sullivan. Sînt detectiv particular, cu licenţă la New York.

– Atunci de ce suni din Dakota de Sud? Am decodor la telefon, amice.

– Acum sînt în Dakota de Sud. Dacă vrei să verifici, îţi pot da numărul licenţei mele – şi-o fi vîndut el afacerea, dar numărul era în continuare valabil. Încerc să găsesc pe cineva care a lucrat pentru tine vreme de două luni, în vara lui 2005.

– Cine?

– Ethan Howe.

– Nu-mi sună clopoţelul în clipa asta. Patru ani înseamnă ceva iar la mine vin şi pleacă mulţi oameni. Ce ai cu el?

– Poate fi implicat într-un caz de dispariţie de persoană, la care lucrez acum. Trebuie să fi avut pînă în treizeci de ani pe atunci, începu Coop să ofere o descriere.

– Nu s-ar deosebi de toţi ceilalţi.

– Ieşise recent din puşcărie, pentru violenţă.

– Tot nu-l pot desprinde din cireadă.

– Pretinde că este în parte siux, îi place să se dea mare cu îndemînarea lui de a se descurca pe munte. Este secretos, dar este foarte politicos şi fermecător cu doamnele. Cel puţin la început.

– Şeful! Îi spuneam Şeful, pentru că zicea că se trage din Crazy Horse, după ce bea cîteva beri. Încă un om de nimic. Mi-amintesc că purta un colier făcut – spunea el – din dinţi de urs şi povestea cum el şi tatăl lui vînau urşi şi aşa mai departe. S-a ţinut de treabă cît a stat aici, doar că nu a stat prea mult. Apoi a plecat cu cea mai bună chelneriţă a mea.

– Ţi-aminteşti numele ei?

– Molly Pickens. Lucra de patru ani la mine, cînd a apărut Şeful. Apoi a şters-o cu el iar eu am rămas fără doi oameni, dintr-odată. A trebuit să-mi tîrăsc nevasta aici, să servească la mese şi nu-ţi mai spun ce mi-au auzit urechile din partea ei, cîteva săptămîni. Aşa că îmi amintesc.

– Ai idee cum aş putea intra în legătură cu Molly?

– Nici nu am mai văzut-o şi nici nu am mai auzit nimic despre ea din augustul acela.

Coop simţi un bîzîit în cap.

– Are familie? Prieteni? Cineva cu care aş putea lua legătura?

– Ascultă, omule, eu nu fac letopiseţul oamenilor. A venit aici căutînd de lucru. I-am dat de lucru. S-a descurcat bine, se purta frumos cu clienţii. Îşi vedea de treaba ei, iar eu, de a mea.

– De unde venea?

– Christoase, dar ştiu că eşti un băgăcios. De undeva din est. A spus o dată că se săturase de bătrîn – nu pot să-ţi spun dacă vorbea de bărbatul sau de tatăl ei – şi s-a cărat. Niciodată nu mi-a făcut probleme, pînă cînd nu a fugit cu Şeful.

– A plecat fără să-ţi spună. Şi-a luat lucrurile?

– Nu avea prea multe. Şi-a împachetat cîteva haine, şi-a lichidat contul din bancă şi s-a cărat, în bătrînul ei Ford Bronco.

– Îi plăcea în aer liber? Îi plăcea să facă excursii, să campeze?

– Ce naiba?! Îl cauţi pe el sau o cauţi pe ea?

– În clipa asta pe amîndoi.

Bender expiră sonor.

– Acum că tot ai pomenit de asta, îi plăcea mult să se plimbe. Era o fată bine făcută, puternică. Îi plăcea să iasă, să facă poze în parc, în zilele ei libere. Zicea că vroia să se facă fotograf. Mai împuşca un ban vînzînd fotografii turiştilor. Sper că a aterizat undeva pe picioarele ei.

Coop nu era sigur de asta. Îl mai chinui pe Bender pentru alte detalii, mîzgălind notiţe.

Cînd compilă totul, se lăsă pe spate şi închise ochii. Modele, se gîndea el. Modele şi cercuri şi cicluri. Dacă te uitai la ele, îţi dădeai seama că fuseseră întotdeauna acolo.

Se duse să-l caute pe Willy.

Faţa şerifului era păstoasă de epuizare, avea ochii roşii şi vocea îi suna ca din fundul unui puţ.

– M-am căptuşit. Strănută eroic într-o bandanna roşie. Afurisită primăvară. Acum o jumătate de oră am

coborît de sus. Willy ridică o cană groasă, albă. O ceaşcă de supă. Nici nu-i simt gustul, dar mama zice întotdeauna să dai pe gît supă de pui, cînd eşti răcit. Şi o dau pe gît.

– Nu l-aţi găsit.

Willy scutură din cap.

– Abia dacă-ţi găseşti cocoşelul pe o vreme ca asta. Ne gîndim să o lăsăm pe mîine. Dacă nenorocitul ăla e în viaţă, atunci e tare nefericit.Will bău, încruntîndu-se. Parcă aş avea şmirghel pe amigdale. În fond, nu a trecut decît o zi. Dacă nu s-a rănit sau n-a murit şi dacă s-a vîrît undeva ca să se ascundă de ploaie, o să se descurce. Avea concentrate la el. Bare energizante, apă, batoane din fructe uscate şi cereale, chestii dintr-astea. Nu o să moară de foame. Sîntem îngrijoraţi ca nu cumva să fi fost luat de vreun torent şi să se fi înecat.

– Mai ai nevoie de ajutoare, sus?

– Sîntem acoperiţi. Realitatea este că îmi fac griji să nu care cumva să se înece cineva alunecînd într-un torent, de pe o stîncă afurisită. Doi din echipa de căutători au fost aduşi înapoi. O gleznă scrîntită şi un atac de cord, am crezut noi. Dar s-a dovedit a fi fost doar o indigestie. Dacă va trebui să urcăm mîine din nou, vom avea nevoie de cai odihniţi.

– O să-i aveţi, Willy ...

Se întrerupse cînd în uşă apăru o femeie.

– Domnule şerif.

– Doamnă Tyler. Intraţi şi luaţi loc. Respirînd greu, Willy se ridică în picioare ca să o conducă la un scaun.

– Nu ar trebui să ieşiţi pe o vreme ca asta.

– Pur şi simplu nu pot să stau în camera de hotel. Simt că înnebunesc. Trebuie să ştiu ce se întîmplă. Trebuie să ştiu ceva.

– Facem tot ce putem. Avem mulţi oameni care-l caută pe soţul dumneavoastră, doamnă Tyler. Oameni care cunosc potecile, marcajele, care au multe salvări la activul lor. Mi-aţi spus că soţul dumneavoastră este un om înţelept.

– De obicei.

Îşi trecu mîna peste ochii încercănaţi. După cum arătau aceştia, Coop se îndoi că femeia îi închisese mai mult de o oră, de la dispariţia soţului ei.

– Ar fi trebuit să aibă mai multă înţelepciune şi să nu fi insistat să facă drumeţia asta. Se legăna în scaun, ca şi cum mişcarea ar fi ajutat-o să se calmeze În ultimii cinci ani nu a drumeţit mai mult decît bicicleta lui fixă, de gimnastică.

– Dar spuneaţi că era în formă.

– Da. Trebuia să merg cu el. Muşcîndu-şi limba, se legănă puţin mai repede, puţin mai tare.

– Nu trebuia să-l las singur. Dar efectiv nu am vrut să-mi petrec toată ziua hoinărind pe acolo. Eu am vrut să închiriez cai, dar Jim este nervos în preajma cailor. Am crezut că-l pot convinge să se întoarcă împreună cu mine, cînd am ajuns la bifurcaţia aceea. M-am înfuriat cînd nu a făcut asta. Am strigat la el. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să ţip la el. Ah, Dumnezeule.

Willy o lăsă să plîngă, făcîndu-i semn lui Coop să rămînă şi împingînd un scaun, ca să o poată mîngîia pe braţ.

– Ştiu că sînteţi speriată şi aş vrea să vă pot spune mai multe, ca să vă mai liniştiţi.

– Mobilul lui. Spuneaţi că încercaţi să luaţi legătura cu mobilul lui.

– Am încercat. Au încercat. Nu am putut găsi semnal. Poate că i-o fi murit bateria. Ar fi sunat el. Ar fi încercat să sune. Îşi şterse faţa cu un şervetel, continuînd cu glas tremurat: nu ar fi vrut să-mi fac griji. Dimineaţa, înainte de plecare, ne-am încărcat amîndoi bateriile mobilelor. Au spus că sînt inundaţii. Au spus la ştiri.

– Este un om înţelept. Un om înţelept rămîne undeva sus. Nu l-am găsit, doamnă Tayler, dar nu am găsit nici un indiciu că s-ar fi întîmplat ceva cu el. Haideţi acum să rămînem pe ideea asta.

– Încerc.

– O să rog pe cineva să vă conducă înapoi la hotel. Pot aranja să rămînă cineva cu dumneavoastră, dacă nu vreţi să rămîneţi singură.

– Nu. Nu, o să fiu bine. Nu mi-am sunat băieţii – fiii noştri. Eram atît de sigură că o să fie înapoi în dimineaţa asta, iar acum ... au trecut douăzeci şi patru de ore de cînd ar fi trebuit să se întoarcă. Cred că trebuie să-mi sun băieţii.

– Dumneavoastră ştiţi cel mai bine.

– Lui Jim îi intrase efectiv în cap că trebuia să facă excursia asta. Wild Bill, Calamity Jane, Crazy Horse, Black Hills. Avem un nepot de trei ani şi un altul pe drum. Spunea că trebuie să exersăm, să-i luăm cu noi în drumeţie. A cumpărat echipamente nou-nouţe.

– Şi aţi spus că avea în bagaj absolut tot ce se recomandă în ghiduri. Avea o hartă, o lanternă ... începu Willy în timp ce o conducea afară din birou.

Coop se duse la fereastră, uitîndu-se la ploaia care ciocănea pămîntul. Aşteptă să se întoarcă Willy, apoi închise uşa.

– Încă o noapte acolo sus nu o să-i facă prea bine lui Jim Tyler.

Coop se întoarse.

– Dacă a dat peste Ethan Howe, s-ar putea să nu mai existe pentru el o a doua noapte.

– Cine este Ethan Howe?

Coop îi povesti tot ce ştia, oferindu-i informaţiile într-un raport rapid, concis, aşa cum fusese antrenat să o facă în calitate de poliţist, de detectiv.

– Este o legătură destul de precară cu Lil şi animalele ei dar este o legătură, consimţi Willy. Dar după cîte ştii, sau după cît îşi aminteşte ea, acest Howe nu a avut nici o problemă, nici o discuţie dură cu Lil, nu?

– Ea abia şi-a amimtit de el şi asta numai din cauza internei aceleia. Willy, omul ăsta înseamnă necazuri. Este un hoinar, un pustnic, ştie cum să se facă nevăzut – exceptînd o singură izbucnire serioasă. Băuse. Şi şi-a pierdut controlul. Altfel, îşi ţine capul plecat cînd se află în lume. Îi place să vorbească despre legătura lui cu Americanii Nativi, dar le încurcă. Temperamentul irascibil şi părerea prea bună despre el sînt punctele lui slabe.

– Ştiu mulţi care le au pe amîndouă.

– Destul de mult temperament, potrivit prietenilor şi familiei ei, ca să o fi speriat pe această Carolyn Roderick, adăugă Coop.Era genul lui, la fel ca şi cea din Montana. Atletică, drăguţă, puternică, singură. Molly Pickens şi-a golit contul din bancă şi a plecat cu el.

Willy se lăsă pe spate, în mînă cu ceaşca albă cu supă, dădu din cap şi sorbi.

– De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

– Şi de atunci nu am mai putut da de ea, de cînd aplecat cu el de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Din acel august nu mai există nici-o mişcare pe cartea ei de credit, ori pînă atunci folosea în mod regulat un MasterCard. Nu şi-a mai reînnoit permisul de conducere. Nu şi-a mai plătit taxele. A plecat din Columbus, Ohia, în 96. Avea optsprezece ani. Există zvonuri despre un tată care ar fi abuzat de ea şi care nu a depus nici o declaraţie de dispariţie de persoană. Există nişte scrisori de la ea. Am cîteva dintre ele. Dar de cînd a plecat cu Ethan Howe, nimic. Nici o urmă.

Willy inspiră gînditor, şuierat.

– Crezi că el le-a ucis pe interna aceea şi pe chelneriţă?

– La naiba, chiar asta cred.

– Şi tu crezi că tot el îi face problemele astea lui Lil.

– Totul se potriveşte iar ea este genul lui.

– Iar dacă Tyler s-a intersectat cu el ...

– Poate că el nu vrea să fie văzut, nu vrea ca cineva să se întoarcă şi să vorbească despre omul ăsta cu care s-a întîlnit pe drum. Sau poate că Tyler a dat peste tabăra lui, l– a prins făcînd braconaj. Sau poate că pur şi simplu îi place să ucidă. Atîtea şi atîtea.

– Iisuse. Bine, haide să vedem, spuse Willy apăsîndu-şi şaua nasului.

– Melinda Barrett. Vîrsta, douăzeci de ani.

Willy se încruntă.

– Asta e fata pe care aţi găsit-o tu şi cu Lil.

– Puternică, drăguţă, atletică. Singură pe cărare. El trebuie să fi avut pe atunci cam aceeaşi vîrstă. Au mai fost şi altele. Am făcut o copie după dosarul meu, pentru tine. Coop îi puse lui Willy un dosar pe birou.

Willy se uită, nu la dosar ci la Cooper.

– Iisuse, Cooper, tu vorbeşti despre un criminal în serie. Vorbeşti de vreo doisprezece ani de crime.

– Care s-au oprit, cît am putut eu stabili, în anul şi jumătate cît Howe a stat la pîrnaie. Problema legării primei crime de celelalte peste care am dat eu, crime asemănătoare, este perioada mare de timp dintre ele. Dar cînd adaugi persoane dispărute, trupuri care nu au fost găsite, din întîmplare sau pentru că aşa a vrut el? Atunci se leagă totul.

Willy se uită în jos la dosar, începu să spună ceva dar sfîrşi într-un acces de tuse. Făcu semn cu mîna, pînă cînd îşi recăpătă suflul.

– Afurisită primăvară, se plînse el. O să mă uit să văd ce ai aici. O să citesc totul şi o să vreau să mai discutăm, după aceea – că o fi una sau alta.

Îşi înghiţi ultima gură de supă acum călîie.

– Vrei o slujbă?

– Am una, mulţumesc.

Willy zîmbi.

– Ai sînge de poliţist.

– Dar eu nu-mi vreau decît caii mei. În cazul acesta însă, am un interes bine întemeiat . Nu o să aibă nici o şansă să se atingă de Lil. Nu are el şansa asta.

Coop se ridică în picioare.

– Acolo o să mă găseşti, cel mai probabil, cînd eşti dispus să discutăm despre asta.

Se duse acasă şi-şi îndesă cîteva schimburi curate într-un sac. Se uită de jur împrejur în baraca transformată, gîndindu-se că dormise mai puţin aici decît pe canapeaua lui Lil. Sau în patul ei.

Aşa trebuia să fie, decise el şi alergă prin ploaia care nu se mai oprea, să-şi arunce sacul în camionetă înainte de a se întoarce la fermă.

Se aşează cu bunicii lui la masa din bucătărie şi le povesti totul.

Cînd termină, Lucy se ridică, se duse la bufet şi scoase o sticlă de whiskey. Turnă cîte puţin în trei pahare.

Aşezîndu-se la loc, îşi dădu paharul ei pe gît fără să clipească.

– Le-ai spus lui Jenna şi lui Joe?

– Trec pe la ei, în drum spre Lil. Nu pot dovedi ...

– Nu trebuie să dovedeşti, spuse Sam înainte ca el să-şi termine fraza. Este vorba de ceea ce crezi tu. Asta este suficient. Ne rugăm să greşeşti în privinţa omului pe care-l caută ei acum. Ne rugăm să te înşeli în privinţa asta şi ca el doar să se fi rătăcit,să fi încasat doar o udătură pe cinste şi o sperietură pe cinste.

– În timp ce vă rugaţi, vreau să rămîneţi în casă. Animalele sînt hrănite şi paiele schimbate. Staţi în casă, cu uşile şi ferestrele încuiate şi cu o puşcă la îndemînă. Trebuie să-mi promiteţi asta. Insistă şi insistă cu duritate, cînd recunoscu încăpăţînarea instalată pe maxiliarul bunicului său.

– Dacă nu-mi daţi cuvîntul vostru, eu nu pot pleca. Nu pot avea grijă de Lil.

– Mă şantajezi, bombăni Sam.

– Da, domnule. Asta fac.

– Dacă asta este condiţia, atunci îmi dau cuvîntul.

– Perfect. Dacă auziţi ceva, dacă simţiţi ceva, mă sunaţi şi sunaţi la poliţie. Nu vă gîndiţi de două ori, sunaţi doar şi nu vă faceţi griji c-ar putea fi o alarmă falsă. Am nevoie de cuvîntul vostru. Dacă nu, o să aduc doi oameni să păzească locul.

– Crezi că o să vină aici? întrebă Lucy.

– Nu, nu cred. Eu cred că el consideră că are o misiune. Nu cred că o să vină aici, pentru că locul ăsta nu face parte din planul lui. Dar nu plec fără cuvîntul vostru. Poate că are nevoie de alimente, sau de un loc uscat unde să se culce. Este un psihopat. Nu am de gînd să încerc să prezic ce ar putea să facă. Dar nu vreau să risc cîtuşi de puţin, în ce vă priveşte.

– Du-te la Lil, îi spuse Sam. Ai cuvîntul nostru pentru toate astea. Se uită la soţia lui, care confirmă din cap. Joe şi Jenna sînt probabil în drum spre Lil, sau vor fi în curînd. Poţi discuta cu ei. Între timp îi sun chiar eu, în caz că sînt acasă. O să le spun ce ne-ai spus tu.

Dînd din cap aprobator, Coop îşi luă whiskey-ul şi bău. Şi se uită în pahar.

– Tot ce înseamnă ceva pentru mine este aici. În casa asta, cu Joe şi cu Jenna, la Lil. Asta înseamnă totul pentru mine.

Lucy întinse mîna şi şi-o puse peste a lui.

– Spune-i asta.

Coop se uită în sus, se uită la ea şi se gîndi la discuţia lor de dimineaţă. Zîmbi uşor şi-i dădu acelaşi răspuns.

– Lucrez la asta.

Cînd a ajuns la Lil, cina animalelor era în plin avînt. Mai privise procesul şi altă dată, dar nu sub o ploaie torenţială. Personalul se agita de colo, colo, în mantale negre, cărînd în braţe sau cu cărucioarele, coşuri uriaşe cu hrană – pui întregi, felii de carne de vacă, containere cu carne de vînat, toate procesate la bucătărie. Sute de kilograme de carne, estimă el, toată curăţată, pregătită, transportată în fiecare seară.

Tone de hrană cu fortifiante, cereale, baloturi de fîn, cărate, turnate şi împrăştiate seară de seară, indiferent de vreme.

Se gîndi să-şi ofere ajutorul, dar nu ştia cum naiba. În plus, îi ajunsese deja atîta umezeală iar mai tîrziu va avea mai mult decît partea lui.

Duse în cabană vasul cu friptura de vacă pe care i-o dăduse cu de-a sila bunica lui. Decise că va fi mai util dacă va pune pe masă ceva de mîncare.

Deschise o sticlă de vin roşu, îl lăsă să respire şi puse la încălzit friptura şi pesmeţii cu unt şi lapte.

Era ciudat de relaxant să lucreze în bucătărioara intimă, cu ploaia răpăind pe acoperiş şi în ferestre, cu urletele animalelor sălbatice înălţîndu-se în întuneric. Luă două lumînări din living, le puse pe masă, le aprinse.

Cînd intră Lil, leoarcă şi cu o privire posacă, el pusese deja masa şi încălzise friptura şi pesmeţii şi-i turna un pahar cu vin.

– Pot şi eu să-mi fac o nenorocită de mîncare.

– Foarte bine. Cu atît mai multă friptură pentru mine.

– Mîine încep instalarea noului sistem de securitate, dacă va permite vremea. După care vom putea înceta cu nebunia asta.

– Asta-i bine. Vrei puţin vin?

– Este vinul meu.

– De fapt, l-am adus eu.

– Îl am şi eu pe al meu.

– Dă-i drumul. Dar ăsta chiar este bun, continuă el privind-o în timp ce degusta vinul.

Lil se prăbuşi pe banchetă, uitîndu-se furioasă la lumînări.

– Asta înseamnă că trebuie să fie o cină romantică?

– Nu. Asta înseamnă o rezervă, în cazul în care se întrerupe curentul.

– Avem generatorul nostru.

– Îţi ia un minut ca să pornească. Stinge-le, dacă te supără.

Lil suflă din greu, dar nu în lumînări.

– Urăsc faptul că tu poţi face asta. Să fii atît de firesc şi de raţional, cînd eu mă simt terminată.

Coop mai turnă vin într-un pahar şi-l puse pe masă.

– Bea afurisitul ăsta de vin, terminato. E mai bine?

Lil oftă, aproape zîmbind.

– Poate, o idee.

– E ceva muncă să hrăneşti grădina asta zoologică pe aşa o ploaie.

– Şi ele trebuie să mănînce. Şi da, este. Lil îşi frecă faţa cu mîinile.

– Sînt obosită. Sînt la capătul nervilor. Mi-e foame, aşa că friptura aia – pe care presupun că a făcut-o Lucy – este cît se poate de binevenită. Încă nu am scris lista, dar o am în cap şi trebuie să stăm de vorbă. Eu am schimbat situaţia. A fost alegerea mea, mutarea mea, acţiunea mea. Îmi pare rău dacă am greşit, dacă acest lucru afectează prietenia noastră. Nu vreau asta.

– În primul rînd, tu ai schimbat situaţia aici. A fost alegerea ta, mutarea ta, acţiunea ta.

– Cred că ai dreptate.

– Dar Lil, lucrurile nu pot fi întotdeauna aşa cum vrei tu.

– Eu nu vorbesc despre modul meu de a fi, sau al tău. Iar în plus, este mai mult ca sigur că nu a fost

întotdeauna aşa cum am vrut eu. Coop, eu nu vreau decît să ne reaşezăm amîndoi pe un teren solid. Aşa încît ...

– Poate c-ar trebui să aşteptăm să trecem de momentul acesta. Trebuie să-ţi povestesc ce am mai descoperit în legătură cu Ethan Howe.

– Tipul despre care tu crezi că a răpit-o pe Carolyn Roderick.

– Da. Şi tipul despre care eu cred că a mai răpit şi alte femei, că a mai omorît şi alte femei. Tipul despre care cred că a omorît-o pe Melinda Barrett.

Lil îngheţă, mută.

– De ce crezi că el a omorît-o? Asta s-a întîmplat acum aproape doisprezece ani.

– O să-ţi povestesc în timp ce mîncăm. Şi încă ceva, Lil. Dacă există cumva pe lista din mintea ta ceva care îmi interzice să mă aflu aici ca să mă asigur că nu vei păţi nimic, ai face mai bine să ştergi de pe acum punctul respectiv.

– Nu am de gînd să refuz nici un ajutor care să mă protejeze pe mine, familia mea, animalele mele. Nici unul. Dar tu nu eşti răspunzător pentru mine, Cooper.

– Responsabilitatea nu are nici o legătură cu asta.

Coop puse pe masă friptura şi pesmeţii. Lumina lumînărilor pîlpîia între ei, în timp ce Coop îi vorbea despre crime.

19

Îl ascultă, intervenind arareori, în timp ce el relata faptele, dezvoltîndu-le într-o teorie. Încercă, din nou, să-şi facă o imagine clară în mintea ei asupra bărbatului despre care vorbea Coop. Dar nu reuşi să schiţeze decît trăsături vagi, detalii înceţoşate, ca într-un desen în creion, şters de timp.

Omul acela nu însemnase nimic pentru ea, nu-i făcuse o impresie deosebită. Nu discutaseră decît de cîteva ori, pe vremea cînd el venea ca voluntar sau să o vadă pe Carolyn.

– Îmi amintesc că m-a întrebat despre strămoşii mei, de linia mea de sînge siux Lakota. Este genul de întrebări pe care oameni necunoscuţi mi le pun destul de frecvent. Folosesc linia aceasta în biografia mea, pentru că stîrneşte interesul şi pentru că demonstrează că familia mea a trăit aici, pe dealurile acestea, de generaţii. Dar el vroia detalii mai speciale şi mi-a spus că era un siux, descendent din Crazy Horse.

Lil îşi ridică mîinile.

– Cred că înţelegi ce vreau să spun. Sînt oameni care pretind o anumită moştenire şi de vreme ce o fac, atunci de ce să nu o facă pentru aur, ca să mă exprim aşa? Nu am dat prea multă atenţie acestui

lucru, pentru că pretenţia de a descinde din Sitting Bull sau Crazy Horse pentru mine nu înseamnă decît dorinţa de a stîrni interesul.

– Aşa că ai concediat ideea asta şi l-ai concediat şi pe el.

– Probabil că am fost politicoasă. Nu intră în obiceiul meu să insult oamenii, cu atît mai puţin pe voluntari sau pe potenţialii donatori. Dar nu m-am oferit să-i fac cinste cu o bere şi să pălăvrăgim despre strămoşii noştri comuni.

– L-ai concediat. Politicos. Repetă Coop.

Lil pufni enervată.

– Probabil. Dar efectiv nu-mi amintesc prea bine. Era un om obişnuit, uşor enervant, dar asta doar pentru că părea mai interesat să mă întrebe astfel de lucruri decît ceva legat de refugiu. Coop, eu am zeci de conversaţii, săptămînal, cu oameni pe care nu-i cunosc şi de care nu-mi amintesc prea bine.

– Dar cei mai mulţi dintre ei nu ucid alţi oameni. Mai încearcă.

Lil îşi apăsă degetele pe ochi, gîndindu-se, gîndindu-se, încercînd să se reîntoarcă la vara aceea, la acea scurtă perioadă. Era foarte cald, îşi aminti ea. Era o vară fierbinte iar insectele – paraziţii şi bolile pe care le puteau purta acestea– erau ceva cu care duceau o luptă permanentă.

Curăţat, dezinfectat. Au avut o marmotă rănită. Sau asta fusese cu o vară înainte?

Mirosurile. Dulci, de excremente, de protecţie solară.

Mulţi turişti. Vara era excelentă pentru aşa ceva.

Avu o imagine vagă a ei stînd într-un ţarc, spălîndu-l cu apă pentru a doua oară, după ce fusese curăţat şi dezinfectat. Îi explica lui? Da, îi explica lui

despre procedurile şi protocoalele necesare pentru a asigura un mediu sigur, curat, sănătos, pentru animale.

– Ţarcul pumei, şopti ea. Le curăţasem jucăriile. Mingea albastră pe care o iubea Baby în mod deosebit, pilonul portocaliu, mingea roşie. Totul era curat şi aşezat la loc în timp ce eu dădeam cu apă şi explicam toţi paşii necesari pentru întreţinerea zilnică. Şi ...

Ridică din umeri, dar tot nu-l putea vedea pe el. Nu era decît doar un alt tip în cizme, pălărie de cowboy, jeanşi. Dar ...

– La un moment dat m-a întrebat dacă m-am gîndit cumva să revendic pămîntul sacru, pentru strămoşii mei şi pentru spiritele lor îndrumătoare – animalele. Eu eram ocupată. Nu sînt sigură ce i-am răspuns. Probabil că eram mai interesată de protejarea animalelor în viaţă şi de educarea oamenilor, decît de spiritele îndrumătoare.

Coop dădu din cap.

– Deci l-ai concediat din nou.

Lil îşi trecu o mînă prin păr.

– La naiba. Mă gîndesc acum că am fost o ticăloasă. Dar nu am fost o ticăloasă. El ne ajuta. Nu m-aş fi purtat urît cu el. Şi ce am spus nici nu este întregul adevăr. Puma este a mea. Spirit îndrumător sau talisman, cum vrei să-i spui. Dar asta este ceva intim, ceva personal. Eu nu bat darabana cu aşa ceva.

– Îţi mai aminteşti şi altceva? Ce a spus el, sau ce a făcut? Cum a reacţionat?

– Eram ocupaţi. Chichi era bolnavă – leopardul pe care l-am pierdut în toamna aceea. Era bătrînă şi bolnavă, iar eu eram cu gîndul numai la ea. Nu ştiu,

sincer, dacă este vorba de un sentiment avut dintotdeauna sau de ceva indus de discuţiile noastre de acum, dar nu mi-a plăcut în mod deosebit de el. Efectiv apăruse acolo de nicăieri. Era doar acolo. Petrecea mult timp în preajma ţarcurilor, urmărind animalele, urmărindu-mă pe mine.

– Pe tine? În mod special?

– Aşa am senzaţia, acum. Dar oamenii fac asta – este locul meu. Eu sînt răspunzătoare şi refugiul poartă numele meu. Doar că ...Baby nu îl plăcea. Am uitat asta. Lui Baby îi place să i se dea atenţie, dar nu se apropia de gard cînd era el în preajmă. Nu torcea. De fapt, de vreo două ori chiar s-a repezit asupra gardului cînd a apărut Ethan acolo. Ori acesta nu este comportamentul normal al lui Baby. El nu este agresiv şi îi plac oamenii.

– Dar nu i-a plăcut de el.

– Presupun că nu. Altfel, Ethan nu stătea şi nu a stat prea mult pe aici şi nu ne intersectam prea des. Nu purta nici vreun şirag din dinţi de urs sau chestii dintr-astea. Aş fi observat, mi-aş fi amintit.

– Nu s-ar fi potrivit într-un loc ca acesta. Un refugiu pentru animale. Ai fi observat, ai fi comentat. Nu ţi-ar fi plăcut aşa ceva, adăugă Coop studiindu-i chipul.

– Ai dreptate. Coop, tu chiar crezi că tipul i-a ucis pe toţi oamenii aceia? Că el a ucis-o pe Melinda Barrett?

– Nu am nici o dovadă. Toate astea sînt circumstanţiale. Speculaţii.

– Nu asta am întrebat eu. Am întrebat dacă asta crezi tu cu adevărat?

– Da. De ce nu ţi-e teamă?

– Îmi este. O cuprinse brusc un tremur ca pentru a-i confirma spusele. Dar frica nu ajută la nimic. Trebuie să vorbesc cu părinţii mei. Ei trebuie să ştie.

– Bunicul meu se ocupă de asta. Am crezut că îi găsesc aici.

– I-am rugat să rămînă acasă în noaptea asta. Am recurs la sentimentul de vinovăţie, adăugă ea cu un zîmbet forţat. Tu îţi faci griji pentru mine? Dar cum rămîne cu grija mea pentru tine? Îmi fac griji că nu reuşeşti să dormi şi tu o noapte ca lumea şi aşa mai departe. Tata a stat azi şase ore sus, căutîndu-l pe omul acela. Mama s-a ocupat de antrenamentul cailor în ţarc, l-au chemat pe Jerry Tobias să o ajute, ori el nu a mai făcut de cinci ani chestia asta. Acum mi-aş fi dorit să nu le fi spus nimic. Dacă ar fi fost aici, ar fi fost obosiţi, dar ştiam cel puţin că erau bine.

– Sună-i. O să te simţi mai bine.

Lil încuviinţă din cap.

– Dacă ai dreptate, înseamnă că a început să ucidă, practic, de cînd era doar un copil. Nu pot înţelege ce-i împinge pe oameni să facă aşa ceva, să-şi facă din moarte scopul vieţii lor.

Coop se lăsă pe spate, scrutîndu-i chipul.

– Chiar aşa este. Este scopul vieţii lui. Poate că nu reuşeşti să înţelegi ce îl determină, dar înţelegi asta. Am aflat cîte ceva din trecutul lui. A petrecut o vreme, copil fiind, în sistem. Pendula între părinţii lui şi asistenţi maternali şi iar înapoi. Şi tatăl lui a făcut puţină puşcărie. Obişnuia să-şi burdusească din cînd în cînd nevasta şi copilul. Ea nu a depus niciodată vreo plîngere. Se mutau tot timpul. Apoi a dispărut o vreme. Se pare că prestau muncă itinerantă aproape de aici, în Wyoming, Montana.

– Aici?

– Cînd Ethan nu împlinise încă cincisprezece ani. În perioada respectivă nu se ştie nimic despre mama lui.

– Poate că l-am cunoscut, şopti Lil. Nu mi-l amintesc, dar este posibil. Sau poate că am trecut pe lîngă el în oraş sau pe dealuri, cînd făceam drumeţie.

– Sau poate că el te-a văzut pe tine. Familia ta. Poate că el şi tatăl lui au trecut pe la voi, în căutare de lucru.

– Nu-mi amintesc. Lil oftă, supărată pe ea şi se ridică să aducă nişte uscăţele. Scoase din frigider o bucată de brînză cedar, continuînd să vorbească.

– De regulă, părinţii mei nu angajează necunoscuţi. Cred că politica asta o aplicau mai ales din cauza mea. Sînt generoşi, dar protectori. Nu ar fi angajat străini, mai ales cînd ajunsesem la aproape treisprezece ani, iar noi vorbim aici despre un bărbat şi cu fiul lui adolescent.

Lil făcu o pauză, încercînd să zîmbească în timp ce punea gustarea pe masă.

– Şi îmi amintesc de un băiat de cincisprezece ani care lucra în jurul fermei, cînd eu aveam cam aceeaşi vîrstă. Tocmai începusem să găsesc băieţii cît se poate de interesanţi.

– Oricum, din cîte am reuşit eu să aflu, Ethan a plecat de aici cam în perioada aceea şi de atunci i-am pierdut urma pentru vreo doi ani. Am dat din nou de el pe cînd era călăuză în Wyoming. Chestia asta a durat şase luni. A plecat cu unul din cai, ceva echipament şi provizii.

– Nimeni nu fură un cai cînd intenţia lui este să plece mai departe, pe drum. Îl fură cînd vrea să o ia pe drumuri de munte.

Dînd din cap aprobator, Coop puse puţină brînză peste un pesmecior şi i-l oferi lui Lil.

– Ai fi putut deveni o jumătate de poliţist bunişor.

– Este doar logică simplă, dar ce-ai mai auzit de părinţii lui? Poate că ne-am face o imagine mai clară, dacă am reuşi să vorbim cu ei.

– Tatăl lui a murit acum opt ani, în Ohio. Complicaţii datorate abuzului îndelungat de alcool. Despre mama lui nu mai reuşesc să aflu nimic. Nimic, în ultimii şaptesprezece ani. Ultima oară a fost cînd şi-a lichidat un cec în Cody, Wyoming, unde lucra ca ajutor la bucătărie, într-un local. Nimeni nu-şi mai aminteşte de ea. Şaptesprezece ani, spuse Coop ridicînd din umeri. Dar pînă atunci, a lucrat. Cîteva săptămîni, cîteva luni, cu intervale între diverse joburi. Dar oriunde se aflau, ea lucra. Apoi, pauză.

– Crezi că a murit.

– Oamenii care sînt suficient de motivaţi, suficient de speriaţi, îşi imaginează cum să se ascundă. Poate că şi-o fi schimbat numele. La naiba, poate că s-a mutat în Mexic, poate s-a recăsătorit şi poate că în clipa asta leagănă pe genunchi un nepoţel gras, fericit. Dar da, cred că e moartă. Poate că a avut un accident sau poate că soţul ei obişnuia să o ...fezandeze prea des.

– Iar el era doar un copil. Acest Ethan. Dacă aşa a fost, dacă a văzut asta ...

Chipul lui deveni aspru, rece.

– Asta va spune avocatul lui. Bietul băieţel abuzat, distrus, pervertit de un tată alcoolic şi de o mamă pasivă. Desigur, i-a omorît pe toţi oamenii ăştia, dar nu el este responsabil. La naiba.

– Comportamentul învăţat nu funcţionează doar la animale. Nu comentez acest punct, Coop. În mintea

mea, uciderea este o opţiune clară. Dar tot ce-mi spui tu este că el era predispus spre aşa ceva, după care a făcut alegerea care a devenit opera vieţii lui.Nu simt milă pentru el.

– Asta e bine. Să nu simţi, spuse Coop, scurt.

– Nu simt milă pentru el, repetă Lil, dar cred că îl înţeleg mai bine. Crezi că şi pe celelalte victime le-a pîndit, le-a hărţuit, aşa cum face cu mine?

– Barrett mi s-a părut o victimă ocazională, un impuls. Molly Pickens, după spusele şefului ei, a plecat cu el de bunăvoie. Dar Carolyn Roderick? Cred că în cazul ei a existat puţină pîndă, puţină hărţuială. Aş spune că asta depinde de cît de bine îşi cunoaşte prada. Şi de cît de motivat este el.

– Dacă şi Jim Tyler a murit de mîna lui, înseamnă că a fost tot o crimă impulsivă.

– Sau o formă de descătuşare. Niciuna dintre femeile ale căror trupuri au fost găsite nu a fost violată. Nici un semn de atac sexual, de tortură sau de mutilare. Crima este cea care-l descătuşează pe el.

– Nu prea pot să înţeleg asta, cîtă vreme paharul meu e pe jumătate gol. Oricum, ceea ce a făcut m-a pus pe mine şi ne-a pus pe toţi în stare de alertă. Este aproape imposibil acum pentru el să ajungă la mine sau la ai mei Aşa încît ... Lil citi perfect ce scria pe faţa lui Coop şi continuă : ceea ce înseamnă că aste este – că eu sînt – ca o provocare pentru el?

– Posibil. Dacă am dreptate, aceasta este cel puţin a patra oară cînd apare aici, în zona asta. Poate că a mai trecut pe aici şi în alte dăţi. Cînd nu a avut contact direct cu tine, sau cînd tu erai plecată. Poate că o fi lucrat ceva pe aici, pe la vreo fermă, pe undeva. Cunoaşte zona.

– Ca şi mine.

– El ştie şi asta. Dacă nu ar fi vrut decît să te omoare, erai moartă pînă acum.

Modul rece, lipsit de emoţie în care o spusese, îi dădu un nou fior.

– Ei da, asta îmi dă încredere.

– Te-ar fi putut omorî în noaptea în care i-a dat drumul tigrului. Sau oricînd altădată, cînd ai fost singură aici. Ar fi putut bate la uşa ta şi te-ar fi putut scoate afară. Sau te putea ataca în drum spre părinţii tăi. Sînt multe scenarii, pe care nu le-a pus în practică. Încă.

Lil luă paharul şi sorbi puţin vin.

– Încerci să bagi frica în mine.

– La naiba, chiar aşa.

– Nu e nevoie. Sînt destul de speriată şi am de gînd să fiu prudentă..

– Ai putea pleca într-o altă expediţie. Trebuie să mai existe un loc unde ai putea munci cîteva săptămîni, cîteva luni.

– Firește. Oricînd. Iar el m-ar putea urmări şi găsi într-un loc care nu-mi este atît de familiar ca teritoriul meu. Sau m-ar putea pur şi simplu aştepta, ar putea aştepta să mă relaxez. Dar presupun că şi tu te-ai gîndit deja la toate astea.

– Cred că eşti chiar mai bună decît o jumătate de poliţist bunicel, recunoscu el. Da, m-am gîndit la toate astea. Dar m-am gîndit şi la şansele pe care le-aş avea căutîndu-l în timp ce tu eşti în altă parte. Mie îmi plac şansele.

– Nu plec de aici, Coop.

– Ce-ar fi dacă aş aranja şi pentru părinţii tăi să plece undeva pentru cîteva săptămîni?

Lil îşi puse paharul jos şi începu să bată cu degetele în masă.

– Este josnic să te foloseşti de ei.

– Mă folosesc de orice, ca să te ştiu pe tine în siguranţă.

Lil se sculă şi se duse să pună de o cafea.

– Nu plec, repetă ea. Nu o să fug din propriul meu loc, construit de mine. Nu o să-mi părăsesc oamenii, animalele, vulnerabile în timp ce eu mă ascund. Dacă nu înţelegi asta, înseamnă că nu mă cunoşti.

– A meritat o încercare.

– Pierzi atîta timp şi munceşti atît pentru povestea asta.

– Vrei să-ţi prezint o factură?

Lil se întoarse şi se uită la el.

– Nu încerc să te enervez. Am făcut-o înainte, sperînd că o să te saturi şi o să pleci, că o să mă laşi să respir. Nu ştiu ce să fac cu tine, Coop, ăsta este adevărul. Efectiv nu ştiu. Ştiu că amîndoi avem nevoie să lămurim toate astea, dar nu este momentul. Nu avem destul timp, se corectă ea. Acum trebuie să-mi sun părinţii şi să-mi preiau schimbul, afară.

– Sînt destui oameni afară. Nu trebuie să preiei nici un schimb. Eşti epuizată, Lil. Se vede pe tine.

– Mai întîi îmi distrugi încrederea, acum, ego-ul. Presupun că la asta sînt buni prietenii, adăugă ea scoţînd termosul.

– Ia-ţi o noapte liberă.

– Tu ai face asta? Tu ai putea, în locul meu? Oricum, tot nu aş mai putea dormi acum.

– Te-aş putea împuşca cu tranchilizante. Asta ţi-ar asigura cîteva ore de somn.La ce sînt buni prietenii, nu? spuse el cînd Lil începu să rîdă.

Lil umplu termosul şi i-l dădu.

– Acum pleacă. Vin şi eu după ce-i sun pe ai mei.

Coop se ridică, puse termosul pe masă şi o cuprinse în braţe.

– Uită-te la mine. Niciodată nu voi permite să păţeşti ceva.

– Atunci înseamnă că nu avem de ce să ne facem griji.

Îi mîngîie buzele cu ale lui. Şi inima ei i se rostogoli afară din piept.

– Sau avem alte lucruri pentru care să ne facem griji. la cafeaua cu tine.

Coop îşi puse pelerina, apoi luă termosul.

– Nu mai dorm pe canapea.

– Nu.

Cînd Coop ieşi, Lil oftă. Alegeri, îşi spuse ea. Se părea că ea îşi făcea alegerile.

Lil se postă de pază în dreptul gardului perimetrului cu felinele mici. În ciuda ploii, Baby şi companionii săi se jucau de-a pînda-şi-atacul cu mingea mare, roşie. Pisicile sălbatice se fugăreau într-un copac, scoţînd numeroase sunete caraghioase şi mîrîituri. Lil presupuse că dacă nu ar fi fost luminile reflectoarelor, sunetele, mirosurile, vederea oamenilor, poată că felinele s-ar fi ascuns de ploaie.

Dincolo de habitat, cea mai nouă achiziţie scotea ocazional nişte strigăte lătrate, ca şi cum ar fi vrut să spună că încă nu ştia unde naiba se afla, dar ştia că era al naibii de importantă.

– Ca şi cum ar da o petrecere.

Îi zîmbi lui Farley care veni lîngă ea, să privească.

– Aşa cred. Apreciază publicul. Mă simt caraghioasă aici, în noaptea asta. Cine ar pătrunde aici să-mi facă probleme, în toată nebunia asta?

– Eu cred că tocmai acum trebuie să fii mai prudentă. Exact cînd te simţi mai în siguranţă.

– Ah, bine. Vrei puţină cafea? Îi oferi termosul.

– Am mai băut, dar nu te pot refuza. Presupun că Tansy ţi-a spus anumite lucruri, continuă el turnîndu-şi puţină cafea.

– Mi-a spus. Lil aşteptă ca Farley să-şi ridice privirea. Cred că este o fată cît se poate de norocoasă.

Farley începu să zîmbească, tot mai larg.

– Îmi place să aud asta.

– Doi dintre favoriţii mei îşi devin favoriţi, unul, altuia. Ce-mi mai pot dori?

– Ea îşi închipuie că eu trec doar printr-o perioadă. Mă rog, vrea să creadă asta. Poate că tot asta o să creadă şi după ce o să avem vreo doi copii.

Lil se înecă, sorbind din cafea.

– Iisuse , Farley, cînd începi tu să te mişti, atunci te mişti ca un leopard afurisit.

– Cînd găseşti ceea ce vrei, ceea ce e bine, trebuie să te mişti repede. O iubesc, Lil. Ea este tulburată de asta şi de ceea ce simte pentru mine. Dar mie nu prea-mi pasă. De fapt, chiar mă flatează asta.

Farley îşi bău cafeaua în timp ce ploaia îi picura de pe borul pălăriei.

– Oricum, sper că o să-mi faci o favoare.

– O să vorbesc cu ea, Farley. O să-i spun că sînt convinsă că eşti perfect pentru ea.

– Şi asta este plăcut de auzit. Dar nu este o favoare. Eu speram să mergi cu mine şi să mă ajuţi să alegem un inel. Nu prea mă pricep la chestiile astea. Nu vreau să fac o alegere greşită.

O clipă, Lil nu putu decît să se zgîiască la el.

– Farley, eu ... Chiar aşa? Serios? Vrei să cumperi un inel şi să o ceri în căsătorie? Aşa, pur şi simplu?

– I-am spus deja că o iubesc şi că o să mă căsătoresc cu ea. M-am culcat cu ea. Chiar şi în întuneric, Lil putea vedea că se înroşise tot.

– Nu are rost acum să discutăm despre asta, mi-ai zis doar că ţi-a povestit. Dar vreau să-i cumpăr ceva care să-i placă, iar tu te pricepi mai bine. Nu-i aşa?

– Aşa presupun. Niciodată nu am mai cumpărat un inel de logodnă, dar dacă văd ceva, cred că o să-mi dau seama ce şi-ar dori ea. La naiba, Farley.

– Crezi că am putea găsi unul potrivi în Deadwood? Dacă nu, putem merge la Rapid City.

– Haide să încercăm mai întîi în Deadwood. Ar trebui să ... Nu, încă nu am digerat ideea. Lil îl studie pe Farley prin perdeaua de ploaie. Apoi, rîzînd, se ridică pe vîrfuri şi îl sărută cu zgomot. Farley. Le-ai spus alor mei?

– Jenna a plîns. Genul de plîns fericit. Ea mi-a spus c-ar trebui să te rog pe tine să alegem împreună inelul. I-am pus să-mi promită că nu vor spune nimic pînă nu se întîmplă. Nu o să spui nimic nici tu, da, Lil?

– O să am buzele sigilate.

– Am vrut să le spun mai întîi lor. Un fel de – nu ştiu ... sună patetic.

– Ce anume?

Farley se foi pe picioarele lui lungi, de lăcustă.

– Am vrut binecuvîntarea lor, cred.

– Asta nu sună patetic. Eşti foarte preţios, Farley, jur pe Dumnezeu. De ce nu te-oi fi îndrăgostit tu de mine?

Farley zîmbi, aplecîndu-şi puţin capul

– Lil. Tu pur şi simplu eşti sora mea.

– Pot să te rog ceva, Farley?

– Cum să nu.

Începură să se preumble, într-un ritm care, dacă nu ar fi fost puştile pe care le cărau, ar fi fost ca o plimbare prin ploaie.

– Eu am avut o copilărie a naibii de minunată. Cînd ai plecat de unul singur, erai încă un copil.

– Nu pot spune că mă simţeam astfel.

– De ce? De ce ai decis să pleci, vreau să spun. Este un pas uriaş, înspăimîntător. Chiar şi cînd familia este nenorocită, tot familie rămîne.

– Era greu de trăit cu ea şi mă săturasem să trăiesc printre străini, apoi să fiu trimis înapoi la ea şi la cine mai era cu ea în clipa aia. Nu-mi amintesc multe nopţi fără urlete şi fără bătăi. Uneori ea era cea care începea, alteori, bărbatul cu care trăia atunci. Oricum, mai curînd sau mai tîrziu aş fi ieşit sîngerînd din toată povestea asta. Odată chiar mă gîndisem să dau cu bătacul într-unul, după ce ne-a învîrtit pe amîndoi în jur. Dar era un uriaş şi mi-a fost teamă că o să mi-l smulgă şi că o să mă cotonogească cu el.

Brusc, Farley izbucni:

– Dumnezeule, Lil, doar nu-ţi închipui că aş fi în stare să-i fac vreodată rău lui Tansy?!

– Nici într-un milion de ani, Farley. Altceva încerc eu să-mi dau seama, să reuşesc să înţeleg. Cînd ai ajuns aici, nu aveai un ban, erai flămînd şi erai doar un băieţel. Dar în tine nu era nimic rău. Părinţii mei ar fi văzut asta. Or fi ei delicaţi, dar au instincte bune. Nu ai furat, nu ai făcut scandaluri, nu ai înşelat, de cînd eşti la noi. Şi ai fi putut-o face.

– Atunci nu aş fi fost mai bun decît ceea ce am părăsit, nu?

– Tu ai ales să fii mai bun decît ce ai lăsat în urmă.

– Dumnezeu mi-e martor, Lil, Jenna şi Joe m-au salvat. Nu ştiu cum aş fi sfîrşit sau dacă aş fi sfîrşit întreg, fără ei.

– Eu cred că am fost cu toţii norocoşi în ziua aceea cînd ţi-ai ridicat degetul mare şi tata a oprit. Omul acela, cel care credem noi că se află acolo, afară, a avut şi el o copilărie grea.

– Şi? Acum nu mai este un copil, nu?

Lil scuturâ din cap. Era pura logică Farley – şi în timp ce o aprecia, ştia totuşi că oamenii erau, de regulă, mult mai complicaţi.

Imediat după ora două, intră în casă. Îşi asigură puşca şi urcă. Încă mai avea ceva lenjerie frumoasă, din epoca Jean-Paul. Dar nu i se păru corect să poarte pentru Coop ceea ce purtase pentru un alt bărbat.

Aşa că îşi puse iar obişnuiţii ei pantaloni flanelaţi şi un maieu şi apoi se aşeză pe marginea patului să-şi perie părul.

Obosită? se gîndea ea. Da, era obosită dar şi conştientă. Vroia ca el să vină la ea, vroia să fie cu el, după o zi lungă şi grea. Să facă dragoste cu el, în timp ce ploaia răpăia şi noaptea se strecura spre dimineaţă.

Vroia ceva luminos în viaţa ei şi chiar dacă ar fi fost o rază complicată, era mai bine decît întunericul şi monotonia.

Îl auzi intrînd şi se ridică să-şi pună peria pe măsuţă. Lăsîndu-şi mintea în voia ei, se duse înapoi să facă patul. Şi se întoarse spre el, cînd intră în cameră.

– Trebuie să vorbim, spuse ea. Sînt multe de spus. Dar este ora două noaptea. Discuţiile sînt pentru lumina zilei. Vreau doar să mă culc cu tine. Vreau

doar să simt, să ştiu că există ceva bun, ceva puternic, după o zi care a fost atît de sumbră.

– Atunci o să vorbim la lumina zilei.

Se apropie de ea, îşi trecu degetele prin părul ei, îi dădu capul pe spate. Buzele lui le întîlniră pe ale ei cu o tandreţe, cu o răbdare pe care uitase că le putea el oferi.

Aceasta era dulceaţa pe care o împărtăşiseră odinioară.

Se întinse împreună cu el pe aşternuturile reci, moi, cu trupul şi mintea şi inima, deschise. Încet şi cu blîndeţe ... ca şi cum ar fi ştiut că ea avea nevoie de ...grijă. Tensiunea dispăru, măturată de plăcere. Mîinile lui se plimbau pe ea, palme aspre, atingere delicată. Cu un oftat mulţumit, îşi întoarse capul cînd buzele lui începură să-i exploreze gîtul, maxiliarul.

Nu era nevoie de grabă, de data aceasta. Acum era mătase şi catifea, căldură şi delicateţe. Acum nu mai erau doar senzaţii, doar dorinţe, acum erau sentimente. Îi scoase cămaşa şi îşi plimbă degetele peste cicatricea lui.

– Nu ştiu dacă aş fi putut suporta, dacă ...

– şŞt. Nu te gîndi la nimic. Nu-ţi face griji. Îi luă mîna şi i-o duse la buze, îi sărută degetele, apoi gura.

În noaptea asta îi putea oferi puţină pace şi să ia şi el puţină, în schimb. În noaptea asta, Coop vroia să-i arate nu numai pasiunea, ci şi dragostea lui. Mai mult. În noaptea asta se vor savura unul pe celălalt. Piele, oftaturi, mirosuri.

Ea mirosea a ploaie, într-un fel a întuneric şi a proaspăt. Avea gustul acesta. Îi scoase hainele, atingînd, gustînd carnea acum expusă, întîrziind cînd ea se cutremură.

Şi trupul ei era brăzdat de cicatrice. Cicatrice care nu fuseseră acolo cînd se iubiseră prima oară, cînd toată această adorabilă piele fusese intactă. Acum purta urmele muncii ei. La fel cum, îşi spuse el, cicatricea lăsată de un glonţ era semnul lui.

Niciunul dintre ei nu mai era ce fusese odinioară. Şi totuşi ea continua să fie singura femeie pe care o dorise vreodată.

De cîte ori oare visase el la asta, la a o iubi pe Lil, toată noaptea? La a-i simţi mîinile plimbîndu-se de-a lungul lui, la trupul ei mişcîndu-se astfel.

Lil se rostogoli peste el ca să-şi plimbe buzele peste pieptul lui, să se scufunde în sărut, în timp ce părul îi cădea în jurul lui asemenea unei draperii întunecate. Sub mîinile ei, sub buzele ei, inima lui bătea să-i iasă din piept. Se ridică să o cuprindă în braţe, să o legene şi să o ţină aşa, în timp ce gura îi găsi sînul.

Aici plăcerea era densă, mişcarea, lentă şi fiecare nerv, viu.

Lil îl privi în timp ce îl conducea în ea, atentă, în timp ce respiraţia i se opri, apoi ieşi din nou, tremurat. Buzele i se aşezară peste ale lui, tremurînd în sărut. Apoi trupul i se arcui, ochii i se închiseră.

Lil se mişca încet, încet, extrăgînd fiecare strop de plăcere. Încet şi mătăsos şi frumuseţea momentului îi aduse lacrimi în gît. Şi în timp ce trupul i se elibera, inima ei se umplea.

Îşi lăsă capul să se odihnească pe umărul lui, revenind alături de el. Coop îşi întoarse faţa spre gîtul ei.

– Lil, spuse el, Dumnezeule, Lil.

– Nu spune nimic. Te rog, nu.

Dacă spunea ceva, poate că ea ar fi spus prea multe. Era fără apărare, acum. Se întoarse să-i atingă obrazul.

– Discuţiile se fac la lumina zilei, repetă ea.

– În regulă. Oricum, în curînd o să fie lumină.

Se întinse lîngă ea, trăgînd-o aproape de el.

– Eu trebuie să plec înainte de răsăritul soarelui.Dar mă întorc. Avem nevoie de un timp al nostru, Lil. De un timp neîntrerupt.

– Se petrec atîtea. Efectiv nu pot gîndi cum trebuie.

– Nu-i adevărat. Tu gîndeşti mai cum trebuie decît oricine.

Nu cînd e vorba de tine, recunoscu ea în tăcere. Niciodată cînd e vorba de tine.

– Ploaia s-a mai potolit. Mîine ar trebui să avem cer senin. O să discutăm mîine. La lumina zilei.

Dar lumina zilei aduse cu ea moartea.

20

Gull a fost cel care l-a găsit pe Jim Tyler. Mai mult norocul decît abilitatea a fost cel care i-a adus pe el, pe fratele lui Jesse şi pe unul dintre poliţişti la cotul făcut de apele acum umflate ale rîului Spearfish Creek. Îşi mînau caii prin noroi în dimineaţa învăluită în ceaţă, ca o fereastră mătuită de aburii unui duş. Apa, înspumată de ploaie şi de topirea zăpezilor, bătea ca o tobă şi desupra ei pluteau cîrcei groşi de ceaţă, împletiţi în panglici cenuşii.

Se aflau mult dincolo de drumul logic pe care l-ar fi putut urma Tyler în drum spre piscul Crow Peak şi înapoi. Dar căutările se extinseseră prin pantele canionului, acoperite de copaci, în grupuri mici, periind suprafeţele înalte, bolovănoase şi văile mîloase, maronii, pline de uscături.

Gull nu se aşteptase să găsească ceva şi se simţea puţin vinovat că savura plimbarea aceasta sinuoasă. Primăvara începea să-şi arate fustele şi ploaia scosese la iveală verdele dealurilor, atît de iubit de el. O gaiţă o zbughi – ca un glonţ albastru, prin ceaţă – în timp ce piţigoii negri sporovăiau ca nişte copii pe terenul de joacă.

Ploaia stîrnise apele, însufleţindu-le, dar tot mai existau locuri unde rîul era la fel de limpede ca ginul într-un pahar.

Spera să aibă parte în curînd de un grup care să vrea să pescuiască, să poată petrece puţin timp dînd la păstrăvi. Gull îşi spuse că avea cea mai bună meserie din afurisita asta de lume.

– Dacă omul ăla a ajuns tocmai aci, de la drumul marcat, înseamnă că nu are mai mult simţ de orientare decît o ciocănitoare oarbă, spuse Jesse. Ne pierdem timpul aici.

Gull se uită la fratele lui.

– E o zi frumoasă de pierdut. În plus, poate că a fost deviat aici de furtună, de întuneric. Zig în loc de zag şi a continuat aşa, pe drumul greşit, pînă aici.

– Idiotul ăsta putea găsi şi el un bolovan pe care să se aşeze, pînă dădea cineva de fundul lui amărît. Jesse se foi în şa. El petrecea mult mai mult timp potcovind caii decît călărindu-i şi fundul lui amărît era totul o durere.

– Eu nu-mi mai pot permite să pierd timpul călărind pe aici, căutînd pe cineva care nu ştie cum să se facă găsit.

Poliţistul, Cy Fletcher – fratele mai mic al fetei care era posesoarea primei perechi de sîni pe care pusese Gull mîna – se scărpină pe burtă.

– Eu zic să mai mergem o vreme de-a lungul apei, după care facem cercul înapoi.

– Perfect din punctul meu de vedere, spuse Gull.

– Nimic nu poţi vedea pe ceaţa asta, se plînse Jesse.

– O s-o ardă soarele, spuse Gull ridicînd din umeri. Uite că deja a început să străpungă pe aici şi pe-acolo. Ce naiba ai altceva mai bun de făcut, Jesse?

– Am de cîştigat o pîine, nu? Eu nu am o slujbă de fund puturos, să călăresc toată ziua însoţind nişte turişti înapoiaţi mintal. Între fraţi exista un fel de sîmbure de scandal şi cei doi se înţepau întruna, în timp ce soarele devenea mai puternic şi ceaţa se subţia. Apropiindu-se de una dintre micile cascade, căderea şi tumultul apei îi obligără să-şi strige prea tare înţepăturile, ca să mai merite oboseala.

Gull se decise să savureze din nou drumul călare şi se gîndi la costumele albe, impermeabile, care îşi vor face în curînd apariţia pe apă. Vremea se putea întoarce, îşi spuse el, oricînd putea ninge din nou, dar oamenilor le va plăcea, în mod sigur, să se strecoare în plute de cauciuc şi să-şi dea drumul în josul curentului.

Lui unul nu-i făcea nici o plăcere aşa ceva.

Să călărească, da, să pescuiască, asta avea un sens. Dacă ar putea găsi o femeie care să le aprecieze pe amîndouă şi ar face împreună o pereche potrivită, s-ar însura cu ea într-o clipă.

Luă o gură adîncă, mulţumită, de aer proaspăt, care începea să se încălzească şi zîmbi fericit, uitîndu-se la un păstrăv care sări afară din apă. Peştele sclipi, lucios ca argintăria bună pe care o folosea mama lor de Crăciun, apoi se scufundă înapoi în apa agitată.

Ochii lui urmară vălurelele pînă la albul înspumat al cascadei. Clipi des, în timp ce părul de la ceafă i se făcea măciucă.

– Cred că e ceva acolo, în cascada de acolo.

– Eu nu văd nimic.

– Dacă tu nu vezi nimic, nu înseamnă că nu văd nici eu. Ignorîndu-şi fratele, Gull îşi îndreptă calul mai aproape de mal.

– Dacă ajungi în apă, eu n-o să vin după tine, să ştii.

Poate că nu era decît un bolovan, îşi spuse Gull şi o să se simtă ca un idiot şi va trebui probabil să suporte furia lui Jesse, tot restul drumului. Dar nu părea a fi un bolovan. Părea mai curînd a fi prima jumătate a unui bocanc.

– Eu cred că e un bocanc. Îl vezi, Cy?

– Nu-mi dau seama. Cy se mai uită odată, nu foarte interesat, cu ochii umbriţi de borul pălăriei.

– Poate că-i un bolovan.

– Eu cred că-i o gheată.

– Anunţaţi imediat media aia nenorocită, spuse Jesse ridicîndu-se puţin ca să-şi frece fundul bătătorit. Titlu: „Un turist cretin şi-a pierdut o gheată în Spearfish Creek".

– Dacă un turist cretin şi-a pierdut o gheată, atunci ce caută gheata acolo? De ce nu pluteşte la vale, împinsă de torent? Un cretin, mormăi Gull în timp ce-şi scotea binoclul.

– Pentru că e un nenorocit de bolovan. Sau poate e gheata unui cretin, care s-a înţepenit într-un nenorocit de bolovan. Prostii. Mie-mi vine să mă uşurez.

În timp ce se uita prin binoclu, faţa lui Gull devenea tot mai albă.

– Ah, Iisuse. Sfîntă Fecioară. Eu cred că e cineva în gheata aia. La naiba, Jess. Văd ceva sub apă.

– Aiureli, Gull.

Gull îşi lăsă jos binoclul şi se uită la fratele lui.

– Arăt eu ca şi cum aş vorbi aiureli?

Studiind faţa fratelui său, Jess strînse din dinţi.

– Păi atunci să ne uităm mai de aproape.

Priponiră caii .

Gull se uită la ajutorul de şerif – la constituţia lui costelivă – şi-şi dori să nu se fi simţit obligat.

– Eu sînt cel mai bun înotător aici. Mă duc eu acolo.

Respiraţia căreia îi dădu Cy drumul trăda atît resemnare cît şi nervozitate.

– Asta este treaba mea.

– Poate fi treaba ta, spuse Jesse în timp ce-şi pregătea funia, dar Gull înoată ca o afurisită de vidră. Apa este destul de iute, aşa că trebuie să ne asigurăm. Gull, eşti un fund, dar eşti fratele meu şi n-am de gînd să mă uit la tine cum te îneci.

Înfrîngîndu-şi nervozitatea, Gull se dezbrăcă pînă la chiloţi, lăsîndu-l pe fratele lui să-i înfăşoare funia în jurul taliei.

– Pun pariu că apa asta e a naibii de rece.

– Tu eşti cel care a trebuit neapărat să vadă ceva.

Cum la asta nu mai avea argumente, Gull coborî malul, înaintînd peste bolovani şi prin noroi şi se uită la apa iute. Se uită înapoi, se asigură că fratele lui prinsese bine funia.

Şi intră în apă.

– Al naibii de rece! Slăbeşte puţin funia! strigă el uitîndu-se înapoi.

Înotă împotriva curentului, gîndindu-se că degetele de la picioare i se vor învineţi şi vor pica. Chiar şi cu funia, tot era aruncat în bolovani dar reuşea să se îndepărteze din nou de ei.

Intră sub apă, luptînd, luptînd împotriva curentului şi în apa asta limpede ca ginul văzu că avusese dreptate. În ghetele acelea era cineva.

Ieşi din nou la suprafaţă, înecîndu-se, bătînd apa.

– Trage-mă înapoi. Ah, Iisuse Christoase, trage-mă înapoi!

În cap îi uruia panica, în stomac îl încerca greaţa. Bătînd apa, înghiţind-o, înecîndu-se din nou, se baza pe fratele lui că o să-l aducă înapoi la mal.

Înotă spre o stîncă, vărsă apa şi micul-dejun pînă cînd nu mai putu decît să zacă întins, gîfîind.

– L-am văzut. L-am văzut. Ah, Dumnezeule, l-au mîncat peştii. I-au mîncat faţa.

– Sună la secţie, Cy. Sună. Jesse îşi dădu drumul în jos prin alunecare, ca să pună peste fratele său o pătură de şa.

Vorba s-a răspîndit aşa cum se răspîndeşte vorba. Coop a auzit din trei surse despre descoperirea lui Gull, cu detalii diferite, înainte ca Willy să vină după el, la grajduri.

– Ai auzit.

– Da. Mă duc să văd ce face Gull.

Willy dădu din cap. Vocea lui era în continuare groasă, dar se simţea mai bine.

– Este destul de marcat. Mă duc să-i iau o declaraţie, dacă vrei poţi să vii cu mine. Adevărul este, Coop, că ţi-aş fi recunoscător dacă ai veni. Nu doar pentru că lucrează cu tine. Am mai avut eu crime şi înainte, dar nu ca asta. O să avem multe degete în plăcintă. Dar eu aş vrea să le am pe ale tale – neoficial.

– Vin şi eu după tine. Ai anunţat-o pe soţia lui Tyler?

Gura lui Willy se strînse.

– Da. A fost partea cea mai grea. Presupun că ai avut şi tu partea ta de asemenea anunţuri, la vremea ta.

– A fost partea cea mai grea, consimţi Coop. Am auzit mai multe variante. Ai aflat cauza morţii?

– O să ne spună legistul. A stat ceva vreme în apă - ştii ce se întîmplă acolo, dar nu a fost nici cădere şi nici afurisiţii ăia de peşti nu i-au tăiat beregata. Şi nici nu i-au scufundat trupul. Apa mare nu l-a ridicat la suprafaţă şi dacă Gull nu ar fi avut ochi de vultur, Dumnezeu ştie cînd am fi dat de el.

– Ce a folosit?

– Sfoară de nailon şi pietre. Iar după locul în care se afla, ticălosul ăla a trebuit să intre în apă, să facă asta. Ticălos bolnav. I-a luat portofelul, ceasul, sacul, haina, cămaşa. L-a lăsat doar în pantaloni şi ghete.

– Probabil că nu erau numărul lui. Altfel le-ar fi luat. De ce să fi irosit ceva?

Gull avea un apartament micuţ în partea cealaltă a oraşului, deasupra unui bar cu grill. Apartamentul strîmt mirosea ca el – a cai şi a piele – şi era mobilat ca un dormitor de colegiu. Cu vechituri de la părinţii lui, de la fratele lui, de la oricine altcineva a vrut să-şi schimbe un scaun sau o masă.

A deschis Jesse, care era acolo uitînd că trebuia să-şi cîştige existenţa. Nu se îndepărtase mai mult de cîţiva metri de fratele său, de la ieşirea acestuia din Spearfish Creek.

– Încă mai tremură. Mă gîndeam să-l duc la mama, să-l răsfeţe puţin.

– Nu-i o idee rea, spuse Willy. Acum o să-i iau declaraţia. Pe a ta o am deja, deşi n-ar fi rău să te mai gîndeşti, poate-ţi mai aminteşti ceva.

– Am pus de cafea. Nu i-a fost prea bine acolo. Dumnezeu ştie cum o s-o înghită, dar asta avem, acum.

– N-aş zice nu la o cafea. Willy traversă încăperea spre canapeaua zdrenţuită pe care stătea Gull, cu capul în mîini.

– Încă mai văd totul în capul meu. Nu l-am putut scoate de-acolo.

– Ai făcut un lucru greu, azi. Ai făcut ce trebuia.

– Nu mă pot împiedica să nu-mi doresc să fi văzut altcineva gheata aia afurisită ieşind din apă. Gull se uită în sus şi-l văzu pe Coop.

– Ei, şefu'. Vroiam să vin la tine, dar ...

– Nu-ţi face griji pentru asta. Ce-ar fi să-i spui totul lui Willy? Povesteşte exact cum a fost. O să te simţi mai bine, după asta.

– Ţi-am spus – i se adresă el lui Willy – şi le-am spus şi rangerilor. Gull expiră adînc şi se frecă pe faţă.

– Bine. Mergeam de-a lungul rîului, începu el.

Coop rămase tăcut, lăsîndu-l pe Willy să pună întrebări, cînd acestea trebuiau puse. Bău cafea de cowboy, în timp ce Gull scotea din el toate detaliile.

– Ştii cît de clară e apa. Chiar şi după furtună, este bună şi limpede. M-am scufundat pentru că nu puteam vedea bine din cauza spumei făcută de apele cascadei. Atunci am văzut bine.Un singur picior îi ieşise afară, ştii. Probabil că ploaia a făcut asta. Nu avea cămaşă pe el, doar pantalonii şi cizmele. Şi fuseseră peştii la el. Faţa lui ...

Ochii lui Gull se umeziră cînd se uită din nou la Coop.

– Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu este ca în filme. Nu este ca nimic altceva. Nici măcar nu puteam şti precis dacă era el – cel pe care-l căutam. Nu, din fotografia pe care o aveam. Din cauza peştilor. Am ieşit la suprafaţă, dar am înghiţit o găleată de apă. Cred că am strigat ca o muiere, acolo sub apă şi am înghiţit o găleată. Nu-mi puteam mişca picioarele. Jesse şi Cy au trebuit să mă tragă de sfoară.

Îi zîmbi slab fratelui său.

– Mi s-a făcut rău cît la doi cîini – poate că nu chiar atît de rău cum ai vomat tu cînd ai mestecat tutun, şefu', dar destul de al naibii de rău. Cred că stîrneam atîta milă, încît Jesse nici măcar nu s-a mai burzuluit la mine, pentru asta.

– Eu am vrut să ne întoarcem, spuse Jesse. Înjuram şi bombăneam. Ziceam că tipul, cel pe care l-a găsit Gull mort, era un idiot. Acum îmi pare rău pentru asta.

Afară, Willy îşi umflă obrajii, pufăind.

– E ceva distanţă între drum şi locul unde a sfîrşit Tyler. Un spaţiu vast, în care a putut da peste asasinul lui.

– Chiar crezi că Tyler s-a îndepărtat aşa de mult de potecă?

– Nu, nu cred. Nu de unul singur, dacă asta vrei să spui. Ceva, da, dar avea harta la el, avea telefonul. Eu cred că a fost dus atît de departe, asta cred eu.

– Sînt de acord cu tine. Tipul nu vroia să i se găsească prea repede cadavrul şi nici nu vroia să fie găsit prea aproape de teritoriul lui. Să hăituieşti vînatul departe de ...habitatul tău, spuse el gîndindu-se la Lil. Ucide-l, debarasează-te de el şi întoarce-te în teritoriul tău.

– Cred că i-a luat ceva timp. Ore, probabil. Ticălosul a avut noroc cu ploaia.

– Nu poate avea mereu noroc.

– În clipa de faţă, căutăm un subiect neidentificat. Nu putem lega uciderea lui Tyler de ce i s-a întîmplat lui Lil sau de celelalte crime pe care le-ai dezgropat tu. Ce-o să fac eu, este să public fotografia lui Ethan,

ca persoană de interes. Cy a păstrat locul cît de bine a putut. Este el verde ca o frunză de iceberg, dar nu este prost. Am făcut fotografii şi nu cred că o să cîrîi dacă îţi strecor nişte copii.

– Nu o să cîrîi.

– Divizia pentru Cercetări Penale perie acum scena. Nici ei nu sînt proşti. O scobitoare dacă i-a scăpat criminalului şi o vor găsi. Ne va ajuta. cînd o să ştim momentul morţii. Putem concepe cîteva scenarii de reconstituire. Ascult orice idee ai, legată de asta. Să fiu al naibii dacă o să las pe cineva să-mi terorizeze prietenii şi să ucidă turişti.

– Atunci îţi dau chiar acum vreo două. Se ascunde. Are un loc, poate chiar mai multe, dar are unul în care-şi ţine grosul lucrurilor. Nu are multe lucruri. Trebuie să călătorească des şi nu prea încărcat. Cînd are nevoie de ceva, sau cînd vrea ceva, fură. De la turişti campaţi, de la oameni aflaţi în vacanţă, din case goale. Ştim că are cel puţin un pistol, deci are nevoie de muniţie. Vînează pentru hrană, sau jefuieşte taberele. Şi cred că stă cu urechea la pămînt. O să afle că aţi găsit cadavrul. Cel mai înţelept lucru pe care l-ar putea face ar fi să-şi amîne planurile, să o ia spre Wyoming, să se dea la fund, o vreme. Dar nu cred că o să facă asta. Are o agendă şi încă nu a terminat.

– O să-l căutăm, la sol şi din aer. Vîrful cocoşelului dacă şi-l arată, l-am şi umflat.

– Ai primit ceva plîngeri despre lucruri furate din tabere, de la drumeţi, din case, din prăvălii?

– Întotdeauna sînt. O să mă uit peste tot ce a apărut în ultimele şase luni. Poate că o să-mi permiţi să te fac adjunctul meu, o vreme?

– Nu. Nu mai vreau nici o insignă.

– Într-una din zilele astea, Coop, noi doi o să stăm la un pahar de bere şi o să-mi povesteşti de ce.

– Poate. Acum trebuie să mă duc la Lil.

– Treci pe la secţie să iei pozele alea. Cu sau fără insignă, tot o să te folosesc.

Cînd apăru la Lil, Coop purta de data aceasta, sub haină, pistolul lui de 9mm. Îşi depuse în cabana lui Lil laptopul, dosarele pe care i le dăduse Willy şi trei cartuşiere de rezervă. După ce se mai gîndi puţin, vîrî în buzunar una dintre ele iar pe celelalte două le băgă într-unul din sertarele din debara.

Şi ridicînd dintr-o sprînceană, scoase de aici o cămaşă de noapte din mătase neagră, cu dantelă foarte fină, în locuri interesante.

Se întrebă de ce părea că Lil se îmbracă mereu în flanele.

Se mai uită la ceva roşu şi efectiv transparent, scutură din cap şi dădu drumul înapoi în sertar ţinutei negre.

Întors în bucătărie, îşi instală laptopul pe masa ei, scoase din rezerva ei două sticle cu apă, apoi ieşi să vadă cum avansau lucrările la sistemul de supraveghere.

Îşi petrecu puţin timp cu şeful lucrărilor, venit din Rapid City şi se retrase după ce omul înţelese că se pricepea ceva la sisteme – şi înainte de a putea fi îmbrobodit să-i ajute la trasul firelor.

Vremea bună scosese lumea afară, observă el. Numără trei grupuri care făceau rondul habitatului. Iar autobuzul galben, mare, al şcolii spunea că mai erau încă şi alţii, pe domeniu. La centrul educaţional, presupuse el.

Lil îşi făcea mereu de lucru, ceea ce era bine. Dar nu mai rămăseseră decît cîteva ore de lumină – iar ei aveau întîlnire.

Ataşă la camionetă trailerul ei pentru cai şi încărcă în el calul pe care i-l vînduse. Îl alese pe cel mai tînăr şi mai mare dintre caii rămaşi în grajd şi îl urcă şi pe acesta în trailer.

Se amuză că nimeni nu-l întreba nimic. Ori era prea familiar, ori prea ameninţător, dar internii îşi vedeau de treaba lor – iar din partea cealaltă a complexului, Tansy îi făcu prietenos cu mîna.

O singură întrebare adresată unui angajat în trecere şi află unde era Lil – la birouri. Conduse trailerul la cabană, apoi intră la ea.

– Coop. De la biroul ei, Mary îl salută absentă, din cap. Lil e la telefon, dar cred că e prinsă. Se uită spre birou, continuînd cu glas scăzut.

– Ai auzit de crimă? E adevărat?

– Da, e adevărat.

– Bietul om. Biata lui soţie. Vine aici într-o mică vacanţă şi se întoarce acasă văduvă. De cîte ori îmi spun că oamenii sînt, fundamental, buni şi decenţi, se întîmplă ceva care să mă convingă, de fapt, că prea mulţi dintre ei nu sînt deloc buni.

– Ai dreptate în ambele privinţe.

– Asta e problema, nu? Ah, prietenul tău – cel cu sistemul de alarmă – a sunat aici.

– Am vorbit cu el. În două zile veţi fi complet securizaţi.

– Îmi pare bine să aud asta, dar e totuşi o ruşine. Să avem atîtea probleme şi cheltuieli din cauză că unii oameni nu sînt deloc buni.

– Este o investiţie necesară.

– Da. Gata, a terminat convorbirea. Intră repede, pînă nu mai sună pe cineva.

– Mary, ai vreo problemă dacă ţi-o răpesc pe Lil cîteva ceasuri?

– Nu, dacă o duci undeva unde să nu muncească şi să nu-şi facă griji, ceea ce este singurul lucru pe care-l face de cîteva săptămîni.

– Am înţeles.

– Să nu-i permiţi să spună nu, îi porunci Mary în timp ce Coop intra în biroul lui Lil.

Lil stătea la computer, cu degetele pe tastatură.

Coop se întrebă dacă ştia cît de palidă era, sau cît de încercănată era.

– Cred că am intrat pe fir pentru un tigru.

– Nu e o propoziţie pe care o poţi auzi în fiecare zi.

– Boris e singur. O bombă cu striptease din Siux City folosea un tigru bengalez ca parte din spectacol.

– Făcea şi el striptease?

– Ha, ha. Nu. Îl ţineau în cuşcă, sau legat de lanţ. Pînă la urmă li s-a închis prăvălia pentru abuz asupra animalelor. I s-au smuls ghearele şi a fost drogată. Şi Dumnezeu mai ştie la ce altceva a fost supusă. O s-o luăm aici.

– Bine, du-te după ea.

– Lucrez să ne-o aducă aici. Sînt multe de făcut. Forţez nota, pentru donaţii. A stîrnit deja ceva vîlvă în media şi mă pot folosi de asta ca să mai punem mîna pe nişte bani. Nu trebuie decît să ...

– Vino cu mine.

O văzu cum se tensionează.

– S-a întîmplat ceva? Altceva?

– Pentru următoarele două ore, să zicem, nu. Tigrul poate să aştepte. E încă lumină.

– Cooper, am de lucru. În centrul educaţional e un autobuz cu elevi, toată lumea se învîrte peste tot, agăţîndu-se de alarme. Matt abia a terminat de cusut un cerb care a fost agăţat de o maşină, iar eu lucrez să o am pe Delilah aici, la începutul săptămînii viitoare.

– Presupun că Delilah este tigroaica, nu una dintre dansatoare. Şi eu am treabă, Lil, şi asta se va întîmpla aici, cînd ne întoarcem. Să mergem.

– Unde? Dumnezeule, Coop, un amărît a fost ucis şi aruncat în Spearfish. Cum să pot ieşi la o plimbare pe jos cu tine şi să discutăm ...orice?

– Nu mergem la o plimbare pe jos. Şi cred că o să recurgem la forţă. Coop ocoli biroul, o trase în sus de pe scaunul ei şi o ridică, depunînd-o pe umărul lui.

– Ah, Dumnezeule! Lil dădu cu pumnul în spinarea lui. Încetează! Este caraghios. Nu! Nu ieşi afară cu mine ...

Coop îi luă pălăria, în drum spre ieşire.

– Lipsim cîteva ore, Mary.

Cu ochii rîzînd, Mary dădu solemn din cap, spre ei.

– În regulă.

– Dacă nu ne întoarcem pînă atunci, închizi tu, da?

– Nici o problemă.

– Încetează. Acesta este locul meu. Nu le spui tu angajaţilor mei ... Nu ieşi afară din clădire. Cooper, ne faci pe amîndoi să ne simţim prost.

– Eu nu mă simt prost. Coop ieşi, îndreptîndu-se spre camionetă. Dar tu o să te simţi, dacă nu rămîi acolo unde o să te aşez eu, pentru că o să te prind şi o să te depun înapoi la loc.

– Nu faci decît să mă înfurii.

– Pot trăi cu asta. Coop deschise portiera din dreapta şi îi dădu drumul pe banchetă.Vorbesc serios, Lil, alerg după tine şi te aduc înapoi. Coop se întinse peste ea, îi prinse centura de siguranţă, apoi îi trînti pălăria în poală. Ochii albaştri ca gheaţa se întîlniră cu ochii cafenii.

– Stai unde te-am pus.

– Ah, o să stau. Stau pentru că nu o să facem circul ăsta aici. Nu am nevoie de o altă scenă.

– Foarte bine. Trînti portiera, ocoli prin faţă şi se aşeză la volan.

– Mergem să călărim. Nu ne întoarcem pînă nu capeţi puţină culoare în obraji. Nu mă refer la culoarea furiei, adăugă el după ce-i aruncă o ocheadă.

– Furie o să fie tot ce-o să obţii.

– Asta mai vedem. O luă în jos, pe drum. Mergem la Rimrock. Îl putem considera un teren neutru. Şi la mile depărtare de locul unde a fost găsit Tyler.

– Care e rostul?

– Rostul este că ai nevoie de o pauză, ca şi mine de altfel. Şi Lill, prea mult am amînat chestia asta.

– Eu decid cînd am nevoie de o pauză. La naiba, Coop, nu ştiu de ce ţii să mă enervezi în halul ăsta. Am şi aşa destule, fără să mă mai cert cu tine – şi ce bine ne era. Nu mai departe de azi-noapte.

– Azi-noapte erai prea frîntă ca să te mai enervezi. Prefer să te enervez decît să te văd gata să izbucneşti în lacrimi, la gîndul că trebuie să stai de vorbă cu mine.

– Am stat destul de vorbă cu tine. Lil îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Iisuse Christoase, Cooper, a murit un om. A murit. Şi tu forţezi chestia asta? Să vorbim despre ce? Despre ce a fost şi s-a dus?

– Exact, a murit un om. Şi cel care a făcut asta te are pe tine în colimator. Ai nevoie de ajutor, dar nu ai încredere în mine.

Cu mişcări repezite, furioase, Lil îşi luă pălăria din poală şi şi-o puse pe cap.

– Nu este adevărat.

– Ai încredere în mine să te ajut să-ţi securizezi locul. Ai suficientă încredere în mine ca să te culci cu mine. Dar în străfundurile tale, nu ai încredere în mine. Amîndoi ştim asta.

Coop parcă maşina la locul de camping. Descărcară caii împreună, în tăcere.

– O putem lua pe bucla de jos. E drumul mai scurt.

– Nu-mi place să fiu manipulată în felul ăsta.

– Nu te condamn. Dar nici nu-mi pasă.

Lil urcă pe cal şi-şi întoarse calul în direcţia drumului.

– Poate că femeile pe care le-ai avut îţi tolerau chestiile astea. Dar eu, nu. Niciodată. O să ai cele două ore pentru că eşti mai mare şi mai puternic – şi pentru că nu vreau să mă dau în spectacol în faţa angajaţilor mei, a internilor, a vizitatorilor. După care, gata, Cooper. Cu asta s-a terminat totul.

– După ce capeţi puţină culoare în obraji, după ce ţi se mai limpezesc puţin ochii de griji, o să limpezim şi aerul dintre noi. Iar dacă după asta o să zici că s-a terminat, aşa o să fie. Deschise poarta pentru vite ca să poată trece, apoi o închise înapoi, în urma lui.

– Poţi să-mi spui tot ce ştii despre James Tyler. La altceva nu mă prea pot gîndi. Nu ştiu cum ai crezut că aş putea.

– Bine, haide să terminăm şi cu asta.

În timp ce călăreau spre marginea canionului, îi povesti toate detaliile pe care şi le aminti. Vorbi despre moarte şi despre crimă, pe drumul care îi ducea întortocheat printre pini şi plopi tremurători, unde ciocănitoarele zburdau printre copaci.

– Gull e bine?

– O vreme, de cîte ori o să închidă ochii, o să-l vadă pe Tyler aşa cum l-a găsit acolo. Nu o să aibă somn, iar cînd o să adoarmă, o să aibă coşmaruri. Apoi o să treacă şi asta.

– Aşa era şi la tine?

– Şi eu am văzut-o multă vreme pe Melinda Barett. Prima oară cînd am văzut un cadavru, după ce mi-am pus uniforma, a fost la fel de cumplit. Apoi ... Coop ridică din umeri.

– A devenit rutină?

– Nu. A devenit o meserie, dar niciodată aşa ceva nu devine rutină.

– Eu încă o mai văd, uneori. Chiar înainte de a începe toate astea. Crezusem că am uitat, dar apoi m-am trezit din nou, rece şi transpirată, cu ea în minte.

Mai calmă acum, Lil se întoarse spre el şi ochii li se întîlniră.

– Am trăit împreună un lucru cumplit, în tinereţea noastră. Am trăit multe, împreună. Greşeşti cînd spui că nu am încredere în tine. Şi greşeşti cînd crezi că manipularea mea este calea de a obţine tot ce vrei.

– Tu eşti ceea ce vreau, Lil. Tu eşti tot ce mi-am dorit eu dintotdeauna.

Culoarea îi îmbujoră într-adevăr obrajii cînd îşi întoarse brusc capul spre el.

– Du-te naibii.

Îşi împunse calul, luînd-o la trap.

PARTEA A TREIA

SPIRITUL

Nimic în lume nu rămîne singur;
Printr-o divină lege, totul
Într-un spirit se-ntîlneşte, se-mpreună.

PERCY BYSSHE SHELLEY

21

Rahat, îşi spuse Coop. Şi o lăsă să se îndepărteze. Poate că aşa o să se elibereze de tensiunea nervoasă, poate că nu, dar furia era mai bună decît epuizarea. Avea nevoie să călărească, îşi spuse el, avea nevoie să respire şi ea puţin. Aerul era plin de parfum de salvie şi ienupăr, în timp ce deasupra lor un vultur zbura în cerc, pornit la vînătoare. Auzi dintr-un desiş de ceanothus gata să-şi deschidă mugurii, darabana unei potîrnichi, probabil.

Furioasă sau nu, ştia că ea va asimila toate acestea şi că îi va fi mai bine, după aceea.

Poate că nu o să ridice capul să se uite la uliu, dar ştia precis că se afla acolo.

Cînd în sfîrşit încetini, o prinse din urmă. Nu, decise el, încă nu dăduse aburul afară. Continua să fie la fel de furioasă.

– Cum ai putut să-mi spui asta? „Tot ce ţi-ai dorit vreodată"? Tu m-ai părăsit pe mine. Tu mi-ai sfîşiat inima.

– Avem amintiri diferite aici, pentru că eu nu-mi amintesc ca cineva să fi părăsit pe cineva. Şi în mod categoric, nu păreai să fi avut inima sfîşiată cînd am decis împreună că povestea cu distanţa nu va funcţiona.

– Cînd ai decis tu. Am ajuns la jumătatea drumului spre New York ca să te văd, să fiu cu tine. Am vrut să fac tot drumul, să stau cu adevărat o vreme pe terenul tău, cu tine. Acolo unde era locul tău. Dar tu nu ai vrut asta.

Ochii acei întunecaţi îl străpunseră ca nişte cuţite letale.

– Presupun că ţi-ai spus că ar fi mai greu să scapi de mine dacă stăteam cu tine, în apartamentul tău din New York.

– Iisuse Christoase, Lil, nu aş fi vrut niciodată să scap de tine. Nu a fost aşa.

Ochii aceia îl răneau, împroşcîndu-l cu sînge pe care ea nu-l putea vedea.

– Şi cum naiba a fost, din perspectiva ta? Mi-ai spus că nu mai puteai continua aşa, că aveai nevoie să te concentrezi asupra propriei tale vieţi, asupra carierei tale.

– Am spus noi nu puteam, noi aveam nevoie.

– Ah, rahat! Rocky tresări puţin, deranjat de ton, de nervi. Lil îl stăpîni fără nici un semn de efort.Nu aveai dreptul să vorbeşti în numele meu sau al sentimentelor mele. Nici atunci şi nici acum.

– Atunci însă nu ai spus asta, să fiu eu al naibii. Calul lui începu să danseze, la fel de agitat ca şi Rocky. Coop îl linişti, dînd să se întoarcă astfel încît să fie faţă în faţă cu Lil. Dar Lil porni la trap. Din nou. Strîngînd din dinţi, Coop îşi îndemnă calul să o urmeze.

– Ai fost de acord cu mine, adăugă el enervat de tonul de apărare din glasul său.

– Ce naiba ar fi trebuit să fac? Să mă arunc în braţele tale şi să te implor să rămîi cu mine, să mă iubeşti?

– De fapt ...

– Am condus tot drumul pînă la nenorocitul ăla de hotel din Illinois, eram înnebunită. Mi se părea că trecuseră ani de cînd nu ne mai văzusem şi mi-era teamă că nu o să-ţi placă părul meu, rochia mea. Prostii. Şi mă durea efectiv dorinţa de a te vedea. Efectiv mă durea. Pînă şi degetele de la picioare mă dureau.

– Lil ...

– Şi în clipa în care te-am văzut, am ştiut că ceva nu era în regulă. Ai ajuns acolo înaintea mea – ţi-aminteşti? Te-am văzut traversînd parcarea, ieşind din micuţul restaurant.

Vocea i se schimbă. Furia i se scurgea din ea, facînd loc nefericirii. Dacă furia îl rănise, nefericirea ei efectiv îl distrugea.

Nu spuse nimic, lăsînd-o să termine. Deşi i-ar fi putut spune da, îşi amintea. Se vedea traversînd peticul acela de parcare, îşi amintea de prima clipă cînd îi simţise prezenţa. Îşi amintea emoţia, nevoia, disperarea.

Totul.

– Nu m-ai văzut de la început. Iar eu am ştiut. Încercam să-mi spun că erau doar nervii, emoţia de a te fi revăzut. Doar că ... arătai altfel. Mai puternic, mai dur.

– Eram altfel. Amîndoi eram deja altfel.

– Sentimentele mele nu se schimbaseră, nu ca ale tale.

– Stai puţin. Stai puţin. Coop întinse mîna să-i apuce căpăstrul.

Am făcut dragoste aproape în clipa următoare în care am închis uşa camerei ăleia de motel. Şi am ştiut

că aveai să pui capăt legăturii noastre. Crezi că nu-mi puteam da seama că dădeai înapoi, că te distanţai?

– Eu am dat înapoi? De cîte ori ai făcut tu asta? De ce trecuse atîta vreme de cînd nu ne mai văzuserăm? Întotdeauna exista un proiect, o călătorie pe teren, o...

– Dai vina pe mine?

– Nu despre vină e vorba, începu el, dar Lil îşi întoarse brusc calul care se dădu într-o parte.

Luptînd să rămînă calm, Coop descălecă să liniştească ambii cai.

– Trebuie să mă asculţi.

– Te-am iubit. Te-am iubit. Tu erai acela, tu erai singurul. Aş fi făcut orice pentru tine, pentru noi.

– Asta este o parte a problemei.

– Faptul că te iubeam, era o problemă?

– Că ai fi făcut orice. Lil, doar ...stai naibii locului! O apucă de umeri cînd ea dădu să se îndepărteze din nou de el.

– Tu ştiai ce vroiai să faci cu viaţa ta. Ştiai ce vroiai să faci şi făceai. Cea mai bună din clasă, diplome şi oportunităţi. Erai vie, Lil. Erai exact acolo unde simţeai nevoia să fii, făceai exact ce simţeai nevoia să faci. Eu nu puteam fi parte din asta şi sînt al naibii de sigur că nu puteam intra în jocul ăsta.

– Acum pretinzi că m-ai părăsit şi mi-ai sfîşiat inima pentru binele meu? Aşa ai ales să priveşti lucrurile?

– Aşa a fost, aşa este.

– Niciodată nu mi-am revenit după tine, ticălosule.

Furie şi ofensă în orice părticică din ea – faţă, trup, voce.

– M-ai distrus. Ai luat ceva de la mine, ceva ce nu am mai putut niciodată căpăta înapoi, ceva ce n-am mai putut niciodată dărui altcuiva. Am rănit un om bun, un om foarte bun, pentru că nu-l puteam iubi,

pentru că nu-i puteam dărui ceea ce merita să aibă, ceva ce tu ai aruncat la gunoi. Am încercat. Jean-Paul era perfect pentru mine şi ar fi trebuit să reuşesc să fac relaţia noastră să funcţioneze. Dar nu am putut, pentru că el nu erai tu. Şi el ştia asta, întotdeauna a ştiut. Iar acum vrei să-mi spui că m-ai părăsit spre binele meu?

– Eram copii, Lil. Nu eram decît nişte copii.

– Nu te-am iubit mai puţin, nu am suferit mai puţin pentru că aveam doar nouăsprezece ani.

– Tu erai pe cale să ajungi undeva. Îţi construiai o marcă. Eu trebuia să mi-o construiesc pe a mea. Aşa că da, am făcut-o pentru tine şi pentru mine. Eu nu aveam nimic să-ţi ofer.

– Rahat. Dădu să se smulgă din strînsoare, dar Coop o trase înapoi.

– Eu nu aveam nimic. Eu nu eram nimic. Nu aveam un ban, trăiam de la un cec la altul – dacă aveam noroc. Trăiam într-o mahala nenorocită, pentru că asta era tot ce-mi puteam permite şi munceam nopţile, cînd găseam ceva de lucru. Nu veneam des aici pentru că nu aveam bani de drum.

– Spuneai că ...

– Am minţit. Am spus că eram ocupat sau că nu puteam obţine concediu. Ceea ce nu era chiar de tot o minciună, de vreme ce aveam două slujbe, cînd puteam găsi ceva suplimentar. Dar nu de asta nu veneam aici mai des decît am făcut-o. Îmi vîndusem motocicleta pentru că nu mi-o puteam permite. Mi-am vîndut şi sîngele, ca să-mi plătesc chiria pe cîteva luni.

– Dumnezeule, Coop, dacă lucrurile stăteau aşa de rău, de ce nu ai ...

– De ce nu mi-am tapat bunicii? Pentru că ei îmi dăduseră deja un început şi nu aveam de gînd să mai iau bani de la ei.

– Puteai veni acasă. Puteai ...

– Să mă întorc aici ca un ratat, cu bani abia cît să-mi plătesc biletul de autobuz? Trebuia să fac ceva, să devin ceva, iar tu ar trebui să înţelegi asta. Cînd împlineam douăzeci şi unu de ani, trebuia să primesc nişte bani, o parte din fondul meu fiduciar. Aveam nevoie de ei ca să îmi pot plăti un loc decent în care să trăiesc, să am un respiro ca să pot munci, să-mi construiesc marca aceea. Dar tata mi-a tăiat banii. Era furios că nu i-am respectat deciziile, planurile pe care le făcuse pentru mine. Aveam ceva bani – cei pe care mi-i dăduseră bunicii – ce mai rămăsese din ei – economiile mele. Iar el mi-a îngheţat conturile.

– Cum?

– Asta a făcut. Cunoaşte oameni, cunoaşte sistemul. Adaugă la asta faptul că în colegiu mi-am făcut de cap, aruncînd cu banii ca şi cum ar fi fost confeti. Asta a fost vina mea, numai a mea, dar eram tînăr, prost, plin de datorii şi el mă strîngea de boaşe. A crezut că pînă la urmă o să mă întorc pe făgaşul dorit de el.

– Vrei să-mi spui că tatăl tău ţi-a tăiat toate resursele, chiar şi pe cele care erau ale tale, pentru că vroia să te faci avocat?

– Nu. A făcut asta pentru că vroia să deţină controlul, pentru că nu vroia – nu putea – să tolereze ca cineva să-i sfideze controlul.

Dar, îşi spuse în gînd, poate că ea nu o să înţeleagă niciodată aşa ceva.

Cum Lil asculta tăcută, Coop continuă.

– Banii sînt o armă şi el ştie cum să o folosească. Mi-ar fi dat ceva bani dacă eu ... mă rog, făcuse o listă cu condiţii, care nu mai contează acum. Trebuia să devin avocat, ceea ce însemna mult timp şi mulţi bani. Nu puteam să te las să vii la New York, să vezi cum trăiam. Trebuia să bag toţi banii pe care-i aveam în ce vroiam să devin. Trebuia să devin detectiv, ca să dovedesc că eram destul de bun. Iar tu, Lil, erai în plin avînt. Publicai articole, călătoreai, îţi continuai studiile academice. Erai uluitoare.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Aveam dreptul să ştiu ce se întîmpla.

– Şi dacă ţi-aş fi spus? Ai fi vrut să mă întorc aici şi poate că aş fi făcut-o. Fără nimic. Aş fi urît asta. Şi mai curînd sau mai tîrziu, te-aş fi acuzat pentru asta. Sau poate că ai fi renunţat la tot şi ai fi venit tu la New York. Şi foarte curînd, ne-am fi urît. Dacă ţi-aş fi spus, Lil, dacă ţi-aş fi cerut să rămîi cu mine pînă cînd reuşeam să fac ceva cu viaţa mea, nu ar mai fi existat Refugiul Chance Pentru Animale Sălbatice. Nu ai mai fi fost ceea ce eşti acum. Şi nici eu.

– Tu ai luat toate deciziile.

– Sînt de acord cu asta. Dar la timpul lor, ai fost de acord cu ele.

– Am spus că da, pentru că singurul lucru care-mi mai rămăsese era mîndria.

– Atunci ar trebui să înţelegi că asta era tot ce aveam şi eu.

– Mă aveai pe mine.

Vroia să o atingă, doar cu degetele, pe obraz, să facă ceva ca să înlăture suferinţa din ochii ei. Dar nu asta era soluţia.

– Trebuia să devin cineva, pentru mine. Aveam nevoie de ceva de care să fiu mîndu. Mi-am petrecut

primii douăzeci de ani din viaţă tînjind după dragostea tatălui meu, tînjind ca tatăl meu să fie mîndru de mine. Şi mama, cred. Are un fel de a te face să doreşti încuviinţarea lui, pe care nu ţi-o oferă ca să ţi-o doreşti şi mai mult şi să simţi ... mai puţin, pentru că niciodată aceasta nu va veni. Tu nu ştii cum este.

– Nu, nu ştiu. Văzu în clipa aceea, cu atîta claritate, băiatul pe care-l văzuse ea prima oară. Ochii aceia, ochii aceia trişti şi furioşi.

– Eu nu am ştiut niciodată cum este să-i pese cuiva de mine, să mă simt mîndru pentru ceva, pînă cînd nu am venit în vara aceea aici, la bunicii mei. După care, într-un fel, devenise chiar mai important să obţin asta de la părinţii mei. Mai ales de la tatăl meu. Dar niciodată nu aveam să o obţin.

Ridică din umeri, lepădîndu-se de ceva care trecuse de mult, ceva care nu mai avea importanţă.

– Cînd am înţeles asta, totul s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Poate că am devenit mai dur, Lil, dar am început să fac ceea ce vroiam eu, nu ceea ce vroia el. Eram un poliţist bun, ori asta conta. Cînd nu am mai putut fi poliţist, mi-am construit afacerea mea şi am fost un detectiv bun. Niciodată nu m-am gîndit la bani, deşi permite-mi să-ţi spun că este al naibii de greu să nu ai nimic, să nu ştii cu ce-ţi vei plăti chiria luna viitoare.

Lil se uită deasupra canionului, unde stîncile se înălţau cu o putere tăcută spre albastrul tot mai adînc al cerului.

– Crezi că eu nu aş fi înţeles toate astea?

– Nici eu nu înţelegeam jumătate din ele şi nu ştiam cum să-ţi spun. Te-am iubit, Lil. Te-am iubit în fiecare zi din viaţa mea, de la unsprezece ani. Coop

băgă mîna în buzunar şi scoase moneda pe care i-o dăduse ea la sfîrşitul primei lor veri.

– Te-am purtat cu mine în fiecare zi a vieţii mele. Dar a existat o vreme cînd am crezut că nu te meritam. Mă poţi condamna pentru asta, dar realitatea este că amîndoi a trebuit să ne construim drumul nostru. Nu am fi reuşit dacă nu ne-am fi lăsat să ne urmăm calea.

– Nu ai de unde să ştii asta. Şi nu ai avut dreptul să decizi pentru mine.

– Eu am decis pentru mine.

– Şi te poţi întoarce acum, după zece ani, cînd eşti tu pregătit? Iar eu trebuie să fiu de acord?

– Am crezut că erai fericită – şi crede-mă, gîndul că îţi vedeai de drumul tău, că făceai ceea ce vroiai tu să faci, fără mine, sfîşia ceva în mine. De fiecare dată. De fiecare dată cînd auzeam despre tine, cînd auzeam despre renumele pe care ţi-l construiai singură, despre cum îţi construiai refugiul, sau despre plecările tale în Africa sau în Alaska. De cele cîteva ori cînd te-am văzut, erai mereu ocupată. Plecai întotdeauna undeva.

– Pentru că nu puteam să stau în preajma ta. Mă durea. La naiba.

– Ai fost logodită.

– Niciodată nu am fost logodită. Aşa spunea lumea. Am trăit cu Jean-Paul şi uneori călătoream împreună, cînd treburile noastre coincideau. Eu vroiam să-mi fac o viaţă. Vroiam o familie. Dar nu a mers. Nici cu el, nici cu nimeni altcineva.

– Dacă asta te face să te simţi mai bine, de cîte ori auzeam despre el sau auzeam despre tine că ieşeai cu altcineva, muream. Am avut atîtea nopţi şi zile mizerabile, ore, ani, dorindu-mi să nu fi făcut ceea ce

am crezut – şi încă mai cred – că a fost ce trebuia făcut. Mi-am spus că tu m-ai părăsit şi jumătate din timp te-am urît pentru asta.

– Nu ştiu ce vrei să spun, ce vrei să fac.

– Nici eu. Dar îţi spun acum că ştiu cine sînt, ce sînt şi că sînt mulţumit cu asta. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Iar acum? Fac ceea ce vreau să fac. O să le ofer bunicilor mei tot ce am eu mai bun, pentru că asta mi-au oferit şi ei mereu. O să-ţi ofer ţie tot ce am eu mai bun, pentru că nu te las să mai pleci.

– Nu îţi aparţin, Coop.

– Atunci o să am grijă să fie aşa. Dacă pentru moment tot ce pot să fac este să te ajut, să mă îngrijesc de siguranţa ta, să mă culc cu tine şi să fiu sigur că ştii că nu plec nicăieri, este perfect. Mai curînd sau mai tîrrziu o să fii din nou a mea.

– Nu mai sîntem ceea ce am fost.

– Sîntem mai mult decît am fost. Şi aşa cum sîntem, încă ne potrivim.

– De data asta decizia nu-ţi va mai aparţine numai ţie.

– Încă mă mai iubeşti.

– Da, te iubesc. Se uită la el, îl studie cu ochi care erau deopotrivă limpezi şi insondabili. Şi am trăit multă vreme ştiind că dragostea nu este suficientă. M-ai rănit mai mult decît m-a rănit vreodată altcineva, mai mult decît ar fi putut vreodată, altcineva. Chiar dacă aş şti de ce, asta nu ar face lucrurile mai bune sau mai rele. Este greu de spus.

– Eu nu caut ceea ce este uşor. Am venit aici pentru că bunicii mei aveau nevoie de mine. Şi eram pregătit să plec. Mă aşteptam să te găsesc în pragul căsătoriei. Mi-am spus să înghit şi asta. Dar a fost norocul meu. Şi din punctul meu de vedere şi al tău.

Acordă-ţi timpul necesar, dacă simţi nevoia asta. Eu nu plec nicăieri.

– Aşa spui întruna. Se dădu înapoi, o porni spre cai, dar Coop o luă de braţ întorcînd-o spre el.

– Cred că trebuie s-o spun pînă cînd o să mă crezi. Ascultă-mă, Lil. Ştii în cîte feluri te poate lovi dragostea? Te poate face fericit sau nefericit. Îţi poate face rău la stomac sau îţi poate răni inima. Face totul mai luminos şi mai conturat, sau estompează în ceaţă toate marginile. Te poate face să te simţi ca un rege sau ca un nebun. Cînd este vorba de tine, dragostea mă loveşte în toate felurile.

O trase spre el să-i ia gura, să cedeze acestei dorinţe nesfîrşite, în timp ce vîntul mătura aerul cu parfumul de salvie.

– Iubirea pentru tine a făcut un bărbat din mine, spuse el dîndu-i drumul. Bărbatul este cel care se întoarce acum.

– Încă îmi mai faci genunchii să mi se înmoaie şi încă îţi mai doresc mîinile pe mine. Dar asta este singura mea certitudine..

– Este un început.

– Trebuie să mă întorc.

– Ţi-a revenit culoarea în obraji şi nu mai arăţi aşa de obosită.

– Bravo, uraaa! Lil urcă pe cal. În clipa asta sînt furioasă pe tine în atîtea feluri, pe atîtea planuri.

Îi studie faţa în timp ce se arunca în şa.

– Niciodată nu ne-am certat atît, prima oară. Eram prea tineri şi prea în călduri.

– Nu, nu ne-am certat atît de mult pentru că tu nu erai aşa un ticălos.

– Nu cred că asta este.

– Poate că ai dreptate. Poate că erai exact la fel de ticălos ca acum .

– Îţi plăceau florile. Întotdeauna îţi plăceau cînd plecam în drumeţie şi florile de cîmp erau în toi. Trebuie să-ţi aduc flori.

– Oh, da, asta va face totul prefect. Tonul ei era la fel de tăios ca un ienupăr în plină secetă. Eu nu sînt una dintre femeile tale de la oraş, care pot fi cumpărate cu un buchet de trandafiri la modă.

– Nu ştii nimic despre femeile mele de la oraş. Ceea ce probabil că te frămîntă.

– De ce, mă rog? Mulţi bărbaţi ... mi-au adus flori, după tine.

– Bine, un punct pentru tine, aici.

– Ăsta nu este un joc, sau o glumă, sau o competiţie.

– Nu. Dar Lil vorbea cu el şi consideră asta un punct cîştigat. În momentul ăsta, trebuie să cred că e vorba doar de destin. Am muncit din greu ca să pot trăi fără tine. Şi iată-mă aici, exact înapoi, în punctul de unde am pornit.

Lil tăcu în timp ce caii lor înaintau prin iarba înaltă, înapoi spre potecă.

Cît timp încărcară caii şi asigurară uşa, Coop nu mai spuse nimic. Se instală la volan, porni motorul şi se uită la profilul ei.

– Mi-am adus cîteva lucruri. Am de gînd să stau la tine, cel puţin pînă cînd îl vor prinde pe Howe. Mîine o să-mi mai aduc nişte lucruri. Am nevoie de un sertar, de un loc în debara.

– Poţi avea şi un sertar şi un loc în debara. Numai să nu îţi închipui că asta înseamnă altceva decît că vreau să fie un lucru cît mai convenabil pentru tine, pentru că îţi sînt recunoscătoare pentru ajutorul tău.

– Şi pentru că îţi place să faci sex.

– Şi pentru că îmi place să fac sex, spuse ea foarte rece.

– O să trebuiască să lucrez puţin cît timp stau la cabană. Nu cred că te aranjează masa din bucătărie, îmi trebuie un alt loc unde să-mi pun laptopul.

– Poţi sta în living.

– Perfect.

– Nu-mi spui cum a fost ucis James Tyler pentru că îţi închipui că nu pot suporta să aud?

– Au fost alte lucruri despre care vroiam să vorbim.

– Nu sînt fragilă.

– Nu, dar te uzează. Se aşteaptă rezultatul de la autopsie, dar Willy mi-a spus că i-a tăiat gîtul. Nu mai avea decît pantalonii şi cizmele pe el – ceea ce mă face să cred că asasinul şi-a spus că se poate folosi de cămaşa, jacheta şi căciula lui. I-a luat ceasul, portofelul. Probabil că i-a distrus mobilul, sau poate că Tyler şi l-a pierdut pe drum. I-a scufundat trupul îngreunîndu-i-l cu pietre. A durat ceva să-l care la rîu, în locul acela, să-l fixeze. Dar ploaia a schimbat puţin lucrurile şi l-a ridicat la suprafaţă ca să-l vadă Gull.

– Probabil că a avut mai mult noroc cînd a scăpat de alte cadavre.

– Da, aşa cred.

– Deci, dacă el este cel care a omorît-o pe Molly Pickens, înseamnă că nu s-a dat la fund şi nici nu a fost la pîrnaie, aşa cum ai crezut tu, sau nu pentru durata de timp la care te-ai gîndit tu. El doar face mereu altfel. Lasă unele trupuri pentru animale, trupuri care pot fi găsite sau care au fost găsite. Le ascunde pe altele.

– Aşa se pare.

Lil dădu încet din cap, ceea ce îi spunea lui Coop că se gîndea la ceva.

– Iar asasinii care fac`asta, ucigaşii în serie care îşi schimbă locul, care călătoresc, care ştiu cum să se ascundă şi să treacă neobservaţi, care au o anumită măsură de control, nu sînt întotdeauna prinşi.

– Ai citit mult.

– Asta fac cînd am nevoie de informaţii. Tipii ăştia sfîrşesc cu nume fictive şi poate cu un film artistic. Zodiac, Green River. Totuşi, ei simt uneori nevoia să provoace poliţia sau au nevoie de media, de popularitate. El, nu.

– Nu este vorba de glorie sau de recunoaştere. Este vorba de muncă. Este ceva personal, iar el tocmai în asta îşi găseşte satisfacţie. Orice crimă dovedeşte că este mai bun decît victima lui. Mai bun decît tatăl lui. El vrea să dovedească ceva. Eu ştiu ce înseamnă asta.

– Coop, tu te-ai făcut poliţist ca să fii un erou?

Buzele lui Coop se curbară.

– La început? Da, poate. Mă simţeam total nelalocul meu, în scurta mea trecere prin colegiu. Nu încercam să-mi găsesc locul, eram efectiv unde nu trebuia. Singurele lucruri pe care le-am învăţat despre lege au fost acela că nu vroiam să mă fac avocat, dar că legea era fascinantă. Deci, trebuia să intru în forţele care apărau legea.

– Să lupţi împotriva crimei, în canioanele urbane.

– Am iubit New York-ul. Încă îl mai iubesc, spuse Coop degajat. Şi evident, îmi închipuiam că o să vînez băieţii răi ca să protejez populaţia. Am descoperit repede că treaba asta înseamnă multă alergătură, mult stat în fund, multă hîrţogăreală, mult bătut pe la uşi. Este multă plictiseală, în raport cu momentele de absolută teroare. Am învăţat să fiu răbdător. Am învăţat cum să aştept şi ce înseamnă să protejezi şi să serveşti. Apoi, pe data de 11 septembrie, totul s-a schimbat.

Lil se întinse şi îşi puse o mînă pe mîna lui, uşor, scurt. Dar în atingerea aceea era totul. Alinare, înţelegere, compasiune.

– Am fost cu toţii îngroziţi pînă cînd am aflat că nu ţi se întîmplase nimic.

– Nu lucram în ziua aceea. Cînd am ajuns acolo, căzuse deja al doilea turn. Nu faci decît ceea ce trebuie să faci, ceea ce poţi.

– Eram la cursuri cînd am auzit că un avion a lovit unul din turnuri. Nimeni nu a ştiut la început ce se întîmplase. Şi atunci ...totul s-a oprit. Nu a mai existat nimic altceva decît asta.

Coop scutură din cap, ca să nu permită imaginilor să se contureze din nou în mintea lui, imagini cu ce a văzut şi cu ce a făcut, imagini cu ce nu a putut să facă.

– I-am cunoscut pe unii dintre poliţiştii şi pompierii care au intrat acolo. Oameni cu care lucrasem, sau cu care ieşeam, cu care băteam mingea. S-au dus. După asta, nu m-am mai gîndit că aş putea ieşi vreodată din poliţie. Devenise un fel de misiune. Erau oamenii mei, oraşul meu. Dar cînd a fost ucisă Dory, totul s-a terminat. Ca şi cum cineva ar fi tăiat curentul. Nu mai puteam rămîne. Această pierdere a fost, alături de pierderea ta, cea mai grea.

– Te-ai fi putut transfera în altă parte.

– Asta am şi făcut, în felul meu. Cred că simţeam nevoia să construiesc ceva în loc. Să construiesc ceva, din moarte şi din durere. Nu ştiu, Lil. Am făcut ce a venit de la sine. Şi a funcţionat.

– Dacă Sam nu ar fi avut accidentul, ai mai fi fost încă acolo.

– Nu ştiu. Oraşul şi-a revenit şi mi-am revenit şi eu. Îmi terminasem treaba acolo şi începusem deja să-mi fac planuri să mă întorc aici, înainte de accident.

– Înainte?

– Da. Îmi doream linişte.

– Avînd în vedere ce s-a întîmplat, nu prea ai avut parte de ce ţi-ai dorit.

Coop se uită la ea.

– Nu, încă.

Se întunecase aproape, cînd Coop coti spre drumul către ea. Umbre lungi, la capătul unei zile lungi.

– Eu mă duc să ajut la hrănirea animalelor. După care o să mai am ceva de terminat.

– Şi eu. Coop se întinse înainte ca Lil să apuce să deschidă portiera şi îi prinse ceafa în mînă.

– Aş putea spune că îmi pare rău, dar nu îmi pare, pentru că tu eşti aici. Ţi-aş putea spune că nu te voi mai răni niciodată, dar o voi face. Ceea ce îţi pot spune, este că te voi iubi pînă la sfîrşitul vieţii mele. Poate că nu este de ajuns, dar altceva nu am să-ţi ofer, în clipa asta.

– Iar eu îţi spun că îmi trebuie puţin timp să mă gîndesc, să mă adun, timp să-mi dau seama ce îmi doresc de data asta.

– Eu am timp. Acum trebuie să plec puţin în oraş. Ai nevoie de ceva?

– Nu. Avem totul.

– Mă întorc într-o oră. O trase spre el şi îşi apăsă gura de a ei.

Poate că munca îi venea în ajutor, recunoscu Lil. Era ceva de care să se sprijine, care să o ajute să

continue, după o lovitură puternică. Şi trebuia făcută. Şi cără mîncare pentru animalele care strigau în cor. Îl privi pe Boris aruncîndu-se asupra hranei lui, sfîşiind-o. Şi îşi spuse că dacă totul va fi bine, într-o săptămînă va avea companie.

O altă gaură în cureaua refugiului, într-adevăr, reflecta ea. Dar mai important pentru ea era faptul că un alt animal abuzat îşi va avea adăpostul lui, libertatea – atîta cît îi putea ea oferi – şi îngrijire.

– Şi cum a fost aventura?

După zîmbetul de pe chipul lui Tansy, Lil concluzionă că prietena ei fusese martoră la umilitoarea ei ieşire, de mai devreme. Iar cei care nu au văzut-o efectiv, au auzit despre ea.

O s-o încaseze Coop pentru asta.

– *Bărbaţii sînt nişte idioţi.*

– Destul de adevărat, dar noi îi iubim tocmai pentru asta.

– A decis să se comporte ca un om al peşterilor, ca să îmi poată spune de ce mi-a vîrît pumnalul în inimă, în ziua aceea. A făcut-o din mîndrie bărbătească şi spre binele meu şi alte motive de rahat, pe care – auzi – eram prea tînără şi visătoare pe vremea aceea ca să le intuiesc sau ca să le înţeleg. Mai bine să mă sfîşie în bucăţi, decît să discute cu mine, corect? Ticălos prost.

– Ei!

– S-a gîndit vreodată ce mi-a făcut? Cît de mult m-a rănit? Că eu îmi spuneam că nu eram destul de bună pentru el, că îşi găsise pe altcineva? Că mi-am petrecut aproape jumătate din viaţa mea încercînd să mă eliberez naibii de el. Iar acum s-a întors şi Dumnezeule, Lil, am făcut totul numai pentru tine. Iar

eu probabil că trebuie să sar în sus de fericire şi să-i fiu recunoscătoare?

– Nu ştiu ce să spun. Şi chiar dacă aş şti, probabil că n-aş spune.

– M-a iubit întotdeauna. Mă va iubi întotdeauna şi tra-la-la. Aşa că mă ridică de jos ca şi cum aş fi un pachet pe care-l poate lăsa şi ridica oricînd vrea el, din nou pentru binele meu şi-mi trînteşte în poală toate astea. Dacă aş fi fost mai puţin bine crescută i-aş fi tras una în fund, pentru asta.

– În clipa asta nu pari foarte bine crescută.

Lil pufni cu putere.

– Mă rog, sînt, dar m-a scos din sărite. În plus, aşa mă pot coborî la nivelul lui de Neanderthal. Sînt om de ştiinţă. Am un doctorat. Şi ştii ceva?

– Ce anume, doctore Chance?

– Gura! M-am gîndit la toate astea, la el, la mine. Iar acum efectiv nu mai ştiu ce naiba să cred.

– Ţi-a spus că te iubeşte.

– Nu asta e ideea.

– Atunci care este? Îl iubeşti. Mi-ai spus că te-ai despărţit de Jean-Paul pentru că îl iubeai în continuare pe Coop.

– M-a rănit, Tansy. M-a sfîşiat în bucăţele, din nou, doar spunîndu-mi de ce a făcut-o prima oară. Iar el un vede asta. Nu pricepe asta.

Tansy îşi petrecu un braţ pe după Lil, trăgînd-o lîngă ea.

– Eu înţeleg, draga mea. Eu chiar înţeleg.

– Pe plan intelectual şi eu pot totuşi înţelege. Dacă mă dau un pas înapoi şi privesc cu detaşare la tot ce mi-a spus, pot da din cap, plină de înţelepciune. Da, desigur, la acest nivel, este rezonabil totul. Doar că

eu nu sînt obiectivă. Nu pot fi. Nu dau doi bani pe rezonabilitate. Eram atît de patetic de îndrăgostită.

– Nu trebuie să-ţi pese de rezonabilitate. Nu trebuie să-ţi pese decît de ce simţi tu. Iar dacă îl iubeşti, îl ierţi, după ce-l laşi să sufere puţin.

– Ar trebui să sufere, stabili Lil. Nu vreau să fiu onestă şi iertătoare.

– La naiba, nu. Ce-ar fi să intrăm? Pot să pregătesc două margarita La-Naiba-Cu-Bărbaţii. Pot să rămîn la tine peste noapte, cu ocazia asta îl pot evita şi pe prostul meu. Ne îmbătăm şi punem la cale complotul dominaţiei femeilor.

– Sună bine. Chiar mi-ar face bine chestia sta. Doar că vine şi el. Pînă cînd nu vom fi în siguranţă aici, aşa o să fie. Trebuie să mă descurc cu asta, într-un fel. În plus, eu nu mă pot îmbăta cu margarita La-Naiba-Cu-Bărbaţii – deşi tu eşti as la asta – pentru că am de lucru. Am de lucru, pentru că un idiot m-a luat pe sus, vreme de două ore.

Lil se întoarse şi îşi petrecu braţele pe după Tansy.

– Dumnezeule Mare, a murit un om şi soţia lui trebuie să fie distrusă. Iar eu stau aici, plîngîndu-mi de milă.

– Nu poţi schimba nimic din ce s-a petrecut. Nu ai nici o vină.

– Pe plan intelectual, pot gîndi şi eu aşa. Nu este vina mea, nu este responsabilitatea mea. James Tyler s-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Şi a fost locul nepotrivit şi momentul nepotrivit, pentru că maniacul acela s-a fixat asupra mea. Nu din vina mea, nu. Dar...

– Cînd gîndeşti aşa, el marchează puncte. Tansy o întoarse ferm şi ochii li se întîlniră.

– Este vorba de terorism. Este un război psihologic. Te presează. Pentru el, Tyler nu însemna mai mult decît au însemnat puma sau lupul. Doar un alt animal care să fie folosit împotriva ta. Nu-l lăsa să te copleşească.

– Ştiu că ai dreptate. Lil vroia să spună din nou „dar". În schimb, o îmbrăţişă din nou pe Tansy.

– Teribil ce îmi prieşti. Chiar dacă nu conţii margarita.

– Noi sîntem fetele deştepte.

– Sîntem. Du-te acasă şi ocupă-te de prostul tău.

– Cred că asta o să trebuiască să fac.

Lil se uită la puiul de căprioară rănit – tratat, hrănit şi aflat în siguranţă, într-un spaţiu din zona animalelor mici. Dacă se vindecă, va putea fi eliberat în natură. Dacă nu ... mă rog, atunci îşi va avea propriul lui adăpost, aici.

Timpul ne va spune.

Mai petrecu o oră în biroul ei. Auzea camionete plecînd, camionete venind. Personalul care pleca acasă, voluntarii care veneau să facă de gardă. În curînd, îşi spuse ea, sistemul de pază va fi complet instalat şi ea va putea renunţa la ajutorul vecinilor şi al prietenilor. Acum însă nu putea decît să le fie recunoscătoare.

Ieşi afară, unde dădu imediat peste Gull.

– Gull, nimeni nu te aştepta în seara asta aici.

– Oricum nu aş fi reuşit să dorm. Este mai bine cînd faci ceva.

Poate că încă nu arăta el prea bine, dar ochii lui erau suficient de sănătoşi ca să pară letali.

– Aproape că sper ca ticălosul ăla să apară aici în noaptea asta.

– Ştiu că este cumplit, dar datorită ţie soţia lui ştie. Nu se mai întreabă. Dacă nu l-ai fi găsit tu, ar fi fost mai rău. Încă nu ar fi ştiut nimic.

– Willy mi-a spus că au venit băieţii ei. I-au venit fiii, aşa că nu mai este singură. Îşi strînse tare buzele, uitîndu-se în altă parte.

– Asta e bine. Nu trebuie să fie singură. Lil îl frecă uşor pe braţ, înainte de a pleca mai departe.

Cînd intră în cabană, Coop stătea pe canapea, cu laptopul pe măsuţă. Se întoarse puţin spre ea, indiferent – prea indiferent – în timp ce intra în cameră.

O fotografie, îşi spuse ea trăgînd repede cu ochiul.

– Pot să fac un sandviş, spuse ea. Pentru altceva nu am timp. Trebuie să-mi preiau schimbul.

– Am luat eu o pizza, din oraş. E în cuptor, la cald.

– Perfect. E bună şi ea.

– Termin imediat aici. Mîncăm cîte o felie şi preluăm primul schimb.

– La ce lucrezi?

– La nişte chestii.

Nemulţumită de non-răspunsul lui, Lil intră în bucătărie.

Acolo, pe masa ei, se afla o vază cu lalele galbene. Pentru că o făcură să o usture ochii şi îi înmuiară inima, se întoarse cu spatele la ele, ca să scoată farfurii. Îl auzi intrînd, în timp ce se ocupa de pizza.

– Florile sînt frumoase. Mulţumesc. Dar nu rezolvă nimic.

– „Frumoase", îmi ajunge. Trebuise să o vrăjească pe proprietăreasa florăriei, ca să redeschidă şi să i le vîndă. Dar „frumoase" era destul de bine.

– Vrei o bere?

– Nu, rămîn pe apă.

Se întoarse, în mîini cu cele două farfurii şi aproape că se lovi de el..

– Ce este?

– Am putea face o pauză, mîine. Te-aş putea scoate să mîncăm în oraş, să mergem poate la un film.

– Nici ieşirile nu rezolvă lucrurile. Şi nu cred că aş putea lipsi de aici prea mult. Nu acum.

– Bine. Cînd sistemul de pază va fi instalat şi pornit, tu o să poţi pregăti o cină, iar eu o să pot lua bilete la film.

Îi luă farfuriile din mînă şi le duse la masă.

– Nu contează cît de furioasă sînt pe tine?

– Nu. Sau poate nu contează atît cît contează faptul că te iubesc.Am aşteptat pînă acum. Mai pot aştepta pînă cînd o să încetezi să mai fii furioasă pe mine.

– Ar putea să dureze.

– Foarte bine. Aşa cum am mai spus, nu plec nicăieri, spuse Coop aşezîndu-se şi luînd o felie de pizza.

Lil se aşeză, luînd şi ea o felie de pizza.

– Încă mai sînt furioasă – foarte – dar acum mi-e prea foame ca să mă preocupe asta.

Coop zîmbi.

– E o pizza bună.

Chiar era, îşi spuse ea.

Şi la naiba, lalelele erau într-adevăr frumoase.

22

În peştera lui, adînc în dealuri, îşi studia achiziţiile. Îşi imagină că ceasul – decent, mult deasupra mediei – fusese un cadou de ziua lui sau de Crăciun. Îi făcu plăcere să şi-l imagineze pe bunul, bătrînul Jim desfăcînd pachetul, manifestîndu-şi plăcerea şi surpriza şi oferindu-i soţiei – de asemenea foarte decentă, judecînd după fotografia din portofel – un pupic de mulţumire.

Peste şase luni, sau poate peste un an, undeva pe drum, îl va putea amaneta, dacă va avea nevoie de bani. Dar acum, mulţumită bunului, bătrînului Jim, era bine căptuşit cu cei 122.89 Ţ pe care îi găsise în buzunarelele acestuia.

Mai făcuse rost şi de un cuţit Swiss Army – niciodată nu puteai avea prea multe – de o cheie-card de hotel, de o jumătate de pachet de gumă de mestecat Big Red şi de o cameră digitală Canon Powershot.

Pierdu ceva timp chinuindu-se să descopere cum funcţiona, apoi se uită la fotografiile pe care le făcuse Jim în ziua aceea. Cele mai multe erau panoramice cu natura, cîteva fotografii cu Deadwood şi vreo două cu destul de bine conservata doamnă Jim.

Închise aparatul ca să nu consume bateriile, deşi Jim fusese prevăzător şi mai avea un set de rezervă în sacul lui.

Era un sac de bună calitate şi nou-nouţ. O să-l poată valorifica, undeva pe drum. Şi mai erau şi snack-urile pentru drum, apa, o trusă de prim ajutor. Şi-l imagină pe Jim citind ghidul pentru turişti, făcîndu-şi lista cu ceea ce trebuia să ia cu el, într-o excursie de o zi. Chibrituri, pansamente şi tifon, Tylenol, un carneţel pentru însemnări, un fluier, o hartă şi ghidul, firește.

Nimic din toate acestea nu-i fuseseră de folos lui Jim, pentru că era un amator. Un intrus.

Fusese carne.

Vioi totuşi, îşi spuse el mestecînd dintr-un baton de drum de-al lui Jim. Afurisitul ştia să fugă bine. Fusese totuşi atît de uşor să-l gonească pe nenorocit, să-l împingă cît mai departe de drum, să-l îndrepte spre rîu.

A fost frumos.

S-a făcut cu o cămaşă bună şi cu jachetă specială. Păcat de ghete. Ticălosul avea ghete Timberland. Dar ce picioare mici.

Una peste alta, fusese o vînătoare bună. Îi dăduse lui Jim nota şase, din zece. Şi achiziţiile erau de prima mînă.

Considerase ploaia un bonus. Imposibil ca poliţiştii aceia prostănaci şi rangerii şi ţărănoii ăia să dea de bătrînul, bunul Jim, cu ploaia care spăla orice urmă.

El ar fi putut, el şi toţi ceilalţi dinaintea lui. Cei care erau stăpînii acestui pămînt sacru.

Ploaia îl scutise de efortul şi timpul pierdut cu ştergerea urmelor, presărarea altora, false. Nu că i-ar fi fost greu. Asta făcea doar parte din munca lui şi-i aducea şi anumite satisfacţii.

Dar cînd Natura îţi oferă un dar, îl iei şi-i mulţumeşti.

Problema era că uneori darul era un premiu de consolare.

Dacă nu era ploaia, dacă nu se revărsa rîul, bătrînul Jim ar fi rămas acolo unde îl pusese el – şi asta pentru o bună bucată de vreme. El nu făcuse nici o greşeală, nu, domnule. Greşelile te-ar putea costa viaţa, în sălbăticie. De aceea îl bătea bătrînul lui pînă la sînge, ori de cîte ori făcea vreuna. El nu făcuse nici o greşeală. El îl ancorase bine pe Jim în apă şi îl legase solid, sub acele cascade. Pierduse timp cu asta.(Poate nu suficient, îşi spuse el în partea secretă a minţii sale. Poate că se grăbise puţin, pentru că vînătoarea îi făcuse foame. Poate ...)

Renunţă să se mai gîndească la asta. El nu a făcut nici o greşeală.

Dar ei l-au găsit.

Se încruntă la staţia pe care o furase în urmă cu cîteva săptămîni. Îi auzise vorbind prin radio, împrăştiaţi peste tot. Doamne, ce mai rîsese de ei.

Pînă cînd a dat norocul peste nenorocitul ăla.

Gull Nodock. Poate că o să se ocupe de acest Gull, într-una din zilele astea. Şi atunci nu va mai fi la fel de norocos.

Dar va trebui să aştepte pînă cînd i se va ivi de la sine, ocazia. Acum venise timpul să se gîndească.

Ceea ce trebuia el să facă acum, era să-şi strîngă boarfele şi să se care de aici. Să traverseze în Wyoming şi să se dea la fund cîteva săptămîni. Să aştepte să se mai aşeze apele. Tîmpiţii ăia de poliţişti

se vor ocupa mai serios de un turist mort decît de un lup sau de o mîţă moartă.

Pentru el, un lup sau o mîţă valorau al naibii de mai mult decît nu ştiu ce cretin din St.Paul. Mă rog, lupul însemnase o vînătoare cinstită. Dar puma aceea îi stîrnea momente neplăcute. Coşmaruri cu spiritul pumei întorcîndu-se la el şi vînîndu-l.

Ori el nu vroise decît să ştie cum era să ucizi ceva viu şi liber, în timp ce era închis într-o cuşcă. Atîta tot. Nu avea de unde să ştie că se va simţi atît de rău, sau că va fi bîntuit de spiritul felinei.

Vînat. În visele lui, cînd era lună plină, spiritul pumei îl pîndea şi striga, în timp ce se repezea la beregata lui.

În visele lui spiritul pumei ucise de el îl privea cu ochi reci care-l făceau să tremure, făcîndu-l să se trezească transpirat şi cu inima bubuindu-i în piept.

Ca un copil, ar fi spus tatăl lui. Ca o muiere. Smiorcăindu-se şi tremurînd şi temîndu-se de întuneric.

Dar acum nu mai conta, a fost şi a trecut, îşi spuse el. Şi o speriase de moarte pe drăguţa de Lil, nu? Aici trebuia să pună în balanţă partea bună, cu partea rea.

Acum îl vor căuta ca lumea, din cauza bunului, bătrînului Jim. Ar fi prudent – aşa cum obişnuia să spună bătrînul lui – ar fi prudent să lase o distanţă de cîteva mile între el şi terenul care avea să fie cercetat.

S-ar putea întoarce la Lil, pentru competiţia lor, peste o lună, poate peste şase, dacă situaţia nu se va relaxa. Să-i lase pe poliţiştii şi pe rangerii ăia să-şi vadă de căutările lor.

Problema era că el nu va fi acolo să poată vedea totul. Nici o plăcere, nici un haz, nici un chichirez.

Inutil.

Dacă rămînea aici, s-ar fi simţit vînat de ei. Sau poate că şi el i-ar vîna pe ei. I-ar scoate pe vreo doi afară din drum. Ei da, asta merita riscul. Şi riscul era acela care-ţi punea sîngele în mişcare, nu?

Riscul era acela care făcea dovada că nu erai un mucos, că nu erai o muiere. Ţie nu ţi-e teamă de nimic. Riscul, vînătoarea, uciderea, ele îţi dovedeau că erai bărbat.

Nu vroia să aştepte şase luni, pentru Lil. Aşteptase deja destul.

O să rămînă pe loc. Acesta era acum pămîntul lui, aşa cum fusese pămîntul străbunilor săi. Nimeni nu-l va goni de pe el. O să rămînă pe loc. Dacă nu reuşea să înfrîngă o mînă de poliţişti, înseamnă că nu era demn de competiţie.

Acesta era destinul lui şi fie că ea ştia asta sau nu, era şi al lui Lil.

Lucrările în zona administrativă avansau eficient, chiar mai mult decît atît, după Lil, cînd îşi făcu apariţia Brad Dromburg. Omul ăsta nu troznea din bici, nu arăta cu degetul, dar totul părea să se mişte mai repede cînd era el acolo.

Singura problemă a lui Lil în legătură cu sistemul de pază aproape pus la punct era timpul de care avea nevoie ca să înveţe modul de acţionare.

– O să ai cîteva alarme false, îi spuse Brad în timp ce înaintau împreună pe cărare. Sfatul meu ar fi să limitezi accesul la punctele de control doar la şefii personalului. Cel puţin pentru moment. Cu cît mai puţini oameni vor avea codurile, vor cunoaşte rutina, cu atît mai puţine ocazii pentru erori.

– Vom putea fi complet operaţionali la sfîrşitul zilei?

– Aşa ar trebui.

– Se munceşte repede. Mai repede, ştiu, decît în mod obişnuit – şi mai eficient, de cînd ai venit tu aici să supervizezi. Ai făcut un efort mare, Brad. Îţi sînt recunoscătoare pentru asta.

– Totul face parte din serviciu. În afară de asta, am avut cîteva zile din ceea ce numim noi o vacanţă de lucru, puţin timp de petrecut cu un prieten şi cei mai buni pui cu găluşte din partea asta de paradis.

– Capodopera lui Lucy. Lil se opri să mîngîie măgăruşul cu ochi dulci, care strigase după ea. Mărturisesc că am fost surprinsă că ai tras la Coop şi nu la hotel.

– La hotel pot trage oricînd. Chiar prea des. Dar de cîte ori are ocazia un băiat de la oraş să doarmă într-o baracă refăcută, la o fermă de cai?

Lil se uită la el şi rîse, pentru că semăna atît de mult cu un copil căruia i se oferise o vacanţă nesperată.

– Presupun că nu prea des.

– Iar asta m-a făcut să înţeleg de ce prietenul şi camaradul meu orăşean a dat canioanele de beton pentru Black Hills. Chiar aşa le descria el întotdeauna, spuse Brad uitîndu-se spre dealurile înverzite de primăvara care se năştea.

– Vorbea despre asta, despre venirile lui aici, pe vremea cînd era copil?

– Despre cum arăta, cum mirosea, cum se simţea totul. Cum era să lucreze cu caii, să pescuiască cu tatăl tău. Pentru el, cît timp a trăit la New York, aici era acasă, asta era clar.

– Ciudat, eu am crezut întotdeauna că pentru el acasă însemna New York-ul.

– Vrei să-ţi spun părerea mea? New York-ul era pentru Coop ceva ce trebuia să cunoască. Aici însă

era locul unde simţea întotdeauna ... cum să spun, pacea. Poate că sună puţin cam dur. După felul în care vorbea el de locurile astea, credeam că romantiza, că accentua părţile frumoase, aşa cum faci cînd îţi aminteşti ceva din copilărie. Trebuie să spun că la fel credeam şi cînd vorbea despre tine. Dar m-am înşelat în ambele cazuri.

– Este un compliment frumos, dar îmi imaginez că oricine îşi romantizează sau demonizează copilăria, într-o oarecare măsură. Nu-mi pot închipui de unde a avut Coop atîtea de spus despre mine. Dar, într-adevăr, pescuitul era un lucru formidabil, adăugă ea repede. Imaginează-ţi cum îmi pregăteam, înnebunită, undiţa şi mulineta.

– Avea multe de spus despre tine, de pe vremea cînd eraţi copii – şi cînd nu mai eraţi chiar copii. Îmi arăta articole scrise de tine.

– Nu se poate. Uluită, Lil se uită la el. Cred că erau fascinante pentru un profan.

– De fapt, erau. În sălbăticia Alaskăi, adînc în Everglades, cîmpiile din Africa, Vestul American, misterele Nepalului. Ai acoperit o bună bucată din lume. Iar articolele tale despre aceste locuri chiar m-au ajutat în proiectarea sistemelor mele de pază.

Brad merse o vreme în tăcere.

– Probabil că este o violare a legilor nescrise ale prieteniei, dar să ştii că are mereu în portofel o fotografie a ta.

– El s-a retras. Asta a fost alegerea lui.

– Nu am argumente pentru asta. L-ai cunoscut vreodată pe tatăl lui?

– Nu.

– Este un ticălos lipsit de suflet. Dur şi rece. E drept şi eu am avut din cînd în cînd discuţii cu tatăl meu.

Dar dincolo de asta? Am ştiut întotdeauna că însemnam mult pentru el. Exact cum Coop a ştiut că singura parte din el care a contat vreodată ceva pentru tatăl lui, a fost numele. Îţi ia o vreme să-ţi construieşti respectul de sine, cînd persoana care ar trebui să te iubească necondiţionat ciupeşte încontinuu din el.

Trist şi furios, îşi spuse ea. Asta te face trist şi furios.

– Ştiu că a fost greu pentru el. Şi greu pentru mine, care am cei mai buni părinţi din istoria părinţilor, să înţeleg cu adevărat cum este să treci prin aşa ceva.

Totuşi, îşi spuse ea, la naiba.

– Dar spune-mi, asta ţine de mentalitatea bărbătească? Să stai departe de cei care te iubesc şi te preţuiesc şi să lupţi de unul singur, cu cei care nu te iubesc şi nu te preţuiesc?

– Cum ştii că meriţi să fii iubit şi preţuit, dacă nu-ţi dovedeşti ţie însuţi asta?

– O chestie de mentalitate bărbătească, deci.

– Posibil. Dar totuşi, stau acum de vorbă cu o femeie care a petrecut de curînd şase luni în Anzi, atît de departe de căldura căminului. Fireşte, pentru muncă, spuse el repede, înainte ca Lil să poată comenta. Munca pentru care eşti dedicată. Îmi imaginez că ai făcut atîtea călătorii, ai pierdut atîta timp pentru că simţeai nevoia să dovedeşti că îţi meriţi locul.

– Asta este enervant de adevărat.

– După ce partenera lui a fost omorîtă iar el împuşcat, a făcut un efort să se reconcilieze cu mama lui.

Ah, ca să vezi, îşi spuse ea. Fireşte. Un perfect gest Cooper Sullivan.

– A funcţionat destul de bine, continuă Brad. A încercat chiar să dreagă puţin busuiocul cu tatăl lui.

– Serios? Da, fireşte, normal.

– Dar nu i-a reuşit. După care şi-a construit propria lui afacere, foarte solidă. Era un fel de a dovedi, dacă mă întrebi pe mine, că nu avea nevoie de banii nimănui, ca să realizeze ceva.

– Asta era ceva ce precis i-a spus tatăl lui, îmi pot imagina. Nu l-am cunoscut niciodată, dar mi-l imaginez spunînd, cînd Coop a încercat să dreagă busuiocul acela, că era un nimeni, fără bani. Fără banii familiei. Bani care veneau de la tatăl lui. Da, parcă îl aud spunînd asta. Mi-l pot imagina pe Cooper sărind în sus şi hotărît, din nou, să-i demonstreze că se înşela.

– Şi chiar i-a dovedit că se înşela. Mai mult decît o dată. Dar aş spune că acela a fost momentul în care Coop a încetat să mai aibă nevoie de aprobarea tatălui său în orice privinţă, la orice nivel. Nu a spus niciodată asta şi probabil nu o va recunoaşte, dar îl ştiu eu bine. Însă nu a încetat niciodată să simtă nevoia aprobării tale.

– Niciodată nu m-a întrebat ce gîndeam eu, dacă eram de acord.

– Nu? întrebă Brad, degajat.

– Eu nu ... Lil se întoarse la un urlet şi văzu duba încetinind în dreptul primei cabane.

– Asta e tigroaica noastră.

– Nu se poate, tigroaica de la clubul de striptease? Pot să mă uit şi eu?

– Desigur, doar că nu o să execute un dans din buric. O ducem în ţarcul ei, începu Lil îndreptîndu-se împreună spre dubă. De partea cealaltă a împrejmuirii pe care am făcut-o în ţarcul lui Boris. El

este bătrîn dar e irascibil. Ea este tînără, dar i s-au scos ghearele. Şi a fost ţinută în lanţ şi în cuşcă şi a fost drogată aproape toată viaţa ei. Nu a stat în preajma altor tigri. O să urmărim cum se comportă unul faţă de celălalt. Nu vreau ca vreunul dintre ei să păţească ceva.

Se opri ca să se prezinte şi să dea mîna cu şoferul şi cu însoţitorul.

– Managerul nostru, Mary Blunt. Mary se va ocupa de acte. Aş vrea s-o văd.

Lil urcă în spaţiul cargo şi îngenunchie, astfel încît ochii trişti ai tigroaicei priviră într-ai ei. Înfrîntă, îşi spuse Lil, resemnată. Toată mîndria şi ferocitatea dispăruseră, în atîţia ani de prost tratament.

– Bună, frumoaso, şopti Lil. Bună, Delilah. Bine ai venit într-o lume complet nouă. Haideţi să o ducem acasă la ea, strigă Lil. Eu rămîn aici, în spate, cu ea.

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe duşumeaua dubei, apăsîndu-şi cu prudenţă mîinile de bare. Delilah abia dacă s-a mişcat.

– Nimeni nu-ţi va mai face niciodată vreun rău. Nimeni nu te va mai umili. Acum ai o familie.

La fel cum făcuseră şi cu răsfăţata Cleo, potriviră cuşca, descuiară şi deschiseră uşa spre ţarc. Spre deosebire de Cleo, tigrul nu făcu nici o încercare să părăsească cuşca.

Boris, pe de altă parte, se apropie de gard, adulmecînd aerul. Îşi marcă linia lui de gard, dîndu-se mare, observă Lil, aşa cum nu mai făcuse de foarte multă vreme. Şi umflîndu-şi pieptul, scoase un răget.

În cuşca ei, muşchii lui Delilah se încordară.

– Să ne îndepărtăm acum. E nervoasă. În ţarc are apă şi mîncare. Şi Boris stă de vorbă cu ea. O să intre cînd o să decidă ea.

Lucius coborî camera.

– Arată destul de distrusă. Înţelegi, emoţional.

– Tansy o să lucreze cu ea. Şi dacă va fi nevoie, vom aduce şi un psihiatru.

– Există psihiatri specializaţi în tigri? întrebă Brad uluit.

– Un psihiatru comportamental. Am mai lucrat şi altădată cu el, în cazuri extreme. Cred că i-ai putea spune un vorbitor în şoaptă cu animalele sălbatice. Lil zîmbi. L-am găsit pe Animal Planet. Dar cred că o să reuşim şi singuri să ne ocupăm de ea. Este obosită şi ...şi-a pierdut respectul faţă de ea însăşi. O să ne asigurăm doar că o să ştie că este iubită, preţuită şi în siguranţă, aici.

– Cred că uriaşul acela de-acolo s-a şi îndrăgostit lulea, remarcă Brad în timp ce Boris se freca de gard.

– A fost singur. Un tigru mascul se împacă bine cu femelele. Sînt mult mai cavaleri decît leii. Lil se dădu în spate, aşezîndu-se pe o bancă.

– Eu o să mai stau aici o vreme, să-i studiez.

– Eu mă duc să văd care mai e stadiul lucrărilor la porţi. În vreo două ore ar trebui să putem face o probă.

După o jumătate de oră, Tansy veni şi se aşeză lîngă ea, oferindu-i una din cele două sticle cu Diet Pepsi cu care venise.

– Au folosit asupra ei ţepuşe şi şocuri electrice, spuse Tansy.

– Ştiu. Continuînd să privească felina nemişcată, Lil sorbi din băutură.

– Se aşteaptă să fie pedepsită dacă iese din cuşcă. Mai curînd sau mai tîrziu tot o să iasă, după mîncare. Dacă nu, mîine va trebui să o scoatem noi.

Sper să nu trebuiască. Are nevoie să iasă singură şi să constate că nu este pedepsită.

– Boris are deja stele în ochi.

– Da. E un dulce. Poate că o să-i răspundă, o să se lase atrasă de tigrul alfa înainte de a ceda în faţa foamei. Şi o să aibă nevoie să se uşureze. Probabil că a mai trebuit să se uşureze în cuşcă, dar nu o să facă asta, dacă are o variantă.

– Veterinarul care lucrează cu animale abuzate spune că a tratat-o pentru o infecţie renală şi a trebuit să-i scoată doi dinţi. Matt o să se uite peste toate rapoartele şi vrea să o examineze chiar el. Dar ca şi tine, simte că are nevoie să fie lăsată singură, o vreme. Cum mai merg lucrurile între tine şi Coop?

– Sîntem într-un fel de moratoriu, presupun. Trebuie să montăm odată sistemul ăsta de pază. În plus, cred că lucrează cu poliţia. Are dosare pe care nu vrea să mi le arate. Acum o s-o las, o vreme.

– Ca şi Boris.

– Ca o metaforă a relaţiei mele cu Coop, nu este rău. Este chiar emoţionant, gîndindu-ne la potenţialul unei lupte sălbatice. Am găsit două cartuşiere pentru pistolul lui, în sertarul meu cu lenjerie. De ce naiba le-a pus tocmai acolo?

– Ca să-i fie greu să uite unde le-a pus. Cu lenjeria ta de toată ziua, sau cu cea de regulează-mă?

– Cea de regulează-mă. Este mortifiant. Mă gîndeam tocmai să scap de cea mai mare parte dintre ele. Este ciudat să ştiu chestiile alea acolo. Factorul Jean-Paul. El mi le-a cumpărat pe cele mai multe şi le savura pe toate.

– Renunţă la ele. Cumpără-ţi altele, singură.

– Da, doar că nu sînt sigură că vreau să investesc acum în aşa ceva. Asta trimite un semnal.

– Da. Zilele trecute mi-am cumpărat două cămăşi de noapte smulge-le-de-pe-mine-băiatule. Cumpărăturile on-line sînt pasiunea mea. Încă mă mai întreb de ce nu m-am abţinut.

– Farley o să-şi înghită limba.

– Eu îmi spun într-una că o să o rup cu povestea asta înainte de a deveni ceva prea profund. Ca apoi dau peste linia de primăvară, de la Victoria Street. Cred că ceva nu e bine cu mine, Lil.

– Te-ai îndrăgostit, draga mea.

– Eu cred că e doar plăcere. Plăcerea este bună. Nu dăunează. Şi trece.

– A-ha. Doar plăcere. Ba bine că nu.

– Bine, dar încetează să mă mai necăjeşti, diavoliţo. Ştiu că e mai mult decît plăcere. Doar că mă blochează chestia asta. Aşa că încetează cu tortura ta insidioasă.

– Bine, dacă mă rogi. Uite, uite! Lil o lovi pe Tansy cu palma pe genunchi. Înaintează!

În timp ce ele se uitau, Delilah înainta pe burtă, un centimetru, apoi încă unul. Boris mîrîia la ea, încurajator. Cînd ajunse pe jumătate afară, înţepeni din nou ca o statuie şi Lil se temu că o să se retragă la loc. Apoi fremătă, se adună şi se repezi asupra puiului întreg. Lăsat pe bucata ei de beton.

Îl apucă cu labele, întorcîndu-şi capul la stînga, la dreapta, înainte, scanînd. Ochii ei îi întîlniră pe ai lui Lil.

Haide, mănîncă, îi porunci Lil în gînd. Haide, dă-i drumul.

Îşi înălţă capul şi încă atentă, îşi înfipse dinţii în carne.

Smulgea şi înfuleca hrana. Lil o strînse pe Tansy de mînă.

– Se aşteaptă să vină cineva să o împungă. Dumnezeule, ce n-aş da să-i înţep şi eu pe ticăloşii ăia din Sioux City cu o ţepuşă electrică.

– Ai dreptate. Biata fată. I se poate face rău.

Dar nu. Şi în loc să-şi lingă labele, se furişă la jgheabul ei şi bău, bău.

De partea cealaltă a gardului, Boris se ridică pe labele din spate, chemînd-o. Ea rămase jos, servilă, dar se apropie de gard, adulmecîndu-l. Cînd Boris se lăsă în jos, Delilah o zbughi înapoi, oprindu-se la intrarea în cuşcă.

Unde, Lil ştia asta, îşi spunea că era în siguranţă. Boris o chemă din nou, insistent, pînă cînd ea se duse pe burtă pînă la gard, tremurînd în timp ce el îi adulmeca nasul, labele din faţă.

Cînd începu să o lingă, Lil zîmbi.

– Ar fi trebuit să-i spunem Romeo. Haide să îndepărtăm cuşca şi să o închidem în ţarc. O s-o preia Boris, de acum încolo.

Se uită la ceas şi se ridică.

– Perfect. Acum trebuie să fug în oraş.

– Eu ştiam că nu ne lipseşte nimic.

– Trebuie să fac cîteva curse. Şi vreau să dau o fugă să-mi văd şi părinţii. Mă întorc pînă să se întunece.

Nu intenţionase să se oprească la grajdurile Wilkses, dar era devreme iar ei erau chiar acolo. Oricum, era irezistibil să îl vezi pe Coop plimbînd o fetiţă în jurul padocului, pe un ponei îndesat, bălţat.

Fetiţa arăta ca şi cum primise tocmai cheia de la cel mai mare magazin de jucării. Sărea în şa, vizibil incapabilă să rămînă locului şi sub pălăria ei roz, de cowboy, faţa îi strălucea ca soarele de vară.

În timp ce ieşea din drumul ei, Lil auzea copilul sporovăind într-una, în timp ce mama rîdea iar tatăl făcea poze. Fermecată, Lil se duse la gard şi se aplecă peste el, să privească.

Coop arăta al naibii de mulţumit de el însuşi, remarcă ea, fiind atent cu copilul, răspunzînd la nesfîrşitele întrebări, în timp ce căluţul tropăia, răbdător.

Cîţi ani să fi avut fetiţa? se întrebă ea. Patru, poate? Cîrlionţi lungi îi ieşeau de sub pălărie şi jeanşii erau brodaţi la tiv cu flori colorate.

Imposibil de frumoasă, decise Lil. Apoi simţi o strîngere de inimă puternică, în clipa în care Coop se întinse să ridice fetiţa din şa.

Niciodată nu se gîndise la el, cu adevărat, ca la un tată. La un moment dat se gîndise, pur şi simplu, că vor avea o familie împreună, dar totul era vag, cu marginile argintate. Vise frumoase, despre „odată şi odată".

Se gîndi la toţi anii care au trecut de atunci. Ar fi putut avea o fetiţă.

Coop o lăsă pe fetiţă să mîngîie calul, apoi pescui un morcov dintr-un sac. Îi arătă fetiţei cum să-l ţină şi puse frişca pe tortul copilului, permiţîndu-i să hrănească ea căluţul.

Lil îl aşteptă pe Coop să stea de vorbă cu părinţii şi îl văzu zîmbind cînd fetiţa îl cuprinse cu braţele de un picior şi îl îmbrăţişă.

– O să te ţină minte tot restul vieţii ei, comentă Lil cînd Coop veni spre ea.

– Pe cal, în orice caz. Nimeni nu uită primul lui cal.

– Nu am ştiut că oferi şi partide de călărit pe ponei.

– S-a întîmplat. Copilul vroia.. Oricum, mă gîndeam să mă extind şi în zona asta. Este

profitabilă. Tatăl a insistat să-mi dea un bacşiş de zece dolari. Coop zîmbi din nou, scormonindu-se în buzunar după ei. Vrei să mă ajuţi să-i cheltuiesc?

– Este tentant, dar am întîlnire cu cineva. Ce frumos te-ai purtat cu fetiţa.

– Datorită ei. Şi da, m-am gîndit şi eu la asta. Cînd Lil înălţă din sprîncene, întrebătoare, Coop îşi puse mîinile peste ale ei, pe gard.

– M-am gîndit la copiii pe care i-am putea avea noi. Coop o strînse mai tare, cînd Lil dădu să se retragă. Cu ochii tăi. Întotdeauna am fost înnebunit după ochii tăi. Mă întrebam ce fel de tată aş putea fi. Cred că aş fi unul în regulă. În sfîrşit...

– Nu am de gînd să mi se împăienjenească ochii visînd la copii, Coop.

– Ăsta este un loc bun de crescut copii, cel mai bun. Şi amîndoi ştim asta.

– Faci prea mulţi paşi mari. Eu mă culc cu tine pentru că vreau să mă culc cu tine. Dar am multe lucruri de rezolvat, multe la care să mă gîndesc bine, înainte de a putea fi ceva mai mult decît este acum şi ceea ce pare să tindă spre o o prietenie fragilă.

– Am spus că aştept şi aştept. Asta nu înseamnă că nu o să recurg la orice, ca să te aduc înapoi. Lil, mi-am dat seama că niciodată pînă acum nu a trebuit să lucrez pentru tine. Poate fi interesant.

– Nu am trecut pe aici ca să discutăm despre asta. Dumnezeule, îmi dai o senzaţie de frustrare. Lil îşi smulse mîinile de sub ale lui. Vroiam să-ţi spun că Brad crede că spre sfîrşitul zilei noul sistem de supraveghere va fi funcţionabil.

– Bravo. Bine.

– Voi spune la toată lumea că nu vom mai avea nevoie de patrule. Asta te include şi pe tine.

– Eu o să stau acolo pînă cînd îl voi vedea pe Howe după gratii.

– Asta este alegerea ta. Iar eu nu o să pretind că aş prefera să nu rămîn singură noaptea, acolo. Poţi să-ţi păstrezi sertarul şi partea ta de debara. O să mă culc cu tine. Mai departe, nu ştiu. Lil dădu să se îndepărteze, dar se opri.

– Vreau să ştiu tot ce-ţi spune Willy, pentru că ştiu că te-a păstrat în echipa lui. Vreau să mă uit peste dosarele acelea pe care le ţii cu atîta grijă departe de mine. Coop, vrei să ai o şansă, cu mine, de data asta? Atunci ai face mai bine să înţelegi că mă aştept de la tine la încredere şi respect. La orice nivel. Un sex bun şi lalele galbene nu sînt suficiente.

Farley făcea paşi pe trotuarul din faţa bijuteriei, cînd apăru Lil.

– Nu am vrut să intru fără tine.

– Iartă-mă că am întîrziat. Am fost reţinută.

– Nici-o problemă. Nu tu ai întîrziat. Eu am venit mai devreme. Cu mîinile în buzunare, Farley zăngănea mărunţişul.

– Eşti nervos?

– Oarecum. Vreau doar să fiu sigur că o să fie exact ce trebuie.

– Haide să-l găsim.

Înăuntru erau cîţiva oameni şi multă strălucire. Lil ridică o mînă ca să o salute pe vînzătoarea pe care o cunoştea, apoi îşi petrecu braţul pe după braţul lui Farley.

– La ce anume te-ai gîndit?

– Păi tocmai pentru asta eşti tu aici.

– Nu, spune-mi doar la ce te gîndeşti.

– Păi ...în fine, vreau ceva special şi ceva diferit. Dar nu ceva ţipător sau ...

– Ceva unic.

– Da, unic. Aşa cum este şi ea.

– Pînă aici ai fost cît se poate de corect. Lil îl conduse spre o etalare de inele de logodnă.

– Aur alb sau galben?

– Ah, pe naiba, Lil. Farley arăta ca şi cum l-ar fi întrebat dacă preferă cianură sau arsenic în cafea.

– Bine, asta a fost o întrebare încuietoare. Avînd în vedere culoarea pielii ei şi personalitatea ei – şi faptul că o consideri unică – eu cred că ar trebui să te orientezi pe aurul roşu.

– Ăsta ce naiba mai e?

– Ca acesta, îi arătă Lil un inel. Vezi, este cald şi catifelat, parcă. Străluceşte, dar nu sclipeşte.

– Dar tot aur este, da? Vreau să spun ... să fie bun – adică să nu fie mai puţin important, da? Trebuie să fie important.

– E tot aur. Dacă nu-ţi place, atunci o să-ţi propun aur galben.

– Îmi place. Este altfel şi da, este cald. Uşor rozaliu. Aur roz, ha, ca să vezi.

– Relaxează-te, Farley, este de calitate.

– Da.

– Uită-te puţin la toate, alege-l pe cel care ţi-a sărit în ochi.

– Ah ... Ăsta? Are diamantul ăsta frumos, prins în el.

– Este frumos, dar cred că este prea proeminent. Lil îşi îndepărtă puţin degetul mare şi arătătorul, ca să-i demonstreze ce vroia să spună.

– Tansy lucrează mult cu mîinile, cu animalele. Inelul ăsta o să agaţe.

– Înţeleg. Înseamnă că ar vrea ceva care să nu iasă atît de mult în sus. Farley îşi scoase pălăria să se scarpine în cap.

– Nu sînt prea multe de culoarea asta, dar totuşi suficiente, din care să-mi pot alege. Ăsta e drăguţ, cu lucrătura asta pe bandă, dar diamantul este cam meschin. Nu vreau să merg pe ieftin.

În timp ce Lil se apleca să se uite mai bine, vînzătoarea se năpusti asupra lor.

– Hei! Voi doi aveţi să-mi spuneţi ceva?

– Nu mai putem ţine secretă iubirea noastră, spuse Lil, făcîndu-l pe Farley să roşească. Ce mai faci, Ella?

– Bine. Deci l-ai tîrît pe Farley aici, ca să te ascunzi în spatele lui. Dacă vezi ceva ce-ţi place, o să fiu fericită să îl îndrept pe Coop într-acolo, cînd apare pe aici.

– Ce spui? Nu. Nu, nu.

– Toată lumea se aşteaptă de la voi să faceţi anunţul oficial.

– Nu este vorba de nici un anunţ. Tulburată, simţi cum se înroşeşte şi ea. Am venit aici doar în calitate de consultant. Farley e pe piaţă.

– Serios? aproape că strigă Ella. Întotdeauna apele adînci sînt mai agitate. Şi cine e fericita doamnă?

– Încă nu am cerut-o, aşa că ...

– Te pomeneşti că este o anumită frumuseţe exotică, cu care te-am văzut dansînd de vreo două ori? Cea care locuieşte puţin mai departe de aici, unde de cîteva săptămîni îţi cam văd camioneta parcată?

– Ah ... De data asta, Farley se foi pe picioare.

– Ah, Dumnezeule, ea este! Este nemaipomenit. Abia aştept să spun ...

– Nu. Să nu spui la nimeni, Ella. Încă nu am cerut-o.

Ella îşi puse o mînă pe inimă iar pe cealaltă o ridică în sus, ca să jure.

– Nici un cuvînt. Noi sîntem experţi în păstrarea secretelor. Dar dacă nu o ceri mai repede, de data asta nu garantez că o să mă pot abţine. Şi acum să ne întoarcem la treabă. Spune-mi la ce te-ai gîndit.

– Lil crede că cel mai potrivit este aurul roşiatic.

– Ah, bună alegere pentru ea. Ella descuie caseta şi începu să depună o mică selecţie pe o bucată de catifea.

Discutară, dezbătură, cu Lil intervenind între ei. După un considerabil timp de gîndire şi frămîntare, Farley îi aruncă lui Lil o privire îndurerată.

– Trebuie să-mi spui dacă greşesc sau nu. Mie îmi place inelul ăsta. Îm place lăţimea bandei, pare consistentă, înţelegi? Şi îmi place cum se înalţă, în jurul diamantului din mijloc, diamantele astea mici.Sînt sigur că o să-i placă. Că o să ştie că am pus suflet cînd l-am ales.

Lil se ridică pe vîrfuri şi îl sărută pe obraz, în timp ce Ella oftă, în spatele tejghelei.

– Speram că pe acesta o să-l alegi. O să-i placă la nebunie, Farley. Este exact ce trebuie.

– Slavă Domnului, pentru că mă luaseră deja transpiraţiile.

– Este frumos, Farley. Neobişnuit, modern şi totuşi romantic. Ella puse la loc celelalte inele.

– Ce număr are?

– Ah, la naiba.

– În jur de şase, îi spuse Lil. Eu am cinci şi am mai făcut schimb de inele. Inelele ei sînt o idee mai mari.

Eu port inelul ei pe degetul mijlociu. Cred că ... Lil luă inelul şi şi-l strecură pe degetul mijlociu.

– Cred că ăsta e bun.

– Ce înseamnă soarta. Dar dacă totuşi trebuie dimensionat, vino cu ea aici şi o să ne ocupăm noi de asta. Sau îl poate schimba dacă o să-i placă altul, mai mult. Eu mă ocup acum de hîrtii, Farley şi încheiem afacerea.

Ella îi arătă, cu degetul îndoit, să se aşeze.

– Şi pentru că te-am lăsat odată să mă săruţi, în spatele rufelor, îţi fac o reducere de cincisprezece la sută. Să ai grijă să vii tot la mine, pentru verighete.

– Nici prin cap nu-mi trece să mă duc în altă parte. Farley se uită în sus la Lil, cu ochii împăienjeniţi.

– Îi cumpăr un inel lui Tansy. Nu face asta, îi spuse el cînd ochii lui Lil se umplură de lacrimi. Altfel încep şi eu să dau apă la şoareci.

Lil îşi petrecu braţele pe după el, îşi puse capul pe pieptul lui, în timp ce Farley o bătea pe spate. Alegerile, se gîndea ea, şi şansele. Unii reuşeau să facă alegerea bună şi să profite cît mai bine de şanse.

23

Farley o urmă la fermă, aşa că Lil experimentă dulcea plăcere de a-l privi arătîndu-le inelul părinţilor ei. Au urmat bătăi pe spate, cîteva lacrimi şi promisiunea de a o aduce pe Tansy aici, pentru o celebrare în familie, după ce Tansy va accepta cererea în căsătorie.

Cînd Farley îl invită pe Joe la o mică plimbare, evident pentru a-i cere ceva sfaturi ca de la bărbat la bărbat, Lil se aşează jos, cu mama ei.

– Dumnezeule, era ca un băieţel acum cinci minute, spuse Jenna.

– Voi aţi făcut un bărbat din el.

Jenna îşi şterse ochii. Din nou.

– Noi i-am asigurat accesul la instrumente, pentru ca el singur să poată alege să devină un bărbat adevărat. Dacă Tansy o să-i frîngă inima, o s-o ţin numai cu şuturi în fund, de aici pînă la Pierre şi înapoi.

– De acord. Dar nu cred că o să se întîmple asta. Nu cred că o s-o lase el. Farley are un plan, despre care cred că vorbeşte chiar acum cu tata. Tansy n-are variantă.

– Gîndeşte-te la copiii pe care o să-i aibă. Ştiu, ştiu. Rîzînd, Jenna dădu din mînă. Da, o reacţie

tipică. Dar mi-ar plăcea să am în jur cîţiva copii. Mai am încă leagănul pe care l-a făcut bunicul tău pentru mine şi în care ai crescut şi tu. E în pod, în aşteptare. Iar acum trebuie să las totul deoparte şi să mă gîndesc la planurile de nuntă. Sper că ne vor lăsa pe noi să ne ocupăm de nuntă. Mi-ar plăcea să-mi vîr mîinile în tot ce înseamnă aşa ceva. Flori şi rochii şi prăjituri şi ... Jenna se întrerupse.

– Eu nu ţi-am oferit bucuria asta.

– Îmi pare rău că a sunat aşa. Nu trebuie să-ţi mai spun ce mîndră sînt de tine, nu?

– Nu, nu trebuie. Odată, de mult, am avut un plan, care nu a ieşit cum am vrut. Aşa că mi-am făcut alt plan, care mi-a ieşit. Iar acum? Acum mă aflu într-o situaţie ciudată şi complicată. Nu mi-ar strica un sfat.

– Cooper.

– Întotdeauna a fost Cooper. Dar de mult a încetat să fie chiar aşa de simplu.

– Te-a rănit prea tare. Aplecîndu-se, îi luă mîna într-ale ei. Fetiţa mea, ştiu.

– A luat cu el o parte din mine. Acum vrea s-o pun înapoi iar eu nu ştiu dacă o să se mai potrivească, la fel ca înainte.

– Nu o să se potrivească. Nu se poate. Jenna îi strînse mîna înainte de a se lăsa pe spate. Dar asta nu înseamnă că nu o să se potrivească altfel. Mai bine. Îl iubeşti, Lil. Şi asta ştiu.

– Dragostea nu a fost suficientă, atunci. Mi-a spus – pe-ndelete – de ce nu a fost de ajuns.

În timp ce-i povestea totul, simţi nevoia să se scoale, să se ducă la fereastră, să deschidă uşa, pentru aer. Se mişca, se mişca, în timp ce mama ei asculta tăcută.

– A făcut-o pentru binele meu, pentru că trebuia să-şi dovedească ceva, pentru că era falit, pentru că se simţea ca un ratat. Ce diferenţă au făcut toate astea? Iar în plus, aveam dreptul să cunosc motivele. Eram o parte din această relaţie. Nu este o relaţie, dacă numai unul singur face toate alegerile. Nu am dreptate?

– Nu, sau nu una echilibrată. Înţeleg ce simţi, de ce eşti furioasă.

– Totuşi, este mai mult decît faptul că sînt furioasă. Una dintre cele mai importante decizii din viaţa mea a fost făcută pentru mine. Iar motivul a fost ţinut ascuns de mine.Cum pot crede că nu se va mai întîmpla şi altă dată la fel? Iar eu nu am de gînd să-mi construiesc viaţa alături de cineva care să facă aşa ceva. Nu pot.

– Nu, nu poţi. Nu, tu. Dar o să-ţi spun ceva ce poate că te va dezamăgi. Îmi pare rău, atît de rău că ai fost rănită. M-a durut pentru tine, Lil. M-a durut. Îţi simţeam inima sfîşiată, în mine. Dar sînt atît de recunoscătoare că a făcut asta.

Lil tresări, întorcîndu-se brusc.

– Cum poţi spune asta? Cum poţi gîndi asta?

– Dacă nu ar fi făcut-o, tu ai fi renunţat la tot ce îţi doreai – la toate pasiunile tale – cu excepţia lui. Dacă ar fi fost să alegi între el şi ţelurile tale personale sau profesionale, l-ai fi ales pe el, pentru că erai mult prea îndrăgostită.

– Cum poţi spune că nu le puteam avea pe amîndouă? La naiba! Cum rămîne cu compromisul, cu munca împreună?

– Poate că ai fi reuşit, dar şansele erau împotriva ta. Ah. Lil, spuse Jenna cu atîta compasiune, încît Lil îşi simţi ochii arzîndu-i de lacrimi. Nici nu aveai

douăzeci de ani şi lumea se deschidea în faţa ta. El avea doar cu aproape doi ani mai mult, iar lumea lui se îngusta, era tot mai dură. El avea nevoie să lupte, iar tu aveai nevoie să creşti.

– Deci eram tineri. Şi tu erai tînără, cînd te-ai căsătorit cu tata.

– Da şi am fost norocoşi. Dar noi vroiam acelaşi lucru, chiar şi atunci. Ceea ce ne doream noi era chiar aici, ori asta ne-a oferit şanse mai bune.

– Deci crezi că eu nu trebuie decît să-mi scutur de pe umeri ultimii zece ani. Totul este iertare, Coop, sînt a ta?

– Eu cred că ar trebui să-ţi acorzi timpul de care ai nevoie şi să vezi dacă îl poţi ierta.

Lil expiră prelung, în timp ce simţea cum i se ridică de pe piept o parte din tensiune.

– Iar părerea mea este că dacă înainte a trebuit să-şi dovedească lui ceva, acum trebuie să-ţi dovedească ţie. Lasă-l. Şi în timp ce-ţi acorzi timpul acesta, întreabă-te dacă vrei să trăieşti următorii zece ani fără el.

– S-a schimbat, iar cel care a devenit ... Dacă l-aş fi cunoscut abia acum, dacă nu ar fi existat trecutul acesta al nostru? Aş fi căzut lată în faţa lui. Iar faptul că îmi dau seama de asta mă sperie cumplit. Ştiind că dacă mă abandonez lui, îi dau puterea să mai sfîşie o bucată din mine.

– Draga mea, nu ai obosit să te apropii doar de bărbaţi cu care ştii că nu poţi rămîne?

– Nu ştiu, sincer, dacă am făcut asta în mod deliberat, sau dacă doar din cauză că el este singurul de care mă pot apropia cu adevărat. Lil îşi frecă braţele ca şi cum ar fi vrut să şi-le încălzească.

– Oricum, este o altă alegere care mă înspăimîntă. Şi trebuie să mă gîndesc mult. Acum trebuie să mă întorc. Nu am vrut să lipsesc atît de mult.

– Treburi importante. Jenna se ridică şi îşi puse mîinile pe umerii lui Lil.

– O să-ţi găseşti drumul, Lil. Ştiu asta cu certitudine. Dar acum vreau să-mi spui dacă eşti sigură că nu vrei să să stăm cu tine, la noapte.

– Cînd am plecat, noul sistem de supraveghere era aproape gata. Dacă se împotmolesc, o să vă sun. Promit. Oi fi eu confuză în legătură cu mine, cu Coop, dar sînt foarte lucidă în ceea ce priveşte refugiul. Nu vreau să mai risc.

– Foarte bine. Cei mai mulţi cred că tipul s-a cărat. Că nu rămîne aici, cu vînătoarea asta după el.

– Sper să fie aşa. Îşi puse obrazul pe obrazul Jennei.

– Şi mai ştiu că nu o să ne liniştim, nu de tot, pînă cînd nu va fi prins. Nici voi să nu riscaţi.

Lil ieşi pe verandă şi-l văzu pe Farley dînd ocol, împreună cu tatăl ei, uneia dintre clădirile anexe.

– Spune-i lui Farley că o să lupt pentru el. Dădu să plece, dar se întoarse, uitîndu-se la mama ei şi spunîndu-şi cît de frumoasă era stînd acolo, pe veranda bătrînei ferme.

– Mi-a adus lalele galbene.

Şi mai frumoasă, cînd îi zîmbi, îşi spuse Lil.

– Şi au avut efect?

– Mai mult decît l-am lăsat să vadă. Tipic, nu?

Lil s-a întors înainte de ora închiderii şi a găsit deschisă poarta cea nouă. Se uită totuşi la camera de supraveghere, la fanta pentru card şi la code pad.

Acestea vor opri pe oricine să intre, cu un vehicul, după ora închiderii. Dar nu puteai păzi dealurile.

Conduse încet pe drum, scanînd întinderile, copacii.

Ea ar putea găsi o cale de intrare. Ea cunoştea fiecare centimetru pătrat de aici şi putea găsi o modalitate de a eluda sistemul de supraveghere, dacă vroia să piardă timp şi dacă era dispusă să-şi dea osteneala.

Dar faptul că ştia asta nu o făcea decît şi mai vigilentă.

Îşi lăsă privirea să-i fugă în sus, în timp ce conducea. Mai multe camere de luat vederi poziţionate să supravegheze zona administrativă, drumul. Ar fi greu să le eviţi chiar pe toate. Iar noile reflectoare vor scălda totul în lumină. Nu te mai puteai ascunde în întuneric, nu, odată ce te aflai înăuntru.

Trase în faţa cabanei, încîntată să vadă că existau trei grupuri care făceau turul habitatelor. Îl văzu pe Brad în extremitatea vestică, vorbind cu unul dintre instalatori. Dar atenţia îi fu atrasă de ultimul membru al familiei Chance.

Delilah stătea întinsă la gard, cu Boris întins de cealaltă parte. Aici se opri Lil prima oară.

Femela nu-şi înălţă capul cînd apăru Lil. Stătea întinsă la pămînt, dar cu ochii deschişi. Încă în alertă, îşi spuse Lil. Poate că întotdeauna va fi în alertă cînd va vedea oameni. Dar totuşi, în felul ei, găsise alinare.

– Cred că vom desfiinţa bariera asta mai repede decît aş fi crezut. Lil vorbea degajat, se mişca încet. Bună treabă, Boris. Delilah are nevoie de un prieten, aşa că pe tine contez să fii alături de ea.

– Domnişoară, scuzaţi-mă...

Privi în jur, la grupul de patru persoane care stăteau în spatele barierei.

– Da?

– Nu ar trebui să staţi acolo unde staţi.

Lil se îndreptă şi se apropie de bărbatul care i se adresase.

– Sînt Lil Chance. Acesta este locul meu, spuse ea întinzîndu-i mîna.

– Ah, scuzaţi-mă.

– Nici-o problemă. Mă uitam tocmai la noua noastră achiziţie. Încă nu i-am pus plăcuţa. Ea este Delilah şi este prima ei zi aici. Este un tigru bengalez, începu Lil, oferindu-şi unul din rarele ei tururi cu turiştii.

Cînd termină şi trecu noul grup în seama internilor, Brad era gata pentru ea.

– Eşti conectată, Lil. Complet funcţională. Vreau să vă explic întregul sistem, ţie şi personalului din conducere.

– I-am anunţat că s-ar putea să întîrzie în seara asta. Aş prefera să aşteptăm pînă la ora închiderii, dacă nu te deranjează.

– Nici o problemă, mai ales că Lucius mi-a spus că v-aş putea ajuta la hrănirea animalelor, în seara asta –dacă eşti de acord.

– E multă treabă.

– Mi-ar face plăcere să mă întorc la New York şi să mă laud că am hrănit un leu. Multă vreme aş putea lua masa în oraş, pe chestia asta.

– Atunci eşti invitatul meu. Eu o să-ţi arăt cum se face asta iar tu o să ne arăţi cum funcţionează sistemul. Lil se întoarse spre habitat.

– Chiar dacă am văzut proiectul, m-am temut că o să arate prea high-tech, bătător la ochi şi... ca la un ospiciu. Dar nu e aşa. Totul e frumos camuflat. Nu este strident.

– Contează şi estetica, nu numai eficienţa. Cred că o să constaţi că ţi le-am oferit pe amîndouă.

– Am constatat deja. Şi haide acum să te duc la bucătărie.

După masa de seară a animalelor, Lil trecu în revistă sistemul de pază, sub tutela lui Brad. Pentru întîlnirea de seară cu personalul din conducere asigurase nişte bere, un castron cu pui prăjit şi cîteva garnituri. O fi vorba de ceva serios, dar nu avea rost ca oamenilor să nu le facă plăcere.

Avuseseră cu toţii parte de suficient stres.

Trecu prin toate sectoarele, pe rînd, aprinzînd lumini, alarme, acţionînd încuietori, oprindu-le, schimbînd zona de acoperire a camerelor, la monitor.

– Eşti mare, spuse Brad, deşi nu la fel de rapidă ca Lucius. El deţine totuşi, recordul.

– Asta-i bună, spuse Tansy, acuzator.

– Şi sînt mîndru. Segmentează ecranul, Lil. În patru sectoare. Lucius bătea darabana, împingîndu-şi ochelarii în sus pe nas. Ia să vedem de ce eşti în stare.

– Crezi că nu sînt în stare?

– Am un greiere care-mi şopteşte că nu o să reuşeşti.

– Eu am doi greieri care-mi spun că o să reuşească, contracară Tansy.

Lil îşi frecă mîinile, trecînd repede în revistă, în minte, codurile şi secvenţele. Cînd patru imagini apărură pe ecran, făcu o reverenţă.

– Ai avut baftă. Pariez pe cinci dolari că Mary nu poate opera secvenţa.

Mary oftă, uitîndu-se la Lucius.

– Eu pariez împotriva mea. Chei-card, coduri de securitate. În curînd va apărea scanarea retinei. Dar Mary se apucă de treabă, intrînd în joc. Iar în treizeci de secunde, pornise toate alarmele.

– La naiba!

– Slavă Domnului. Asta mă face să mă relaxez complet, spuse Matt ştergîndu-şi fruntea cu dosul palmei.

În timp ce Brad trecea din nou prin program o Mary frustrată, Lil se apropie de Tansy.

– Tu ai terminat. Poţi pleca oricînd.

– Vreau să mai trec o dată prin toate secvenţele. În plus – îşi ridică în sus farfuria de hîrtie – avem aici salată de cartofi. N-am nici o grabă. Ce e? întrebă ea cînd Lil se încruntă.

– Nimic. Scuze. Mă gîndeam la altceva.

Cum ar fi inelul care ştia că îi ardea buzunarul lui Farley.

– Ştii, în seara asta o să fie linişte aici. Gata cu serviciul de pază.

– Bine. Tansy îşi ridică sprîncenele cînd în încăpere intră Coop. Gata, oarecum. Poate c-ar trebui să-ţi mai pui o dată lenjeria ta sexi.

Lil o înghionti cu cotul.

– Gura.

Îşi reţinu un hohot de rîs cînd Mary reuşi să închidă monitorul.

– O să dureze ceva.

– Dacă Brad ar putea pune programul pe un desfăşurător, s-ar descurca şi ea.

– Pînă atunci ...Lil se aşează cu o coapsă pe biroul lui Lucius, delectîndu-se cu berea.

Era complet întuneric şi luna, aflată la pătrar, începuse să se înalţe pe cer cînd Lil îşi luă la revedere de la ultimul dintre ei. Spera să reuşească a doua zi cu toţii, să-şi folosească cheia-card, dar pînă una, alta, vroia să se mai ocupe puţin de nişte lucrări pe care le neglijase în timpul zilei.

– Trec mîine pe aici, îi spuse Brad. Mai rămase puţin pe terasă, în timp ce Coop se aşează pe balustradă.

– Mai lucrează puţin cu Mary şi asigură-te că nu vom avea rateuri.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Este o uşurare să ştiu animalele în siguranţă. Lil se uită spre habitaturi, la valurile de lumini, la clipocitul roşu al detectoareleor de mişcare.

– Dacă ai probleme, ai numărul sucursalei locale. Şi ai şi numărul meu.

– Sper că o să mai vii pe aici chiar dacă nu vom avea probleme.

– Poţi conta pe asta.

– Pe mîine.

Se duse la cabana ei. Gîndindu-se la oră, optă pentru o cană cu ceai, ca să poată rezista ceasul şi ceva pe care spera să şi-l poată petrece lucrînd.

În bucătărie, pe masa ei necizelată, se afla o vază cu panseluţe multicolore. Frumoase ca un curcubeu.

Să fi fost slăbiciune, naivitate, că se simţi atît de emoţionată? Dar sincer, exista oare ceva care să creeze un impact mai puternic decît nişte flori puse pe masa unei femei, de către un bărbat?

Bucură-te de ele, doar, îşi porunci ea punînd ceainicul pe foc. Acceptă-le doar pentru ce înseamnă. Un gest frumos.

Îşi făcu ceaiul, îşi luă cîteva prăjiturele din rezerva ei şi se aşează la masă, cu laptopul şi cu florile.

Deschise mai întîi e-mailurile refugiului, amuzată ca întotdeauna de scrisorile copiilor şi încîntată de cele venind din partea unor potenţiali donatori, cerîndu-i noi detalii despre anumite programe.

Răspunse pe rînd, la fiecare, cu egală emoţie.

Îl deschise pe următorul şi-şi ţinu respiraţia. Apoi îl citi încet, de două ori.

bună lil. a trecut ceva timp de cînd nu neam mai văzut, cel puţin tu pe mine. ai făcut multe pe aici, am rîs cu poftă în timp ce urmăream. presupun că trebe să facem din nou cunoştinţă. am crezut că o să fie o supriză dar se pare că localnicii cred că am fost aici. mă distrez urmărindu-i cum îşi plimbă fundurile lor grase pe dealuri şi în curînd o să le las un cadou. trebuie săţi spun cămi pare rău pentru puma aia dar să nu mai prinzi niciodată un animal în cuşcă aşa că este vina ta că a murit. Gîndeştete că animalele sînt spirite libere şi strămoşii noştri ştiau asta şi le respectau. tu ai violat moştenirea sacră şi mam gîndit să te omor de mult dar mam îndrăgostit de carolyn. a fost bună şi a fost un joc bun şi a murit frumos. Să mori frumos, asta contează. cred că tu aşa o să faci. cînd terminăm eu o să liberez toate animalele pe care le ţii în închisoare. O so fac în onoarea ta dacă îmi oferi un joc bun. să fii bine şi puternică, pentru ca atunci cînd ne vom întîlni să fim egali. bunul, bătrînul jim a fost un ezerciţiu bun dar tu o să fi evenimentul număru unu. sper să primeşti asta. nu mă pricep prea bine la computere şi lam înprumutat pe ăsta doar ca saţi trimit mesajul.al tau ethan pisica-iute.

Lil salvă cu grijă mesajul şi îl copie. Stătu puţin să-şi recapete respiraţia normală, înainte de a ieşi să-l caute pe Coop.

Văzu luminile de poziţie ale maşinii lui Brad, închiriată, în timp ce Coop se îndrepta spre terasa cabanei.

– Brad vrea să ajungă la timp înapoi la fermă, ca să o vrăjească pe bunica mea să-i mai dea o bucată de plăcintă. O să ... Coop se întrerupse cînd Lil apăru în lumină.

– Ce s-a întîmplat?

– Mi-a trimis un e-mail.Trebuie să-l vezi.

Coop acţionă cu rapiditate, dînd-o la o parte ca să intre în casă şi se repezi direct în bucătărie, unde întoarse laptopul ca să citească mesajul.

– Ai făcut o copie?

– Da. L-am salvat pe hard disk şi pe stick.

– Ne trebuie şi copiile după hard. Recunoşti adresa de e-mail?

– Nu.

– Nu o să fie greu de aflat. Coop traversă şi ridică receptorul.

În clipa următoare îl auzi dîndu-i lui Willy detaliile, cu o voce egală, inexpresivă ca şi chipul lui.

– O să ţi-l trimit. Dă-mi adresa ta de e-mail. O mîzgăli pe carneţelul de lîngă telefon.

– Am înţeles.

Îi dădu telefonul lui Lil, întorcîndu-se la computer.

– Willy? Da, sînt bine. Poţi să aranjezi un drum? La părinţii mei. Lil se uită la Cooper, care tasta la computer. Şi la bunicii lui Coop. M-aş simţi mai bine dacă ... Mulţumesc. Da, aşa o să facem. Bine.

Închise, stăpînindu-se cu greu să nu-şi frămînte mîinile.

– Zice că o să se intereseze imediat de unde a fost trimis e-mailul. O să sune sau o să vină aici cum ce află ceva.

– Ştie că a făcut o greşeală cu Tyler, mormăi Coop ca pentru el însuşi. Ştie că l-am identificat. De unde ştie? Are o sursă. Poate un radio. Sau riscă să vină în oraş, să asculte bîrfele.

Cu ochii mici, Coop reciti mesajul.

– Există cîteva locuri în oraş unde te poţi aşeza la un computer, dar ... Ar fi un risc stupid. Aflăm sursa, apoi găsim pe cineva care l-a văzut, care a vorbit cu el. Dar mă îndoiesc. Asta ne-ar oferi prea mult despre el. Este mai probabilă intrarea undeva, prin efracţie. L-a trimis la nouăsprezece treizeci şi opt. A aşteptat să se întunece. A căutat o casă. Poate una cu un copil sau cu un adolescent. Ăştia au tendinţa să-şi lase computerele deschise.

– Poate că a mai omorît pe cineva. Poate că a mai omorît pe cineva, poate chiar pe mai mulţi, doar ca să-mi trimită mie e-mail-ul ăsta. Ah, Dumnezeule, Coop.

– Nu ne gîndim la asta decît atunci cînd o să trebuiască. Lasă gîndul ăsta, îi porunci el, continuînd calm: concentrează-te la ce ştim, iar ce ştim noi este că a mai făcut o greşeală. A ieşit din umbră pentru că s-a simţit obligat să ia legătura cu tine. A aflat că ştim cine este, aşa că s-a simţit liber să intre în contact, să comunice cu tine.

– Dar nu cu mine. Cu ideea deformată pe care şi-a făcut-o despre mine. El vorbeşte cu el însuşi.

– Cît se poate de exact. Continuă.

– El, ah ...Îşi apăsă fruntea cu mîna, trecîndu-şi-o prin păr. Este needucat, neobişnuit cu computerele. I-a trebuit ceva ca să scrie atît de mult. A vrut ca eu –

ca versiunea lui despre mine – să ştiu că mă pîndeşte. A vrut să se umfle puţin în pene. A spus că a rîs la ce am făcut noi aici. Noul sistem de pază. Că a rîs de cei care-l caută. Este convins că nimic nu-l va opri să-şi atingă scopul. Jocul. A spus că biata Carolyne i-a oferit un joc bun.

– Iar cu Tyler a exersat doar. Totul indică faptul că l-a scos pe Tyler din cărare, departe, împingîndu-l spre rîu.Tyler era un om sănătos, în formă. Şi mai mare, mai puternic decît Howe. Concluzia ar fi că Howe avea o armă. Un cuţit nu e suficient, nu, dacă Tyler a reuşit să ia distanţă faţă de el. Care e jocul, dacă îl duci pe cineva, în marş forţat, cîteva mile?

Lil putea vedea acum paşii şi etapele. Şi faptul că vedea o ajuta să îşi păstreze calmul.

– Ştim că are un pistol şi el cunoaşte dealurile. Potecile. El ... vînează.

– Da. Ăsta e jocul – vînătoarea. Alege prada, pîndeşte prada, ucide.

– Şi m-a ales pe mine pentru că el crede că am violat pămîntul sacru, moştenirea sacră, prin construirea acestui refugiu. Pentru că în capul lui noi împărţim puma ca spirit călăuzitor. Este o nebunie.

– Te-a ales pe tine şi pentru că tu cunoşti terenul. Poţi lua urma şi poţi vîna şi poţi dispărea. Aşa că tu eşti premiul cel mare.

– Probabil că tot pentru mine a venit şi înainte, dar Carolyn i-a distras atenţia. Era tînără şi drăguţă şi a fost atrasă de el. Îi asculta teoriile, precis s-a culcat cu el. Şi cînd a văzut suficient ca să înceapă să-i fie frică de el, sau îngrijorată, ca să rupă legătura, atunci el s-a orientat spre ea, în locul meu. Ea a devenit prada lui.

Zguduită, Lil se lăsă pe banchetă.

– Nu eşti tu, Lil. Nu e vina ta.

– Ştiu asta, dar totuşi ea e moartă. Aproape cu siguranţă, moartă. Şi poate că în seara asta a mai murit cineva, pentru ca el să poată ajunge la computerul acela, ca să-mi trimită mie chestia asta. Dacă o să mai pună ochii pe cineva, pe vreunul din oamenii mei, nu ştiu ce-o să fac. Nu ştiu.

– Îmi fac mai puţine griji pentru asta, decît mi-am făcut pînă acum.

Cînd Lil se uită la el, Coop spuse:

– Te-a avertizat. Nu mai are nevoie să îţi demonstreze. Nu mai trebuie să te momească sau să îşi bată joc de tine.

Lil inspiră adînc.

– Spune-mi. Brad doarme la bunicii tăi pentru că îi place cum găteşte Lucy, sau l-ai rugat tu, ca să aibă grijă de ei?

– Gătitul este un bonus. Coop scoase o sticlă cu apă, desfăcu capacul şi i-o dădu.

Lil bău.

– Este un prieten bun.

– Da, este.

– Eu cred ...Lil mai inspiră o dată prelung, să se liniştească. Eu cred că îţi poţi face o idee despre cineva, după prietenii pe care-i are.

– Lil, tu mai ai nevoie să-ţi faci o idee, cînd este vorba de mine?

– Am nevoie să-mi fac o idee cînd este vorba de zece ani din viaţa ta. Lil se uită la telefon, dorindu-şi să-l poată face să sune, să-l poată face pe Willy să o sune şi să-i spună că nimeni nu a păţit ceva. Că nimeni nu a mai murit.

– Cum poţi sta şi aştepta aşa?

– Pentru că asta urmează. Locul ăsta este bine păzit. Dacă încearcă să vină aici, o să se declanşeze alarma. Eşti în siguranţă aici. Eşti cu mine. Aşa că pot aştepta.

Încercînd să-şi păstreze calmul, Lil întinse mîna şi mîngîie petalele unei panseluţe.

– Mi-ai adus iarăşi flori. Ce să însemne asta?

– Presupun că îţi datorez un deceniu de flori. Pentru certuri, pentru aniversări, pentru orice.

Lil îi studie chipul, apoi îi spuse, dintr-un impuls:

– Dă-mi portofelul tău.

– De ce?

Lil întinse mîna.

– Vrei să reintri în graţiile mele? Dă-mi-l.

Prins între amuzament şi nedumerire, Coop duse mîna la spate, să-l scoată din buzunar. Şi Lil îi văzu pistolul de la şold.

– Ai pistol.

– Am permis. Îi dădu portofelul. Am avut cartuşe de rezervă în sertarul tău. Acum nu mai sînt acolo.. Frumoase desuuri, Lil. Cum de nu le-ai îmbrăcat niciodată?

– Mi le-a cumpărat un alt bărbat. Zîmbi amuzată cînd văzu supărarea de pe chipul lui.

– Sau o parte din ele. Nu mi s-a părut chiar potrivit să le îmbrac pentru tine.

– Eu sînt aici. El nu este.

– Dar spune-mi, dacă mi-aş îmbrăca de exemplu chestia aia micuţă, roşie, nu te-ai întreba oare, în timp ce mi-ai scoate-o de pe mine, cum o fi făcut el acelaşi lucru?

– Aruncă-le.

Sugestia lui scurtă o făcu să zîmbească, dintr-o vagă infatuare meschină.

– Dacă aş face asta, ai şti că sînt gata să te primesc înapoi – de tot înapoi. Tu ce ai arunca pentru mine, Coop?

– Numeşte tu.

Lil scutură din cap şi deschise portofelul. Un timp, ca să se distreze, îi studie permisul de conducere, licenţa de detectiv particular.

– Întotdeauna ai arătat bine în poze. Ochii ăştia de viking şi privirea asta care îţi sugerează probleme. Ţi-e dor de New York?

– De Stadionul Yankee. O să te duc odată acolo, la un meci. Atunci o să vezi baseball adevărat.

Ridicînd din umeri răsfoi mai departe şi găsi fotografia. Îşi aminti cînd o făcuse, în vara în care au devenit iubiţi. Dumnezeule, ce tînără era, îşi spuse ea. Cît de deschisă şi de sălbatic fericită. Stătea la malul apei, cu flori de cîmp în jurul ei, cu dealurile de un verde crud, în spate. Îşi strîngea genunchii în braţe şi părul liber, îi cădea în cascadă peste umeri.

– Este fotografia mea favorită. Amintirea unei zile perfecte, a unui loc perfect, a fetei perfecte. Te-am iubit, Lil, cu tot ce am avut eu. Doar că nu am avut destul.

– Pentru ea era suficient, spuse Lil, încet.

Şi atunci sună telefonul.

24

După telefon, Willy veni în persoană la ei. Lil îi deschise poarta cu comanda la distanţă şi o clipă îşi spuse, cel puţin chestia asta este mai sigură şi mai uşoară. Trecuse de la ceai la cafea şi turnă într-o cană pentru Willy, în timp ce Coop se duse la uşă să-i deschidă.

Duse cafeaua în living şi i-o oferi.

– Mulţumesc, Lil. M-am gîndit că vrei să auzi detaliile direct. S-a folosit de computerul lui Mac Goodwin. Îl cunoşti pe Goodwin, Lil, are ferma de pe 34.

– Da, am fost la şcoală cu Lisa. Lisa Greenwald, îşi spuse ea, conducătoarea galeriei, pe care o displăcea intens pentru că Lisa era tot timpul cu nasul pe sus. I se strînse stomacul, gîndindu-se de cîte ori se strîmbase ea în spatele Lisei.

– Am primit un telefon de la Mac, nici la cinci minute după voi. Mi-a raportat o spargere.

– Sînt ...

– Sînt în regulă, spuse el venindu-i în întîmpinare. Ieşiseră în oraş, pentru cină şi la concertul dat de orchestra în care cîntă şi fiul lor mai mare. Cînd s-au întors, au văzut că fusese spartă uşa din spate. Au făcut lucrul cel mai deştept, au ieşit imediat şi m-au

sunat de pe mobil. Oricum, părea o coincidenţă prea mare, aşa că l-am întrebat dacă au un cont de e-mail care se potriveşte cu cel pe care-l aveam de la voi. Şi au.

– Nu au fost acasă. Nu au păţit nimic. Lil se aşează cînd genunchii începură să-i tremure.

– Sînt bine. Tocmai şi-au luat un căţeluş, după ce bătrînul lor cîine a murit, acum cîteva luni. Era închis în spălătorie. Şi el e bine. M-am dus să stau de vorbă cu ei, să arunc o privire. Am lăsat pe cineva acolo, să-l ajute pe Mac să repare uşa. Se pare că s-a năpustit înăuntru, a găsit computerul. Mac nu-l închisese înainte de a pleca. S-a ocupat de copii şi efectiv a uitat de el. Se întîmplă.

– Da. Se întîmplă Au fost împreună la liceu. Mac şi Lisa, Lisa şi Mac. Şi s-au căsătorit în primăvara după absolvire. Au doi băieţi şi o fată. Fetiţa e încă mică.

Nu era nostim, îşi spuse Lil, cîte ştia deaspre odinioară-detestata Lisa?

– Aşa este şi cu toţii sînt bine. Ce ne-au putut spune la prima vedere este că a luat nişte alimente. Pîine, conserve, fel de fel de biscuiţi, cîteva cutii cu bere şi sucuri. A lăsat bucătăria vraişte. A luat cele două sute de dolari pe care îi ţinea Mac în biroul lui, banii copiilor, din cutiile lor şi suta pe care o ţinea Lisa în frigider.

Se uită atent la Lil, îi aruncă o privire lui Coop şi continuă pe un ton la fel de degajat.

– Oamenii nu par să-şi dea seama că acestea sînt primele locuri unde caută orice hoţ care se respectă. Se vor mai uita o dată, după ce se vor mai linişti, să vadă dacă le mai lipseşte ceva.

– Arme? întrebă Coop.

– Mac îşi ţine armele într-un seif special. Bine încuiat. Deci asta este o binecuvîntare. Am luat amprente. Le eliminăm pe cele ale familiei Goodwin iar pe celelalte le vom compara cu amprentele lui Ethan Howe. Mîine dimineaţă intenţionez să sun la FBI.

Îşi înălţă capul văzîndu-i expresia lui Coop.

– Nu-mi place deloc ideea de a lucra cu ei, sau de a-i lăsa să preia ei investigaţiile. Dar fapt este că totul indică un criminal în serie iar Lil a primit un e-mail de ameninţare. Asta înseamnă cyber-crime. În plus, este un fapt clar că teritoriul javrei ăleia– scuză-mă, Lil – include parcul naţional. O să mă lupt pentru partea mea în investigaţia asta, dar nu am de gînd să mă pun cu ordinea stabilită.

– După ce compari amprentele, o să trebuiască să dai în presă fotografia lui Howe. Peste tot. Oricine ajunge în zonă, pentru drumeţie, toţi localnicii trebuie să-l poată identifica la prima vedere, spuse Coop.

– Am asta pe listă.

– Dacă foloseşte pseudonimul Pisica-lute, am putea avea ceva aici.

– Treizeci şi cinci de mile pe oră, spuse Lil, dar scutură din cap cînd Coop se întoarse spre ea.

– Ăsta este recordul pentru o pumă, la sprint. Dar nu pot alerga efectiv cu viteza asta. Există feline mai iuţi. Mult mai iuţi decît o pumă. Ce vreau eu să spun este ... Lil se opri, îşi apăsă degetele pe ochi, încercînd să-şi contureze gîndurile. El nu cunoaşte cu adevărat animalul despre care pretinde că este spiritul lui călăuzitor. Şi cred că mi-a dat numele pe care l-a ales pentru că el îşi închipuie că avem acelaşi spirit călăuzitor. Nu cred că l-a mai folosit înainte, sau că l-a folosit des.

– Oricum, o să facem o mică verificare. Willy îşi puse cafeaua deoparte. Lil, ştiu că ai un sistem nou de alarmă şi că-l ai aici pe fostul-detectiv-din-New-York, dar pot aranja pentru protecţie.

– Unde? Cum? Willy, tipul ăsta merge repede şi poate şi o să se dea la fund, în aşteptare, dacă plec eu. El pîndeşte locul ăsta şi ştie ce se petrece aici. Singura şansă pe care o ai să pui mîna pe el este ca el să creadă că eu sînt accesibilă.

– Lil are voluntari şi interni, începu Coop. Nu văd de ce n-ai putea îmbrăca vreo doi poliţişti în haine nevinovate şi să-i trimiţi să muncească prin zonă.

– Aş putea aranja asta, încuviinţă Willy dînd din cap. Să lucreze cu cei de la parc, aici... Da.

– De acord, sări Lil. Willy, nu fac pe curajoasa. Dar pur şi simplu nu vreau să mă ascund undeva, pentru ca peste şase luni, un an, să trebuiască să o iau de la început. Nu. Vreau să se termine odată.

– Mîine dimineaţă o să ai aici doi oameni. Acum mă duc să văd ce pot face în seara asta. Luăm legătura mîine.

Lil surprinse o privire între cei doi bărbaţi.

– Te conduc, spuse Coop.

– Nu, nu îl conduci. Lil îl luă pe Coop de braţ şi îl ţinu în loc.

– Dacă voi doi mai aveţi să vă spuneţi ceva, atunci eu am dreptul să ştiu. Nu mă protejaţi dacă îmi ascundeţi informaţii. Mă ignoraţi.

Coop se uită la Lil.

– Am confirmarea faptului că Howe se afla în Alaska în perioada în care a dispărut Carolyn Roderick. Am luat legătura cu un magazin cu obiecte sportive, al cărui proprietar şi-l aminteşte şi l-a identificat după fotografia pe care i-am trimis-o prin fax. Şi-l aminteşte pentru că Howe a cumpărat o arbaletă Stryker, tot pachetul, cu periscop, săgeţi de carbon, coardă şi muniţii pentru un pistol de treizeci şi doi. A cheltuit aproape două mii şi a plătit cu bani peşin. I-a spus că îşi duce prietena la vînătoare.

Lil scoase un mic sunet, gîndindu-se la Carolyn.

– După Tyler, mi-am extins cercetările, continuă Coop. Un cadavru găsit în Montana, patru luni mai tîrziu, bărbat, în jur de douăzeci şi ceva de ani, a fost lăsat pradă animalelor şi a fost găsit într-o stare foarte proastă. Dar autopsia a arătat o rană la picior – în os – care s-a stabilit că a fost cauzată de o săgeată. Dacă mai are arcul acela ...

– L-am putea lega de dispariţia lui Roderick şi de crima din Montana, spuse Willy. Şansele sînt ca el să fi fost autorul. E vorba de o sumă mare de bani.

– Din spargerea din seara aceasta s-a ales cu peste trei sute, plus ce a mai luat de la Tyler. Nu o să-i ţină mult, după cum lucrează el şi o să trebuiască să facă din nou rost de bani.

– O să adaug arcul şi săgeţile la dosar. Frumos lucrat, Coop.

– Dacă nu te plictiseşti să dai telefoane, poţi avea noroc.

Rămaşi singuri, Lil se duse să sufle în foc, pînă cînd se iţiră flăcările. De perete, lîngă şemineu, stătea proptit bătacul de baseball, cel pe care i-l făcuse Sam lui Coop cu o viaţă de om în urmă. Şi-l adusese aici.

Pentru că acum aici se simte acasă, îşi spuse ea. Cel puţin pînă terminăm cu povestea asta, aici este casa lui.

Doar că ea nu se putea gîndi la asta, nu încă.

– Este mai greu de ascuns o arbaletă decît un pistol, spuse ea continuînd să stea în picioare acolo,

să privească flăcările. Probabil că își ia arcul cînd vrea să vîneze. Poate seara, sau înainte de răsărit.

– Poate.

– Nu a folosit arcul asupra pumei. Dacă l-ar fi folosit, asta i-ar fi dat mai mult timp să se îndepărteze, să-și acopere urmele. Dar nu a folosit arcul.

– Pentru că tu nu ai fi auzit împușcătura. Probabil tocmai de aceea a ales pistolul, concluzionă Coop.

– Ca să aud împușcătura și să intru în panică, pentru pumă. Lil se întoarse, rămînînd cu spatele în dreptul flăcărilor și a căldurii.

– Ce altceva mai știi și nu mi-ai spus?

– Sînt speculații.

– Vreau să văd dosarele, cele pe care le pui deoparte, de cîte ori intru eu.

– Nu are rost.

– Are tot rostul.

– La naiba, Lil, la ce-ți folosește să vezi fotografiile cu Tyler înainte și după ce a fost scos din apă, după ce peștii au trecut pe la el? Sau să citești detaliile autopsiei? La ce-ți folosește să-ți încarci mintea cu așa ceva?

– Tyler a însemnat un exercițiu pentru el. Eu sînt evenimentul principal, spuse ea citînd din e-mail. Dacă îți faci griji pentru sensibilitățile mele, nu ți le mai face. Nu, eu nu am văzut niciodată fotografiile unui cadavru. Dar tu ai văzut un leu sărind din tufiș și doborînd o antilopă? Antilopa nu este un om, dar crede-mă, așa ceva nu este pentru inimi slabe. Încetează să mă mai protejezi, Coop.

– Asta nu o să se întîmple niciodată, dar o să-ți arăt fotografiile.

Deschise geanta și scoase dosarele.

– Fotografiile nu-ți vor fi de nici un folos. Legiștii au stabilit momentul morții undeva între orele trei și șase.

Lil se așeză, deschise dosarul și se uită la fotografiile în alb-și-negru ale lui James Tyler.

– Sper pînă la Dumnezeu că soția lui nu l-a văzut așa.

– Au făcut ce au putut, înainte.

– I-a tăiat beregata. Asta e ceva personal, nu? Din vastele mele cunoștințe în materie de investigații.

– Trebuie să se implice cît mai mult, să-și mînjească mîinile cu sînge. Un cuțit este, în general, mai intim decît un glonț. L-a luat pe Tyler pe la spate, tăindu-l de la stînga la dreapta. Trupul are tăieturi și contuzii căpătate aproape de momentul morții, cel mai probabil în urma căzăturilor și a juliturilor. Genunchii, mîinile, coatele.

– Ziceai că a murit între trei și șase. În timpul zilei, sau probabil cînd tocmai se întuneca, în partea aceea. Ca să ajungi în acel punct al rîului, de la poteca unde a fost văzut ultima oară Tyler, îți trebuie cîteva ore. Poate mai mult, dacă ești de acord că l-a condus pe Tyler de-a lungul drumului cel mai accidentat, prin zonele unde existau cele mai mici șanse să fie văzuți de vreun alt drumeț, sau ca Tyler să găsească un ajutor. Tyler avea asupra lui un sac cu provizii pentru o zi. Dacă fugi ca să-ți salvezi viața, scapi de greutăți, nu?

– Nu i-au găsit sacul.

– Pariez că Ethan i l-a găsit.

– De acord.

– Și cînd l-a manevrat pe Tyler spre poziția dorită, nu l-a împușcat. Nu sportiv. S-a apropiat de el, pentru o ucidere personală.

Răsfoi lista cu obiectele pe care soţia victimei stabilise că le avea Tyler asupra lui cînd a pornit-o spre vîrf.

– O achiziţie bună, spuse Lil. De ceas nu are nevoie. El ştie timpul după cer, după cum simte aerul. Poate că o să-l păstreze ca pe un trofeu, sau poate că îl va amaneta cîteva state mai încolo, cînd o să aibă nevoie de bani.

Lil îşi ridică privirea din dosar.

– Obişnuieşte să ia ceva, cîteva lucruri de la fiecare victimă de care crezi tu că este responsabil, nu?

– Aşa se pare. Bijuterii, bani, mîncare, îmbrăcăminte. Este un gunoier . Dar nu este suficient de prost ca să se folosească de cărţile de credit sau de actele de identitate ale victimelor. La nici una dintre victime nu s-a mai constatat vreo mişcare în cărţile de credit, de la dispariţia lor.

– Nu există urme scrise. În plus, poate că el consideră cărţile de credit o invenţie a omului alb, o slăbiciune a omului alb. Mă întreb dacă părinţii lui au avut vreodată cărţi de credit. Aş paria că nu.

– Ai paria corect. Eşti o fată deşteaptă, Lil.

– Noi sîntem fetele deştepte, spuse Lil absentă. Dar el cumpără o arbaletă, nu o armă tradiţională, din arsenalul americanilor nativi. El prinde din zbor nişte idei şi alege. Fondul lui este plin de rahat. Pămîntul sacru, dar el îl pîngăreşte vînînd un bărbat neînarmat. De dragul sportului. Ca să se antreneze. Dacă are cu adevărat sînge de siux în vinele lui, atunci îl pîngăreşte şi pe acesta. Este un om lipsit de onoare.

– Siuxii considerau Black Hills centrul sacru al lumii.

– Axis mundi, confirmă Lil. Ei considerau – şi încă mai consideră – Black Hills ca fiind inima a tot ce există. Paha Sapa. Ceremoniile sacre începeau o dată cu venirea primăverii. Urmăreau bizonii peste dealuri, formînd o potecă în forma unui cap de bizon. Şase sute de mii de hectare de dealuri le-au fost promise în tratate. Dar apoi au găsit aur aici. Aurul valora mai mult decît onoarea, decît tratatele, decît promisiunea de a respecta ceea ce era sacru.

– Dar se află în continuare în dispută.

– Ai învăţat cumva asta la istorie? întrebă ea. Da, USA au intrat în posesia pămîntului în 1877, violînd Tratatul de la Fort Laramie, dar siuxii Teton, Lakota, nu au acceptat niciodată ideea asta. După o sută de ani, Curtea Supremă a decretat că Black Hills au fost preluate ilegal şi a cerut guvernului să plătească preţul promis iniţial, plus dobînzile aferente. Peste o sută de milioane, dar ei au refuzat aranjamentul. Ei şi-au vrut pămîntul înapoi.

– Dobînzile au crescut de atunci şi din cercetările mele, acestea se ridică în prezent la peste şapte sute de milioane.

– Dar ei nu vor accepta banii. Este o chestiune de onoare. Străbunicul meu a fost un siux. Străbunica mea a fost albă. Eu sînt produsul unui amestec şi generaţiile care au trecut de atunci au diluat cu siguranţă sîngele meu siux.

– Dar înţelegi ce înseamnă onoarea, înţelegi refuzul unei sute de milioane de dolari.

– Banii nu înseamnă pămînt, iar pămîntul le-a fost luat. Lil făcu ochii mici. Dacă tu crezi că Ethan face ceea ce face ca un fel de răzbunare pentru încălcarea tratatelor, pentru furarea pămîntului sacru, eu nu cred asta. El nu merge atît de profund. Poate fi o scuză,

una care l-ar putea face să se creadă un războinic, un rebel. Mă îndoiesc că Ethan cunoaşte toată povestea. Poate frînturi, dar şi acelea deformate.

– Nu, el ucide pentru că îi place să ucidă. Dar te-a ales pe tine şi locul acesta, pentru că se potriveşte cu ideea de răzbunare. Asta face ca totul să fie mai excitant, mai satisfăcător. Iar ideea lui despre onoare este deformată, este o versiune proprie. Nu o să te răpească atunci cînd circuli prin refugiu. Nu ăsta e jocul, asta nu îl satisface şi nu îl face să-şi atingă scopul.

– Este liniştitor ce-mi spui.

– Dacă nu aş crede asta, ai fi acum încuiată undeva la o mie de mile de aici. Dar încerc să fiu onest, adăugă, văzînd că Lil începu să se încrunte. Mi-am făcut o imagine despre el, un fel de profil, care mă asigură că el vrea ca tu să-l înţelegi, să-i ţii piept, apoi să-i oferi o competiţie autentică. Va aştepta o ocazie, dar începe să îşi piardă răbdarea. E-mailul îl împinge să acţioneze.

– Este o provocare.

– Oarecum, dar şi o declaraţie. Lil, trebuie să-mi dai cuvîntul tău că nu o să-i permiţi să te atragă în această cursă.

– Îl ai.

– Fără comentarii? Fără remarci?

– Nu. Mie nu-mi place vînătoarea şi ştiu că nu mi-ar face plăcere să fiu vînată. Eu nu simt nevoia să-i dovedesc nimic şi cu siguranţă nici n-o să mă duc de bună voie şi să îi ţin piept unui asasin maniac, într-o confruntare corp-la-corp.

Lil continuă să studieze dosarele.

– Hărţi. Bine, bine, putem lucra la chestia asta.

Se ridică şi îndepărtă toate lucrurile de pe măsuţă.

– Ai avut de lucru, spuse ea observînd însemnările făcute de Coop pe hartă, cu incidentele atribuite lui Ethan Howe. Încerci să înscrii într-un triunghi locurile unde şi-ar putea avea bîrlogul.

– Sectoarele care par cele mai plauzibile au fost deja cercetate.

– Este aproape imposibil să acoperi fiecare metru pătrat, mai ales cînd cauţi pe cineva care ştie cum să se mişte şi îşi acoperă urmele. Uite, aici am găsit-o pe Melinda Barrett. Acum aproape douăzeci de ani. Nu au existat indicii că ar fi vînat-o. Nu au existat semne că ar fi fugit sau că ar fi fost urmărită. Semnele arătau că el a venit în urma ei. A pîndit-o, poate. Sau, foarte posibil, efectiv a dat peste ea. Ce i-a declanşat oare dorinţa de a o ucide?

– Dacă uciderea ei nu era scopul, atunci poate că i-a vrut banii, sau a vrut să o violeze. Au găsit nişte contuzii pe bicepşii ei, de genul pe care le faci cînd te strînge cineva cu putere şi tu încerci să scapi. A izbit-o cu spinarea de copac, cu suficientă forţă ca să-i spargă capul, provocîndu-i o rană deschisă. Sîngerare.

– Sînge. Poate că sîngele l-a aprins. Mirosul sălbatic de sînge, ăsta stîrneşte animalele. Lil dădu din cap, pentru că acum putea vizualiza întocmai ce se întîmplase. Ea se luptă, poate că ţipă, poate că îl insultă pe el, sau bărbăţia lui, într-un fel. O omoară – cuţitul, apropierea, este ceva personal. În grabă, în panică. O tîrăşte, o lasă pradă animalelor. Poate şi-a spus că moartea ei va fi pusă pe seama atacului unei pume sau al unui lup.

– Următoarea dată cînd putem confirma că s-a întors aici, a fost în locul acesta. Refugiul. Coop puse

un deget pe hartă. A luat contact cu tine, a încercat să joace cartea unei moşteniri comune.

– Şi a cunoscut-o pe Carolyn.

– Ea l-a găsit atrăgător, interesant, i-a alimentat egoul. Şi poate că i-a povestit mai multe despre tine, despre refugiu. Ea găseşte în el o nevoie, sexul şi mîndria, aşa că el pătrunde în lumea ei. Dar nu se potrivesc, iar ea începe să-l vadă aşa cum este cu adevărat, cînd iese din elementul lui. O urmează în Alaska, să închidă această uşă, să-şi îndeplinească nevoia – mai puternică decît sexul – apoi se întoarce din nou la tine.

– Iar eu sînt în Peru. Trebuie să aştepte.

– În timp ce te aşteaptă, coboară noaptea aici, cel puţin o dată.

– Cînd a fost Matt singur aici. Da. Şi dezafectează camera de supraveghere. Doar cu cîteva zile înainte de a mă întoarce eu.

– Pentru că ştia că te întorci. Dacă s-ar fi dus altcineva să verifice camera, ar fi dezafectat-o din nou. Pînă cînd te duceai tu.

– Presupunea că o să mă duc singură, continuă ea. Mie îmi place să urc pe dealuri şi să campez singură. Aşa şi plănuisem să fac. Şi atunci el ar fi putut să înceapă jocul şi poate că l-ar fi cîştigat. Îţi rămîn deci datoare.

– Cînd a văzut că ai companie, poate s-a gîndit să mă lichideze. Să mă elimine pe mine, să te ia pe tine. Deci eu cred că amîndoi trebuie să fim recunoscători nenumăratelor nopţi petrecute afară şi abilităţii de a avea un somn uşor. Vine aici, în tabără, continuă Coop, uitîndu-se pe hartă. Se întoarce înapoi la camera de supraveghere de aici şi revine din nou în tabără. Apoi agaţă un lup de poarta principală a refugiului. Apoi mai intră o dată în refugiu, să-ţi scoată tigrul.

– După care apare undeva, pe drumul spre Crow Peak, unde îl interceptează pe Tyler şi ajunge aici, în locul acesta de la rîu, unde îl părăseşte pe Tyler. Apoi pătrunde în ferma Goodwin, care este cam pe aici. Este o întindere mare. Cea mai mare parte a acesteia se află în Spearfish, deci aici este el acasă. Ei bine, şi eu.

Se uită la ceaşca ei goală de cafea, dorindu-şi ca prin cine ştie ce minune aceasta să se umple din nou.

– Sînt multe peşteri în zona asta. Trebuie să aibă un adăpost, dar nu-l văd ridicîndu-şi un cort. El are nevoie de un bîrlog. Aici e mult vînat şi mult peşte. Cea mai bună tainiţă, locul cel mai bun pentru el trebuie să fie aici. Lil desenă un cerc cu degetul, pe hartă. Ar dura săptămîni să cercetezi atîţia acri de teren, atîtea peşteri şi atîtea găuri în care te poţi ascunde.

– Dacă încerci cumva să cultivi ideea de a te duce acolo ca momeală, o poţi uita.

– Am cultivat-o pentru cîteva minute. Eu cred că aş putea da de el, sau cu siguranţă că aş avea aceleaşi şanse ca toţi cei care îl caută acum. Dar astfel, oricine ar fi cu mine ar avea toate şansele să fie ucis. Deci nu, nu mă voi duce ca momeală.

– Ar trebui să existe o cale, studiind harta asta, să bănuim care va fi următoarea lui mişcare, sau unde se va duce după aceea. Trebuie să existe un model, dar eu nu îl văd.

Lil închise ochii.

– Trebuie să existe o modalitate de a-l ademeni să iasă, de a-l atrage într-o capcană, în loc să fie invers. Dar nici eu nu văd nici una.

– Asta poate pentru că ţi-a ajuns pentru ziua de astăzi.

– Iar tu o să fii dornic să mă ajuţi să nu mă mai gîndesc la asta.

– Mărturisesc că mi-a trecut gîndul ăsta prin minte.

– În interesul adevărului, recunosc că şi mie mi-a trecut. Lil se întoarse spre el. Mintea mea este destul de ocupată, Coop. O să-ţi ia ceva timp să mi-o distragi.

– Cred că o să mă descurc. În clipa în care Lil întinse mîna spre el, Coop se ridică, evitînd-o.

– Direct sus, da? Eu care credeam că m-ai putea încălzi puţin chiar aici.

– Nu urcăm. Coop stinse luminile, lăsînd doar strălucirea focului, apoi se duse la micul stereo şi apăsă pe butonul de pornire al CD player-ului. Muzica începu să se reverse, încet, plină de suflet.

– Nu ştiam că am discuri cu cu Percy Sledge.

– Nu aveai. Reveni la ea, o luă de mînă şi o ridică în picioare.

– M-am gîndit că o să ne fie mai la îndemînă. O întoarse şi o legănă.

– Noi nu prea am făcut asta.

– Nu. Lil închise ochii în timp ce vocea magică a lui Percy îi povestea ce era în stare să facă un bărbat cînd se îndrăgostea de o femeie.

– Nu, nu prea am făcut asta.

– O să trebuiască să începem. Îşi întoarse capul ca să-i mîngîie tîmpla cu buzele. Este ca şi cu florile. Îţi datorez cîţiva ani de dans.

Lil îşi apăsă obrazul de al lui.

– Nu-i putem aduce înapoi, Coop.

– Nu, dar îi putem umple. Îşi plimbă mîinile în sus şi în jos, în sus şi în jos, pe muşchii încordaţi ai

spinării ei. Erau nopţi în care mă trezeam şi îmi imaginam că erai acolo, în pat, lîngă mine. Uneori era totul atît de real, încît aveam senzaţia că îţi auzeam respiraţia, că îţi puteam mirosi părul. Acum, sînt nopţi în care mă trezesc şi tu eşti lîngă mine, în pat şi o clipă intru în panică auzindu-ţi respiraţia, mirosindu-ţi părul, gîndindu-mă că îmi imaginez doar că eşti aici.

Lil strînse tare din ochi. Ce simţea oare, durerea lui, sau durerea ei?

– Vreau să crezi din nou în noi. În mine. În asta. O întoarse, pînă cînd gura i-o găsi pe a ei. Şi i-o luă adînc, fără să mai respire, în timp ce se legănau în tremuratul auriu al focului din cămin.

– Spune-mi că mă iubeşti. Doar atît.

Inima îi tremură.

– Da, dar ...

– Doar atît, repetă el şi o sărută din nou. Doar atît. Spune-mi.

– Te iubesc.

– Te iubesc, Lil. Încă nu poţi crede cuvintele astea, aşa că o să continui să-ţi arăt dragostea mea, pînă cînd mă vei crede.

Mîinile lui se plimbau în sus şi în jos. Gura lui o testa şi o savura pe a ei. Şi inima care tremurase pentru el începu să bată pentru el, încet şi puternic.

Seducţie. Trupul i se plia după al lui. Buzele se ofereau atacului blînd, plin de răbdare. Un lung, lung oftat de plăcere.

Se lăsară la pămînt, îngenunchiară, se strînseră tare.

Se legănară din nou.

Îi scoase bluza, apoi îi duse mîinile la buze şi îi sărută palmele. Totul, îşi spuse el, tot ce era el, ţinea ea în palmele ei. Cum de nu-şi dădea seama?

Apoi îi puse palma pe inima lui, privind-o în ochi.

– Este a ta. Cînd eşti pregătită să o iei, să mă iei pe mine, aşa cum sunt, este a ta.

O trase mai aproape, cu mîinile prinse într-ale lui şi de data aceasta gura lui nu a mai fost blîndă, nu a mai fost răbdătoare.

Nevoia tresări în ea, vie şi puternică, în timp ce inima lui Coop bătea sălbatic în palmele ei. Coop îi deschise şi trase jeanşii şi o conduse brutal în sus, tot mai sus, tot mai sus, chiar şi cînd ea strigă.

Cînd căzu moale, cînd părea să se fi dizolvat în duşumea, o acoperi cu trupul lui. Şi continuă.

Mîinile şi gura lui se plimbau pe ea, lăsînd-o fără vlagă, deschisă spre el, slabă şi ameţită. Suspină, strigă iar, cînd el pătrunse din nou în ea.

– Uită-te la mine. Uită-te la mine, Lil.

Deschise ochii şi îi privi faţa spălată de flăcările roşii şi aurii ale căminului. Pătimaşă şi sălbatică, la fel cum bătea şi inima lui. Se scufundă în ea, iară şi iară, pînă cînd vederea i se înceţoşă.

Pînă cînd ea îi dărui totul.

Nu obiectă cînd o duse în braţe, sus pe scări. Nu protestă cînd se întinse lîngă ea, trăgînd-o mai aproape, cuprinzînd-o strîns cu braţele.

Cînd o sărută din nou, a fost la fel ca primul sărut din timpul dansului. Dulce, catifelat, seducător.

Închise ochii şi se lăsă să viseze.

Dimineaţa, se rostogoli afară din pat cînd el ieşi din baie, cu apa picurîndu-i încă din păr.

– Credeam că o să dormi mai mult, spuse Coop.

– Nu pot. Am o zi lungă.

– Da, şi eu. Cam în vreo treizeci de minute ar trebui să-ţi apară oamenii aici, nu?

– Cam aşa ceva. Presupunînd că îşi vor aminti cu toţii cum să deschidă poarta.

Veni spre ea şi-şi trecu degetul mare de-a lungul obrazului ei.

– Eu mai pot aştepta pînă cînd vor începe să apară.

– Eu cred că mă pot descurca singură, o jumătate de oră.

– O să aştept.

– Pentru că îţi faci griji pentru mine sau pentru că speri că o să folosesc timpul ca să-ţi pregătesc micul-dejun?

– Ambele. Acum degetul îi urma linia maxiliarului. Am adus şuncă şi ouă.

– Te-ai gîndit vreodată la colesterol?

– Nu, cînd te păcălesc să-mi faci ouă cu şuncă.

– Bine. Atunci o să lipesc doi pesmeţi, unul de celălalt.

– Iar eu o să trîntesc diseară nişte fripturi, pe grătar.

– Sigur, şuncă, ouă, carne roşie. La naiba cu arterele.

O cuprinse de coapse şi o ridică, pentru un sărut zdravăn de bună-dimineaţa.

– Uite cum vorbeşte fiica unui crescător de animale.

Lil coborî gîndindu-se că această discuţie despre micul-dejun, planurile pentru cină, despre zile pline, părea aproape normală. Dar nu era normală. Nimic nu se afla chiar în zona normală, sigură.

Nu avea nevoie de hainele împrăştiate pe jos, în living, ca să-i amintească asta.

Le strînse mai întîi pe acestea şi le duse pe toate în spălătorie.

Puse de cafea şi încinse tigaia. Lăsă şunca să sfîrîie şi deschise uşa din spate, ieşi pe terasă şi inspiră aerul dimineţii.

Răsăritul începea să spargă cerul dinspre est, transformînd dealurile în siluete delicate, în prima lumină a zilei. Mai sus, mult mai sus, ultimele stele se stingeau asemenea lumînărilor.

Simţea ploaia. Da, era fiică de fermier, îşi spuse ea. Ploaia va aduce mai multe flori de cîmp, va desface mai multe frunze şi o va face să se gîndească să mai cumpere ceva plante pentru refugiu.

Lucruri normale.

Privi răsăritul şi se întrebă cît o va aştepta el. Cît timp va mai urmări şi va mai aştepta şi va mai visa la moarte?

Intră înapoi în bucătărie, închizînd uşa. Se întoarse la sobă şi scurse şunca şi sparse ouăle în tigaie.

Lucruri normale.

25

Tansy nu avea inelul pe deget. Lil îşi simţi efectiv sufletul ca plumbul; contase pe o veste bună. Dar cînd Tansy se repezi spre locul unde ea şi Baby purtau conversaţia lor de dimineaţă, inelarul ei era gol.

Tansy o cuprinse pe Lil în braţe, cu ochii plini de nefericire şi o îmbrăţişă cu putere.

– Hm, făcu Lil.

– Am vrut să te sun aseară. Mă simţeam tristă. Dar apoi mi-am spus că le aveai tu destul pe ale tale şi nu am vrut să te mai împovărez şi eu.

– Tristă? Ah, Tans. Cum greutatea ca de plumb o apăsa tot mai tare, Ljl nu putu decît să-i întoarcă lui Tansy îmbrăţişarea, cu aceeaşi forţă.

– Ştiu că nu poţi simţi decît ce simţi şi că trebuie să-ţi urmezi acele simţăminte, dar urăsc să te ştiu tristă.

– Fireşte că mă simt tristă. Tansy se retrase, scuturînd-o uşor pe Lil.

– Tristeţea nu este nici pe departe ce resimt eu, cînd prietena mea cea mai bună este ameninţată. O să începem chiar acum să ne ocupăm de e-mailul tău. De fapt, o să-ţi copiem toate e-mailurile.

– E-mailurile?

– Scumpo, ai luat ceva în dimineaţa asta?

– Ce? Nu! E-mailurile. E-mailul. Scuză-mă, am văzut că abia ai venit şi nu m-am gîndit că ştii de el.

– Atunci despre ce naiba credeai că vorbesc?

– Ah ... Tulburată, Lil reuşi să rîdă anemic.

– Pune-mă în temă. Sînt puţin întoarsă în dimineaţa asta. Cum ai aflat aşa de repede?

– Farley şi cu mine ne-am dus la şerif, aseară, după ce l-ai sunat tu. El – Willy - ştia că îţi făceai probleme pentru părinţii tăi şi a vrut ca Farley să ştie despre ce este vorba. Şi Farley s-a dus direct acasă.

– Farley s-a dus direct acasă?

– Da. Farley. Lil, poate că ar trebui să te întinzi puţin.

Deci nu a cerut-o în căsătorie, îşi dădu Lil seama, în timp ce Tansy îi punea mîna pe frunte, să vadă dacă nu are cumva temperatură. Nu a avut ocazia să o ceară.

– Nu, sînt bine. Doar că sînt puţin distrată şi încerc să îmi intru în rutină. Cred că asta o să-mi facă bine.

– Şi ce scria în el? Nu. Tansy scutură din cap. O să-l citesc singură. Ar fi trebuit să-ţi spun imediat că acasă la tine toţi sînt bine. Farley m-a sunat înainte să plec, să-mi spună.

– Am vorbit cu ei, dar oricum, îţi mulţumesc. Ce drăguţ, tu şi Farley.

– Ce ciudat, eu şi Farley. Drăguţ şi ciudat, cred. Tansy o privi în timp ce Lil luă de jos mingea mare, albastră şi o aruncă în sus peste gard, în ţarc. Baby şi companionii săi strigară, intrînd fericiţi în cursa după minge.

– Îl vor găsi, Lil. Îl vor găsi curînd şi o să se termine totul.

– Contez pe asta. Tansy, a pomenit de Carolyn, în e-mail.

– Ah. Ah, Dumnezeule. Ochii negri ai lui Tansy scînteiară.

– Mă doare aici, cînd mă gîndesc la asta. Lil îşi dădu cu pumnul în coşul pieptului. Deci, să reintrăm în rutină. Şi consolare. Se uită peste gard, în direcţia în care Baby şi prietenii lui se tăvăleau, luptîndu-se pentru minge.

– Există întotdeauna suficientă rutină.

– Tansy, ştii ce mi-aş dori eu? Ştii ce mi-ar aduce această consolare?

– O îngheţată uriaşă, cu cremă.

– Asta nu ratează niciodată, dar nu. Aş vrea să mă duc acolo sus, să-l vînez. M-aş simţi mai bine dacă aş putea urca pe dealuri, să-i dau de urmă.

– Asta ar însemna alte riscuri. Dar mi-e greu să aştept, doar să aştept ca alţii să găsească persoana responsabilă pentru toate astea. Lil respiră prelung.

– Mă duc să văd ce fac Delilah şi Boris.

– Lil. Să nu faci vreo prostie, da? strigă Tansy în urma ei.

– Eu? Ca să-mi risc statutul de fată-deşteaptă? Nu. Rutină. Doar rutină, repetă ea.

Avea un plan, unul minunat. Era convins că ideea îi venise într-o stare de transă, convingîndu-l că măreţul lui strămoş se întorsese să-l ghideze, în chip de pumă. Şi-l revendicase de atît amar de vreme pe Crazy Horse, încît pentru el legătura devenise adevărată. Cu cît rămînea mai mult pe dealuri, cu atît legătura devenea mai adevărată.

Acest plan va necesita atenţie şi precizie, dar el nu era un vînător neglijent.

Îşi cunoştea teritoriul. Va întinde cursa. Va strînge momeală.

Şi cînd va sosi timpul, va acţiona capcana.

Începu prin a cerceta terenul, luînd în considerare şi respingînd mai multe locuri, înainte de a se stabili la grota de suprafaţă. Aceasta va fi perfectă pentru scopul lui, pe termen scurt. Locul era ideal, un fel de răscruce de drumuri pentru cele două puncte principale ale lui.

Îi va servi ca o cuşcă de păstrare.

Mulţumit, merse pe un drum şerpuit înapoi spre teritoriul parcului, pînă cînd ajunse la un drum frecventat. Purta una din jachetele pe care le furase în timp, împreună cu o pereche de ochelari de soare pentru aviatori şi o şapcă cu sigla Refugiului Chance Pentru Animale Sălbatice. Frumos, îşi spuse el. Astea şi barba pe care şi-o lăsase nu vor prosti multă vreme ochii ascuţiţi ai poliţiştilor, dar aşa putea rămîne în spaţiu deschis, folosindu-se de Canon-ul bunului, bătrînului Jim, ca să facă fotografii.

Înainta printre ei, dar ei nu-l cunoşteau, îşi spuse. Ba, chiar stătea de vorbă cu alţi drumeţi. Alţi idioţi care tropăiau pe pămîntul sacru ca şi cum ar fi avut vreun drept.

Cînd va termina, toată lumea va şti cine era el. Pentru ce lupta el. Ce putea el să facă. Va deveni o legendă.

Acum înţelegea că pentru asta se născuse. Pînă acum nu îşi dăduse seama cu atîta claritate. Nimeni nu-i cunoscuse chipul, nimeni nu-i cunoscuse numele, în toţi aceşti ani. Da, asta a trebuit să se schimbe, ca să se dedice cu adevărat destinului său.

Nu putea, nu va pleca de aici, aşa cum făcuse în trecut cînd simţise în ceafă respiraţia fierbinte a hăitaşilor sau cînd se temuse – trebuia să recunoască acum că se temuse – că va fi prins. Destinul lui era să rămînă aici, pe aceste dealuri, pe acest pămînt.

Să trăiască sau să moară.

Era puternic şi înţelept şi dreptatea era a lui. Credea că va trăi. Va învinge şi victoria îi va adăuga numele la toţi cei dinaintea lui.

Crazy Horse, Sitting Bull, Red Cloud. Da,Calul Nebun, Taurul Şezînd, Norul Roşu.

Cu ani în urmă, înainte de a fi înţeles, a făcut sacrificii pentru acest pămînt. Totul a început cînd a ţîşnit sîngele femeii, lovită de mîna lui. Nu fusese un accident, aşa cum crezuse el atunci. Acum înţelegea că mîna lui fusese ghidată. Iar puma, spiritul lui călăuzitor, binecuvîntase această ofrandă. O acceptase.

Ea a pîngărit acest sacrificiu. Lillian Chance. Ea a venit la locul sacrificiului, pămîntul lui sfînt, unde devenise el bărbat, războinic, împrăştiind sîngele acelei femei. Adusese Guvernarea acolo, sub forma poliţiei.

Îl trădase.

Totul avea acum logică, totul devenise clar.

Acum trebuia să urmeze sîngele ei.

Călătorea cu un mic grup, se contopea cu acesta, în timp ce deasupra capului uruia un elicopter. Căutîndu-l pe el, îşi spuse şi simţi cum mîndria îi umple pieptul. Cînd grupul alese una dintre multele bifurcaţii, spre o vale mai strîmtă, se despărţi de drumeţi făcîndu-le cu mîna.

Era din nou timpul să se piardă.

Dacă va reuşi să-şi împlinească destinul, Guvernarea va trebui cu siguranţă să recunoască în public ce a furat.Şi poate că într-o bună zi, nişte oameni adevăraţi îi vor ridica o statuie aici, aşa cum i-au ridicat lui Crazy Horse.

Dar pînă atunci, vînătoarea şi sîngele vor fi recompensa.

Înainta repede – pe înălţimi, pe teren plat, prin iarba înaltă, prin pîraiele mici. Chiar şi cu viteza şi priceperea lui, i-a trebuit aproape toată ziua ca să traseze o pistă falsă spre graniţa cu Wyoming, lăsînd în urmă semne despre care îşi spunea, în derîdere, că şi un orb le-ar putea vedea. A îndulcit pista cu portofelul lui Jum Tyler, înainte de a face cale întoarsă.

Lil plantă cu mîna ei panseluţele, în stratul din faţa ţarcului lui Cleo. Vor rezista îngheţurilor care fireşte că erau inevitabile şi zăpezilor de primăvară, care erau mai mult decît probabile, în următoarele săptămîni.

Îi făcea bine să-şi simtă mîinile în pămînt şi ce satisfacţie să vadă revărsarea asta de culori. Cum jaguarul o privea cu aviditate, Lil traversă poteca spre el.

– Ce părere ai?

Cleo păru să nu aibă nimic nici pentru şi nici împotriva panseluţelor.

– Dacă tot mai aştepţi nu ştiu ce Godiva, înseamnă că o să fii foarte dezamăgită.

Felina se lăsă cu o parte pe gard, frecîndu-se înainte şi înapoi. Interpretînd, Lil se aplecă pe sub barieră. Era atentă la ochii lui Cleo în timp ce se

apropia şi îi văzu subţiindu-se de plăcere cînd o mîngîie şi o scărpină prin împrejmuire.

– Ţi-a fost dor de aşa ceva, nu? Fără ciocolată şi fără căţeluşi, dar din cînd în cînd îţi putem acorda puţină atenţie.

– Indiferent de cîte ori te văd făcînd asta, nu o să fiu niciodată tentat să încerc şi eu.

Lil se întoarse şi îi zîmbi lui Farley.

– Tu alinţi caii.

– Un cal îmi poate arde o copită, dar n-o să-mi sfîşie niciodată beregata.

– Este obişnuită să fie atinsă, să i se vorbească, este obişnuită cu mirosurile şi cu vocile oamenilor. Nu numai oamenii simt nevoia contactului fizic.

– Spune-i asta lui Roy. Sau lui Siegfried. Amîndoi au avut acest contact real cu un tigru.

– Greşelile se plătesc. Se aplecă şi trecu pe sub barieră, ca să vină alături de Farley.

– Chiar şi un pisoi muşcă şi zgîrie cînd este enervat sau plictisit. Nimeni care are de-a face cu pisici nu scapă nezgîriat. O căutai pe Tansy?

– Am vrut să te văd şi pe tine. Am vrut doar să ştii că o să stau lipit de casă, aşa că să nu-ţi faci griji.

– Asta ţi-a dat peste cap planurile tale, aseară.

– Poate că o să fac asta la un picnic. Este romantic, nu?

– Întruneşte toate cele zece comandamente.

– Dar primăvara este un sezon ocupat şi la fermă şi aici.

– Dă un raid în cămara din cabana mea. Foloseşte zona de picnic de acolo.

– Aici? Acum? Farley rămase cu gura căscată la ea.

– Pariez pe bugetul meu din următorii cinci ani că ai inelul în buzunar, aici şi acum.

– Nu pot accepta pariul ăsta. Eu trebuie să-mi economisesc banii. Crezi că aş putea-o cere în căsătorie aici? Farley se uită în jur, cu faţa trădînd entuziasmul şi preocuparea.

– Este o după-amiază frumoasă, Farley. Ea iubeşte locul ăsta la fel de mult ca şi mine aşa că da, eu cred că o poţi cere aici. O să mă asigur că toată lumea vă va lăsa în pace.

– Nu le poţi spune motivul.

– Ai puţină încredere în mine.

El avea multă încredere în Lil şi cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît i se părea că era o idee bună. În fond, Tansy şi cu el se cunoscuseră chiar aici, în refugiu. Aici se îndrăgostise de ea. Şi ea de el, ceva ce ştia că ea era pe cale să recunoască.

Lil nu avea cine ştie ce ca să încropească un picnic, dar găsi destul pentru două sandvişuri. Luă mere, o pungă cu cipsuri şi două Cola dietetice – de vreme ce doar asta avea.

Apoi o momi pe Tansy la o masă de picnic.

– Nu pot lipsi prea mult.

– Nici eu, dar timpul pe care-l am vreau să mi-l petrec cu tine.

Tansy se înmuie, vedea el bine.

– Farley, mă omori.

– Mi-a fost dor de tine, azi-noapte.

Îi ridică faţa pentru un sărut, înainte de a-i face un semn spre banca pe care o ştersese el deja.

Tansy oftă.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Sincer. Dar îmi pare bine că te-ai dus acasă. Ai făcut ce trebuia să faci. Toată lumea încearcă să-şi păstreze calmul, iar pe

mine asta mă agită şi mai tare. Eu mi-am petrecut mult timp în ceea ce majoritatea oamenilor consideră a fi o zonă periculoasă. Şi există riscuri, Este un risc calculat, respectat şi înţeles. Dar din chestia asta efectiv nu pot înţelege nimic. Oamenii sînt, după mine, animalele cel mai puţin previzibile.

– Chiar aici ai o cicatrice. Farley întinse mîna şi trasă cu degetul semnul de pe antebraţul ei.

– Este de la un leopard care a văzut în mine o ameninţare. Şi a fost mai mult vina mea, decît a lui. Nimic din toate astea nu sînt din vina lui Lil. Nimic din toate astea.

– N-o să permitem să i se întîmple ceva. Sau ţie.

– Nu îl interesează persoana mea. Tansy îşi puse o mînă peste a lui. Dar uite că stric picnicul acesta improvizat. Ce avem aici? Luă un sandviş şi rîse.

– Unt de arahide cu jeleu?

– Nu prea avea Lil cine ştie ce variante pentru meniu.

– Întotdeauna o să găseşti la ea unt de arahide şi jeleu. Tansy muşcă din sandviş. Cum merg lucrurile la fermă?

– Mult de lucru. Vin în curînd arăturile de primăvară. Şi foarte curînd o să transformăm nişte viţei în jugani.

– În ce?...Ah. Ridică mîna şi făcu cu degetele o mişcare de foarfecă. Ţac, ţac?

– Da. Întotdeauna mă doare, puţin.

– Nu la fel de mult ca pe viţel.

Farley zîmbi.

– Unul din lucrurile-care-trebuie-făcute. Viaţa la fermă seamănă mult cu cea de aici. Ajungi să vezi lucrurile aşa cum sînt. Cînd lucrezi în aer liber simţi că

devii parte din aceste lucruri. Ţi-ar plăcea să trăieşti la o fermă.

– Poate. Cînd am venit aici să o ajut pe Lil am crezut, sincer, că o să fie ceva temporar. O ajutam să se pună pe picioare şi în stare de funcţionare, îi antrenam personalul şi apoi aveam să mă duc să lucrez undeva, într-o rezervaţie mai mare. Să-mi fac un nume. Dar locul ăsta şi-a înfipt cîrligele în mine.

– Acum eşti acasă, aici.

– Aşa se pare.

Farley scoase inelul din buzunar.

– Simte-te acasă împreună cu mine, Tansy.

– Farley. Ah. Întinse o mînă, iar pe cealaltă şi-o presă de inimă. Nu mai pot respira. Nu mai pot respira.

– Linişteşte-te.

– Asta e o nebunie, spuse ea respirînd scurt, sacadat.

– Inspiră adînc şi expiră, de cîteva ori.

– Farley, ce ai făcut? Ce ai făcut?

– Am cumpărat un inel pentru femeia cu care o să mă căsătoresc. Hai, încă de două ori, inspiră adînc şi expiră.

– Căsătoria este ceva uriaş! Uriaş. Noi abia am început să ne întîlnim.

– Ne cunoaştem deja de ceva timp şi de la o vreme ne culcăm regulat, împreună. Eu te iubesc. Farley o frecă pe spate cu mişcări ferme, ca să o ajute să-şi revină. Şi dacă nu m-ai fi iubit şi tu, nu ai fi ameţit..

– Asta este măsura ta pentru iubire? Că am ameţit şi nu mai pot respira?

– Este un semn bun. Şi acum eşti gata să stai ca lumea şi să te uiţi la inelul ăsta? Lil m-a ajutat să-l aleg.

– Lil? Tansy se ridică brusc. Ştie de asta? Şi cine altcineva mai ştie?

– Mă rog, a trebuit să le spun lui Joe şi Jennei. Ei sînt părinţii mei, din toate punctele de vedere. Şi mai ştie Ella, de la bijuterii. Este greu să cumperi un inel fără ştirea ei. Atîta tot. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

– Mi-ai făcut. Şi una mare de tot. Dar ...

– Îţi place?

Poate că alte femei ar fi rezistat tentaţiei să se uite mai bine, dar Tansy nu făcea parte dintre acestea.

– Este frumos. Este, ah, este formidabil. Serios. Dar ...

– Ca şi tine. Nu te-aş fi putut ruga să porţi un inel care nu ar fi fost aşa. Este aur roşu. Asta îl face puţin diferit. Tu nu eşti ca oricine altcineva, aşa că am vrut să-ţi ofer ceva special.

– Farley, şi eu pot spune, cît se poate de cinstit, că nici tu nu eşti ca oricine altcineva.

– De aceea ne şi potrivim. Ascultă-mă doar un minut, înainte de a spune ceva. Ştiu să muncesc pentru un trai decent. Şi tu la fel. Amîndoi facem ceea ce ştim mai bine şi ce ne place. Eu cred că asta este important. Acesta este locul nostru, al tău şi al meu. Şi asta este important. Dar cel mai important este faptul că te iubesc.

Îi luă mîna şi rămase cu ochii lui atît de limpezi şi de serioşi, aţintiţi asupra ochilor ei.

– Nimeni nu te va iubi vreodată aşa cum te iubesc eu. Joe şi Jenna au făcut un bărbat din mine. De cîte ori mă uit la tine, îmi dau seama de asta. Ce îmi doresc eu cel mai mult pe lumea asta, Tansy, este să

construiesc o viaţă frumoasă alături de tine, să te fac fericită în fiecare zi din viaţa asta. Sau în cît mai multe, pentru că uneori o să te mai şi înfurii pe mine. Vreau să-mi fac un cămin şi o familie, cu tine. Cred că o să mă pricep la asta. După cîte îmi pot da eu seama.

– Am toate aceste argumente în minte. Argumente raţionale, de bun simţ. Dar cînd mă uit la tine, cînd te uiţi tu la mine, totul pare să slăbească. Se transformă în scuze. Nu tu trebuia să fii acela, Farley. Nu ştiu de ce eşti tu acela. Dar eşti.

– Mă iubeşti, Tansy?

– Farley. Chiar te iubesc.

Vrei să te măriţi cu mine?

– Chiar vreau. Da, vreau, spuse Tansy dînd drumul unui rîs scurt, surprins.

Întinse mîna. Farley îi strecură inelul în deget.

– Se potriveşte. Şoapta ei înceată sună gros şi tremurat.

Ameţit, Farley se uită la inel, apoi la ea.

– Sîntem logodiţi.

– Da. Da, sîntem. Tansy rîse acum cu tot sufletul şi îşi aruncă braţele în jurul lui.

Lil ţinu personalul să lucreze în partea cealaltă a complexului, cît putu ea de mult. Iar ea trebui să-şi schimbe poziţia ca să nu piardă din ochi masa de picnic, cînd internii începură să conducă un grup de-a lungul habitatelor.

Îşi spunea că de fapt nu spiona. Doar ...superviza doar lucrurile. Şi cînd o văzu pe Tansy năpustindu-se în braţele lui Farley, nu pronunţă felicitările doar în sinea ei.

– Scuze, ce-ai spus? întrebă Eric.

– Nimic, nimic. Ah, poţi te rog să vezi dacă totul este pregătit pentru grupul de elevi de mîine dimineaţă? La centrul educaţional. Ia cu tine şi vreo doi interni.

– Sigur. Matt o s-o examineze pe tigroaică, în după-amiaza asta. Speram că o să pot privi şi eu. Poate chiar să îl asist.

– Dacă este de acord Matt.

– Se spune că vrei să desfiinţezi baricada dintre ţarcuri.

– Da. După ce termină Matt cu examinarea ei. Ea este încă în cuşcă, Eric. O cuşcă mai mare, curată, unde se află în siguranţă. Cînd vom desfiinţa bariera, o să poată interacţiona în libertate cu un seamăn al ei şi cînd o să fie pregătită, o să poată bîntui prin habitatul ei, o să poată umbla prin iarbă, o să poată alerga. O să se poată juca, sper.

– Am vrut să fiu sigur că nu era doar un zvon. Urăsc ce i-au făcut. Cleo era altfel, cînd a venit aici. Era elegantă şi arogantă. Dar ea pare atît de tristă şi de obosită. Cred că am compasiune pentru ea.

– Acesta este motivul pentru care eşti tot mai bun în munca pe care o faci. Pentru că ai compasiune pentru animale.

Ochii lui Eric se măriră.

– Mulţumesc.

Oare fusese şi ea odată atît de tînără? se întrebă Lil. Încît un compliment din partea unui instructor să-i fi adus privirea asta în ochi, să o fi făcut să meargă mai alert? Probabil că da.

Dar ea fusese atît de preocupată, atît de decisă să-şi sape drumul. Nu doar să-şi atingă scopul, ci să poată substitui ceea ce pierduse. Să-l poată substitui pe Coop.

Inspiră adînc, în timp ce studia complexul. Una peste alta, acesta îşi făcuse treaba. Acum avea să fie decizia ei, alegerea ei dacă va dori să redeschidă trecutul, să-şi ia înapoi ceea ce pierduse.

Auzi paşi pe pietriş, paşi înceţi şi se întoarse brusc, în apărare.

– Iisuse, Lil!

– Iartă-mă, iartă-mă. Toată ziua fusese atît de tensionată? se întrebă ea.

– M-ai speriat.

– Ei bine, tu mă sperii de cinci ani, aşa că sîntem chit. Vreau să pregătesc totul pentru examinarea tigroaicei.

– Foarte bine. Eric vrea să te asiste.

– Splendid. Matt o bătu abia simţit pe umăr. Pentru Matt, Lil ştia, asta echivala cu o îmbrăţişare din partea altcuiva.

– E multă treabă înăuntru. De ce nu intri?

– Trebuie să mă vadă. Dacă mă urmăreşte, dacă este undeva acolo, trebuie să mă vadă. Să vadă că fac ceea ce fac mereu. Este vorba de putere.Lil îşi aminti ce-i spusese Coop. Cu cît mă ascund mai mult, cu atît îi las lui mai multă putere. Şi la naiba, Matt – adăugă ea cînd îi văzu pe Farley şi pe Tansy sărutîndu-se în dreptul camionetei – este o zi minunată.

– Oare?

– Aşteaptă şi-ai să vezi.

Îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate şi se duse spre Tansy, în timp ce Farley se îndepărta.

Tansy se întoarse şi umerii ei se ridicau şi coborau, în timp ce se apropia de Lil.

– Ai ştiut.

– Ia să văd cum îţi vine. Lil îi apucă mîna lui Tansy. Fabulos. Perfect. Mă pricep. Deşi de fapt chiar el l-a ales, după ce mi-am pus în funcţiune brînciul meu mintal.

– De asta te bîlbîiai azi-dimineaţă. Te aşteptai să-ţi povestesc cum m-a cerut Farley de nevastă. Nu să te întreb de e-mail.

– A fost o confuzie de moment, dar nu m-am bîlbîit.

– Mi-a povestit acum cum îşi făcuse el planul să mă ceară de soţie aseară. Venise cu o sticlă de şampanie şi cu lumînări .Apartamentul meu avea să fie scena.

– Şi în loc de asta, s-a dus să aibă grijă de familia mea.

– Da. Lui Tansy i se umeziră ochii. Asta spune cine este el şi este unul din motivele pentru care acest inel se află acum pe degetul meu. Deşi este mai tînăr şi mai spălăcit la piele, ca mine. Este un om bun, bun. Este omul meu. Lil? O să mă mărit cu Farley.

Strigînd şi rîzînd, Lil o luă pe Tansy şi începu să danseze cu ea în cerc.

– Ce naiba mai e şi asta? întrebă Matt.

– Ţi-am spus că azi a fost o zi foarte bună.

– De aceea strigaţi şi săriţi?

– Da. Tansy alergă spre el, se împiedică şi aproape îl doborî, strîngîndu-l în braţe.

– M-am logodit. Uită-te, uită-te la inelul meu!

– Foarte frumos. O împinse uşor în spate, afară din spaţiul lui profesional şi zîmbi. Felicitările mele.

– Ah! Trebuie să i-l arăt lui Mary. Şi lui Lucius. Mă rog, mai mult lui Mary.

Cînd Tansy se îndepărtă alergînd, Lil zîmbi.

– Vezi? Într-adevăr o zi bună.

Familia înainte de orice, îşi spuse Lil încercînd să nu-şi facă griji în timp ce se aşeza la masa din sufrageria părinţilor ei. Mama ei dorise – insistase – să organizeze o cină de sărbătorire, aşa că se afla acolo unde îi era locul. Cu ei, cu Farley şi Tansy, cu Lucy şi Sam, care erau consideraţi bunicii neoficiali ai lui Farley. Şi firește, cu Coop.

Dar mintea ei revenea neîncetat la refugiu. Sistemul de securitate montat şi în funcţiune. Matt şi Lucius şi doi dintre interni, acolo.

Totul era bine. Ei erau bine, animalele erau bine. Dar dacă se întîmpla ceva în timp ce ea era aici ...

În timp ce conversaţia zumzăia în jur, Coop se aplecă şi-i şopti:

– Încetează să-ţi mai faci griji.

– Încerc.

– Încearcă mai mult.

Ridică paharul, asigurîndu-se că avea un zîmbet pe faţă.

La sfîrşitul verii, nunta. Se acordă momentului. Iar acum erau deja în aprilie şi erau atîtea de făcut. Se discuta despre locul unde se va celebra evenimentul. La fermă. La refugiu. Asupra momentului. După-amiaza sau seara.

Oare el ştia că ea nu era acolo? se întrebă Lil.Va încerca oare să facă rău cuiva, ca să demonstreze că putea?

Coop îi luă mîna pe sub masă şi i-o strînse. Nu ca să o susţină sau ca un îndrăgostit, ci transmiţîndu-i încetează.

Îl înghionti, dar se adună.

– Dacă am dreptul la vot, atunci eu aş spune aici la fermă, după-amiaza. Astfel vom putea petrece toată seara. Vom închide refugiul, în ziua aceea. Aici este

mai mult spaţiu, iar dacă vom avea ghinion cumva cu vremea ...

– Muşcă-ţi limba, îi porunci Jenna.

– Mă rog, casa este mult mai plăcută pentru primiri, decît cabanele.

– Să închizi în ziua respectivă? Serios? întrebă Tansy.

– Haide, Tans. Nu în fiecare zi mi se măritră prietena mea cea mai bună.

– Ah, oameni buni, o să trebuiască să facem cumpărături! Jenna îi făcu cu ochiul lui Lucy. Rochii, flori, mîncare, tortul.

– Noi ne gîndeam să facem ceva cît mai simplu, interveni Farley.

La care Joe mormăi:

– Îţi doresc să-ţi reuşească, fiule.

– Nu simplu este problema. Simplu sau nu, tot trebuie să fie frumos şi perfect. Jenna accentuă ideea împingîndu-l pe Joe cu degetul în piept.

– Sper că mama ta o să poată veni cît mai repede, ca să ne aşezăm şi să ne gîndim împreună.

– Nimic nu o poate opri. M-a sunat de trei ori de cînd i-am spus şi deja are o listă cu magazine pentru mirese.

– Cînd o să vină, o să facem un drum, aşa ca fetele. Ah, ce amuzant o să fie! Lucy, trebuie să organizăm un adevărat safari, pentru tîrguieli.

– Abia aştept. Jenna, ţi-aminteşti florile de la nunta fetei lui Wendy Reader? Putem face ceva şi mai frumos.

– Simplu. Sam îşi dădu ochii peste cap, în direcţia lui Farley.

– Înainte ca voi femeile să ajungeţi prea departe şi să începeţi să vorbiţi despre eliberarea a o sută de porumbei şi a şase cai albi ...

– Caii. Jenna îşi întrerupse soţul, bătînd din palme, încîntată. Ah, putem aranja o trăsură cu un cal. Am putea ...

– Jenna, opreşte-te puţin, Farley s-a albit tot.

– El nu trebuie decît să se prezinte. Laşi totul pe noi, îi spuse Jenna lui Farley.

– Între timp, spuse Joe făcîndu-i soţiei sale un semn cu degetul să tacă, Jenna şi cu mine ne vom gîndi la cîteva lucruri practice. Poate că voi doi aveţi altceva în minte, sau poate că nici nu v-aţi gîndit la asta. Dar Jenna şi cu mine vrem să vă oferim trei acri de pămînt.Un spaţiu suficient ca să vă construiţi o casă, să aveţi locul vostru. Destul de aproape ca amîndoi să puteţi merge în continuare la muncă. Adică, dacă tu te gîndeşti să rămîi să lucrezi în continuare aici la fermă, iar Tansy, la Lil.

Farley căscă gura.

– Dar ...pămîntul îi revine de drept lui Lil.

– Nu fi ridicol, Farley, spuse Lil.

– Nu... nu ştiu ce să spun sau cum să o spun.

– Este un lucru pe care o să vrei să-l discuţi cu mireasa ta, îi spuse Joe. Pămîntul este al vostru dacă decideţi că îl vreţi. Şi nu se supără nimeni dacă nu-l vreţi.

– Mireasa are ceva de spus. Tansy se ridică, se duse mai întîi la Joe, apoi la Jenna şi îi sărută pe amîndoi.

– Vă mulţumesc. M-aţi tratat ca pe un membru al familiei, de cînd Lil şi cu mine eram colege de cameră. Acum fac într-adevăr parte din familie. Nu mă pot gîndi la nimic altceva ce să-mi doresc mai

mult decît să am o casă aici lîngă tine, Lil. Tansey îi zîmbi lui Farley, cu toată faţa.

– Sînt cea mai norocoasă femeie din lume.

– Deci am stabilit. Joe îşi închise mîna peste mîna lui Tansy, rămasă pe umărul lui.

– Cu prima ocazie o să mergem să alegem terenul.

Prea copleşit ca să mai poată spune ceva, Farley dădu doar din cap. Îşi drese glasul.

– Mă duc doar ... Se ridică şi se duse la bucătărie.

– Acum avem şi noi ceva interesant de discutat. Sam îşi frecă mîinile. Avem de construit o casă.

Jenna schimbă o privire cu Tansy, se ridică şi se duse după Farley.

Farley ieşise din bucătărie pe cealaltă uşă şi stătea afară pe verandă, cu mîinile pe balustradă. Ploaia pe care Lil o adulmecase de dimineaţă împroşca acum pămîntul, înmuia cîmpurile care aşteptau arătura. Farley se îndreptă cînd Jenna îşi puse o mînă pe spinarea lui, apoi se întoarse şi o îmbrăţişă strîns. Strîns de tot.

– Mamă.

Jenna scoase un sunet mic, aproape plîngînd de plăcere, strîngîndu-l mai aproape de ea. Rareori îi spunea aşa şi de obicei pe un ton glumeţ, cînd o făcea. Dar acum, acest singur cuvînt spunea totul.

– Băiatul meu dulce.

– Nu ştiu ce să fac cu atîta fericire. Obişnuiai să-mi spui, „găseşte-ţi fericirea, Farley şi nu-i mai da drumul" . Acum am atît de multă încît nu o pot ţine pe toată. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Tocmai ai făcut-o. Nu există o mulţumire mai mare.

– Cînd eram copil, mi se spunea că nu o să am niciodată nimic, că nu o să reuşesc niciodată să ajung

undeva, să fiu cineva. Mi-era uşor să-i cred. A fost mai greu să cred ce-mi spuneaţi tu şi Joe. Ce-mi spuneaţi mereu. Că puteam fi orice vroiam să fiu. Că puteam avea orice meritam să am. Voi m-aţi făcut să cred asta.

– Tansy a spus că este cea mai norocoasă femeie din lume şi chiar că este a naibii de norocoasă. Dar nici eu nu sînt departe de ea. Îmi am aici, aproape de mine, amîndoi copiii. Îi pot privi cum îşi construiesc vieţile. Şi acum trebuie să organizez o nuntă. Se dădu mai în spate şi îl bătu pe obraji.

– Nu o să vă fie uşor cu mine.

Lui Farley îi reveni zîmbetul.

– Abia aştept.

– Asta o spui acum. Aşteaptă pînă o să te scot din minţi. Acum eşti gata să intri? Dacă stai prea mult aici, Sam şi Joe vă vor proiecta casa pînă să apuci tu să spui pst.

– Chiar acum? Îşi petrecu braţele pe după umerii ei. Sînt gata pentru orice.

26

Toată noaptea a tunat, a fulgerat, a bătut un vînt hain, a ropotit pînă dimineaţa. Apoi furtuna a devenit ceva rău. Prima rafală de grindină se împrăştie ca boabele de mazăre, sărind pe poteci, făcînd scandal pe acoperişuri. Obişnuită cu capriciile primăverii, Lil dispuse ca toate maşinile de dimensiuni convenabile să fie băgate la adăpost. Îşi manevra camioneta prin noroi, cînd începură să şuiere mingiile de golf.

Animalele fuseseră destul de deştepte ca să se adăpostească, dar se uită la cîţiva interni care alergau în jur, rîzînd, luînd în mîini bilele de grindină şi jucîndu-se cu ele. Ca şi cum ar fi fost o petrecere, îşi spuse ea, zigzagurile fulgerelor spărgînd cerul negru ca nişte elaborate jocuri de lumini.

Scutură din cap cînd îl văzu pe Eric jonglînd cu trei mingi de grindină, ca un iscusit jongleur de stradă, în timp ce bubui tunetul.

– Cineva, îşi spuse ea, o s-o încaseze.

Înjură cînd o bucată de grindină mare cît o pară zdravănă bubui pe capota camionetei, chiar în timp ce se strecura cu aceasta sub extensia acoperişului magazinului. Încă o adîncitură în capotă, bombăni ea.

Gata cu rîsetele, observă, în timp ce internii se înghesuiau sub cel mai apropiat acoperiş. Vor mai fi

şi alte adîncituri şi scrijelituri, ştia asta. Plantele zdrenţuite şi o întreagă masă de gheaţă, de strîns cu lopata. Dar acum stătea la căldură şi optă să aştepte în maşină.

Pînă cînd o minge de gheaţă nimeri în spinarea unei interne care alerga, trîntind-o cu faţa în noroi.

– Fir-ar!

Lil coborî şi alergă spre fată, în timp ce doi dintre ceilalţi puşti alergau şi ei să o ajute să se ridice.

– Duceţi-o înăuntru! Înăuntru! Grindina îi lovea ca o echipă furioasă de baseball.

O apucă pe fată şi mai tîrînd-o, mai cărînd-o, o duse pe terasa propriei ei cabane.Erau uzi şi plini de noroi.

– Eşti rănită?

Fata scutură din cap şi strănutînd, îşi strînse genunchii în mîini.

– Mi-a tăiat efectiv răsuflarea.

– Ba bine că nu. Lil îşi răsfoi agenda mentală, în căutarea numelor celor doi din noua generaţie de interni, în timp ce tunetul răcnea deasupra dealurilor, ca nişte lei mîndri.

– Relaxează-te. Reed, intră şi adu-i Lenei puţină apă. Şi şterge-te pe picioare, adăugă ea. Dacă mai avea rost.

– S-a întîmplat atît de repede. Lena tremura şi ochii îi scînteiau de pe un chip mînjit cu noroi.. La început erau nişte firimituri de gheaţă, care au devenit apoi mingi de ping-pong. Şi apoi ...

– Bine ai venit în Dakota de Sud. Matt o să se uite la tine. Eşti sigură că nu eşti rănită?

– Hm. Nu. Sînt doar puţin ...uluită. Mulţumesc, Reed. Luă sticla cu apă şi bău cu sete.

– M-a speriat. Şi încă mă mai sperie. Se uită dincolo de Lil, acolo unde mingile ciocăneau pămîntul şi furca vicioasă a unui tunet se rostogolea afară din nori.

– Este ciudat de nemaipomenit.

– Să nu uiţi asta cînd o să facem curăţenie. Grindina nu ţine mult. Deja a lăsat-o mai moale, aprecie Lil. Furtuna o ia acum spre vest.

– Serios? Puteţi şti asta? Lena clipi des, privind-o.

– O poartă vîntul. Te poţi folosi de duşul meu. O să-ţi împrumut nişte haine. Cînd se termină, voi ceilalţi vă duceţi la cabană. O să avem o groază de făcut. Haide, Lena.

O conduse pe fată sus, arătîndu-i baia.

– Poţi să-ţi arunci lucrurile afară. Le dau drumul în maşina de spălat.

– Îmi pare rău că v-am făcut atîtea necazuri. Nu căzînd pe burtă în timpul unei furtuni cu grindină, am vrut eu să mă observaţi.

– Poftim? Lil se întoarse cu jeanşi curaţi şi un pulover.

– Vreau să spun că am lucrat mai ales cu Tansy şi cu Matt de cînd am venit aici. Nu am prea avut ocazia să lucrez direct cu dumneavoastră, cu tot ce se petrece. Dar tocmai dumneavoastră sînteţi motivul pentru care mă aflu eu aici. Motivul pentru care studiez biologia animalelor sălbatice şi conservarea naturii.

– Serios?

– Dumnezeule, asta o să sune naşpa. Lena se aşează pe closet ca să-şi scoată cizmele. Am văzut documentarul acela despre ce faceţi aici. Chestia aia în trei părţi. Stăteam acasă, eram bolnavă şi mă plictiseam de moarte. Butonam canalele, înţelegeţi?

Şi am dat peste partea aia, despre refugiu. Le-am pierdut pe celelalte, pentru că – ştiţi – m-am întors la şcoală. Dar am făcut rost de DVD , acelaşi pe care îl vindeţi în magazinul cu suveniruri. Atunci am intrat cu adevărat în ceea ce construiaţi aici. Mi-am spus, asta vreau să mă fac, cînd o să fiu mare. Mama a spus că era un lucru grozav, dar că o să mă mai schimb de zece ori pînă la terminarea colegiului. Dar nu m-am schimbat.

Intrigată, Lil puse jeanşii, puloverul şi o pereche de şosete calde, pe poliţa din baie.

– Este mult, pentru un singur documentar.

– Eraţi atît de pasionată, continuă Lena, ridicîndu-se să-şi desfacă fermoarul de la jeanşi şi să se strecoare afară din puloverul înnoroiat, cu glugă. Şi eraţi atît de articulată şi implicată. Pînă atunci nu mă interesase deloc ştiinţa. Dar dumneavoastră o făceaţi să sune, nu ştiu, sexi şi interesantă şi importantă. Iar acum sună ca şi cum m-aş linguşi.

– Cîţi ani aveai atunci?

– Şaisprezece. Pînă atunci mă gîndeam să devin star rock. Zîmbi şi ieşi din jeanşi. Faptul că nu eram în stare să cînt sau să cînt la vreun instrument nu părea să fie nici o problemă. Apoi v-am văzut la TV şi mi-am spus, ei, asta da, un star rock. Şi iată-mă aici, dezbrăcîndu-mă în baia dumneaoastră.

– Cînd ai aplicat să-ţi faci practica aici, profesorii tăi te-au prezentat foarte frumos.

Evident nepreocupată de modestie, Lena rămase în picioare, în desuuri, uitîndu-se la Lil cu ochi mari, plini de speranţă.

– Mi-aţi citit dosarul?

– Locul ăsta este al meu. Am observat că lucrezi mult şi că ştii să asculţi. Vii la timp aici, în fiecare

dimineaţă şi rămîi peste program cînd este nevoie. Nu te plîngi de muncile urîte şi rapoartele tale scrise sînt atente – chiar dacă puţin exaltate, încă. Am observat că îţi faci timp să vorbeşti cu animalele. Pui întrebări. Poate că se petrec multe aici şi asta îmi afectează timpul pe care aş vrea să îl dedic programului cu internii. Dar te-am remarcat înainte de a te întinde cu burta îm noroi.

– Credeţi că am ceea ce trebuie?

– O să-ţi spun la sfîrşitul programului.

– E de speriat, dar corect.

– Şi acum haide, spală-te. Lil dădu să plece, dar ezită puţin.

– Lena, ce se spune despre ce se petrece aici? Cum vă descurcaţi voi cu asta? Ştiu că vorbiţi între voi. Şi eu am fost intern, odată. Mi-aduc aminte.

– Toată lumea e puţin speriată. Dar în acelaşi timp nu pare cu adevărat, adevărat.

– Ar fi bine să rămîneţi tot timpul împreună. Atîta cît se poate. Cînd termini aici, te duci alături.

Lil coborî să pună hainele la spălat şi îşi porunci să nu uite să le bage apoi în uscător. În timp ce ecoul tunetelor se auzea acum tot mai îndepărtat, se gîndi la fata de sub duş şi îşi dădu seama că Lena îi amintea de Carolyn.

Ideea îi provocă un mic fior. Ieşi afară să se apuce să cureţe după furtună.

La fermă, Coop şi Sam dădură drumul cailor să pască. Sam şchiopăta puţin, poate că întotdeauna va şchiopăta, dar părea destul de sigur şi de zdravăn. Suficient pentru Coop să nu simtă nevoia să-şi urmărească bunicul la fiecare pas.

Priviră împreună mînjii jucîndu-se, în timp ce adulţii păşteau.

– Bine barem că nu am însămînţat încă nimic. Putea fi şi mai rău. Aplecîndu-se, Sam luă de jos o bucată de grindină mare cît o minge de baseball.

– Cum mai stai cu braţul ăla al tău?

– Încă îl mai am.

– Ia să vedem.

Amuzat, Coop luă şi el o bucată de gheaţă, apoi o aruncă în sus, departe.

– Dar al tău?

– Poate că e mai potrivit pentru lucrul la cîmp, dar cine ştie. Sam luă o altă minge, ţinti un pin şi aruncă bucata de gheaţă direct în centrul trunchiului.

– Vederea încă n-am pierdut-o.

Coop ridică o altă minge şi o aruncă spre un imaginar jucător la bătaie.

– L-am dat gata.

În timp ce Sam rîdea, aplecîndu-se după o altă bucată de gheaţă, auziră vocea lui Lucy.

– Voi chiar aveţi de gînd să staţi ca proştii şi să aruncaţi cu gheaţă sau poate că o să mai faceţi şi ceva treabă?

Lucy stătea sprijinită de sapa cu care obişnuia să cureţe gheaţa din grădina ei cu zarzavaturi.

– Am încurcat-o, spuse Coop.

– E furioasă că grindina i-a stricat varza. Cu atît mai bine pentru mine. Nu suport varza. Vin imediat, Lucy! Sam îşi şterse mîinile de pantaloni, în timp ce porniră amîndoi înapoi.

– Mă gîndeam la ce spuneai tu, să mai luăm nişte ajutoare. O să mă ocup de asta.

– E bine.

– Nu că nu m-aş putea descurca singur.

– Nu, domnule.

– Mă gîndesc doar că aşa o să poţi să te ocupi mai mult de afacere. O să ai mai mult timp pentru închirieri de cai şi turişti. E foarte important.

– De acord.

– Şi mă gîndeam că nu o să foloseşti prea mult magazia aia. Nu, dacă ai puţină minte. Dacă ai minte, o să extinzi cabana lui Lil. O să ai nevoie de mai mult spaţiu, cînd o să te aşezi la casa ta şi o să ai o familie.

– Mă dai afară de aici?

– Păsările trebuie să-şi părăsească cuibul. Dar o să-ţi mai acordăm puţin timp. Ai grijă să nu-l iroseşti. Sam se întoarse spre el şi-i zîmbi.

– Bunicule, lucrurile sînt mai complicate, în momentul ăsta.

– Băiete, lucrurile sînt întotdeauna complicate. Poate că voi doi o să reuşiţi să desfaceţi împreună cîteva noduri.

– Cred că asta şi facem, sau începem să facem. Dar acum, preocuparea mea este să o ştiu în siguranţă.

– Şi crezi că asta o să se schimbe vreodată? Sam se opri o clipă, scuturînd din cap spre Coop. Nu o să fie ce este acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, dar tot restul vieţii tale o să munceşti ca să o ştii în siguranţă. Şi dacă o să fii binecuvîntat, o să te ocupi de siguranţa copiilor pe care o să-i aveţi. Nu ai probleme să te culci cu ea, nu?

Coop rezistă greu pornirii de a-şi pleca capul, jenat.

– Nici una.

– E bine, atunci. Şi cum asta era suficient, Sam îşi reluă drumul.

– Să ne întoarcem la afacere, spuse Coop. Vroiam să vorbesc cu tine şi cu bunica. Mă gîndeam să investesc.

– Ce să investeşti?

– Bani, bunicule, banii pe care îi am.

Sam se opri din nou.

– Afacerea merge destul de bine. Nu are nevoie de o ...cum i se spune? Infuzie.

– Ar avea, dacă am extinde-o. Să mai construim grajduri, să adăugăm plimbări cu ponei, un mic spaţiu pentru vînzări cu amănuntul.

– Ce să vindem? Suveniruri?

– Nu chiar. Mă gîndeam la echipamente de munte şi la alimente. Sînt atîţia clienţi care le cumpără din altă parte. De ce nu şi-ar cumpăra sticlele de apă, ciocolata, ghidurile şi camerele de unică folosinţă – cînd îşi dau seama că i-au lăsat bateriile – de la noi? Dacă ne-am cumpăra un computer şi o imprimantă mai performantă, am putea face fotografii sub formă de cărţi poştale. Orice mamă o să vrea o carte poştală cu fetiţa ei călare pe un ponei. O să vrea o duzină.

– Asta înseamnă multe de adăugat.

– Gîndeşte-te ca la o extindere organică.

– Extindere organică. Sam fornăi. M-ai dat gata, Coop. Cred că o să mă gîndesc. Cărţi poştale, mormăi el, scuturînd din cap.

Încruntîndu-se, îşi acoperi ochii în faţa razei de soare care străpungea norii după furtună.

– Uite-l pe Willy.

Şi Lucy îl văzuse şi începu să-şi scoată mănuşile de grădinărit şi îşi dădu pe spate părul pe care vîntul i-l bătuse peste ochi.

– Doamnă Lucy. Willy îşi duse degetele la borul pălăriei. Dar ştiu că grindina asta v-a făcut de lucru în grădină.

– Putea fi şi mai rău. Dacă nu a spart acoperişul, e bine.

– Da. Sam. Coop.

– Willy. Te-a prins grindina? îl întrebă Sam.

– Am ratat ce-a fost mai rău. N-au pomenit nimic de grindina de azi la buletinul meteo. Pe care oricum nu-l ascult decît pe jumătate.

– Asta este şi rata probabilităţii. Jumătate.

– Dacă. Se pare totuşi că a adus şi puţină căldură. Poate că o să stea o vreme, pe aici. Coop, mă întrebam dacă putem vorbi puţin.

– William Johannsen, dacă ai de spus ceva în legătură cu crimele, dă-i drumul. Avem dreptul să ştim. Lucy îşi puse pumnii în şolduri.

– Cred că ai dreptate. Mă duc să vorbesc cu Lil, aşa că nu este ceva ce nu trebuie să auziţi. Cu o mişcare din dosul degetelor, îşi dădu pălăria pe spate.

– Am găsit portofelul lui Tyler. Sau ceea ce credem că este portofelul lui Tyler. Cu permisul lui de conducere şi cardul de identitate. Fără bani, fără fotografii, cum spusese soţia lui că avea. Dar cu toate cărţile de credit specificate de ea.

– Unde? întrebă Coop.

– Vezi, tocmai asta este interesant. Mult mai la vest, la doar cinci mile de graniţa cu Wyoming. Parcă s-ar fi îndreptat spre Carson Draw. Ploaia a spălat o parte din urme, dar oamenii s-au descurcat.

– E ceva distanţă, faţă de aici. Ceva cam mare, spuse Lucy.

Afară din teritoriul lui obişnuit, se gîndi Coop. Afară din teritoriul lui de vînătoare.

– A luat pozele şi a lăsat cartea de identitate.

– Exact. Fie şi-a imaginat că se afla destul de departe de locul căutărilor ca să arunce portofelul, fie că pur şi simplu l-a scăpat din greşeală.

– Dacă vroia să scape de el, îl putea arunca în rîu sau îl putea îngropa.

Willy dădu din cap spre Coop, aprobator.

– Şi asta e o idee.

– Dar oricum, sînt veşti bune, da? Dacă este atît de departe spre vest şi dacă o ţine tot aşa, înseamnă că pleacă de aici. Lucy întinse mîna spre braţul lui Coop.

– Ştiu că trebuie prins, că trebuie oprit, dar nu o să-mi pară rău dacă asta se va întîmpla la cîteva mile bune de aici. Deci sînt veşti bune, spuse ea.

– S-ar putea.

– Este clar că nu sînt veşti proaste, continuă Lucy.

– Da, doamnă Lucy, dar avînd în vedere circumstanţele, trebuie să fiu prudent.

– Să fii prudent. Oricum, la noapte o să dorm mai bine. Intră şi stai jos puţin. Am ceai rece şi o cafea caldă.

– Mi-ar face plăcere, dar trebuie să plec. Vreau să dormiţi mai bine la noapte, dar vreau totuşi să încuiaţi uşile. Doamnă Lucy, Sam.

– Mă întorc imediat. Coop se îndepărtă cu Willy.

– Cît durează să verifici dacă este portofelul lui Tyler şi dacă are amprentele lui?

– Sper să ştim mîine. Dar pun pariu că este portofelul lui Tyler şi că vom găsi pe el şi amprentele lui Howe.

– Poţi pune pariu şi că l-a aruncat sau că i-a picat?

– Ăsta nu este un joc pe care aş paria.

– Eu pariez că l-a plantat intenţionat acolo.

Willy strînse din buze, aprobînd cu o înclinare a capului.

– Eu aş zice că am rămas la aceeaşi pagină din carte. Pare prea simplu. De zile întregi, abia dacă am găsit vreo urmă a tipului ăstuia. Apoi iată că ne lasă urme, chiar şi după ploaia asta, urme pe care şi o bunicuţă mioapă le-ar putea vedea. N-oi fi eu prea vechi în poliţie, dar nici aşa de prost cum mă crede el, nu sînt.

– Are nevoie de puţin timp, de puţin spaţiu, să se pregătească pentru ce are el în minte. Asigură-te că Lil o să înţeleagă asta. O să fac şi eu acelaşi lucru cînd o s-o văd, dar vreau să o audă mai întîi de la tine.

– Aşa o să fac. Deschise portiera maşinii de poliţie. Coop, federalii se concentrează pe Wyoming. Poate că au dreptate.

– Nu au.

– Dovezile arată spre acolo, iar ei merg după dovezi. Mie însă instinctul îmi spune că ne duce de nas. Asta o să-i spun lui Lil.

Cînd Coop ajunse la complex, ziua se îngemăna deja cu noaptea. După sunetele scoase de animale, ştia că erau la ora mesei. Un grup de interni gata pe ziua de astăzi se înghesuiau într-o dubă. Weezer îi dădu imediat drumul.

O privire spre cabana birourilor îi spuse că aceasta era deja încuiată pentru noapte. Făcu totuşi rondul, trecînd peste pietriş, beton, noroi, spre oficii, magazii, grajduri, centrul educaţional, bucătărie, să se asigure că totul era gol şi sigilat.

La ferestrele cabanei lui Lil se vedea lumină. În timp ce-şi făcea rondul o văzu – îi văzu părul dat pe spate, strîns într-o coadă, albastrul puternic al puloverului, chiar şi strălucirea cerceilor care i se mişcau la urechi. O privi prin geam cum se mişca în timp ce-şi turna puţin vin, sorbind, inspectînd ceva pe sobă.

Văzu aburul înălţîndu-se şi prin el, trăsăturile puternice ale profilului ei.

Dragostea se rostogoli în el, peste el, într-un val puternic, aproape violent.

Ar fi trebuit să se obişnuiască. Să se obişnuiască cu ea, după atîta amar de vreme, punînd la socoteală chiar şi timpul fără ea. Dar niciodată nu s-a obişnuit. Niciodată nu a depăşit starea asta.

Poate că bunicul lui avea dreptare. Pierdeau timpul.

Urcă pe terasă, deschise uşa.

Lil se întoarse brusc de la sobă, scoţînd totodată un cuţit lung, dinţat, din suport. Coop văzu, în clipa aceea, teama dar şi curajul.

Îşi ridică în sus amîndouă mîinile.

– Am venit cu pace.

Mîna îi tremura, foarte uşor, cînd puse cuţitul la locul lui.

– Nu ţi-am auzit maşina şi nici nu m-am aşteptat că o să vii prin spate.

– Atunci ar trebui să te asiguri că ţii uşa încuiată.

– Ai dreptate.

Poate că iroseau timpul, dar el nu avea nici un drept să forţeze.

– Willy a trecut pe aici? întrebă Coop luîndu-şi un pahar.

– Da.

Se uită la sobă, la sticla cu vin bun.

– Lil, dacă te gîndeşti cumva la o cină de sărbătorire ...

– Cînd am devenit dintr-o dată aşa de proastă? scuipă ea cuvintele şi smulse capacul tigăii, făcîndu-l pe Coop să ridice din sprîncene cînd turnă vinul acela bun peste pui.

– Este în Wyoming acum, aşa cum sînt şi eu. S-a asigurat că o să lase destule semne ca să fie urmate şi poate a lăsat chiar un bilet cu „ aici sînt", arătînd spre portofel.

– În regulă.

– Nu este în regulă. Încearcă să ne prostească.

– Ceea ce este mai rău decît faptul că încearcă să ne omoare?

– Se adaugă la insultă. Eu mă simt insultată. Lil înşfăcă paharul şi bău.

– Şi atunci pregăteşti puiul folosind un vin de douăzeci şi cinci de dolari sticla?

– Dacă te-ai pricepe cît de cît la gătit, atunci ai şti că dacă nu este destul de bun ca să fie băut, nu este nici destul de bun pentru gătit. Iar eu am avut plăcerea să gătesc. Ţi-am spus că ştiu să gătesc. Şi n-a spus nimeni că trebuie să mănînci chestia asta.

După ce trînti capacul înapoi pe tigaie, Coop se apropie de ea. Nu spuse nimic, o luă doar, strîngînd-o mai tare cînd ea încercă să scape. O trase spre el, ţinînd-o aproape, fără să spună nimic.

– Este undeva acolo sus, rîzînd de noi. Asta face totul şi mai rău. Poate că sună meschin, dar este şi mai rău aşa. Aşa că o să mă enervez.

– Asta e bine, enervează-te. Sau priveşte lucrurile în felul ăsta: el crede că sîntem proşti, că tu eşti proastă. Crede că i-am cumpărat micul lui joc, dar noi

nu i l-am cumpărat. Ne subestimează, ceea ce este o greşeală. I-a luat ceva vreme şi osteneală să planteze urmele acelea, portofelul. A pierdut timp.

Lil se mai relaxă puţin.

– Dacă priveşti lucrurile aşa ...

Îi ridică faţa spre a lui şi o sărută.

– Bună ziua.

– Bună ziua.

Îşi plimbă mîna în jos pe coada ei, dorindu-şi să poată cere, să roage, chiar să implore. Dar îi dădu drumul.

– Grindina a făcut ceva ravagii?

– Nimic major. Cum e la bunicii tăi?

– Spre încîntarea secretă a bunicului meu, au pierdut varza.

– Mie-mi place varza.

– De ce?

Lil rîse.

– Habar n-am de ce. În seara asta e un meci de baseball. Toronto cu Houston. Vrei să ne uităm?

– Absolut.

– Bine. Poţi pune masa.

Coop luă farfurii şi le aşează pe masă, cu mirosul mîncării, al ei, umplînd aerul. Decise că nu forţa nota, dacă doar punea o întrebare.

– Mai ai în sertar desuurile acelea sexi?

– Da.

– Bine. Se uită la eă în timp ce deschidea un sertar cu tacîmuri.

– Trebuie să alegi să ieşim o dată împreună, în vara asta. O să-ţi dau programul de jocuri al echipei Yankee şi poţi alege ce meci vrei. Îl pot ruga pe Brad să ne trimită avionul. Ne putem lua liber două zile, stăm la Palace sau la Waldorf.

Lil se uită la cartofii pe care îi prăjea în cuptor, cu rozmarin.

– Avioane personale, hoteluri de lux.

– Eu mi-am păstrat încă locurile în lojă.

– Locuri în lojă... Cît eşti de bogat, Coop?

– Vorbesc serios.

– Poate c-ar trebui să te atac pentru o altă donaţie.

– Îţi dau cinci mii dacă arunci chestia aia roşie din sertarul de sus.

– Asta înseamnă mituire. O să mă gîndesc.

– New York şi Yankee au fost prima încercare de mituire. Ţi-a scăpat asta.

Şi asta i-a scăpat, îşi spuse Lil. Îl întrebă, în glumă:

– Cît dai ca să le arunc pe toate?

– Spune o cifră.

– Hmm. Ar putea costa ceva. Vreau să construiesc un dormitor pentru interni.

Coop se întoarse, interesat.

– Asta-i o idee bună. Îi ţii pe domeniu. Vor avea mai mult timp aici, probabil că vor interacţiona mai mult între ei şi cu personalul. Şi întotdeauna va fi cineva aici.

– La ultima parte nu m-am gîndit, pînă de curînd. Ceea ce de fapt nu vreau să vorbim acum. Cazarea şi transportul nu sînt nişte probleme uriaşe, dar totuşi. Vreau să construiesc un cămin cu şase camere, cu bucătărie şi un salon. Am avea spaţiu pentru doisprezece interni. Îţi las timp de gîndire, apoi o să-ţi spun cifra.

– Asta înseamnă mituire. O să mă gîndesc.

Lil îi zîmbi.

– Cum te simţi? Cînd eşti plin de bani?

– Mai bine decît falit. Am crescut cu bani, aşa că nu m-am gîndit niciodată la ei. Cînd am intrat la

colegiu, a fost în parte şi greşeala mea. Nu a.trebuit niciodată să mă întreb de unde venea mîncarea sau cum o să-mi plătesc pantofii, chestii dintr-astea. Mi-am bătut joc de bani.

– Erai doar un băiat.

– Şi tu erai doar o fetiţă şi ai cîştigat bani şi ai trăit din ei. Nu am uitat asta.

– Eu nu am crescut bogată. Pe vremea aceea ai cheltuit şi cu mine, mult. Iar eu te-am lăsat.

– Oricum, a fost extraordinar cînd mi-am găsit un loc de unde am pus la cale revolta împotriva tatălui meu, renunţînd la colegiu şi luînd decizia să mă fac poliţist.

Ridică din umeri şi sorbi din vin, ca şi cum nu ar mai fi contat. Dar ea ştia că de fapt, conta.

– Primisem prima tranşă din bani, aşa că o vreme m-am descurcat. E drept, pe sponci.. Nu ştiam cît de „pe sponci" erau banii, dar am aflat repede.

– Cred că te-ai cam speriat.

– Uneori mă simţeam înfrînt şi furios. Dar făceam ceea ce trebuia să fac şi eram destul de bun. Deveneam tot mai bun. Cînd mi-a blocat plăţile şi mi-a îngheţat conturile – ceea ce mai rămăsese în ele – m-a cuprins disperarea. Aveam o slujbă, deci nu se punea problema să ajung pe străzi, dar subţirele devenea tot mai subţire. Aveam nevoie de un avocat, de unul bun, iar unul bun costă mult. A trebuit să împrumut bani. Brad mi i-a împrumutat.

– Ştiam de ce mi-a plăcut de el.

– Mi-au trebuit luni, aproape un an, ca să-i dau înapoi banii. Lil, nu era vorba doar de bani, era vorba să-i pot lua tatălui meu puterea asupra plăţii banilor ce mi se cuveneau. În final totul se reducea la a-i lua puterea asupra mea.

– A fost pierderea lui. Nu mă refer la control. Te-a pierdut pe tine.

– Iar eu te-am pierdut pe tine.

Lil scuturâ din cap şi se întoarse înapoi la sobă.

– Trebuia să-mi dovedesc mie că puteam face ceva înainte de a putea fi cu tine. Iar ca să-mi dovedesc asta însemna că nu puteam fi cu tine.

– Şi totuşi acum sîntem aici.

– Iar acum trebuie să-ţi dovedesc ţie că pot face ceva.

– Nu. Nu este corect. Vocea îi tremura din nou, enervată.

– Ba da. Este corect. Enervant, dar este. Cînd lucrezi cu caii, ai mult timp să te gîndeşti. Am petrecut deci mult timp gîndindu-mă la asta. Sînt cu tine acum într-o perioadă de probă şi asta este enervant. Tu vrei să fii sigură că nu o să plec din nou şi totodată vrei să fii sigură că vrei să rămîn. Dar între timp, trebuie să mă culc cu tine şi din cînd în cînd primesc o mîncare fierbinte pe care nu mi-o fac singur. Şi te pot privi prin fereastra bucătăriei. Este corect.

– Sex şi mîncare şi voaiorism, din cînd în cînd?

– Şi mă pot uita în ochii tăi, în care citesc că mă iubeşti. Ştiu că nu poţi rezista multă vreme.

– Nu asta fac. Eu ...

– Vrei să fii sigură. Acelaşi lucru, termină Coop. Se mişcă, repede şi delicat şi o cuprinse într-un sărut, oferindu-i căldură. Nu o forţă, muşcînd-o încetişor, delicat.

– Puiul miroase bine.

Lil îl împinse puţin mai departe de ea.

– Stai jos. Cred că e gata.

Au mîncat şi printr-o înţelegere tacită au îndreptat conversaţia spre lucruri simple. Vremea, caii,

sănătatea noii ei tigroaice. După ce Coop a verificat încuietorile – singurul semn vizibil al unor eventuale probleme – s-au instalat şi s-au uitat la meci. În timp ce luna ca de ceară îşi revărsa lumina prin ferestre, făcură dragoste.

Şi totuşi, noaptea, Lil visă că fugea. O cursă panicată, prin pădurea luminată de lună, cu teroarea galopîndu-i în piept şi cu respiraţia aspră, sonoră. Simţea transpiraţia efortului şi groaza alunecîndu-i pe piele. Tufişurile îi sfîşiau pielea în timp ce se lupta să treacă prin ele şi simţi mirosul propriului ei sînge.

Deci asta era.

Era vînată.

Iarba înaltă îi biciuia picioarele cînd ajunse pe teren plat. Auzea paşii urmăritorului, constanţi, tot mai aproape, oricît de repede ar fi fugit ea, indiferent în ce direcţie ar fi luat-o. Luna era ca un punct luminos, crud de strălucitoare, nelăsîndu-i nici un loc în care să se ascundă. Zborul, numai zborul ar fi salvat-o.

Dar umbra lui se lăsă peste ea, doborînd-o aproape la pămînt sub greutatea ei. În clipa în care se întoarse să-l înfrunte, să lupte, din iarba înaltă sări puma, cu ghearele spre beregata ei.

27

Trecu o zi, mai trecu încă una. Existau rapoarte în care se spunea că Ethan fusese văzut în Wyoming, la sud, aproape de Medicine Bow, la nord, spre Shoshoni. Dar nimic nu putea fi dovedit.

Echipa de căutători din Spearfish se subţie şi discuţiile, în oraş sau printre fermieri, se orientară spre alte subiecte. Arăturile de primăvară şi însămînţările, mieii, puma care se urcase într-un măr, într-o grădină nu departe de Deadwood.

Ascultînd buletinul meteo, stînd la o plăcintă la masa de seară, la poştă, la o bere la bar, oamenii se împăcaseră cu ideea că bărbatul care-l ucisese pe amărîtul acela din St.Paul, fugise.

Urma i se răcise.

Dar Lil îşi amintea visul şi ştia că se înşelau.

În timp ce oamenii din jurul ei lăsau garda jos, ea şi-o ţinea tot mai strîns pe a ei. Începuse să-şi vîre un cuţit în cizmă, în fiecare dimineaţă. Greutatea acestuia o liniştea, chiar dacă îi repugna ideea.

Vremea bună aducea turişti şi turiştii însemnau creşterea donaţiilor. Mary îi raportă că acea creştere de şapte la sută, din primul trimestru, rămăsese constantă în primele săptămîni ale celui de al doilea.

Veşti bune, într-adevăr, doar că Lil nu-şi putea manifesta entuziasmul.

Cu cît zilele deveneau mai aşezate şi mai obişnuite, cu atît nervii ei slăbeau. Ce aştepta el?

Îşi punea această întrebare în timp ce căra mîncarea pentru animale sau spăla ţarcurile cu furtunul sau cînd descărca alimentele. De cîte ori făcea turul habitatelor, muşchii i se încordau, pregătiţi pentru atac.

Aproape că îi poruncea să apară. Mai bine să-l vadă pe Ethan strecurîndu-se afară din pădure, înarmat pînă în dinţi, decît să tot aştepte să sară brusc arcul unei capcane nevăzute.

Putea să-i privească pe Boris şi pe Delilah jucîndu-se împreună sau pe el conducînd şi pe ea urmîndu-l prudentă prin iarbă şi să simtă plăcere, un fel de împlinire. Dar sub aceasta clocoteau îngrijorarea şi stresul.

Putea să-i ajute pe Mary şi pe Lucius să planifice programul de vară, cu intrarea liberă sau să o ajute pe Tansy cu pregătirile de nuntă. Dar singurul lucru la care se putea gîndi, era doar: Cînd? Cînd o să apară? Cînd se va termina?

– Aşteptarea mă înnebuneşte. Mai nou, Coop o însoţea pe Lil în circuitul de seară al habitatelor, după plecarea personalului..

– Asta trebuie să faci tu, să aştepţi.

– Dar nu trebuie să-mi şi placă.

Purta, sub jachetă, unul din noile lor pulovere cu glugă şi nu se împiedica să nu se joace cu şireturile.

– Este altceva cînd stai într-un jeep o jumătate de noapte, aşteptînd să vină să se adape vreo pradă de-a leilor, sau chiar cînd stai în faţa unui computer, urmărind o pumă cu colier de reperare. Asta înseamnă că faci ceva.

– Poate că noi ne înşelăm. Poate că într-adevăr a plecat spre vest.

– Ştii bine că nu a plecat.

Coop ridică din umeri.

– Willy face tot ce poate, dar are resurse limitate. Este o suprafaţă mare de teren acolo, sînt mulţi drumeţi, mulţi turişti care campează şi lasă urme.

– Willy nu o să-l găsească. Cred că amîndoi ştim asta.

– Norocului îi place să se joace, Lil, iar cînd perseverezi ai mai multe şanse să fii norocos. Willy este al naibii de perseverent.

– Şi dacă rişti ai mai multe şanse. Am senzaţia că sînt încuiată aici, Coop şi mai rău, că efectiv mă învîrt în loc. Simt nevoia de mişcare, de acţiune. Simt nevoia să merg acolo, sus.

– Nu.

– Nu-ţi cer ţie permisiunea. Dacă decid să fac asta, nu o să mă poţi opri.

– Ba da, pot. Şi o voi face, spuse Coop uitîndu-se la ea.

– Nu vreau să mă cert, nu vreau să mă lupt. Ştiu că tu ai fost acolo. Ştiu că de două zile conduci turişti acolo. Şi amîndoi ştim că ar fi gata să-ţi facă ţie un rău, doar ca să ajungă la mine.

– Un risc calculat. Ascultă-mă. Dacă ar încerca să mă atace, atunci ar aduce din nou acolo sus toată armata de cercetaşi. Iar el ştie asta. Şi de ce ar face-o, după ce s-a ostenit atît ca să îndrepte săgeata spre vest şi să-i facă pe cei de la FBI să o urmeze. De ce i-ar aduce înapoi? În al doilea rînd, dacă ar fi totuşi atît de prost sau de impulsiv ca să încerce, eu am o

staţie radio şi îi învăţ pe toţi turiştii să o folosească, în cazul unui accident. Aşa că ar trebui să mă lichideze nu numai pe mine, ci tot grupul pe care îl conduc. Un risc calculat, repetă el.

– Aşa că stai cu fundul pe un cal şi te plimbi. Respiri.

Coop îşi trecu o mînă prin părul ei, un subtil gest de înţelegere.

– Asta este destul de adevărat.

– Ştiu că urci acolo sperînd să găseşti semne, să dai de o urmă. Nu o să reuşeşti. Ai tu ceva îndemînare, dar a ruginit. Şi niciodată nu ai fost la fel de bun ca mine.

– Noroc şi perseverenţă.

– Aş putea merge cu tine, într-un un grup de turişti.

– Atunci, dacă întîmplător ne va vedea, sau te va vedea, ar putea să mă lichideze. După care te-ar putea forţa, cu arma, să îl urmezi, aşa încît în momentul în care cineva încă în viaţă ar reuşi să ceară ajutor prin radio, tu n-ai mai fi de mult acolo. Ai fi departe bine, dacă s-ar folosi de cai. Aşteptarea înseamnă să facă el prima mişcare. El trebuie să se expună primul.

Lil mergea în sus şi în jos pe potecă. În ţarcul lui, Baby îi copia mişcările, ca într-o oglindă. Mişcarea aceea reflectată îl făcu pe Coop să zîmbească.

– Puma asta este sclavul iubirii lui pentru tine.

Lil se uită şi ea, aproape zîmbind.

– Fără minge în seara asta, Baby. O să ne jucăm mîine dimineaţă.

Baby scoase un sunet căruia Coop i-ar fi spus scîncet, dacă o pumă ar fi fost capabilă de aşa ceva.

Lil trecu pe sub barieră ca să-l frece prin cuşcă, să-l lase să-i atingă capul, să-i lingă mîna.

– Se enervează că mă vede aici?

– Nu. Te-a văzut destul cu mine. A simţit mirosul tău pe mine şi pe al meu, pe tine. Simţul mirosului nu este comoara cea mai de preţ a pumelor, dar Baby îmi cunoaşte mirosul. Vino aici.

Cînd Coop se apropie, Lil îşi puse mîna pe a lui şi i-o conduse spre blana lui Baby.

– Te va asocia cu mine. Ştie că nu mi-e frică de tine, ştie că nu sînt ameninţată de tine. Şi chiar îi place să fie scărpinat. Loveşte-ţi fruntea de a mea. Apleacă-te şi atinge-mi fruntea cu a ta.

– Îţi miroase părul, şopti Coop cînd îşi puse fruntea pe a ei. Aşa cum fac şi eu. Miroase ca dealurile. A curăţenie şi puţin a sălbăticiune.

– Acum pune-ţi fruntea pe bare. Este o ofertă de afecţiune. Ai încredere.

– Încredere. Coop încercă să nu-şi imagineze ce-ar putea face dinţii aceia ascuţiţi.

– Eşti sigură că nu este genul gelos?

– Nu o să-i facă rău cuiva la care ţin.

Coop îşi sprijini fruntea de bare. Baby îl studie o clipă. Apoi se ridică pe picioarele din spate şi îşi lovi capul de al lui Coop.

– Asta înseamnă că tocmai ne-am dat mîna sau ne-am sărutat? se minună Coop.

– Undeva pe la mijloc. De trei ori am încercat să-i dau drumul în natură. Prima oară cînd i-am dus în pădure, pe el şi pe fraţii lui, mi-a luat urma şi s-a întors – acasă la părinţii mei. Eram în vizită la ei. Îţi poţi imagina ce surpriză pe noi cînd l-am auzit, am deschis uşa din spate şi l-am găsit stînd pe verandă.

– A mers după mirosul tău.

– Patru mile, deşi nu ar fi trebuit să reuşească, nu ar fi trebuit să o facă.

– Dragostea te întăreşte. Şi aş mai adăuga, dorinţa.

– Nu e ştiinţific, dar ... A doua oară, a venit înapoi după mine la refugiu iar ultima oară l-au dus Tansy şi un intern. Asta a fost vina mea. Nu vroiam să-l las să plece, dar simţeam că trebuia să încerc. S-a întors acasă înaintea lor. Alegerea lui. Noapte bună, Baby.

Lil se întoarse înapoi pe cărare.

– Acum două nopţi am visat că eram urmărită. Alergam, alergam, dar el se apropia tot mai mult. Cînd am ştiut că nu mai aveam ce face, m-am întors să mă lupt şi atunci a sărit o pumă din iarbă, direct la gîtul meu.

Se lăsă pe el, cînd Coop îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

– Niciodată nu am visat că eram atacată de o felină. Niciodată. Nici măcar după ce am fost muşcată, sau după ce am scăpat din vreo situaţie critică. Dar uite că acum am visat. Nu mă pot împiedica să nu-mi fie frică. Nu pot suporta să fiu închisă aici.

– Există şi alte modalităţi de a ieşi.

– Adică? Să merg în oraş, la tîrguieli?

– Este tot undeva afară.

– Acum vorbeşti ca mama. Că o să-mi facă bine, că o să mă gîndesc la altceva. Asta cînd mă fac că nu aud cînd Tansy doreşte ca prietena ei cea mai bună şi domnişoara ei de onoare să fie cu ea cînd îşi alege rochia de mireasă.

– Aşa că te duci.

– Firește că mă duc, spuse Lil oftînd. Astăzi a venit mama lui Tansy şi mîine mergem în safariul nostru pentru tîrguieli. Şi mă simt vinovată că mă enervează asta.

– Ţi-ai putea cumpăra nişte desuuri noi, sexi.

Lil îi aruncă o privire.

– Mintea ta nu vede decît într-o singură direcţie.

– Păstrează direcţia, poate că o să ajungi la linia de sosire.

– Simt nevoia dealurilor, Coop. Degetele ei începură din nou să tragă şi să răsucească de şnururile glugii.

De data aceasta Coop se aplecă şi-şi puse buzele pe părul ei.

– O să ducem caii la Custer. O să ne plimbăm toată ziua pe dealuri.

Vroia să spună că acelea nu erau dealurile ei, dar ar fi sunat jalnic şi răsfăţat.

Se uită spre dealuri, cu silueta lor conturată, neagră, sub cerul nopţii. În curînd, îşi spuse ea. Trebuia să fie curînd.

Lil îşi spuse din nou că îi plăcea să facă tîrguieli. Geografia şi circumstanţele însemnau că pe cele mai multe le făcea online, aşa că dacă avea ocazia să scormonească cu adevărat în culorile, formele, mirosurile cumpărăturilor în trei dimensiuni, o făcea cu entuziasm.

Şi savura compania femeilor, mai ales a acestor femei. Sueanne Spurge avea farmec şi era plină de umor şi se înţelegea cu Jenna şi Lucy ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viaţă.

Îi plăcea şi oraşul. De obicei. Îi plăceau schimbarea ritmului, priveliştile, magazinele, mulţimea. Încă din copilărie, o excursie în Rapid City însemna o tratație specială, o zi plină de distracţii şi de fel de fel de lucruri de făcut.

Dar acum zgomotul o enerva, lumea efectiv îi stătea în cale şi nu vroia nimic mai mult decît să se întoarcă la refugiu – pe care nu mai departe de seara trecută începuse să-l considere ca pe o închisoare.

Stătea pe scaun, în frumoasa cabină de probă din buticul cu rochii de mireasă, sorbind apă minerală prezentată cu o felie subţire de lămîie, gîndindu-se pe ce urme ar lua-o ea, dacă ar avea ocazia să îl vîneze pe Ethan.

Ar începe din locul unde îi dezafectase el camera de supraveghere.Cercetările acoperiseră zona aceasta, dar n-avea importanţă. Poate că le-a scăpat totuşi ceva. El mai ucisese acolo, cel puţin de două ori. Un om şi o pumă. Făcea parte din terenul lui de vînătoare.

De acolo, ar acoperi terenul pînă la drumul spre Crow Peak, acolo unde mai mult ca sigur îl interceptase pe James Tyler. De acolo s-ar duce la rîu, unde fusese găsit cadavrul. De aici ...

– Lil!

Lil tresări şi se întoarse atît de repede încît aproape vărsă paharul cu apă din poală.

– Ce e?

– Rochia. Tansy îşi desfăcu braţele ca să-şi prezinte toaleta din mătase şi dantelă, fără umeri.

– Arăţi fantastic.

– Toate miresele arată fantastic. În tonul lui Tansy se simţea o uşoară iritare. Dar noi aşteptăm opinii despre rochia asta.

– Hm ...

– Mie-mi place, efectiv! Sueanne îşi duse mîinile la inimă şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Fetiţa mea, arăţi ca o prinţesă.

– Culoarea te avantajează, Tansy. Albul acesta cald, interveni Jenna.

– Şi linia. Lucy îşi frecă mîna, în sus şi în jos, pe spinarea lui Sueanne. Este foarte romantică.

– Este o rochie spectaculoasă, reuşi Lil într-un tîrziu.

– Şi este vorba de o nuntă la ţară, afară. Iar lumea nu o să spună, da, e spectaculoasă, dar poate prea mult pentru o nuntă simplă, la ţară?

– Oricum tu eşti actriţa principală, insistă Sueanne.

– Mama, ştiu că în mintea ta o ai pe Prinţesa Tansy şi te iubesc pentru asta. Şi mie îmi place rochia. Dar nu este ce am eu în minte, pentru nunta mea.

Vizibil dezumflată, Sueanne reuşi un zîmbet strîmb, stabilind:

– Ah, bine.Trebuie să fie rochia ta.

– De ce nu mai vînăm şi altceva? sugeră Lucy. Lil o poate ajuta să iasă din asta şi să intre într-una din celelalte de aici. Poate că am ratat rochia ideală.

– O idee grozavă. Haide, Sueanne. Jenna o luă de braţ pe mama miresei şi o scoase din cabină.

– Îmi place, sincer. Tansy făcu o întoarcere în oglinda cu trei faţete. Ce e de neplăcut la ea? Dacă am fi făcut o nuntă mai formală, aş lua-o pe asta fără să mă gîndesc, dar ...Lil!

– Hmm. La naiba. Iartă-mă. Iartă-mă. Punînd deoparte paharul cu apă, se ridică şi desfăcu nasturii de la spatele rochiei.

– Ce prietenă groaznică mai sînt şi eu. Sînt cea mai rea domnişoară de onoare din istoria domnişoarelor de onoare. Merit să mă îmbrac în organdi roşu-maroniu, cu mîneci bufante şi cu douăsprezece volănaşe. Te rog, nu mă obliga să mă îmbrac în organdi roşu-maroniu.

– Îl ţin în rezervă, spuse Tansy cu voce gravă, aşa că fii atentă cum te porţi. Ştiu că nu ai vrut să vii astăzi.

– Nu e asta. Pur şi simplu nu reuşesc să rămîn cu mintea aici. Dar acum sînt. Şi o să rămîn aici. Jur solemn.

– Atunci ajută-mă să intru în cea pe care am ascuns-o după rochia cu fusta aia enormă. Ştiu că mama mă vrea într-o rochie de mireasă albă, formidabilă şi dacă s-ar putea, cu o trenă de cinci-sprezece metri şi cu cinci milioane de paiete. Dar eu am văzut-o pe cea de acolo şi mi-au rămas ochii la ea. Eu cred că aceea este rochia mea.

Avea culoarea mierii calde, dense, cu decolteul în formă de inimă, subliniat cu perle mici, delicate. Se strîmta spre talie, apoi se revărsa într-un fel subtil. Spatele era brăzdat de panglici în zig-zag, spre o fundă elaborată care flirta din talie .

– Ah, Tansy, arăţi ... bună de mîncat. Dacă n-ar fi vorba de Farley, chiar eu m-aş mărita cu tine.

– Simt că ard. Tansy se întoarse cu faţa la oglindă, radiind toată. Asta este ce vreau eu. Vreau să ard pe dinafară, aşa cum ard pe dinăuntru.

– Chiar arzi. Nu este spectaculoasă. Este uluitoare şi este atît de absolut tu.

– Este rochia mea de mireasă. Trebuie să mă ajuţi să o conving pe mama. Nu vreau să o dezamăgesc, dar asta este rochia.

– Cred că ...

Lil se opri brusc cînd Sueanne se repezi în cabină, în fruntea paradei. Suenne se uită la Tansy, apoi îşi duse mîinile la gură. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Ah, fetiţa mea. Ah, fetiţa mea mică.

– Nu cred că trebuie convinsă, conchise Lil.

Cumpărăturile îi eliberară într-adevăr gîndurile, în clipa în care se decise să se apuce de treabă. Şi ce putea fi mai amuzant decît o zi întreagă prin buticuri? Rochii frumoase şi pantofi frumoşi şi poşete frumoase, toate puse, cu un sentiment de vinovăţie, pe seama nunţii lui Tansy.

Intermezzo-ul a fost un prînz elegant, care incluse, la insistenţa lui Sueanne, o sticlă de şampanie. Cu dispoziţia la fel de spumoasă ca vinul, se întoarseră la tema lor, trecînd în revistă florăriile şi cofetăriile, pentru idei şi inspiraţie.

Triumfătoare, se înghesuiră înapoi în maşinuţa Jennei, cu munţii de pungi cu achiziţii. Cînd le lăsară pe Tansy şi pe mama ei în Deadwood, se aprindeau deja luminile stradale.

– Pariez că am bătut pe jos douăzeci de mile. Cu un mic suspin, Lucy îşi întinse picioarele. O să-mi încoronez ziua cu o baie lungă, în cadă, cu multă spumă.

– Eu mor de foame. Cumpărăturile îmi fac foame. Şi mă dor picioarele, recunoscu Jenna. Mă întreb ce aş putea mînca în cadă.

– Asta pentru că ai ieşit din magazin încălţată cu pantofii noi.

– Nu am putut rezista. Jenna îşi îndoia şi-şi desdoia degetele dureroase, de la picioare. Nu-mi vine să cred că mi-am cumpărat trei perechi de pantofi dintr-un foc. Eşti o influenţă negativă.

– Erau la reduceri.

– O singură pereche era la reduceri.

– Ai economisit banii pe una, aşa că e ca şi cum nici nu i-ai cumpărat.

– Nu?

– Nu, spuse Lucy pe un ton rezonabil. Este ca şi cum i-ai economisit. Aşa că priveşte astfel: nu ai cumpărat decît două perechi. Iar una dintre ele este pentru nuntă. Pe ăştia ai fost obligată să-i cumperi. Cu adevărat, nu ai cumpărat decît o singură pereche.

– Logica ta e înţeleaptă. Şi confuză.

Pe bancheta din spate, Lil le asculta pe cele două vechi prietene savurînd plăcerea de a fi împreună şi zîmbi.

Nu îşi găsise timp suficient pentru asta, recunoscu ea. Timp să stea şi să o asculte pe mama ei vorbind, timp să fie cu ea, cu Lucy. Îl lăsase pe ticălosul ăla să-i fure chiar şi aceste mici momente de plăcere.

Dar se va schimba totul.

– Haide să avem o zi de spa.

Jenna aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– O ce?

– O zi de spa. Nu mi-am mai făcut cosmetica sau manichiura de cînd m-am întors din America de Sud. Haide să ne gîndim cînd ne putem lua cu toate o zi liberă şi să rezervăm cîteva tratamente decente, la spa.

– Lucy, pe bancheta din spate e cineva care pretinde că ar fi Lil.

Lil se aplecă în faţă şi o lovi uşor pe mama ei, pe umăr.

– O s-o rog pe Mary să sune şi să facă o rezervare de îndată ce verific agendele, a mea şi a lui Tansy, aşa că ai face bine să-i spui dacă ai o zi liberă săptămîna viitoare. Altfel, păcat pentru tine.

– Eu cred că o să reuşesc să-mi fac o zi liberă. Tu, Lucy?

– S-ar putea să trebuiască să mai amîn cîte ceva, dar cred că o să mă descurc. Ce-o să ne mai distrăm. Se întoarse în spate şi-i zîmbi lui Lil.

– Da, o să ne distrăm. De mult trebuia s-o facem.

Cînd ajunseră acasă la Lucy, Lil ieşi din maşină să-şi întindă picioarele şi să se aşeze apoi pe bancheta din faţă.

– Lasă-mă să te ajut la pachete.

– Eu le-am cumpărat, eu le car, replică Lucy.

În spatele maşinuţei, toate trei începură să scormonească prin pachete.

– Asta-i a mea, spuse Lucy. Asta e a mamei tale. Asta, da, e a mea. Cea de acolo. Şi, ah, chiar am întrecut măsura.

Lucy o sărută pe Jenna pe obraz, rîzînd.

– Nu-mi amintesc cînd m-am mai distrat atît de bine. Noapte bună, scumpo, îi spuse lui Lil, sărutînd-o. Iar acum mă duc să-l ascult pe Sam întrebîndu-mă de ce mi-a trebuit încă o pereche de pantofi, cînd am doar două picioare, după care o să-mi bag în cadă oasele astea bătrîne.

– Vorbim mîine, îi strigă Jenna şi aşteptă ca Lucy să intre în casă, înainte de a se înscrie pe drumul spre fermă.

– Dar tu? La ce visezi, la o baie sau la mîncare?

– Visez aşa: pantofii jos, picioarele sus şi un sandviş mare, gras.

– Ai avut o zi bună şi o să fii o domnişoară de onoare superbă.

– Este o rochie superbă. Oftînd, Lil îşi lăsă capul pe spate.

– De ani de zile nu am mai făcut un asemenea maraton prin magazine. Efectiv de ani de zile.

– Ştiu că nu ţi-a fost uşor să-ţi iei o zi întreagă liberă. Iar acum pui la cale o zi de spa. Eşti o prietenă bună.

– Şi ea ar face la fel, pentru mine. Plus rochia grozavă, pantofii fabuloşi şi alte accesorii asortate, care de fapt nici nu-mi trebuiau.

– Este mai amuzant cînd nu îţi trebuie.

– Şi asta-i adevărat. Lil se juca cu noii ei cercei cu care – ca şi mama ei cu pantofii – ieşise în urechi, din magazin.

– Dar de ce este oare aşa?

– Cînd cumperi ce ai nevoie, este rezultatul unei munci din greu. Cînd cumperi ceea ce nu-ţi trebuie este recompensa pentru o muncă din greu. Tu munceşti din greu, draga mea. Mă bucur că ţi-ai acordat acest timp. A fost plăcut, nu-i aşa, să o vedem pe Sueanne atît de fericită şi de surescitată? Cînd începe să vorbească de Farley, nu se mai opreşte.

– Asta te umple pe tine de mîndrie.

– Într-adevăr. Îţi dă atîta satisfacţie cînd altcineva îţi spune ce om bun este copilul tău. Sînt fericită să ştiu cît de bine primit va fi în noua lui familie. Şi tu o să fii fericită, avînd-o aproape de tine.

– Pui pariu că tata şi Farley au lăsat şahul şi şi-au petrecut seara jucîndu-se cu planurile pentru casă?

– Fără discuţie. Poate că o să le pară chiar rău că mă întorc.

Cînd ajunseră la poartă, Jenna se opri pentru ca Lil să poată introduce cartela.

– Nu-ţi pot spune cu cît mai bine mă simt acum, ştiind că ţi-ai instalat sistemul ăsta de pază. Aproape la fel de bine cum mă simt ştiind că nu intri într-o casă pustie.

– Este o situaţie ciudată să-l am aici pe Coop. Îl vreau aici, dar în acelaşi timp încerc să nu mă obişnuiesc cu el aici.

– Eşti speriată.

– Într-adevăr. O parte dim mine simte că poate îl pedepsesc pentru ceva ce a făcut, sau nu a făcut, pentru ceva ce a spus sau nu a spus, cînd aveam eu douăzeci de ani. Nu vreau să fac asta. Cealaltă parte din mine se întreabă dacă sîntem împreună aici din cauza situaţiei, pentru că eu sînt în pericol iar el simte nevoia să mă ajute.

– Te îndoieşti de dragostea lui?

– Nu. Nu. Nu mă îndoiesc.

– Dar?

– Dar dacă mă implic prea mult şi el pleacă din nou, nu ştiu dacă voi mai reuşi să trec peste asta.

– Eu nu-ţi pot spune ce să faci. Mă rog, aş putea, dar nu o s-o fac. Îţi pot spune doar că nimic pe lumea asta nu vine cu o garanţie ataşată. Cînd e vorba de oameni, de iubire, o promisiune trebuie să fie suficientă. Cînd asta o să fie suficient pentru tine, atunci o să ştii ce ai de făcut.

– Este greu să mă gîndesc cum trebuie, să simt cum trebuie, cu norul ăsta deasupra capului meu. Nu vreau să iau o decizie sau să fac un asemenea pas cînd totul în jurul meu este o adevărată nebunie.

– Asta este foarte înţelept.

Lil făcu ochii mici spre mama ei, cînd Jenna opri în faţa cabanei.

– Şi greşit?

– Nu am spus asta.

– Ba da. Doar că nu cu glas tare.

– Lil, eşti fata mea. Steaua mea strălucitoare. Întinzînd mîna, apucă o buclă din părul lui Lil şi şi-o

trecu printre degete. Te vreau în siguranţă şi fericită. Nu voi fi mulţumită pînă nu voi şti că le ai pe amîndouă, atît cît va fi posibil, din amîndouă. Îl iubesc pe Cooper, aşa că voi fi înebunită dacă vei decide că el face parte din ceea ce te va face să te simţi în siguranţă şi fericită. Numai siguranţa şi fericirea ta sînt ceea ce-mi doresc eu cel mai mult, indiferent cum vei decide tu. Iar acum? Acum îmi place să-i văd camioneta aici şi luminile aprinse în cabană. Şi ... îmi place să-l văd ieşind în verandă şi urîndu-ţi bun venit acasă.

Jenna ieşi din maşină.

– Bună , Coop.

– Doamnelor. Cum a fost? întrebă el coborînd.

– Poţi aprecia asta după cantitatea de pachete din spate. Ne-am gîndit să închiriem un camion de marfă, dar am reuşit să înghesuim totul şi pe noi pe deasupra, în maşinuţa mea. Cu greu.

Deschise portbagajul şi începu să-i dea pungile.

– Aţi mai lăsat ceva pentru restul femeilor din statul ăsta?

– Nu am fi lăsat nimic dacă am fi putut. Gata. Restul e al meu. Se întoarse şi o îmbrăţişă pe Lil.

– Păcat că nu face asta suficient de des.

– Ar trebui să-mi acord o mărire de salariu ca s-o pot face mai des.

– Sună-mă mîine.

– Te sun.

– Ai grijă de fetiţa mea, Coop.

– E în capul listei.

Lil îi făcu la revedere cu mîna, o privi cum se îndepărtează.

– Totul e bine, aici?

– Perfect.

– Ar trebui să mă uit dacă mi-a lăsat cineva vreun mesaj.

– Matt şi Lucius mai erau aici, cînd am venit eu. Mi-au spus să-ţi transmit că lucrurile au mers foarte bine, fără tine. Chiar dacă nu o să îţi placă să auzi asta.

– Firește că îmi place să aud asta.

– Atunci de ce te încrunţi? Îţi duc eu pachetele înăuntru.

– Doar că nu sînt obişnuită să lipsesc toată ziua.

Şi acum, că se întorsese aici, se întreba ce o posedase oare, cînd sugerase o altă zi în oraş.

– Ai fost şase luni în Peru.

– Asta e altceva. Nu-mi pasă dacă pare ilogic, dar este altceva. Ar trebui să fac circuitul habitatelor.

– L-am făcut eu. Coop lăsă pachetele în capul scărilor. Baby s-a jucat cu mine.

– Ah. Şi asta e bine. Presupun că nu s-a mai auzit nimic de Ethan, sau de cine ştie ce, în zonă.

– Ţi-aş fi spus, dacă ar fi fost ceva. Se aplecă şi o sărută. De ce nu te relaxezi? Oare golirea rafturilor de toate lucrurile nu presupune relaxarea unei femei?

– E foarte sexist ce spui, dar în mare parte adevărat. Mor de foame.

– Eu am mîncat resturile.

– Vreau un sandviş. Unul mare, adevărat.

– Atunci bine că am fost şi eu la tîrguieli, spuse Coop intrînd împreună în bucătărie. Pentru că nu mai aveai nici pîine, nici nimic – în afară de untul tău de arahide – de pus între.

– Ah. Bine, mulţumesc. Lil deschise frigiderul şi rămase privind, cu ochii mari.

– Ah. Dar e o groază de mîncare.

– Nu şi dacă doi oameni mănîncă două mese pe zi.

Ridicînd din umeri, Lil scoase un pachet cu mezel fin.

– La prînz am mîncat modern, ceea ce înseamnă că la sfîrşit trebuie să comanzi salată. Salate la modă. Eram cît pe ce să comand Reuben, dar mi-am dat seama că nu mergea. Mai ales că aveam şampanie. Efectiv nu cred că poţi mînca salată Reuben cu şampanie.

Coop se aşează pe banchetă, privind-o.

– Te-ai simţit bine. Se vede.

– Da. Mi-a durat ceva ca să schimb vitezele, să intru în atmosferă, în sfîrşit. Dar slavă Domnului, am reuşit şi n-o să mai fiu obligată să mă îmbrac în roşu-maroniu şi cu volănaşe , la nunta lui Tansy.

Coop îşi înalţă capul.

– Iartă-mă, dar ce e aia roşu-maroniu?

– Este coşmarul oricărei domnişoare de onoare. Tansy şi-a luat cea mai fabuloasă rochie. O rochie care te omoară, iar a mea o va complementa perfect. Apoi a venit rîndul pantofilor. Este educativ şi palpitant totodată, să le priveşti pe Lucy şi pe mama, într-un magazin cu pantofi. Eu sînt o amatoare de rînd, în comparaţie cu ele. Apoi au venit poşetele.

Sporovăi despre poşete, apoi despre flori, retrăind mici fragmente din zi, în timp ce-şi turna un pahar cu lapte.

– Cutreieram magazinele ca o turmă de căprioare flămînde. Cred că la sfîrşitul zilei cartea mea de credit a reuşit să ofteze slab. Dumnezeule, picioarele mele! spuse ea venind cu sandvişul la masă şi trîntindu-se pe banchetă. În timp ce muşca din sandviş, îşi scotea pantofii din picioare.

– Funcţionează, să ştii. Un safari ca ăsta. Efortul fizic egalează cu rînitul boxelor din grajd.

– Ah-ha. Coop îi ridică picioarele în poală şi începu să i le maseze, plimbîndu-şi dosul degetelor pe boltă.

Lil simţi cum i se dau ochii peste cap de plăcere.

– Ah. Probabil că aşa arată paradisul. Un sandviş uriaş, un pahar cu lapte rece şi un masaj la picioare.

– Ce ieftin se scapă cu tine, la întîlnire.

Lil zîmbi şi mai luă o muşcătură.

– De fapt, la care din aventurile mele la cumpărături ai încetat să mai fii atent?

– M-am deconectat la pantofi.

– Aşa cum am bănuit. Dar ai noroc că ştii să faci masaj.

Mai tîrziu, în timp ce-şi întindea în debara noua ei rochie, se gîndea că fusese o zi excepţională. Fără stres, din clipa în care lăsase stresul deoparte şi presărată cu momente de reală bucurie şi minunate nebunii.

Iar mama ei avusese dreptate, îşi spunea, în timp ce-l auzea pe Coop pornind televizorul, să prindă scorul la baseball. Era plăcut să ai pe cineva care să iasă pe terasă şi să-ţi spună bine ai venit acasă.

28

Lil îl simţi atingînd-o, doar o atingere uşoară, o mîngîiere pe umăr şi în jos, pe braţ. Ca şi cum ar fi vrut doar să se asigure că era acolo, înainte de a se da jos din pat, în întunericul dinaintea răsăritului.

Stătea acum întinsă, trează, în căldura patului, în căldura pe care o lăsase pentru ea, ascultînd zgomotul duşului. Zgomotul apei pe faianţă şi în cadă.

Se gîndi să se scoale şi ea, să pună de cafea, să-şi dea un brînci pentru ziua care urma. Dar era ceva atît de reconfortant, atît de dulce, să stea doar acolo şi să asculte apa care curgea.

Ţevile păcăniră o dată şi Lil zîmbi auzindu-l înjurînd înfundat, prin uşa de la baie. Lui Coop îi plăceau duşurile lungi, suficient de lungi ca să facă să protesteze mica centrală pentru încălzirea apei.

Acum se va bărbieri – sau nu, în funcţie de dispoziţia lui. Se spăla pe dinţi, cu prosopul înfăşurat în jurul coapselor şi cu apa încă picurîndu-i din păr.

Şi-l va freca repede cu prosopul, nerăbdător, poate îşi va trece degetele prin el, de cîteva ori.

Ah, să ai un păr frumos şi să nu fie nevoie să-ţi pierzi vremea cu el. Dar oricum, în această privinţă Coop era adeptul minimalismului. Deja se gîndea la ce avea de făcut în cursul zilei, care erau corvezile prioritare, de pe lista corvezilor zilnice.

Avea multe pe cap, se gîndea Lil. Ferma, afacerea şi pentru că era cine era şi ce era, responsabilitatea de a inventa modalităţi prin care să-şi ţină bunicii ocupaţi, asigurîndu-se că nu se suprasolicitau.

Apoi şi-o mai adăugase şi pe ea, peste toate celelalte. Şi nu doar ca să o recîştige ci să o ajute, în această foarte serioasă ameninţare, asupra ei şi alor ei. Asta însemna griji în plus, muncă în plus.

Şi îi aducea flori.

Coop intră înapoi în cameră, mişcîndu-se încet. Nu doar pentru că avea el această abilitate înnăscută, dar şi dintr-o fundamentală consideraţie. Avea grijă să nu o trezească, îmbrăcîndu-se în semi-întuneric, lăsîndu-şi cizmele afară.

Simţea mirosul de săpun şi apă de pe el şi descoperi în asta un alt fel de confort. Îl auzi deschizînd încet un sertar, închizîndu-l încet la loc.

Mai tîrziu, îşi spuse, va coborî şi ea la aroma de cafea, la parfumul companiei. Cuiva îi păsa destul, ca să se gîndească la ea. Probabil că va aprinde un foc, să amorţească răcoarea din casă, deşi el o va părăsi.

Dacă avea nevoie de el, oricînd, îl putea suna. Va găsi el o modalitate de a-i veni în ajutor.

Coop veni la pat, se aplecă şi-şi apăsă buzele pe obrazul ei. Lil dădu să spună ceva, dar simţi că vorbele ar împrăştia farmecul momentului, ar

distrage-o de la ce se întîmpla înlăuntrul ei. Rămase tăcută, în timp ce el se strecura afară din încăpere.

Aseară ieşise pe verandă ca să o întîmpine. Mîncase resturile şi fusese la piaţă. O însoţise în circuitul ei de seară, în jurul habitatelor.

Da, el o aşteptase. Dar ce aştepta ea?

Promisiuni, garanţii, certitudini? Coop îi sfîşiase inima şi o lăsase nespus de singură. Nu conta că fusese motivat de intenţii bune, suferinţa se produsese, totuşi. Încă mai persista. Se temea de ea aproape la fel de mult cît se temea de Ethan.

De fapt, Coop fusese singurul bărbat care avusese vreodată puterea să-i sfîşie inima sau să o facă să se teamă. Vroia ea oare să trăiască fără acest risc? Cu alte cuvinte, fără Coop? Cînd ştia că niciodată, niciodată nu se va simţi atît de deplin în siguranţă, de fericită şi de înnebunită, cu altcineva?

În timp ce răsăritul se strecura prin ferestre, îl auzi plecînd. Auzi uşa închizîndu-se în urma lui şi peste cîteva momente, motorul camionetei .

Se ridică, se duse în debara şi deschise sertarul de jos. Scormoni sub straturi de pulovere, ca să scoată puma pe care o sculptase pentru ea pe vremea cînd erau copii.

Stînd jos,cu picioarele încrucişate, îşi plimbă degetele peste contururile ei, aşa cum făcuse de nenumărate ori de-a lungul anilor. E adevărat, o pusese deoparte. Dar o lua cu ea cînd călătorea, iar acasă o ţinea în sertar. Bucăţica ei aducătoare de noroc. Şi o bucăţică tangibilă din el, pe care nu reuşise niciodată să o arunce.

Prin intermediul simbolului grosolan sculptat, Coop fusese cu ea în Peru, în Alaska, în Africa, în Florida şi în India. Îi fusese companion în toate expediţiile ei.

Douăzeci de ani, îşi spuse ea, aproape douăzeci de ani de cînd luase el o bucată de lemn şi sculptase imaginea a ceea ce ştia – chiar şi atunci – că preţuia ea.

Cum ar putea trăi fără asta? De ce ar face o asemenea alegere?

Se ridică, puse puma la loc în sertar, apoi deschise un alt sertar.

Simţi o strîngere de inimă pentru Jean-Paul. Spera că era bine, că era fericit. Îi dori dragostea pe care o merita. Apoi goli sertarul.

Duse jos obiectele de lenjerie. În cămin trosnea focul şi aroma de cafea tortura aerul. În bucătărie, puse desuurile într-o pungă pe care o duse în spălătorie, cu o umbră de zîmbet în colţurile gurii.

Va aştepta pînă va veni el acasă, pentru că acum aici era acasă. Pentru amîndoi. Acasă era acolo unde iubeai, dacă aveai noroc. Unde cineva va aprinde focul şi va fi acolo, cînd te întorceai.

Acasă era acolo unde păstrai tot ce aveai mai de preţ. Un bătac de baseball, o pumă sculptată.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi luînd-o cu ea, urcă să se îmbrace pentru ziua din faţa ei. Era o zi bună, îşi spuse, dacă te deschizi atît pentru bucuriile cît şi pentru riscurile iubirii.

Coop transpiră în prima parte a dimineţii curăţind boxele. Aveau programate pentru astăzi trei grupuri, dintre care două cu ghid, aşa că trebuia să mai încarce şi să pregătească încă doi cai. Trebuia să programeze veterinarul şi potcovarul, atît la grajduri cît şi la fermă. Trebuia să intre în casă, să verifice pagina de web pentru viitoarele programări.

Şi avea nevoie de o oră, o oră întreagă, fără întreruperi, să studieze dosarele, harta şi să încerce să găsească un nou unghi de abordare în urmărirea lui Ethan Howe.

Era acolo, ştia că era acolo. Doar că îi scăpa lui. O mînă de oameni nu puteau acoperi sutele de acri de dealuri, păduri, peşteri şi cîmpii. Cîinii nu puteau lua urma după miros, cînd de fapt nu aveau ce mirosi.

Era nevoie de o momeală. Ceva care să-l ademenească pe Ethan afară, suficient ca să fie încolţit. Dar cum singura momeală care părea să reuşească acest lucru era Lil, trebuia să găsească altă cale.

Un alt unghi.

Aruncă în roabă o altă încărcătură de paie murdare şi se sprijini în furcă, în momentul în care apăru bunicul lui. Abia dacă mai şchiopăta uşur, observă Coop, deşi de obicei şchiopătatul se accentua cînd Sam stătea mai multe ore în picioare.

Aici, unghiul de abordare era să-l facă să-şi ia pauze periodice, fără să-şi dea seama că era vorba de pauze.

– Chiar omul pe care vroiam să-l văd, spuse Coop întorcîndu-se astfel, încît să stea între Sam şi roabă, să nu-i vină acestuia ideea să ducă el bălegarul afară, la grămada cu îngrăşăminte.

– Vrei să-mi faci o favoare? Avem nevoie de programare la veterinar şi la potcovar, aici şi la grajduri. Dacă ai putea rezolva tu asta, mi-ai economisi ceva timp.

– Cum să nu. Şi ţi-am spus că scot eu gunoiul.

– Aşa e. Cred c-am uitat. Dar acum aproape c-am terminat.

– Băiete, tu nu obişnuieşti să uiţi nimic. Acum dă-mi furca aia.

– Da, domnule.

– În cazul în care îţi mai storci creierii să găseşti ceva care să mă ţine departe de probleme şi în scaunul cu rotile, o să-ţi uşurez eu treaba. Cu graţia unei lungi experienţe, Sam se puse pe muncă, la ultima boxă.

– Joe şi Farley m-au rugat azi să-i ajut să controleze împrejmuirile. O să-l angajez pe tînărul Hosseger să mai rînească pe aici, înainte şi după şcoală. Dacă face treabă bună, o să-l păstrez peste vară. I-a intrat în cap că vrea să lucreze cu caii. O să-l punem la probă.

– În regulă.

– Are spinarea puternică şi nu este un idiot. Am vorbit ieri cu Bob Brown. Mi-a spus că nepoata lui caută de lucru. Fata ştie să călărească şi se gîndea să te întrebe dacă mai ai nevoie de un ghid.

– N-ar fi rău, mai ales acum că începe sezonul. Cunoaşte potecile?

– Bob zice că da şi fata are capul pe umeri. Stai de vorbă cu ea şi te decizi.

– Aşa o să fac.

Sam pufni din obraji.

– Jessie Climp, care predă la şcoala elementară, caută ceva de lucru, pe timpul verii. Poate ca-i vrea să vorbeşti şi cu ea. Toată viaţa ei a stat pe lîngă cai şi se pricepe la copii. Poate c-ar fi bună pentru programul ăla cu ponei, cu care ne extindem.

Coop zîmbi. Deci discutaseră despre schimbările şi suplimentările pe care vroia el să le facă.

– O să stau de vorbă cu ea.

– În ce priveşte computerele noi şi tot restul, le las în seama ta şi a lui Lucy. Eu unul n-am chef să am de-a face cu ele mai mult decît trebuie.

– Cu prima ocazie o să ne ocupăm de ele.

– Cît despre noile suplimentări, aş putea vorbi cu Quint, să scoatem nişte bani. Am discutat cu Mary Blunt despre afacerea cu magazinul şi mi-a spus că refugiul face bani frumoşi cu ilustratele şi celelalte.

– Ai fost foarte ocupat.

– Ieri am fost la doctor. Zice că m-am refăcut complet. Piciorul s-a vindecat. Ca să demonstreze, Sam îşi dădu una în coapsă.

– La anii mei, trebuie să-l menajez puţin, dar pot merge şi pot sta în picioare şi pot sta pe cal şi pot ara. Aşa că o să iau din nou cîteva tururi cu ghid. Tu nu eşti aici ca să munceşti pînă cazi lat – nu asta vrem, nici bunica ta, nici eu.

– Mai am mult pînă să cad lat.

Aşa cum făcuse şi Coop, Sam se sprijini în furcă.

– M-am tot dat după tufiş ca să închiriez mînă de lucru. Nu-mi plac schimbările. Dar, că-ţi place sau nu, lucrurile se schimbă şi adevărul este că afacerea noastră cu turiştii merge bine. Mai bine decît aş fi crezut vreodată. Trebuie să mai angajăm ajutoare. Avem nevoie de ajutor şi la fermă, ca tu să te ocupi de ceea ce ai venit aici ca să te ocupi, iar dacă asta înseamnă că mai adăugăm cîte ceva, că mai schimbăm ceva, asta este.

– Mai mult ajutor nu o să-mi rănească sentimentele, dar eu fac ceea ce am venit aici să fac, cu sau fără ajutoare, cu sau fără schimbări sau suplimentări.

– Ai venit aici ca să-ţi ajuţi bunicul handicapat. Sam execută un salt şi o lovitură, făcîndu-l pe Coop să rîdă. Arăt eu a handicapat?

– Nu, dar nici ca Fred Astaire nu arăţi.

Sam înşfăcă furca.

– Te-ai întors ca să începi să sapi la rădăcinile pe care le-ai plantat aici pe vremea cînd erai un copil. Să te ocupi de afacerea cu caii şi de fermă.

– Aşa cum am spus, fac ceea ce am venit să fac.

– Nu totul. De data asta, Sam arătă cu degetul.

– Te-ai însurat cu fata aia? Ai uitat cumva să mă inviţi la nuntă?

– Nu am venit aici ca să mă însor cu Lil. Eu am crezut că se pregătea să se mărite cu altcineva.

– Chiar aşa să fi fost, în primele zece minute după ce ai revăzut-o, trebuia să fi găsit o cale să o cîştigi şi să i-o furi franţuzului ăla.

– Poate.

Mulţumit, Sam dădu din cap.

– Trebuia s-o fi făcut şi pe asta. Oricum, mai angajăm oameni şi mai suplimentăm. Bunica ta şi cu mine am decis să facem aşa.

– Bine. O să mă ocup să iasă totul bine, bunicule.

– Dacă o să iasă bine pentru tine, o să iasă bine şi pentru mine. Şi o să ai timp să faci tot ce ai venit aici să faci. Termin eu aici. Tu intră şi înduplec-o pe bunica ta să-ţi pregătească ceva de mîncare, înainte să pleci. Are de gînd să se apuce de curăţenia de primăvară, aşa că Dumnezeu să mă ajute. În bucătărie găseşti numele şi telefoanele celor despre care ţi-am vorbit.

– Dar mai întîi duc eu roaba asta.

– Crezi că nu am destui muşchi pentru aşa ceva?

– Bunicule, sînt convins că-ţi poţi duce porţia ta de rahat şi a oricui altcuiva, dar e în drumul meu.

Coop împinse roaba afară, în hohotele de rîs ale bunicului său. O porni zîmbind spre grămada cu gunoi de grajd.

În bucătăria familiei Chance, micul-dejun era în toi. Farley se repezea în clătite, ameţit de norocul lui. Pe lîngă clătite mai erau cîrnăciori şi cartofi raşi, prăjiţi. Un mic-dejun regesc, îşi spuse el, pentru o zi din mijlocul săptămînii.

– Stomacurile noastre se umplu pentru că Jenna mi-a golit portofelul, ieri.

Jenna îl lovi pe Joe în umăr cu cotul şi îi mai turnă cafea. Asta chiar îi uşura sentimentul de vinovăţie pentru cardul în suferinţă.

– Este portofelul nostru, domnule.

– Dar tot e gol.

Jenna rîse şi se aşeză să-şi studieze lista de cumpărături de la băcănie, pentru animale şi alte curse.

– Azi e zi de tîrg, aşa că o să mai intru puţin în oala aia cu bani, pe care ai îngropat-o afară.

– Eu chiar credeam că aveţi aşa ceva, spuse Farley printre înghiţituri.

– Ce te face să crezi că nu? Ascultă-mi sfatul, Farley, i-aţi o oală şi îngroap-o cît mai adînc. Un bărbat însurat are nevoie de un spate.

Ochii Jennei sclipiră amuzaţi, chiar în timp ce şi-i micşora.

– Eu ştiu unde este îngropat totul, aici. Şi ştiu exact unde să te îngrop pe tine dacă nu ai grijă ce vorbeşti, ca să nu te mai găsească nimeni.

– O femeie care te poate ameninţa cu moartea înainte de a-ţi fi terminat micul-dejun, este singura femeie pe care merită să o ai, îi spuse Joe lui Farley.

– Şi eu am aşa ceva. Sînt un bărbat norocos.

– Voi ăştia doi bărbaţi norocoşi terminaţi odată aici şi ieşiţi să vă faceţi treaba, apoi să-l ajutaţi pe Sam.

– Acolo o să fim mai toată ziua. Ai staţia radio, dacă ai nevoie de ceva.

– Şi eu am ziua mea plină. Lucy o să vă dea mîncare la pachet, aşa că nu o să muriţi de foame, să trebuiască să vă întoarceţi înainte să terminaţi. Eu mă duc în oraş, după care o să trec pe la Lucy. Începe curăţenia de primăvară, aşa că îi cumpăr eu ce are nevoie.

– Poţi trece pe la fierărie? Mi-ar trebui ceva de acolo.

– Pune pe listă.

Joe puse pe hîrtie tot ce avea nevoie, în timp ce-şi bea cafeaua.

– Putem chema cîinii aici, dacă îi vrei în preajmă, azi.

– Oricum plec în cîteva ore. Lasă-i să alerge cu voi. Farley, vii acasă pentru cină?

– Mama lui Tansy pleacă astăzi şi mă gîndeam ...

– Ştiu la ce te gîndeai. Atunci ne vedem mîine dimineaţă. În timp ce Farley debarasa masa, Jenna îşi completa lista.

– Mă duc să încarc sculele. Mulţumesc pentru masă, Jenna, spuse Farley.

Rămaşi singuri, Joe îi făcu Jennei cu ochiul.

– La noapte toată casa o să fie a noastră, aşa că mă gîndeam ...

Jenna rîse.

– Ştiu la ce te gîndeai . Se aplecă să-l sărute. Haide, pleacă acum, să ai de unde te întoarce. Şi nu

te obosi prea tare, ca să nu-ţi mai rămînă nimic pentru ce te gîndeai.

– Întotdeauna îmi *rămîne ceva pentru* asta.

Jenna zîmbi în timp ce-şi termina lista, în bucătăria tăcută, pentru că acesta era purul adevăr.

Lil ajută la curăţatul şi spălatul ţarcurilor cu furtunul, înainte de a se duce la birouri. Era ziua igienei dinţilor la refugiu, aşa că Matt şi cîţiva interni vor fi ocupaţi cu tranchilizarea animalelor şi controlul dinţilor. În timpul dimineţii mai trebuia să sosească şi un transport cu pui. Alţi interni vor fi ocupaţi cu descărcatul şi depozitatul. Vinciul de la uşa habitatului leilor scosese în dimineaţa asta nişte zgomote ciudate, cînd îl coborîse ca să o ţină pe Sheba afară din ţarc, în timp ce acesta era spălat şi dezinfectat. Să pună deci pe listă reparaţia şi cîteva rugăciuni că vinciul nu va trebui înlocuit.

Poate că într-o zi îşi va permite să instaleze macarale hidraulice, dar asta nu era azi.

– Arăţi strălucitoare şi fericită în dimineaţa asta, comentă Mary.

– Oare?

– Da, arăţi. Veşti bune?

– Fără veşti, deci cred că asta-i bine. Azi o să avem douăzeci de grade Celsius, un adevărat val de căldură. Meteorologii spun că va ţine pînă mîine, cînd va scădea la zece. Mai avem nevoie de hrană pentru animalele mici.

– Am comandat ieri.

– Am eu veşti, spuse Lucius agitînd bucata de lemn-dulce din mînă. Tocmai m-am uitat pe pagina de web. Am ajuns la cinci mii de dolari, donaţii pentru Delilah. Toată lumea e înnebunită după ea şi după ea

şi Boris. Eu cred că povestea lor de dragoste a făcut asta.

– Dacă aşa este, atunci o să generăm cîte o poveste de dragoste pentru toate animalele de aici.

– Săptămîna asta au realizat mai multe intrări pe camera web şi mai multe comentarii. Mă gîndeam că am putea aduce la zi biografiile tuturor animalelor, făcîndu-le puţin mai savuroase. Şi am putea înlocui cîteva fotografii, poate chiar să facem cîteva filmuleţe video.

– O idee bună.. Şi ştii ceva, Lucius, poate reuşeşti să faci cîteva fotografii cu Matt şi internii, ocupîndu-se de dantura lui. Nu este sexi, dar arată cum ne îngrijim noi aici de animale, cîtă muncă presupune asta.Este educativ şi în plus, poate mai atrage donaţii de la oamenii care nu-şi dau seamă ce înseamnă să te îngrijeşti de animale.

– Desigur, dar poate c-ar merge şi mai bine dacă ai scrie o mică povestioară. Ceva amuzant, despre cum oamenii urăsc să meargă la dentist, chestii dintr-astea.

– O să mă gîndesc la ceva.

Lil se duse în biroul ei să lucreze la un material despre cum au salvat-o ei pe Delailah, care spera să merite osteneala. Îl va asezona cu povestea ei de dragoste cu Boris. Într-adevăr, alimentaţia bună, îngrijirea corespunzătoare, cazarea, toate contau, dar conexiunea cu o altă fiinţă vie era cheia, îşi spuse ea.

Dînd din cap, se aşeză la lucru, spunîndu-şi că povestea de dragoste plutea cu adevărat în aer.

Era gata, complet pregătit. Îi luase ore de muncă, dar simţea că tot ce avea nevoie şi îşi dorea, era acum unde trebuia. Cronometrarea putea fi o necunoscută, un factor de risc, dar merita. De fapt, va fi cu atît mai surescitant, mai important, cu această necunoscută.

Era gata să ucidă, aici şi acum şi să-şi asume totodată şi riscul. Dar în timp ce urmărea, ascuns, îşi coborî arbaleta. Poate că nu va trebui să ucidă ca să pună mîna pe momeală. Ar fi mai bine dacă ar putea face asta curat. I-ar răpi mai puţin din timpul lui, din energia lui.

Şi i-ar face cu atît mai satisfăcătoare adevărata lui vînătoare-şi-ucidere.

Uită-te la ei, îşi spuse, uită-te la ei cum îşi văd de treburile lor, de afacerile lor obişnuite, fără nici cea mai mică idee că el se afla atît de aproape. Fără nici cea mai mică idee că erau urmăriţi.

Cît de uşor îi putea omorî. La fel de uşor – mai uşor chiar – ca pe un cerb în timp ce se adăpa.

Nu-şi putea permite asta. Aşteptase prea mult, lucrase prea din greu.

Aşa că stătea şi îi privea încărcînd gardul. Fermieri nenorociţi, marcîndu-şi locul pe pămîntul acesta. Pămîntul lui. Ca să-şi îngrădească vitele lor fără minte, animale care nici măcar nu meritau să fie vînate.

Plecaţi odată, plecaţi, le porunci el printre dinţi, în timp ce vîntul le purta spre el vocile şi rîsetele. Plecaţi. Cînd o să vă întoarceţi, totul se va fi schimbat. Da, era mai bine să-i lase în viaţă, să-i lase să sufere cînd îşi vor da seama ce făcuse el chiar aici, sub nasul lor.

Lacrimile lor vor fi mai dulci decît sîngele lor.

Zîmbi, în timp ce cîinii alergau şi goneau şi săreau, în aşteptare. Se gîndise să ucidă cîinii, dacă nu i-ar fi părut rău de ei. Se pare că acum pînă şi sîngele putea fi economisit.

Plecară, urmaţi de cîinii fericiţi. Şi micuţa fermă din valea dintre dealuri deveni tăcută. Dar mai aşteptă puţin. Îi vroia departe bine, de unde nu mai puteau vedea, nu mai puteau auzi, înainte de a ieşi din ascunzătoare.

Le urmărise de multe ori pe femei, le studiase rutina fermei, aşa cum făcea cu animalele pe care le pîndea. Ea era puternică şi ştia că aveau arme în casă. Se va năpusti brusc asupra ei.

Dădu ocol prin spatele hambarului, mişcîndu-se repede şi tăcut. În mintea lui era îmbrăcat în piei de căprioară şi mocasini. Avea pe chip însemnele războinicului.

Păsările cîntau şi vitele mugeau. Auzi cotcodăcitul găinilor şi cînd se apropie de casă, o auzi pe femeie cîntînd.

Mama lui nu cînta. Ea îşi ţinea capul jos, îşi ţinea gura închisă. Ea făcea ceea ce i se spunea să facă, dacă nu, o încasa. Pînă la urmă tatăl lui nu a avut altă variantă decît să o omoare. Îi explicase că îl fura. Îşi ascundea bacşişurile pe care le primea. Strîngea bani. Îl mintea.

O tîrfă albă fără valoare, îi explicase tatăl lui în timp ce o îngropau adînc, în pămînt. O greşeală. Femeile nu erau bune de nimic, iar femeile albe erau cele mai rele.

Fusese o importantă lecţie de viaţă, pentru el.

Se furişă la fereastra laterală, amintindu-şi cum era dispusă bucătăria, din dăţile cînd o cercetase. Auzea zăngănit. Spăla vasele, îşi spuse el şi cînd

riscă să arunce o privire, văzu – mulţumit – că stătea cu spatele la el , în timp ce încărca maşina de spălat. Pe dulap erau stivuite tigăi şi ea îşi mişca şoldurile, în timp ce cînta.

Se întrebă cum ar fi să o violeze, apoi alungă ideea. Violatul era sub nivelul lui. Aşa cum şi ea era sub nivelul lui. Nu s-ar fi murdărit cu ea.

Ea era momeala. Atîta tot.

Apa curgea în spălător, oalele zăngăneau. Acoperit de zgomotele bucătăriei, se apropie încet de uşa din spate şi încercă butonul clanţei.

Scutură din cap, vag dezamăgit că nu era încuiat. Se văzuse spărgînd uşa, văzuse şocul din privirile ei cînd făcea asta. Aşa că doar o împinse şi păşi înăuntru.

Ea se întoarse în loc, cu o tigaie în mînă. În clipa în care o ridică să dea, ridică şi el arbaleta.

– Dacă vrei să te trezeşti cu săgeata asta în burtă, dă-i înainte.

Pălise şi ochii ei străluceau acum negri, în contrast cu pielea. Apoi îşi aminti că şi în ea curgea puţin din sîngele lui. Dar îl lăsase să se decoloreze. Îşi ignorase moştenirea. Încet, femeia lăsă tigaia jos.

– Bună, Jenna, spuse el.

Îi privi gîtul chinuindu-se să spună ceva şi savură frica.

– Bună, Ethan.

– Afară. Smulse mobilul din încărcătorul de pe masă şi-l băgă în buzunarul din spate.

– Ţi-aş putea vîrî o chestie dintr-astea în picior şi te-aş putea tîrî, spuse, văzînd că ea nu se mişca. Sau poţi să mergi. Tu alegi.

Ocolindu-l cît putu de mult, se duse la uşă şi ieşi pe verandă. Ethan închise uşa în urma lor.

– Nu te opri. O să faci exact ce-ţi spun şi exact atunci cînd îţi spun. Dacă încerci să fugi, o să descoperi cît de iute este o săgeată, în comparaţie cu tine.

– Unde mergem?

– O să afli cînd o să ajungem acolo. O îmbrînci cînd decise că nu se mişca destul de repede.

– Ethan, eşti căutat. Mai curînd sau mai tîrziu tot te vor găsi.

– Sînt nişte proşti. Nimeni nu mă găseşte dacă nu vreau eu să fiu găsit. O împingea, traversînd ferma, spre copaci.

– De ce faci asta?

O privea cum îşi întorcea capul, de la stînga la dreapta, ştiind că se uita după un loc spre care să fugă, apreciindu-şi şansele. Aproape că îşi dori să o lase să rişte asta. Aşa cum făcuse Carolyn. Atunci fusese interesant.

– Ăsta sînt eu. Asta fac eu.

– Ucizi?

– Vînez. Uciderea este sfîrşitul jocului. La copac, cu faţa înainte. O îmbrînci. Ea îşi întinse mîinile să nu se dezechilibreze, zgîriindu-şi palmele de scoarţa copacului.

– Dacă te mişti, o încurci.

– Dar ce ţi-am făcut noi? Încerca să gîndească, să găsească o cale de scăpare, dar nu-şi putea depăşi groaza. Groaza care înainta în ea, care îi ieşea prin piele, pînă cînd nu mai rămase nimic, în afara ei.

– Ce ţi-am făcut noi ţie?

– Acesta este un pămînt sacru. Îi petrecu o funie pe după mijloc şi o strînse suficient ca să-i taie rspiraţia. Este al meu. Iar tu, tu eşti mai rea decît toţi ceilalţi. Tu ai sînge siux în tine.

– Eu iubesc pămîntul ăsta.

Gîndeşte, gîndeşte, gîndeşte!

– Eu – familia mea l-am onorat şi l-am respectat întotdeauna.

– Mincinoaso.

Îi împinse faţa în scoarţa copacului, făcînd să-i ţîşnească sîngele. Cînd ţipă, o trase înapoi, de păr.

– Pune-ţi asta, trage-i fermoarul pînă sus. Îi vîrî în mîini un hanorac bleumarin.

– Şi trage-ţi gluga. Mergem în drumeţie, Jenna. Dacă dăm peste cineva, îţi ţii gura închisă, capul jos şi nu faci decît ce-ţi spun eu. Dacă faci vreo mişcare, dacă încerci să ceri ajutor, o să ucid pe oricine căruia i te adresezi. Şi atunci o să-l ai pe conştiinţă. M-ai înţeles?

– Da. De ce nu mă omori chiar acum?

Zîmbi cu toată faţa.

– Avem locuri unde trebuie să ajungem şi oameni de văzut.

– Încerci să te foloseşti de mine ca să ajungi la Lil, dar nu o să te las.

O înşfăcă din nou de păr şi trase pînă cînd Jenna văzu stele.

– Te pot folosi la fel de bine moartă ca şi vie. În viaţă este mai amuzant, dar şi moartă, funcţionează. Ethan îşi mîngîie cuţitul de la brîu. Crezi că o să-ţi recunoască mîna, dacă ţi-o tai şi i-o trimit? Putem încerca. Tu ce crezi?

– Nu. Lacrimi născute din neajutorare şi durere i se prelungeau în jos pe obraji.

– Te rog, nu.

– Atunci faci ce-ţi spun eu. Pune-ţi asta. Îi dădu un rucsac obosit. Nu sîntem decît doi turişti, spuse, trăgînd de funie. Iar unul duntre noi merge în lesă.

Şi acum, dă-i drumul. Ţine-o tot aşa, dacă nu, plăteşti.

Evită cît putu poteca, continuînd să meargă în pas rapid pe terenul accidentat. Cînd Jenna se împiedica, o trăgea sau o tîra. Şi cum părea că asta îi făcea plăcere, Jenna renunţă la orice încercare de a-i încetini ritmul.

Ştia că se aflau la marginea teritoriului fiicei ei şi inima îi bubuia în piept.

– De ce vrei să-i faci rău lui Lil? Uite ce lucru minunat a făcut. Conservă pămîntul,oferind adăpost şi îngrijire animalelor.Eşti un siux. Respecţi animalele.

– Le bagă în cuşti, ca oamenii să se zgîiască la ele. Pentru bani.

– Nu, ea şi-a dedicat viaţa salvării lor, educării publicului.

– Hrănindu-le ca pe nişte animale de companie. Cînd Jenna se opri, o trase din nou.

– la tot ce ar trebui să trăiască în libertate şi vîră în cuşti. Asta vor să facă ei şi cu mine. Să mă bage într-o cuşcă, pentru ceea ce am fost născut ca să îndeplinesc.

– Tot ce a făcut ea a fost să conserve natura şi pămîntul.

– Nu este pămîntul ei! Nu sînt animalele ei! Cînd termin cu ea, o să le eliberez pe toate şi vor vîna şi ele, aşa cum vînez şi eu. Voi da foc locului ei, să ardă pînă la pămînt. Apoi locului tău, apoi celorlalte.

Faţa lui strălucea de nebunia scopului.

– Voi purifica locul

– Atunci de ce i-ai omorît pe ceilalţi? Pe James Tyler? De ce?

– Pentru vînătoare. Cînd vînez ca să mă hrănesc, o fac cu respect. În rest? De dragul sportului. Dar cu

Lil e amîndouă. Ea are tot respectul meu. Noi doi sîntem legaţi. Prin sînge, prin soartă. Ea a găsit prima mea victimă. Am ştiut că într-o bună zi vom fi în competiţie.

– Ethan, pe atunci erai doar un copil. Putem ...

– Eram un bărbat. La început am crezut că a fost un accident. Mi-a plăcut de ea. Vroiam să vorbesc cu ea, să o ating. Dar ea m-a respins. Mi-a vorbit urît. A dat în mine. Nu avea dreptul ăsta.

Trase de sfoară şi Jenna se împiedică, lovindu-se de el.

– Nu avea nici un drept.

– Nu. Nici un drept, încuviinţă Jenna cu inima în derapaj.

– Apoi sîngele ei era pe mîinile mele şi mi s-a făcut frică. Recunosc. Mi se făcuse frică. Dar eram bărbat şi ştiam ce trebuia să fac. Am lăsat-o în voia animalelor şi o pumă a venit la ea. Spiritul meu călăuzitor. Şi ce frumos a fost. Am dat înapoi pămîntului ceea ce îi fusese luat. Atunci am devenit liber.

– Ethan, simt nevoia să mă odihnesc. Trebuie să mă laşi să mă odihnesc.

– O să te odihneşti cînd o să spun eu.

– Nu sînt puternică aşa ca tine. Dumnezeule, sînt destul de bătrînă să-ţi fiu mamă; nu mai pot ţine pasul.

Ethan se opri şi pe chipul lui văzu un licăr de ezitare. Înghiţi, în gîtlejul uscat.

– Ce s-a întîmplat cu mama ta, Ethan?

– A căpătat ce a meritat.

– Ţi-e dor de ea? Ţi-e ...

– Gura! Să nu mai scoţi o vorbă despre ea. Nu am avut nevoie de ea. Sînt bărbat.

– Chiar şi un bărbat începe prin a fi copil şi ...

Se întrerupse cînd Ethan îi acoperi gura cu mîna. Ochii lui scanau copacii.

– Vine cineva. Stai cu capul jos. Şi ţine pliscul închis.

29

Simţea braţul lui Ethan pe după talia ei, ţinînd-o să stea liniştită şi să mascheze funia care îi ieşea de sub hanorac. Se rugă pentru viaţa celor care se intersectau cu ei, dar în acelaşi timp se ruga pentru ei să simtă pericolul. Nu îndrăzni să le dea un semn, dar cu siguranţă că îi vor simţi frica, vor simţi nebunia bărbatului care o ţinea strîns, de el.

Se vedea în ochii lui. Cum putea cineva să nu vadă asasinul şi nebunia, în ochii lui?

Putea cere ajutor. Exista o şansă de ajutor. Şi atunci Ethan nu va mai ajunge la Lil.

– Neaţa!

Auzi salutul vesel şi riscă să ridice ochii, cîţiva centimetri. Pulsul i se acceleră cînd văzu cizmele, pantalonii de uniformă. Nu era un alt turist, era un ranger.

Şi trebuia să fie înarmat.

– Neaţa, răspunse Ethan. Chiar că e una frumoasă!

– O zi frumoasă pentru drumeţie. Dar aţi ieşit puţin din drum.

– Ah. Explorăm puţin. Am văzut nişte căprioare şi ne-am spus să ne ţinem o vreme după ele.

– Să nu vă îndepărtaţi prea mult. Este uşor să te rătăceşti, dacă pierzi marcajele. Aţi plecat doar pentru o zi, da?

– Da, domnule.

Nu poţi auzi nebunia? Nu o poţi simţi în prea marea veselie din glas? Se scurge cu fiecare cuvînt.

– Mă rog, v-aţi îndepărtat ceva de marcaje. Dar dacă vă ţineţi de bucla asta, o să aveţi parte de o privelişte care merită.

– Doar pentru asta sîntem aici.

– Şi cînd o să reveniţi pe drumul marcat, o să vă tot bucuraţi de privelişte.

– Atunci aşa o să facem. Mulţumesc.

– Să vă bucuraţi de zi şi de vremea asta bună. Îndreptaţi-vă doar ... Rangerul ezită o clipă.

– Jenna? Jenna Chance?

Jenna îşi ţinu răsuflarea, scuturâ din cap.

– Ce Dumnezeule cauţi aici ...

Simţi, simţi momentul revelaţiei. Din instinct, îşi înălţă capul şi se împinse puternic cu trupul în Ethan. Dar chiar în clipa în care ea se mişcă, Ethan îşi scoase arcul de la spate.

Strigă, încercă să se repeadă înainte. Dar el avusese dreptate. Săgeata era mai iute, mult mai iute decît ar fi putut ea să fie. Privi cum nimereşte ţinta şi forţa ei îl dădu pe ranger pe spate, doborîndu-l.

– Nu. Nu. Nu.

– Din vina ta. Cu dosul mîinii, o trimise pe Jenna la pămînt.

– Uite ce ai făcut, căţea proastă! Uite ce mizerie trebuie să curăţ acum. Nu ţi-am spus să-ţi ţii gura?

Îi dădu una cu piciorul, cizma izbind-o în mijlocul spinării şi Jenna se făcu covrig, în apărare.

– Eu nu am spus nimic. Nu am spus nimic. Dumnezeu mi-e martor. Dumnezeule, are o soţie, copii.

– Atunci ar fi trebuit să-şi vadă de treaba lui. Nişte proşti. Nu sînt decît nişte proşti, cu toţii. Cînd se urcă pe el să-i smulgă din piept săgeata cu sîrmă ghimpată, Jenna începu să vomite.

– Ca să vezi. Mă aleg cu ceva de aici. Scoase din toc pistolul, agitîndu-l.

– Pradă de război. Întorcînd cadavrul, scormoni şi scoase portofelul. Vîrî pistolul înapoi în toc, desprinse tocul şi şi-l fixă de centura lui, înainte de a vîrî portofelul în rucsacul lui.

– Scoală-te şi ajută-mă să-l trag.

– Nu.

Veni spre ea, scoase din nou pistolul şi-i apăsă ţeava de tîmplă.

– Scoală-te sau îi urmezi. Amîndoi puteţi deveni momeală pentru lupi. Mori sau trăieşti, Jenna. Decide.

Să trăiască, îşi spuse ea. Vroia să trăiască. Luptînd cu greaţa, fără respiraţie din cauza durerii care-i radia din spate, din faţă, se ridică în picioare. Poate că nu murise. Poate că cineva îl va găsi, îl va ajuta. Îl chema Derrick Morganston. Soţia lui era Cathy. Avea doi copii. Brent şi Lorna.

Îi spuse numele, numele de familie, în timp ce urma ordinele, apucîndu-l de picioare şi tîrînd trupul departe de cărare.

Nu spuse nimic cînd o legă de un copac, să poată să scoată radioul lui Derrick, să-i scotocească prin buzunare, pentru orice altceva i-ar fi fost de folos.

Cînd o porniră din nou, continuă să tacă. Se gîndea că nu mai avea nimic de spus. Încercă, dar nu reuşi să găsească ceva în el, care să vibreze. Nu exista nici un loc în el. Nicăieri unde să poată ajunge.

Nu îşi acoperea urmele şi se întrebă ce putea să însemne asta. Se întreba dacă va supravieţui acestei zile, acestei atît de frumoase zile de primăvară. Să-şi revadă din nou soţul, casa. Să-şi strîngă copiii în braţe. Oare va mai apuca să stea de vorbă cu prietenele ei, să-şi încalţe pantofii cei noi?

Tocmai spăla tigaia, se gîndea ea, cînd viaţa i se schimbase brusc. Oare va mai prăji vreodată şuncă?

O ardea gîtul, o dureau picioarele. Palmele îi pulsau acolo unde şi le zgîriase de scoarţa copacului. Dar aceste disconforturi însemnau că trăia. Încă trăia.

Dacă ar avea ocazia să-l omoare şi să scape, ar face-o? Da. Da, l-ar ucide ca să trăiască. S-ar scălda în sîngele lui, dacă asta ar însemna să o protejeze pe Lil.

Dacă ar putea pune mîna pe cuţitul lui, sau pe pistol, sau pe o piatră. Dacă ar putea găsi o cale să-şi folosească mîinile goale.

Se concentră asupra acestui lucru, asupra direcţiei, asupra unghiului făcut de soare, asupra marcajelor. Acolo, îşi spuse ea, uită-te la bravele flori-de-paşte, cum înfloresc. Delicate şi curajoase. Şi vii.

Ea va fi floarea paştelui. Delicată în aparenţă, dar curajoasă.

Mergea punînd un picior în faţa celuilalt, cu capul aplecat. Dar ochii, trupul, rămîneau în alertă, pentru orice şansă de scăpare.

– Am ajuns acasă, anunţă el.

Derutată, clipi să-şi îndepărteze sudoarea din ochi. Abia dacă văzu gura unei peşteri. Era atît de jos, atît de strîmtă – ca un ochi aproape închis. Arăta ca moartea.

Se întoarse spre el, se lansă asupra lui, să se lupte. Simţi durerea şi satisfacţia cînd primul ei pumn luă contact cu faţa lui. Ţipînd, se folosea de unghii, de dinţi, să înşface şi să muşte animalul. Şi cînd îi simţi gustul sîngelui, simţi satisfacţie.

Dar cînd pumnul lui o izbi în stomac, îi tăie răsuflarea. Cînd nimeri în faţa ei, soarele deveni roşu închis.

– Căţea! Tîrfă, căţea!

Îi auzea vag hîrîitul răsuflării. Îl lovise. Asta era ceva. Îi provocase durere.

Ethan se folosi de sfoară ca să o tragă peste terenul aspru, în întuneric.

Se luptă cînd el îi legă mîinile şi picioarele, ţipă, scuipă şi îl înjură pînă cînd îi puse căluş. Aprinse apoi o lanternă mică şi cu mîna liberă o trase şi mai adînc în peşteră.

– Te-aş putea omori chiar acum. Te-aş decupa şi i-aş trimite bucăţele din tine. Ce zici de asta?

Îi lăsase semne, asta a fost tot ce a putut ea să facă. Sîngele curgea şi picura din şanţurile lăsate de ea pe obrajii lui, pe mîinile lui.

Apoi Ethan îi zîmbi, larg şi sălbatic şi ea îşi aminti că trebuie să se teamă.

– Dealurile sînt pline de peşteri, ca un fagure. Eu am cîteva, frumuşele, pe care le folosesc în mod regulat. Asta este peştera ta.

Puse lanterna jos, apoi îşi scoase cuţitul, înainte de a se aşeza. Răsuci lama astfel, încît lumina palidă făcu să-i strălucească tăişul.

Joe, se gîndi ea. Joe. Lil. Fetiţa mea.

Şi închise ochii.

I-a luat mai mult decît sperase el, dar se încadra încă în timpul prevăzut. Alergatul, crima incidentală, lupta neaşteptată cu ticăloasa aia adăugau un suflu nou, anticipării. Urma partea cea ma bună. Va intra în refugiu ca orice alt client plătitor. Era cel mai mare risc dar îi oferea şi cei mai puternici fiori.

Dar nu se îndoia că Lil îi va oferi mai mult, din amîndouă.

Îi zîmbi internei frumuşele, prin barba care îi crescuse peste iarnă. Barba îi ascundea cele mai multe din zgîrieturile pe care i le făcuse ticăloasa aia. Avea mănuşi vechi de călărie, ca să şi le ascundă pe cele de pe mîini.

– S-a întîmplat ceva cu leul?

– Nu, nimic. I se curăţă dinţii. Felinele în special au nevoie de controale dentare regulate, pentru că au tendinţa să-şi piardă dinţii.

– Pentru că stau închise.

– De fapt, în refugiu îşi păstrează mai multă vreme dinţii, decît în sălbăticie. Le dăm oase o dată pe săptămînă, pentru igiena dinţilor. Gurile felinelor au tendinţa să fie pline de bacterii, dar prin curăţare regulată, hrană corespunzătoare şi oasele săptămînale, le putem ajuta să-şi păstreze zîmbetul. Apoi fata adăugă, de la ea:

– Veterinarul nostru şi asistentul lui se asigură ca dinţii Shebei să rămînă sănătoşi.

Asta îi făcu greaţă, îl înfurie. Să freci dinţii unui animal sălbatic, ca unui copil care mănîncă prea multe dulciuri. Îi venea s-o tragă de acolo pe fata aia numai zîmbet, să-i împlînte cuţitul în burtă.

– Eşti bine? întrebă ea.

– Bine şi în formă. Eu credeam că de aşa ceva se ocupă natura. De ce nu lăsaţi totul în seama naturii?

– O parte din responsabilitatea noastră aici este să le acordăm îngrijire medicală bună, regulată, iar asta include şi dinţii. Aproape toate animalele noastre au fost salvate din situaţii abuzive sau au fost aduse aici bolnave sau rănite.

– Sînt închise. La fel cum sînt închişi criminalii.

– Este adevărat că sînt închise. Dar s-au făcut toate eforturile pentru a le asigura un habitat natural, specific nevoilor şi culturii lor. Nici unul dintre animalele de aici nu ar putea supravieţui în natură.

Văzu preocuparea, chiar suspiciunea din ochii ei şi ştiu că mersese prea departe. Nu pentru asta se afla el aici.

– Fireşte. Voi ştiţi mai multe despre asta.

– Mi-ar face plăcere să vă răspund la orice întrebare legată de adăpost, sau de oricare dintre animale. Puteţi veni să vizitaţi centrul nostru educaţional. Există acolo un film video despre istoria refugiului şi despre eforturile doctoriţei Chance, ca să-l construiască.

– Poate că o să fac asta. Şi Ethan se îndepărtă înainte de a mai spune ceva care să o îngrijoreze suficient ca să cheme ajutoare. Sau înainte de a ceda el pornirii de a o bate la sînge.

Îşi înţelegea nevoia. Se spălase el cu grijă, dar tot mai simţea mirosul sîngelui rangerului. Şi al ticăloasei

ăleia. Care era mai dulce şi tocmai această dulceaţă încerca să-l stîrnească.

Trebuia să facă ceea ce venise aici să facă şi să plece înainte de a comite vreo greşeală.

Se plimbă, oprindu-se la fiecare ţarc în timp ce resentimentul îl ardea în vintre. Cînd ajunse la pume, speră să-şi regăsească centrul, să se uite în ochii spiritului său călăuzitor şi să vadă în ei aprobare. Binecuvîntare.

Dar, mîţa îl mîrîi, arătîndu-şi colţii şi ghearele în timp ce se mişca încolo şi-ncoace.

– Eşti închis de prea multă vreme, frăţioare. Într-o zi o să mă întorc la tine. Ai cuvîntul meu.

La cuvintele lui, puma strigă o avertizare şi se repezi în gard. În complex, vizitatorii şi personalul deveniră atenţi. Ethan plecă repede şi mîţa continuă să strige în urma lui.

Ea o corupsese, îşi spuse Ethan clocotind de efurie. O transformase într-un animal de companie. Nu era mai bun decît un cîine de pază. Puma era a lui, dar venise spre el ca duşman.

Un păcat în plus, pentru care avea să plătească foarte curînd.

Eric traversă în fugă complexul, să vadă ce păţise Baby. De obicei jucăuşă, puma nervoasă acum continua să facă paşi. Se urcă în copac, de acolo, pe acoperişul vizuinei sale, sări înapoi jos, ca să se ridice pe labele din spate, la poarta din fundul ţarcului.

– Ei, Baby, ei, uşurel. Ce te-a enervat aşa? Nu-ţi pot da drumul. Mai întîi trebuie să-ţi curăţăm dinţii.

– E tipul ăla. Jur că e tipul ăla. Lena veni în goană spre Eric.

– Care tip?

– Acela. A luat-o spre centrul educaţional. Caschetă, păr lung, barbă. Are toată faţa zgîriată. Nu poţi vedea de aici, dar are nişte zgîrieturi ciudate sub barba aia urîtă. Acum cinci minute am stat de vorbă cu el şi nu ştiu, am avut o senzaţie bizară. E ceva în ochii lui.

– Mă duc după el. Poate c-ar trebui să-i spunem lui Lil.

– Ce să-i spunem? Că un tip cu o privire ciudată face un tur pe aici? O să stau eu cu ochii pe el.

– Fii atent.

– Ăsta e cel de-al treilea nume al meu.

Eric începu să se îndepărteze.

– Sînt cîteva grupuri în centru şi mai sîntem şi noi pe aici. Nu cred că ochi-ciudaţi poate să ne dea probleme.

Ethan nu o luase spre centru, ci o tăie şi apoi făcu un ocol ca să-i lase lui Lil, pe veranda din spatele cabanei, cadoul pe care i-l adusese.

La vremea cînd Eric traversa complexul, el se topise deja printre copaci. De acolo, o porni în viteză. Avea să urmeze a doua fază a jocului. Ajuns la punctul de observaţie, se instală, îşi scoase binoclul. Dădu pe gît, cu apă, nişte ciocolată şi se jucă cu telefonul Jennei.

Nu avusese niciodată unul. Dar exersase pe ale altora pe care le furase, sau le luase de la cei ucişi. Tastă şi încercă pînă cînd găsi fişierul cu telefoane şi zîmbi cînd ajunse la numărul listat: Lil.Celular.

Nu va trece mult şi va primi un telefon pe care nu-l va uita niciodată.

În biroul ei, Lil răspundea la ultimul e-mail de pe listă. Acum o să se ducă la bucătărie, să se asigure că toată carnea fusese bine depozitată, după care se va duce la Matt, să vadă cum stătea cu programul. Se uită la ceas, surprinsă să descopere că era deja ora trei.

Îl rugase pe Matt să aştepte cu Baby şi cu celelalte pume pînă cînd va putea să vină şi ea să-i ajute. Baby ura ziua igienei dentare. Aşa că se va duce mai întîi la Matt, decise ea.

În timp ce se ridica, în pragul uşii apăru Lena.

– Scuză-mă că te deranjez, Lil ...Baby se comportă ciudat.

– Probabil ştie că va fi adormit şi i se vor curăţa dinţii.

– Poate, dar ... A fost tipul ăla, cam ciudat şi atunci a început Baby. Eric s-a dus după el, la centru. Dar am un sentiment neplăcut şi am vrut să-ţi spun.

– Cum adică, ciudat? întrebă Lil, deja în drum spre uşă.

– Ceva ciudat care-ţi dă fiori – mie. Spunea chestii cum că ţinem animalele închise, ca pe prizonieri.

– Uneori, da. Cum arăta?

– Păr lung, barbă. Caschetă de baseball, jachetă de denim. Avea zgîrieturi proaspete pe faţă. Zîmbea tot timpul, dar mie îmi făcea pielea ca de găină.

– Este în regulă. O să mă duc şi eu la centru, pentru orice eventualitate. Îmi faci o favoare? Spune-i lui Matt că mă ocup de asta, după care vin cît pot de repede să-l ajut la Baby şi la celelalte pume.

– Sigur. Poate că n-a fost nimic. Doar că a nimerit în zona roşie a Fric-O-Metrului meu.

Se despărţiră, Lil luînd-o spre centrul educaţional. Sună telefonul şi îl scoase absentă din buzunar. Văzînd numărul mamei ei, deschise,

– Bună, mamă, pot să te sun eu? Trebuie să ...

– Nici ea nu poate vorbi în clipa asta.

Lil simţi un fior pe şira spinării.

– Bună, Ethan.

– Nostim, aşa mi-a spus şi ea. Cum e mama şi fiica.

O cuprinse o groază cumplită şi începu să tremure ca şi cum ar fi plonjat în apă îngheţată. Dar se luptă să-şi menţină tonul calm, firesc. Calmează-te, îşi spuse, fii calmă cu el, aşa cum ai face cu orice sălbăticiune.

– Vreau să vorbesc cu ea.

– Tu o să vrei să te opreşti acolo unde eşti. Dacă mai faci un pas spre birou, îi tai un deget.

Lil îngheţă pe loc.

– Bună fată. Nu uita, eu te pot vedea. Porţi o bluză roşie şi te uiţi spre est. Dacă faci o mişcare greşită, îşi pierde un deget. M-ai înţeles?

– Da.

– Începi să te îndrepţi spre cabana ta, prin spate. Dacă vine cineva după tine, fă-i semn să plece. Eşti ocupată.

– Bine. Dar cum ştiu eu că nu i-ai furat doar telefonul? Trebuie să-mi dai mai mult decît atît, Ethan. Lasă-mă să vorbesc cu ea.

– Am spus că nu poate vorbi acum. Dar tu continuă să mergi. Ţi-am lăsat ceva pe terasa din spate. Chiar pe masă. Da, exact. Fugi.

Se repezi, dădu colţul cabanei, urcă repede treptele joase. O clipă cumplită, totul în ea se opri,

inima, plămînii, creierul. Apoi îşi comandă să ridice micuţa punguliţă de plastic.

Înăuntru era o meşă din părul mamei ei şi verigheta. Banda din aur era mînjită cu sînge.

– Presupun că le recunoşti, deci ştii că nu încerc să te prostesc.

Lil cedă picioarelor care-i tremurau şi se lăsă jos, pe terasă.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea. Lasă-mă să vorbesc cu ea, fir-ai tu să fii.

– Nu.

– De unde ştiu că e în viaţă?

– Nu ştii, dar îţi pot garanta că nu va mai fi peste două ore, dacă nu o găseşti. O iei spre vest. Ţi-am lăsat urme.Dacă te iei după ele, o găseşti. Dacă nu ... Dacă spui cuiva, dacă încerci să ceri ajutor, moare. Aruncă telefonul în grădină. Acum.

El o putea vedea, îşi spuse ea, dar avea şi ea poarta şi pichetele, pentru o acoperire parţială. Se făcu ghem, orientîndu-şi trupul spre casă.

– Te rog, nu-i face rău. Nu-i face rău mamei mele. Te rog, te rog, o să fac tot ce spui, tot ce-mi ceri. Doar să nu...

Apăsă pe butonul roşu şi întrerupse convorbirea.

– Doamne, te rog, şopti ea şi apăsă numărul lui Coop. Se răsuci, îşi mişcă umerii şi-şi lăsă lacrimile să iasă.

– Răspunde, răspunde, răspunde.

Strînse din ochi, auzind căsuţa poştală.

– A luat-o pe mama. Mă îndrept spre vest, din spatele cabanei mele. El mă poate vedea şi nu am decît cîteva secunde. Mi-a dat două ore să o găsesc.

O să-ţi las semne. Vino după mine. Dumnezeule. Vino după mine.

Închise, se ridică în picioare. Se întoarse cu faţa spre vest, sperînd că Ethan îi poate vedea lacrimile, groaza. Şi aruncă telefonul. Apoi începu să alerge.

Găsi imediat urma. Tufe călcate, crengi rupte, urme în pămîntul moale. Se gîndi că poate el nu vroia să o ia pe drumul scurt. Poate că o îndepărta kilometri buni de locul unde se afla mama ei, dar nu avea alegere.

Verigheta ei era mînjită cu sînge. Meşa tăiată din frumosul ei păr.

Se forţă să încetinească, să respire. Dacă se grăbea, putea pierde semnele sau putea lua alte urme, false. Poate că el o urmărea în continuare, aşa că trebuia să aibă grijă, cînd lăsa semne pentru Coop.

Îi dăduse două ore. Oare o luase pe mama ei de acasă? Asta părea cel mai logic. A aşteptat pînă a rămas singură, apoi a luat-o. Pe jos, sau călare?

Cel mai probabil, pe jos. Un ostatic era mai uşor de controlat pe jos. Doar dacă nu a obligat-o să se urce în maşină şi ... Nu, nu, nu te gîndi aşa, îşi porunci ea, cu panica bolborosindu-i în gît. Gîndeşte simlu. Trebuie să fie simplu.

Două ore de la cabana ei – iar el vroia să o forţeze, să vină aproape. Îşi construi o hartă, în minte. Trebuie să fie undeva, într-un loc accesibil şi izolat, faţă de cabană şi de fermă. Dacă trăia ... Trăia, trebuia să trăiască. Trebuie să o fi ascuns. Cel mai bun loc era o peşteră. Dacă el ...

Se opri, studie urmele lăsate în pămînt, florile sălbatice, călcate fără milă în picioare. Ethan făcuse

aici cale-întoarsă. Inspiră adînc, o dată, încă o dată, potolindu-şi nervii şi merse pe acelaşi drum, pînă cînd găsi locul unde marcase el pîrtia falsă.

Şterse cu picioarele urmele lui, se folosi de cuţitaşul-stilou ca să scrijelească scoarţa unui copac, pentru ca nu cumva Coop să facă aceeaşi greşeală. Regăsi pîrtia bună, apoi îşi regăsi ritmul. Avea ea o idee încotro o conducea el şi ştiu îi va lua aproape de tot timpul pe care i-l alocase.

Jenna se răsucea şi se frămînta. Pierduse orice simţ al direcţiei, nu mai putea decît să se roage să reuşească să se apropie, centimetru cu centimetru, de gura peşterii. Îi acoperise ochii înainte de a pleca şi o lăsase într-un întuneric complet. Cînd trebuia să se odihnească, rămînea nemişcată, încercînd să simtă dacă nu cumva aerul era ceva mai proaspăt. Dar nu putea mirosi decît murdărie, propria ei transpiraţie, propriul ei sînge.

Îl auzi venind, strigă prin căluş, se luptă cu funia.

– Uită-te la tine, Jenna. Arăţi mizerabil. Şi cînd te gîndeşti că pe drum se află compania ta.

Cînd îi dădu la o parte legătura, lumina lanternei îi arse ochii.

– O să ajungă în curînd aici, nu-ţi face griji. Eu o să mă spăl, puţin.

Se aşeză jos, cu picioarele încrucişate şi începu să se bărbierească, folosind un aparat de ras de voiaj, uitîndu-se într-un un ciob de oglindă.

La refugiu, Lena îi făcu semn lui Eric.

– Hei! Ce zici de Tipul Ciudat?

– Nu l-am văzut. Probabil că a ieşit direct prin centrul educaţional, sau s-a răzgîndit.

– Ah. Da... Lil ce-a spus?

– Despre ce?

– Despre tip. Şi ea s-a dus la centru, după el.

– Nici pe ea n-am văzut-o.

– Dar ... Acolo s-a dus. Nu pricep cum de n-ai văzut-o.

– Poate că a agăţat-o cineva pe drum. Eric ridică din umeri. Vroia să-l ajute pe Matt, la pume. Eu însă trebuie să mă întorc la ...

Lena îl apucă însă, pur şi simplu, de mîneca maieului.

– Eu m-am întors chiar acum de la Matt. Lil nu e acolo, iar Matt o aşteaptă.

– Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Bine, s-o căutăm. Eu mă duc la bucătărie, tu du-te la cabana ei.

– Ştie că o aşteaptă Matt, insistă Lena, repezindu-se spre cabană. Bătu, apoi deschise uşa, s-o strige.

– Lil? Lil? Contrariată, traversă cabana şi ieşi prin spate. O fi poate la birou, îşi spuse ea.

În timp ce cobora sărind treptele, auzi ţîrîitul telefonului. Uşurată, se uită în spate, sperînd să o vadă pe Lil apropiindu-se, cu telefonul la ureche. Dar nu era nimeni. Se întoarse înapoi, mergînd după ţîrîit.

Smulse telefonul de jos, îl deschise.

– Hei, Lil, tocmai am condus-o pe mama, şi ...

– Tansy, Tansy, sînt Lena. Cred că s-a întîmplat ceva.

Începu să alerge spre cabana birourilor.

– Cred că trebuie să anunţăm poliţia.

Pe o porţiune de drum între fermă şi grajduri, Coop strîngea şuruburile roţii de rezervă a mini-vanului. Cei doi copii dinăuntru îl priveau ca nişte bufniţe, în timp ce sugeau din ceştile lor cu capac.

– Chiar vă sînt recunoscătoare pentru asta. Puteam şi eu s-o schimb, dar ...

– Nici-o problemă, iar dumneavoastră se pare că aveţi mîinile deja ocupate, spuse Coop făcînd un semn cu capul spre geamurile maşinii.

Tînăra mamă îi zîmbi cu toată faţa.

– M-aţi scutit de multe înjurături. Şi aţi schimbat-o probabil în jumătate din timpul care mi-ar fi trebuit mie, fără să mai pun la socoteală întreruperile pentru negocierea ostilităţilor dinăuntru. Am mers toată ziua şi le lipseşte somnul de după-masă. Dumnezeule, dar şi mie, adăugă ea izbucnind în rîs.

După ce le făcu puştilor cu ochiul, Coop duse roata dezumflată în spatele maşinii. Scuturâ din cap cînd femeia îi oferi o hîrtie de zece dolari.

– Nu, dar vă mulţumesc.

Femeia se aplecă în portbagaj, scormonind prin pungile cu tîrguieli.

– Poate o banană?

Coop rîse.

– Pe asta o s-o iau. Puse sculele înapoi, îi salută scurt pe copii cu banana, făcîndu-i să chicotească, apoi închise portiera.

– Acum puteţi pleca.

– Încă o dată, vă mulţumesc.

Se întoarse la camioneta lui, aşteptînd să plece femeia. Întoarse în U, înapoi în direcţia din care venea cînd văzuse vanul pe marginea drumului.

După o jumătate de milă, telefonul îi semnală un mesaj.

– Bunico, am cumpărat totul, bombăni el. Inclusiv sticla aia uriaşă cu Lysol. Apăsă totuşi tasta, să asculte mesajul.

A luat-o pe mama...

Coop apăsă frînele, lăsîndu-se pe un umăr.

După primul val de căldură, totul în el deveni ca gheaţa. Apăsă acceleraţia şi îl sună pe şerif, pe numărul scurt.

– Fă-mi legătura cu el. Acum.

– Şeriful Johannsen nu e la birou.

– Mi-l dai, oriunde dracului este. Sînt Cooper Sullivan.

– Bună, Coop. Sînt Cy. Nu pot să ţi-l dau. Nu sînt autorizat să ...

– Ascultă-mă. Ethan Howe o are pe Jenna Chance.

– Ce? Ce?

– Acum poate că o are şi pe Lil. la legătura cu Willy şi spune-i să se ducă la refugiu. Acum. Acum, fir-ar să fie.

– Am înţeles, Coop. Iisuse, acum. Ce să...

– Mă îndrept spre refugiu. Willy să fie acolo, cu cîţi oameni poate să adune. Fără elicoptere, spuse el repede, luptînd să se concentreze. Dacă vede elicoptere, le omoară pe loc. Spune-i că Lil mi-a zis că-mi lasă urme. O să merg după ele. Haide!

Închise şi zbură spre refugiu.

Lil îl văzu stînd cu picioarele încrucişate la gura peşterii, cu arbaleta în poală. Era bărbierit, cu faţa brăzdată de zgîrieturi urîte sub dungile vopselei de

războinic, pe care şi le făcuse. Se gîndi la bărbatul cu barbă care activase radarul Lenei.

În jurul capului avea o bandă din piele împletită, cu o pană de şoim trecută prin ea. În picioare avea cizme moi din piele, pînă la genunchi, iar la gît, un colier din dinţi de urs.

În alte împrejurări, poate că ar fi amuzat-o acest idiot care făcea pe indianul. Dacă nu ar fi ştiut ce criminal! îngrozitor era.

Ethan îşi ridică mîna în chip de salut, apoi se strecură înapoi în peşteră. Lil se căţără restul drumului, îşi ţinu răsuflarea şi îl urmă înăuntru.

Peştera se lărgea după primii cîţiva paşi, dar continua să fie suficient de joasă ca să trebuiască să se aplece. Adîncă, îşi spuse ea urmărind lumina palidă a lanternei.

Stătea în lumină, cu un cuţit la gîtul mamei ei.

– Sînt aici, Ethan, nu trebuie să-i faci rău. Dacă îi faci rău, nu obţii nimic de la mine.

– Stai jos, Lil. O să-ţi explic ce-o să se întîmple.

Lil se aşeză, venindu-i să tremure. Sîngele păta funia din jurul încheieturilor de la mîini, din jurul gleznelor.

– Vreau să îndepărtezi cuţitul ăla de la gîtul mamei mele. Am făcut ce mi-ai spus să fac şi o să fac la fel, în continuare. Dar nu, dacă îi faci mai mult rău decît i-ai făcut deja.

– Ea şi-a făcut, în cea mai mare parte. Nu-i aşa, Jenna?

Ochii Jennei spuneau totul. Fugi. Fugi. Te iubesc.

– Eu te rog să iei cuţitul de la gîtul mamei mele. Nu ai nevoie de asta. Eu sînt aici. Sînt singură. Asta ai vrut.

– Ăsta a fost doar începutul.

Dar Ethan coborî totuşi, un centimetru, cuţitul.

– Tot ce-a fost pînă acum, a fost doar începutul. Acesta este sfîrşitul. Tu şi cu mine.

– Tu şi cu mine, acceptă Lil. Atunci dă-i drumul.

– Nu fi proastă. Eu nu-mi pierd timpul cu proştii. O să-ţi dau zece minute. Este un început bun, pentru cineva care cunoaşte dealurile. Apoi o să te vînez.

– Zece minute. Am o armă?

– Tu eşti vînatul.

– O pumă, un lup, au colţi şi gheare.

Ethan zîmbi.

– Şi tu ai dinţi, dacă ajungi suficient de aproape de mine ca să-i foloseşti.

Lil făcu un gest spre arc.

– Înclini greu balanţa jocului spre tine.

– Jocul meu, regulile mele.

Lil încercă o altă abordare.

– Aşa îşi demonstrează un siux onoarea, curajul? Vînînd femei?

– Tu eşti mai mult decît o femeie. Asta? Ethan o trase pe Jenna de păr, făcînd-o pe Lil să se încordeze, să sară.

– Pe jumătate indiancă? Îmi aparţine de drept, acum. Am luat-o captivă, aşa cum strămoşii noştri luau captive femei albe. Le făceau sclavele lor. Poate că o s-o păstrez o vreme. Sau ...

Cît de puţin ştia despre cei care pretindea că erau sîngele lui.

– Indienii siux erau vînători de bizoni, de căprioare, de urşi. Ei vînau pentru hrană, pentru îmbrăcăminte. Cum îţi cinsteşti sîngele, vînînd o femeie legată, neajutorată?

– O vrei vie? Atunci să începem vînătoarea.

– Dacă cîştig eu?

– Nu o să cîştigi. Ethan se aplecă în faţă.

– Ţi-ai bătut joc de sîngele tău, de spiritul tău. Meriţi să mori. Dar îţi ofer onoarea vînătorii. Vei muri pe pămîntul sacru. Dacă joci bine jocul ăsta, îţi las mama în viaţă.

Lil scutură din cap.

– Nu îl voi juca deloc, dacă nu îi dai drumul. Ai mai ucis, vei mai ucide. Ăsta eşti tu. Nu te cred că o s-o laşi în viaţă, oricît de bine aş juca eu jocul tău. Aşa că mai întîi trebuie să-i dai drumul să plece.

Ethan îndreptă cuţitul spre gîtul Jennei.

– Atunci o omor acum.

– Atunci va trebui să mă omori şi pe mine, aici. Nu o să-ţi joc jocul, nu o să-ţi aplic regulile, dacă nu îi dai drumul. După ce ai pierdut atîta timp, după atîta efort.

O ardea să se uite la mama ei, să o atingă, dar rămase cu privirea aţintită asupra lui Ethan.

– Şi atunci nu vei mai fi altceva decît un măcelar. Nu un luptător. Spiritul lui Crazy Horse se va întoarce de la tine.

– Femeile nu înseamnă nimic. Mai puţin chiar decît cîinii.

– Un adevărat războinic îşi onorează mama, pentru că viaţa lui de la ea vine. Ia-o pe a mea. Nu o să termini, Ethan. Nu vei termina niciodată pînă cînd nu te vei lupta cu mine. Nu am dreptate? Tu nu ai nevoie de ea. Dar eu am nevoie de ea, pentru ca jocul să aibă valoare. O să-ţi ofer vînătoarea vieţii tale. Jur.

Ochii lui Ethan străluciră, auzind promisiunea.

– Oricum nu valorează nimic.

– Atunci dă-i drumul şi o să rămînem doar noi doi. Aşa cum ai vrut tu să fie. Este o înţelegere demnă de un luptător, demnă de sîngele unui mare şef.

Ethan tăie sforile de la încheieturile Jennei. Jenna gemu, încercînd să-şi ridice braţele dureroase ca să-şi scoată căluşul.

– Lil. Nu, Lil. Nu te las.

– Emoţionant, spuse el scuipînd, în timp ce-i tăia sforile de la glezne. Tîrfa asta probabil că nici n-o să mai poată merge.

– O să meargă.

– Nu. Nu plec fără tine. Fetiţa mea...

– Este în regulă. Lil o trase pe Jenna aproape de ea, cu grijă.

– Acum e totul bine. Pleacă de lîngă ea, îi spuse lui Ethan. I-e frică de tine. Dă-te înapoi ca să o pot mîngîia, să-mi pot lua la revedere de la ea. Nu sîntem decît nişte femei. Neînarmate. N-are de ce să-ţi fie frică de noi.

– Treizeci de secunde.

Ethan se dădu trei paşi înapoi.

– Lil, nu. Nu te pot lăsa.

– Vin ajutoare, îi şopti Lil la ureche. Trebuie să pleci, trebuie să ştiu că eşti în siguranţă, altfel nu voi reuşi să mă concentrez, ca să cîştig lupta asta. Ştiu ce fac. Trebuie să pleci, altfel ne va ucide pe amîndouă. Dă-i puţină apă, îi ceru Lil, plină de dezgust. Ce onoare mai e şi asta, să baţi o femeie, să nu-i dai apă?

– Îşi poate bea saliva.

– Apă pentru mama mea şi-mi poţi tăia cinci minute din avans.

Ethan împinse o sticlă cu piciorul, spre ele.

– Nu am nevoie de cele cinci minute ca să te înfrîng.

Lil deschise capacul şi-i ţinu sticla mamei ei la buze, să bea.

– Încetişor. Cîte puţin. Poţi găsi drumul spre casă?

– Eu ... Lil.

– Poţi?

– Da. Da, aşa cred.

– Asta n-o să te ajute cu nimic. Cînd o să ajungă ea acolo – dacă – şi vor începe să te caute, o să fii deja moartă. Iar eu, fum.

– Ia apa şi pleacă.

– Lil.

– Dacă nu pleci, ne omoară pe amîndouă. Singura mea şansă să trăiesc este să pleci tu. Trebuie să crezi în mine. Trebuie să-mi dai şansa asta.

– O s-o ajut să iasă din peşteră, Ethan. Poţi sta cu arcul aţintit asupra mea. N-o să fug.

O ajută pe mama ei să se ridice, înjurînd cînd Jenna începu să plîngă, de dureri, de durere. Încovoiată, în spaţiul strîmt, o ajută să ajungă la ieşire.

– Vin ajutoare, îi şopti ea din nou. Îl pot ţine departe de mine, pînă atunci. Du-te acasă cît poţi de repede. Promite-mi.

– Lil. Ah, Dumnezeule, Lil. Jenna o strînse cu putere, în timp ce soarele cobora peste dealuri.

– O să-l duc spre păşunea de deasupra rîului. Lil îşi apăsă faţa de părul mamei ei, ca şi cum ar fi fost îndurerată, şoptindu-i în ureche.

– Unde am văzut puma. Ţine minte asta. Trimite ajutoare acolo.

– Gura! Acum tu taci, iar ea pleacă. Dacă nu, muriţi amîndouă, iar tu, după ea.

– Pleacă, mamă. Pleacă, dacă nu, mă omoară, spuse Lil îndepărtînd de pe ea braţele învineţite ale Jennei.

– Fetiţa mea. Te iubesc, Lil.

– Şi eu te iubesc. O privi pe mama ei şchiopătînd, împleticindu-se, văzu agonia emoţiei pe chipul ei chinuit, cînd aceasta întoarse capul. Numai pentru asta şi o să plătească. Indiferent de preţ.

– Începi să fugi, îi porunci Ethan.

– Nu. Vînătoarea nu începe pînă nu ştiu că s-a îndepărtat. Pînă cînd nu mă asigur că nu o s-o vînezi mai întîi pe ea. Ce atîta grabă, Ethan? În mod deliberat, Lil se aşează pe un bolovan. Ai aşteptat mult timp pentru asta. Mai poţi aştepta puţin.

30

Complexul era în haos. O duzină de oameni veni alergînd din toate direcţiile cînd Coop sări din camionetă şi toţi începură să vorbească deodată.

– Încetaţi! Tu. Spune repede, pe scurt, i se adresă el lui Matt.

– Nu o putem găsi pe Lil. Lena i-a găsit telefonul în grădină, în spatele cabanei. Şi cînd m-am dus acolo, am găsit asta. Matt ridică punga în care se aflau meşa de păr şi verigheta Jennei. A fost cineva aici, dîndu-se drept vizitator. Lena a avut un sentiment ciudat. Nici Baby nu l-a plăcut. Nimeni nu poate da de el. Ne temem că a răpit-o pe Lil. Mary e înăuntru, cheamă poliţia.

– I-am chemat eu, deja.

– Eu cred că e verigheta Jennei, spuse Tansy cu ochii în lacrimi.

– Da, e a Jennei. A răpit-o şi Lil s-a dus după ea. Acum tăceţi şi ascultaţi-mă, porunci el, cînd toţi începură din nou să vorbească deodată.

– Am nevoie de oricine poate mînui o armă, fără să se împuşte singur. Lil are o oră bună avans faţă de noi, dar şi-a marcat traseul. O să mergem după urme.

Lena păşi în faţă.

– Eu pot. Eu pot mînui o puşcă. Am fost trei ani la rînd campioană la tragere la ţintă.

– Du-te în cabana lui Lil. Puşca e în prima debara, muniţiile, pe raftul de sus. Fugi.

– Eu n-am tras niciodată cu puşca, dar...

– Stai aici, i-o reteză Coop lui Matt. Aşteaptă poliţia, apoi încuie locul. Tansy, du-te la ferma Chance. Dacă Joe n-a aflat încă, trebuie să ştie. Ascultă-mă. Spune-i că se pare că Jenna a fost luată de acolo. El şi Farley şi oricine mai poate, trebuie să înceapă de acolo. Tipul i-a spus lui Lil să îl găsească şi să meargă pe urmele lui. Ne trebuie staţii radio.

În timp ce doi interni se repeziră după staţiile radio, Mary ieşi din birou.

– Poliţia e pe drum. Ajunge aici în cincisprezece minute.

– Trimite-i după noi. Nu-i aşteptăm. Tu, du-te sus în dormitor, sertarul de sus, din stînga. Adu-mi trei cartuşiere. Haide. Stai. Am nevoie de ceva de la Lil. Ceva ce a fost purtat de ea, spuse Coop venindu-i o idee şi uitîndu-se spre ţarcuri.

– Puloverul din birou. Stai aşa, spuse Mary.

– Mîţa asta o iubeşte. Crezi că îi va lua urma?

– Da! Dumnezeule, da! Tansy îşi duse mîna la gură. Baby a venit după ea de cîte ori a încercat să-l elibereze.

– O să-i dăm drumul.

– N-a mai ieşit afară din habitat de cînd avea şase luni. Chiar dacă iese din complex, nu putem şti ce-o să facă. Matt scutură din cap.

– O iubeşte. Coop luă puloverul de la Mary.

– Trebuie să-i separăm pe ceilalţi. Tansy se repezi împreună cu el, spre ţarc.

– Fă ce trebuie să faci. Grăbeşte-te.

Coop ţinu puloverul în dreptul barelor. Baby se repezi, apoi mormăi ceva, în gîtlej. Îşi frecă capul de pulover. Începu să toarcă.

– Da, e bine. O cunoşti. Acum o să te duci după ea.

Internii se împrăştiară ca găinile în timp ce Eric deschidea poarta. Baby îşi înălţă capul, se uită în jur, în timp ce companionii lui se repeziră la mîncare. Apoi se întoarse şi îşi apăsă faţa de pulover.

– Asta e o nebunie, spuse Matt dar rămase acolo, cu puşca cu tranchilizant. Daţi-vă înapoi. Mult înapoi! Tansy.

Tansy descuie cuşca.

– Găseşte-o pe Lil, Baby. Găseşte-o pe Lil. Dîndu-se în spatele ei, Tansy deschise cuşca.

Baby se strecură încet, spre necunoscut, atras de mirosul lui Lil. Coop ridică o mînă spre Matt, în timp ce puma se apropia de el.

– Mă cunoaşte. Ştie că sînt al lui Lil.

Încă o dată, puma se frecă de pulover. Apoi începu să ia urma.

– Este peste tot. Asta e problema. Este peste tot.

Baby se strecură spre veranda cabanei lui Lil, chemînd-o, chemînd-o. Apoi se îndepărtă, adulmecînd din nou în cerc.

– Ţi-am împachetat un set. Cîteva lucruri esenţiale. Pune puloverul în punga asta de plastic. Altfel îl derutează. Adu-o înapoi, Coop, îi spuse Mary vîrîndu-i pachetul în mînă.

– Aşa o să fac. Coop urmări felina pîndind în grădină, apoi pregătindu-se să o ia la fugă spre copaci.

– Să mergem.

Lil îşi aprecie timpul pe care-l avea, planificîndu-şi rutele în minte, în timp ce stătea pe piatră, în ziua care murea, cu bărbatul care vroia să o ucidă.

Nervii i se linişteau cu fiecare minut care trecea. Fiecare minut o ducea pe mama ei mai departe şi îl aducea pe Coop mai aproape. Cu cît mai mult putea să-l ţină în loc, cu atît creşteau şansele ei.

– Tatăl tău te-a învăţat să ucizi? Vorbea indiferent, cu privirea aţintită spre vest, spre soarele care apunea.

– Să vînez.

– Spune-i cum vrei, Ethan. Ai despicat-o pe Melinda Barett şi ai lăsat-o pradă animalelor.

– A venit o pumă. Un semn. Al meu.

– Pumele nu vînează de dragul sportului.

Ethan ridică din umeri.

– Eu sînt om.

– Unde ai lăsat-o pe Carolyn?

Ethan zîmbi.

– Prînz pentru urşii grizli. Dar mi-a oferit înainte un joc pe cinste. Cred că tu o să fii mai bună. Poate că o să dureze toată noaptea.

– După aceea, unde o să te duci?

– După vînt. Apoi o să mă întorc aici. O să-ţi omor părinţii şi o să le ard ferma şi pămîntul. O să fac acelaşi lucru cu grădina ta zoologică. O să cutreier dealurile astea şi o să trăiesc liber, aşa cum şi străbunii mei ar fi trebuit să trăiască liberi.

– Mă întreb cît de mult din imaginea ta despre indienii siux vine dintr-o sursă adevărată sau din bastardizarea adevărului, de către tatăl tău.

Ethan se coloră la faţă, prevenind-o să nu-l mai întărîte.

– Tatăl meu nu a fost un bastard.

– Nu asta am vrut eu să spun. Tu crezi că Lakota ar fi de acord cu ceea ce faci tu? Felul în care vînezi şi măcelăreşti oameni nevinovaţi?

– Nu sînt nevinovaţi.

– Ce a făcut James Tyler ca să merite să moară?

– A venit aici. Oamenii lui mi-au omorît poporul. L-au furat.

– Era agent imobiliar în St.Paul. Ethan, sîntem doar noi doi aici, aşa că nu trebuie să pretinzi că este altceva decît este. Îţi place să ucizi. Îţi place să terorizezi, să stai la pîndă. Îţi place senzaţia sîngelui cald pe mîinile tale. De aceea foloseşti cuţitul. Altfel, a spune că l-ai omorît pe Tyler pentru încălcarea tratatelor, pentru minciuni, dezonorare, lăcomie, lucruri făptuite de oameni care au murit de mai bine de o sută de.ani, ar fi o nebunie. Tu nu eşti nebun, Ethan, nu-i aşa?

Ceva – viclenie – apăru şi dispăru ca fulgerul din ochii lui. Apoi îşi dezgoli dinţii.

– Au venit. Au ucis. Au măcelărit. Acum sîngele lor hrăneşte pămîntul acesta, aşa cum l-a hrănit al nostru. În picioare!

Groaza suflă din nou peste ea, ca o pală de gheaţă. Zece minute, îşi reaminti Lil, dacă el îşi respecta regulile. Putea acoperi o întindere mare, în zece minute. Se ridică în picioare.

– Fugi.

Picioarele i se arcuiră.

– Ca să vezi în ce direcţie o iau? Aşa iei tu urma? Credeam că te pricepi la asta.

Ethan zîmbi.

– Zece minute, spuse el şi se întoarse înapoi în peşteră. Lil nu pierdu timpul. Priorităţile ei erau viteza şi distanţa. Şiretlicurile trebuiau să aştepte. Ferma era mai aproape, dar trebuia să-l îndepărteze de mama ei. Cooper o să vină dinspre est. Se strecură în jos pe pantă, atenţionîndu-se să nu-şi sacrifice siguranţa pentru viteză, riscînd să-şi scrîntească vreo gleznă. Frica îi poruncea să o ia pe drumul cel mai scurt, cel mai direct spre complex, dar se gîndi la arbaletă. Aşa ar da prea uşor de urma ei şi ar putea-o imobiliza de la distanţă, cu săgeata.

Iar Ethan s-ar putea lua după urmele lăsate de ea pentru Coop.

Viră spre nord şi alergă înaintea întunericului.

La ferma Chance, Joe îşi înfunda în buzunare rezerve de muniţii.

– Pierdem lumina. Ne vom folosi de lanterne pînă răsare luna.

– Joe, vreau să merg şi eu cu voi. Dar n-aş face decît să vă încetinesc din drum. Sam îl strînse pe Joe de umăr.

– Noi stăm lîngă staţia radio. Aşteptăm să ne sunaţi. Aduceţi-le acasă. Lucy îi dădu lui Joe pachetul uşor.

Joe încuviinţă din cap şi ieşi pe uşă, înaintea lui Farley.

– Fiţi prudenţi. Să nu păţiţi ceva. Tansy îşi petrecu braţele pe după Farley, strîngîndu-l tare, scurt.

– Fii fără grijă.

Afară, Farley i se alătură lui Joe, în fruntea celor trei bărbaţi înarmaţi care aveau să-i însoţească în căutări. Cîinii, adulmecînd deja, lătrau.

– Dacă i-a făcut ceva, dacă le-a făcut ceva, îl omor, îi spuse Joe, calm, lui Farley.

– Îl omorîm.

La mile depărtare, Coop studia semnele lăsate de Lil, pentru el. Nu văzuse puma de cînd aceasta fugise în pădure. Împreună cu el mai erau doi puşti şi amurgul cădea cu repeziciune.

Îşi spunea acum că ar fi trebuit să vină singur. Nu ar fi trebuit să irosească nici măcar acele cîteva minute ca să organizeze urmărirea, să elibereze felina.

Ceilalţi erau cu zece minute sau chiar mai mult în urma lor, luînd-o, unii spre sud, alţii, spre nord. Ştia, din informaţia transmisă prin radio, că Joe conducea un alt grup, spre vest.

Şi totuşi trebuiau acoperiţi infinit de mulţi acri.

– Voi doi îi aşteptaţi pe ceilalţi aici.

– Îţi faci griji că te încurcăm, sau că am putea păţi ceva. N-o să păţim nimic. Aşa e, Chuck? spuse Lena întorcîndu-se spre însoţitorul ei.

Ochii lui Chuck se făcură mari, dar dădu din cap.

– Aşa e!

– Dacă rămîneţi în urmă, vă întoarceţi. Comunică prin radio noua noastră direcţie, îi ordonă lui Chuck, apoi o luă spre sud-vest.

A lăsat urme precise, îşi spunea el forţîndu-se să nu alerge, să nu rateze vreunul din marcajele ei. Lil conta pe el. Dacă nu s-ar fi oprit să facă pe Bunul Samaritean , i-ar fi răspuns la apel, ar fi convins-o să îl aştepte să ajungă la ea. Ar fi ...

Nu mai avea nici un rost acum. O s-o găsească.

Se gîndi la Dory. Polițist bun, prieten bun. Și secundele acelea lungi, nesfîrșite, care-i trebuiseră să-și scoată pistolul.

Nu va ajunge prea tîrziu, nu de data asta. Nu cu Lil.

Lil marcă o pistă falsă spre un pîrîu, se întoarse. Cu apusul soarelui, aerul se răcea. În ciuda transpirației, din cauza efortului și a fricii îi era frig. Se gîndi la puloverul călduros pe care-l lăsase în birou, în după-amiaza asta, în timp ce se opri să-și scoată ghetele, șosetele.

Măturînd urme în timp ce înainta, se întoarse la pîrîu, strînse din dinți și intră în apa rece ca gheața. Poate că urma falsă îl va păcăli, poate nu. Dar merita să încerce. Merse în aval zece metri, apoi alți zece, înainte de a începe să cerceteze malurile. Cînd văzu grămada de bolovani, picioarele îi amorțiseră deja. Dar o vor ține.

Se cățără, își puse la loc șosetele și ghetele, apoi își reluă drumul peste bolovani, pînă cînd aceștia făcură loc terenului neaccidentat. O luă la fugă, tăind, îndepărtîndu-se de apă, ocolind tufișurile, pînă cînd fu nevoită să treacă prin ele. Ghetele bocăniră cînd se lansă în josul unei pante.

Căută din nou adăpostul copacilor, ca să se odihnească, să asculte.

Luna se înălța ca un reflector deasupra dealurilor. O va ajuta să evite să se împiedice de rădăcini și de bolovani, în întuneric.

Mama ei trebuie să fie deja la jumătatea drumului înapoi spre fermă, socoti ea. Ajutorul va veni și din direcția aceea. Trebuia să creadă că mama ei va reușit și că va îndruma ajutoarele spre pășune, locul ei.

Trebuia să o taie din nou spre est. Își frecă brațele reci, ignorînd înțepăturile și zgîrieturile căpătate în alergare. Dacă manevra ei spre apă o ajutase să cîștige timp, atunci va avea nevoie de puteri ca să învingă distanța.

Strîngînd din dinți, se ridică în picioare, apoi ciuli urechile, părîndu-i-se că a auzit ceva.

Venea. Și se apropia.

Coop se opri din nou. Văzu tăietura proaspătă din scoarța copacului. Semnul lui Lil. Dar studie urmele – urme de pumă. Prima, arăta spre vest, a doua, spre nord.

Nimic care să spună că era puma ei. Și în mod clar, Lil o luase spre vest. Pe urma lui Ethan, ca să-și găsească mama.

Capul lui Coop îi spunea ia-o spre vest, dar inima lui ...

– Luați-o spre vest. Nu vorbiți, mergeți încet. Luați-vă după urmele din noroi. Anunțați-i prin stație că eu o iau spre nord, de aici.

– De ce? Unde mergi? întebă Lena.

– Mă iau după pisică.

Oare nu l-ar fi vrut ea pe Ethan departe de mama ei? se întrebă Coop. Inima îi bubuia de fiecare dată cînd se gîndea că poate i-a pierdut urma. Ce l-a făcut să creadă că se putea lua după o pumă? Domnul Cretinu' din New York. Acum ea nu mai putea lăsa semne. Fără urme făcute cu mîna în noroi, fără movile de bolovani. Nu mai putea lăsa semne, pentru că era deja hăituită.

Vino după mine, îl rugase ea. Nu putea decît să se roage că asta făcea acum.

Pierdu de două ori urma, iar disperarea şi groaza îi făceau pielea lipicioasă. Şi stomacul i se strîngea de fiecare dată cînd o regăsea.

Apoi văzu urmele de ghete. Ale lui Lil. Aplecîndu-se, atinse cu degetul urma imprimată de ea în pămînt şi trupul i se înfioră. E vie. Încă vie, încă în mişcare. Văzu locul unde alte urme – ale lui Ethan – se întîlniseră cu ale ei. Venea după ea, dar era încă vie. Iar pisica aia le urma pe amîndouă.

O luă înainte. Cînd auzi murmurul apei pe bolovani, grăbi din nou pasul. Lil o luase spre apă, ca Ethan să-i piardă urma.

Cînd ajunse la pîrîu, rămase uitîndu-se contrariat. Urmele ei duceau în apă, în timp ce ale lui Ethan mergeau înainte, înapoi, în cerc. Închise ochii, încercînd să-şi limpezească mintea şi gîndirea.

Ce a vrut ea să facă?

Urme false, cale întoarsă. Dar el nu se pricepea la aşa ceva. Dacă Lil intrase în apă, trebuie să fi ieşit din nou afară, pe undeva. Pisica aia a trecut apa, asta era clar. Poate că doar a traversat-o, sau poate că s-a luat după ea. În ce direcţie?

Îşi făcu mîinile pumn, forţîndu-se să vadă, să se uite în jur, aşa cum ar fi făcut ea. Dacă o lua în amonte şi trecea dincolo, putea să o taie spre ferma bunicilor lui, sau spre alte case. Un ocol mare, dar l-ar fi putut face. În aval şi dincolo, spre ferma părinţilor ei. Mai aproape.

Imposibil să nu ştie că din direcţia aceea veneau ajutoare.

Dădu să intre în apă, să-şi urmeze instinctul. Apoi se opri.

În aval, spre est. Spre păşune. La camera ei de supraveghere. La locul ei.

Tăie înapoi, ocoli, apoi începu să alerge. Nu se mai lua după urme, acum, ci după gîndirea şi obiceiurile unei femei pe care o cunoştea şi o iubea din copilărie.

Joe se uita în jos, la sîngele care păta pămîntul. Era negru, în lumina lunii. Ameţi, genunchii i se înmuiară, aşa că se lăsă în jos, punînd mîna pe sînge. Jenna: doar atît putu să gîndească.

– Aici! strigă unul dintre adjuncţii de şerif. Este Derrick Morganston. La naiba, e Derrick. E mort.

Nu era Jenna. Nu Jenna lui. Poate că mai tîrziu, cîndva mai tîrziu, o să-i pară rău că nu s-a gîndit la omul acela, la familia lui, ci doar la a sa. Dar acum, o nouă furie şi teama îl împinseră înapoi în picioare.

Porni mai departe, căutînd urme.

Ca într-un miracol, ea apăru, din umbră, în lumina lunii.

Se clătină, căzu, chiar în clipa în care Joe se repezi spre ea.

Căzu din nou în genunchi, o trase în sus, o legănă, plînse. Îi mîngîie cu degetele faţa plină de răni.

– Jenna.

– Păşunea, cîrîi ea.

– Uite apă. Mamă, apă. Cu lacrimile prelingîndu-i-se din colţurile ochilor, Farley îi ţinea apa la gură.

Jenna bău ca să-şi domolească setea furioasă, în timp ce Farley o mîngîia pe păr iar Joe o legăna.

– Păşunea, repetă ea.

– Ce-ai spus? Joe luă sticla din mîna lui Farley. Mai bea. Eşti rănită. Ţi-a făcut rău.

– Nu, Lil. Păşunea. Acolo îl duce. La locul ei. Găsiţi-o. Joe. Găseşte-mi fetiţa.

El trebuia să ştie încotro se îndrepta ea acum, dar n-avea ce face. Trebuia să intre în raza de acţiune a camerei de supraveghere, sperînd că cineva o va vedea. Apoi să se ascundă. Cu atîta iarbă înaltă, se putea ascunde.

Avea cuţitul în gheată. El nu ştia asta. Nu era lipsită de apărare. Înşfăcă o piatră, strîngînd-o tare în pumn. La naiba de adevărat, nu era fără apărare.

Dumnezeule, avea nevoie să se odihnească. Să-şi tragă respiraţia. Şi-ar fi vîndut şi sufletul pentru o singură sorbitură de apă. Îşi dori ca luna să intre după nori, doar cîteva minute. Acum şi-ar fi putut găsi drumul în întuneric, iar întunericul o va ascunde.

Muşchii de la picioare plîngeau în timp ce se chinuia să urce o nouă pantă. Degetele îi erau amorţite de frig. Respiraţia îi ieşea întretăiat, mici fantome de abur, în timp ce gîfîia, forţîndu-se dincolo de limita suportabilităţii.

Aproape că se împiedică, urîndu-se pentru slăbiciunea ei şi se prinse cu mîna de un copac, să-şi găsească echilibrul.

Săgeata străpunse trunchiul la cîţiva centimetri de mîna ei.

– Te-aş fi putut ţintui ca pe o molie!

Vocea lui, purtată de aerul curat. Cît de aproape? Cît de aproape? Imposibil de spus. Începu să sară de la un pom la altul, rămînînd cît mai jos. Pe măsură ce terenul devenea tot mai plat, se forţă mai mult. Îşi

imagina şocul şi durerea unei săgeţi în spate. Înjură gîndul. Ajunsese pînă aici, era aproape acolo. Plămînii îi ardeau, împingîndu-i răsuflarea cu un fluierat, în timp ce-şi smulgea drumul prin tufişuri, trezindu-şi, cu noi tăieturi, pielea îngheţată.

Acum el îi simţise mirosul sîngelui.

Lil ţîşni, rugîndu-se ca cineva să o vadă în timp ce traversa într-un salt ca un zbor, prin faţa camerei de supraveghere. Apoi plonjă în iarbă. Clănţănind din dinţi, scoase cuţitul din cizmă. Inima îi bubuia, de pămînt, în timp ce ea îşi ţinea răsuflarea. Aştepta.

Cîtă linişte, cîtă tăcere. Aerul abia mişca uşor iarba. Cînd sîngele care-i bătea în cap începu să se mai liniştească, auzi sunetele nopţii, mici foşnete, chemarea leneşă a unei bufniţe. Apoi îl auzi pe el, venind prin tufiş. Mai aproape, îşi spuse ea. Vino mai aproape.

Săgeata o tăie prin iarbă, cîţiva centimetri mai la stînga. Îşi înghiţi strigătul care-i sfîşia gîtul, rămînînd nemişcată.

– Eşti bună. Ştiam că aşa o să fii. Cea mai bună dintre toate. Îmi pare rău că se termină. Mă gîndesc să-ţi mai acord o şansă. Lil, mai vrei să-ţi acord o şansă? A mai rămas ceva în tine? Haide, fugi.

Următoarea săgeată se înfipse în pămînt, la dreapta ei.

– Ai timp treizeci de secunde. Pînă îmi încarc altă săgeată.

Nu era destul de aproape, nu, pentru cuţit.

– Ce zici? Începem acum? Treizeci, douăzeci şi nouă ...

Lil ţîşni, se răsuci spre spate, şi lansă piatra cu forţa fetiţei care crezuse odinioară că va putea juca în

liga mare. Îl izbi în tîmplă cu o pocnitură de piatră şi os.

Cînd Ethan se clătină, cînd săgeata îi căzu din mînă, Lil se repezi înainte, urlînd.

Ethan scoase pistolul pe care-l rechiziţionase de la ranger şi trase un glonţ în pămîntul de la picioarele ei.

– În genunchi, căţea! Deşi se clătina şi sîngele îi picura din rană, pistolul nu-i tremura în mînă.

– Dacă vrei să mă împuşti, împuşcă-mă. Dracu' să te ia!

– S-ar putea. În braţ, în picior. Nu ca să te omor. Ştii bine cum o să fie. Dar te-ai descurcat frumos. Chiar am fost şi eu rănit, pentru prima oară. Spunînd asta, Ethan îşi scoase cuţitul de la brîu. Îşi şterse apoi sîngele cu dosul mîinii în care ţinea cuţitul, uitîndu-se la mîna mînjită.

– O să cînt un cîntec, în onoarea ta. Tu ne-ai adus aici, unde este drept să se sfîrşească totul. Destinul. Al tău şi al meu. Un cerc complet, Lil. Ai înţeles asta tot timpul. Meriţi să mori curat.

Începu să se apropie de ea.

– Opreşte-te unde eşti. Lasă pistolul jos. Depărtează-te de el, Lil, porunci Coop stînd în picioare, în locul unde se termina iarba.

Şocul smuci puţin pistolul, dar Ethan continuă să îndrepte ţeava spre Lil.

– Dacă faci o mişcare, o împuşc. Mă împuşti, eu tot o împuşc. Tu eşti acela, tu eşti cel care urmează. Ethan dădu din cap.Este corect că eşti şi tu aici.

– Lasă odată jos pistolul ăla nenorocit, sau te împuşc pe loc.

– E aţintit spre stomacul ei. Pot trage unul, chiar două gloanţe. Vrei să vezi cum sîngerează? Dă-te

înapoi. Dă-te dracului înapoi. O să-i spunem distanţare. Dacă nu laşi jos pistolul ăla, o găuresc. Lasă-l jos şi mă îndepărtez şi eu. Şi o să trăiască.

– Minte. Lil văzuse. Văzuse din nou viclenia aceea fulgerîndu-i o clipă în ochi. Împuşcă-l pe ticălos. Prefer să mor decît să-l văd plecînd.

– Poţi trăi cu asta? Să o priveşti cum moare? întrebă Ethan.

– Lil, spuse Coop, sperînd că ea îi va citi în priviri, că va înţelege. Degetul îi tresări cînd coborî pistolul un centimetru.

Puma se năpusti din tufiş, un fulger de aur, de colţi şi de gheare, în razele de lună. Strigătul ei sfîşie noaptea ca nişte săbii de argint. Ethan se uită, cu ochii uluiţi, cu gura căscată.

Apoi a urmat strigătul lui, cînd puma îşi afundă dinţii în beregată, doborîndu-l la pămînt.

Lil se împletici spre spate.

– Nu fugi! Nu fugi! îi strigă ea lui Coop. S-ar putea repezi la tine. Stai pe loc!

Dar Coop continua să se apropie. Să vină spre ea, îşi spuse Lil greoi, cu vederea înceţoşată. Continua să vină spre ea, să o prindă, în clipa în care, în sfîrşit, genunchii îi cedară.

– Te-am găsit. Noi. Coop îşi apăsă buzele pe buzele ei, pe obrazul ei, pe gîtul ei.

– Trebuie să plecăm de aici. Sîntem prea aproape de prada ucisă.

– Dar e Baby.

– Ce? Nu! Lil văzu atunci ochii strălucitori ai felinei care stătea aşezată în iarbă. Văzu sîngele care-i păta botul. Apoi felina se apropie de ea, frecîndu-şi capul de braţul ei. Şi începu să toarcă.

– A ucis.

Pentru mine, își spuse ea. Pentru mine.

– Dar nu s-a hrănit. Nu e ... nu ar trebui să ...

– Poți scrie mai tîrziu un articol.

Coop își scoase stația radio.

– Sînt cu ea. Apoi îi luă mîna și i-o duse la buze.

– Sînt cu tine.

– Mama. E...

– E în siguranță. Amîndouă sînteți în siguranță. Acum o să mergem acasă. Te rog să stai așezată aici, cît timp mă duc să mă uit la Ethan.

– S-a repezit la gîtul lui. Lil își îngropă fața în genunchi.

– Instinctul. Și-a urmat instinctul.

– Lil. A venit după tine.

Mai tîrziu, cînd ce fusese mai rău trecuse, Lil stătea pe sofa, cu focul sfîrîind în cămin. Făcuse o baie fierbinte, sorbise niște coniac. Și totuși, încă nu se putea încălzi.

– Ar trebui să mă duc să o văd pe mama. Ar trebui.

– Lil, ea doarme acum. Știe că ești bine. Ți-a auzi vocea, prin stație. Este deshidratată, epuizată și plină de vînătăi. Las-o să doarmă. O s-o vezi mîine.

– Trebuia, Coop. Nu puteam aștepta. Trebuia să mă duc după ea.

– Știu că trebuia. Nu trebuie s-o repeți într-una.

– Știam că o să vii după mine. Îi luă mîna și i-o apăsă de obrazul ei. Închizînd ochii, absorbindu-i căldura.

– Dar Matt și Tansy au fost nebuni să îl elibereze așa pe Baby.

– Cu toții am fost ca nebuni. Dar a funcționat, nu? Acum își mănîncă festinul de pui și are statut de erou.

– Nu ar fi trebuit să reușească să-mi ia urma, nu așa. Nu ar fi trebuit să reușească să mă găsească.

– Te-a găsit pentru că te iubește. Ceea ce este valabil și pentru mine.

– Știu. Îi cuprinse fața în mîini.

Zîmbi cînd el se aplecă să-i mîngîie buzele cu ale lui.

– Nu plec nicăieri. Este timpul să crezi și lucrul acesta.

Se odihni o vreme cu capul pe umărul lui, privind focul.

– Dacă ar fi cîștigat el, s-ar fi întors după părinții mei. I-ar fi ucis, sau ar fi încercat s-o facă. Ar fi venit aici, să ucidă. Îi plăcea să ucidă. Asta îl făcea important, îl făcea să se simtă superior. Restul, pămîntul sacru, răzbunarea, sîngele din vinele lui, erau toate doar fum. Cred că ajunsese să creadă asta, sau o parte, dar era doar fum.

– Nu a cîștigat. Coop se gîndi la cîți morți nu vor fi niciodată găsiți. Nu se va ști niciodată cîți a vînat, cîți a ucis. Dar acestea, își spuse, erau gînduri pentru o altă zi.

O avea pe Lil, o avea în siguranță, în brațele lui.

– Tu urma să tragi în el.

– Da.

– Ți-ai coborît pistolul doar atît cît să-l păcălești – ca să se întoarcă spre tine. Apoi l-ai fi ucis. Ți-ai spus că am atîta minte să mă dau din drum.

– Da.

– Ai avut dreptate. Mă pregăteam să plonjez, cînd a apărut Baby, de nicăieri. Am avut încredere unul în

celălalt – încredere pe viaţă-şi-pe-moarte. Asta este al naibii de important. Oricum.

Scoase un oftat prelung.

– Sînt obosită. Dumnezeule.

– Nu-mi dau seama de ce.

– Nu-i timpul pierdut. Vrei să-mi faci o favoare? Azi dimineaţă am lăsat gunoiul în spălătorie. Vrei să mi-l duci tu afară?

– Acum?

– Ţi-aş rămîne recunoscătoare. E o bagatelă, faţă de faptul că mi-ai salvat viaţa, dar totuşi o să-ţi rămîn recunoscătoare.

– Bine.

Lil zîmbi cînd Coop ieşi, atît de evident derutat. Mai sorbi o gură de coniac, aşteptînd.

Cînd Coop se întoarse, se opri în faţa ei, privind-o.

– Azi dimineaţă ai dus gunoiul acela acolo?

– Corect.

– Înainte să-ţi salvez viaţa – sau mă rog, să fi avut un rol în asta?

– Din nou, corect.

– De ce?

Îşi scutură părul spre spate şi îl privi drept în ochi.

– Pentru că am decis că nu o să pleci nicăieri şi pentru că te-am iubit aproape toată viaţa mea, vreau să nu pleci de lîngă mine. Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată şi singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. De ce să trăiesc fără tine, doar pentru că ai fost un cretin, la douăzeci de ani?

– Asta e de discutat. Partea cu cretinul. Eşti a mea, Lil, spuse Coop trecîndu-şi mîna prin părul ei.

– Da, sînt. Se ridică în picioare, crispîndu-se doar puţin. Şi tu eşti al meu, spuse Lil lăsîndu-se în braţele

lui. Asta este ce-mi doresc. Atît. Vrei să ne plimbăm puţin? Ştiu că e o prostie, dar vreau să mă plimb în lumina lunii, în siguranţă şi iubită şi fericită. Cu tine.

– Ia-ţi jacheta. E frig afară, spuse el.

Luna se revărsa peste ei, pură şi albă, în timp ce se plimbau. În siguranţă şi iubiţi şi fericiţi.

În liniştea nopţii, în răcoarea începutului de primăvară, deasupra văii se auzi strigătul pumei. Purtat în sus, spre dealurile care se conturau negre, în noapte.

SFÎRŞIT